

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kırmızı Büyü Yazmaları

CASSANDRA CLARE

ve WESLEY CHU

EN BÜYÜK LANETLER BİRİNCİ KİTAP

New York Times çoksatırı yazardan

BİR GÖLGE AVCILARI ROMANI

Aşkın Gücü Büyük Laneti Yenebilecek mi?

Büyük büyücü Magnus Bane'in tek istediği Gölge Avcısı sevgilisi Alec Lightwood'la güzel bir tatil geçirmektir. Ancak daha ilk durakları Paris'telerken tatlılarını kaçırarak bir haber alırlar. Eski bir dostu, yıllar öncesinde Magnus tarafından kurulduğu düşünülen bir tarikattan ve bu tarikatın zararlı faaliyetlerinden bahseder.

Böyle bir tarikat kurduğunu hatırlayamasa da Magnus'un baş beladadır. Adının bu zararlı faaliyetlerle anılmasını önlemek için tarikatın şimdiki liderini bulmak ve Magnus'un hafızasından silinenlerin yani yüzyıllar öncesinin izini sürmek gerekir.

Magnus ve Alec romantik tatil planlarını bir kenara bırakıp başlarındaki dertten kurtulmak için yola devam ederken Paris'ten Venedik ve Roma'ya uzanan bu yolculuk birbirlerini tanımaları için de bir fırsat olacaktır. Tehlikelere birlikte karşı koyarken bazı sırları öğrenmenin aşklarını nasıl etkileyeceğini henüz kendileri de bilmiyordur.

"Romantizmle örülü çalgın bir macera" *Entertainment Weekly*

"En Büyük Lanetler serisine afili bir giriş" *Publishers Weekly*

Artemis Severler
artemiskitap
artemisayinlari

ARTEMIS

CASSANDRA CLARE

İlgisini romanlara yöneltmeden önce uzun yıllar
Hollywood Reporter'da gazetecilik yaptı.

“Ölümçül Oyuncaklar” ve “Cehennem Makineleri”
serileri birçok çöksatar listesinde yer aldı ve yazarını, genç
kurmacanın yıldızlarından birine dönüştürdü.

Cassandra, Brooklyn’de yaşıyor ve
35 milyondan fazla sevenini mutlu edecek
yeni kitabı üzerinde çalışıyor.

WESLEY CHU

1976’da Tayvan’ın başkenti Taipei’de doğdu. Üniversiteyi
Illinois’de okuduktan sonra bankacılık sektöründe
çalıştı. Dokuz kitaba imza atan *New York Times* çöksatırı
yazarın ilk kitabı 2011’de yayımlandı.

Kırmızı Büyü Yazmaları

EN BÜYÜK LANETLER BİRİNCİ KİTAP

CASSANDRA CLARE

ve WESLEY CHU

İngilizceden Çeviren: Beril TÜCCARBAŞIOĞLU UĞUR
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YAYIN NO: 2135

KIRMIZI BÜYÜ YAZMALARI

Cassandra Clare & Wesley Chu

Orijinal Adı: *The Red Scrolls of Magic*

Çeviren: Beril Tüccarbaşoğlu Uğur

Editör: Müge Karahan

Kapak Tasarım: Asmin Ayşe Gündoğdu

Sayfa Tasarım: Pınar Demirhan

1. Basım: Temmuz 2020

ISBN: 978 - 605 - 304 - 579 - 3

Sertifika No: 43949

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurihan Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisayinlari.com – www.artemisayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Çünkü herkes büyük bir aşk hikâyesini hak eder.

–C.C.

En büyük serüven aşka.

–W.C.

*Ölümsüzlüğü arzulamak aslında büyük bir hatanın
ebedileşmesini arzulamaktır.*

—Arthur Schopenhauer

Şimdi yalnızlığının ardındaki gizemi görebiliyorum.

—William Shakespeare

BİRİNCİ KISIM

Âşıklar Şehri

† † †

Paris'te geçmişten kaçamazsın.
—Allen Ginsberg

BİRİNCİ BÖLÜM

Paris'te Çarpışma

MAGNUS BANE'LE ALEC LIGHTWOOD EYFEL Kulesi'nin gözlem güvertesindeydi. Buradan bakıldığında, bütün şehir ışıklı bir halı gibi ayaklarının altına seriliyordu. Yıldızlar bir rakipleri olduğunu bilircesine her zamankinden de daha parlaktı. Kaldırım taşlı, dar sokaklar altın gibi pırıldıyordu ve Seine bir bonbon şekeri kutusunun etrafına dolanan gümüş kurdeleden farksızdı. Paris... Louvre'un, bulvarlarla bohemlerin ve bir de âşıkların şehriydi.

Aynı zamanda, Magnus'un en utanç verici talihsizliklerine, kötü planlanmış komplolarına ve hüsrarla sonuçlanan birkaç aşk hikâyesine ev sahipliği yapmıştı. Ama geçmişin artık bir önemi kalmamıştı.

Magnus bu kez Paris'i layığıyla ve doyasıya yaşayacaktı. Dünyayı dolaştığı dört yüz yılda, nereye gidersen git, asıl önemlisinin yanındaki kişi olduğunu öğrenmişti. Küçük masanın diğer tarafında, ailesine kart yazmak için Paris'in pırıltılı güzelliğini görmezden gelen Alec Lightwood 'a bakıp gülümsedi.

Alec her kartın sonuna *Keşke burada olsaydın*, diye not düşüyordu. Ve Magnus her seferinde kartpostalı elinden kapıp süslü yazısıyla *Duy da inanma*, diye ekliyordu.

Alec yazı yazarken hafifçe kamburunu çıkardığı için geniş omuzları içe kapanmıştı. Runları kaslı kolları boyunca bileklerine kadar ilerliyordu. Boynundaki runlardan biri, tam çenesinin keskin hattının altındaki şimdiden solmaya başlamıştı. Asla düzene girmeyen, siyah saçlarının bir buklesi gözlerinin önüne düşmüştü. Magnus uzanıp o tutamı arkaya atmak istedi, ama kendini tuttu. Alec bazen herkesin içinde yapılan sevgi gösterilerinden rahatsız oluyordu. Burada Gölge Avcıları yoktu, ama sıradan insanların da bir kısmı bu tür davranışları yadırgıyordu. Keşke yadırgamasaydılar o ayrı.

“Yine derin düşüncelere mi daldın?” diye sordu Alec.

Magnus kaşlarını çatı. “Aksine. Bu âna odaklanmaya çalışıyorum.”

Hayattan zevk almak önemliydi tabii, ama bazen ciddi bir gayret gerektiriyordu. Mükemmel bir Avrupa gezisi planlamak kolay olmamıştı. Magnus yaratıcılık gerektiren bazı programları tek başına yapmak zorunda kalmıştı. Eşi benzeri olmayan isteklerini bir seyahat acentesi çalışanıyla paylaştığını hayal bile edemiyordu.

“Buyurun, nasıl bir tatil düşünüyorsunuz?” diye soracaktı Magnus aradığında.

“Bu erkek arkadaşım ile ilk tatilimiz olacak,” diyecekti Magnus. Alec’le ilişkisini dünyanın geri kalanıyla henüz yeni yeni paylaşmaya başladığı için bu konuda övünmek hoşuna gidiyordu. “Daha çok yeniyiz. Hatta o kadar ki, tıpkı yeni araba gibi kokuyoruz.”

Evet, o kadar yeniydi ki, hâlâ birbirlerinin ritmine alışmaya çalışıyorlardı. Her bakış ya da dokunuş muhteşem ve heyecan verici olduğu kadar da tuhaf geliyordu. Bazen kendini Alec’e ya da Alec’i ona hayranlıkla karışık bir şaşkınlıkla bakarken yakalıyordu. Sanki ikisi de başlarına gelmesini hiç ummadıkları, ama sonsuz bir arzu duydukları bir şey yapıyorlardı. Henüz birbirlerinden emin değillerdi, fakat olmak istiyorlardı.

Ya da en azından Magnus'un istediği buydu.

"Bizimkisi klasik bir aşk hikâyesi," diye devam edecekti. "Ona bir partide rastladım. Bana çıkma teklif etti. Sonra iyilerle kötülerin sihirli savaşında omuz omuza çarpıştık ve şimdi de bir tatile ihtiyacımız var. Ama sevgilim bir Gölge Avcısı."

"Pardon, anlayamadım?" diyecekti hayali seyahat acentesi çalışanı.

"Ah, bilirsiniz işte. Vaktiyle iblisler dünyayı istila etmişti. Kara Cuma gibi düşünün. Ama daha kanlısını ve birazcık daha az umutsuzluk çılgınlığını. Böyle çaresizlik anlarında asil ve dürüst insanların -yani benim gibi olmayanların- yardımına kim koşar? Tabii ki bir melek! İşte o melek seçtiği savaşçılarına ve onların torunlarına insanlığı korumaları için meleklerin gücünü bahşetti. Bir de kendi gizli ülkeleri olsun istedi. Melek Raziel hediye vermeye bayılırdı. Gölge Avcıları bugün hâlâ savaşlarını sürdürüyor. Onlar insan ırkının görünmez koruyucuları. Hepsi de adeta bir dürüstlük ve adalet timsali. *Herkes tepeden bakan* tabirinin, içinde en ufak bir iğneleme barındırmayan anlamının vücut bulmuş halleri. Gerçekten de çok sinir bir durum. Ama benim gibi bir iblis tohumundan daha kutsal oldukları tartışılmaz."

Magnus bile hayali seyahat acentesi çalışanının buna ne diyeceğini kestiremiyordu. Muhtemelen hayretle inleyecekti.

"Unutmadan söyleyeyim," diye ekleyecekti Magnus. "Bir de Gölge Avcılarıyla taban tabana zıt tipler var. Aşağıdünyalılar. Alec meleğin çocuklarından. Nefilimlerin anavatanı Idris'in en eski ailelerinden birinin oğlu. Eminim, ailesi New York'ta bir periye, bir vampire ya da kurtadama refakat ettiğini görmekten memnun olmazdı. Ama şundan da eminim ki, onları bile bir büyücüye tercih ederlerdi. Benim türüm Aşağıdünyalılar arasında en çok korkulanı ve kuşku uyandıranı. Bizler iblislerin çocuklarıyız. Ben de kötü şöhretli büyük bir iblisin çocuğuyum. Gerçi erkek arkadaşına bundan bahsetmeyi unuttum ya neyse. Saygın

Gölge Avcıları, benim gibileri anne ve babalarıyla tanıştırmak için eve götürmez. Ne de olsa silemeyeceğim bir geçmişim var. Hatta birkaç tane. Artı uslu Gölge Avcısı delikanlılar eve erkek arkadaşlarını da getirmez.”

Ama Alec bunu yapmıştı. Atalarının kutsal salonunda, orada toplanan Nefilimlerin gözleri önünde Magnus'u dudağından öpmüştü. Magnus'un upuzun hayatının şüphesiz en güzel ve dokunaklı sürpriziydi.

“Yakın zaman önce tüm insanlığı yok oluşun kıyısından döndüren büyük bir savaş verdik. Ama insanlar bize minnettar değil, çünkü dünyadan haberleri yok. Ne şan şöret kazandık ne de para. Ama ağır kayıplar verdik. Alec erkek kardeşini kaybetti, ben arkadaşımı. İkimizin de bir molaya ihtiyacı vardı. Alec'in bugüne dek kendini şımartmak adına yaptığı tek şey, korkarım, yeni bir bıçak alması olmuş. Onu mutlu edecek bir şeyler yapmak istiyorum. Hayatımızın karmaşasından bir süreliğine uzaklaşmak ve bu ilişkiyi gerçekten yürütüp yürütemeyeceğimizi anlamak istiyorum. Bize tavsiye edebileceğiniz bir gezi programınız var mı?”

Seyahat acentesi çalışanı hayalinde bile telefonu yüzüne kapadı.

Magnus işte bu sebeple, birlikte çıktıkları romantik Avrupa seyahatinin her adımını tek başına planlamak zorunda kalmıştı. Ama o Magnus Bane'di. Büyüleyici ve gizemliydi. Bu tür bir geziye kendi tarzını kattığında sonucun mükemmel olacağına şüphe yoktu. Meleklerin seçtiği bir savaşçıyla şık ve gösterişli bir iblis tohumunun Avrupa'da atılacakları aşk dolu macerada ne ters gidebilirdi ki?

Tarz demişken, Magnus kırmızı Fransız beresini hafifçe yana eğdi. Bu hareketi hisseden Alec başını kaldırdı ve ona bakmaya devam etti.

“Sen de bere takmak ister misin?” diye sordu Magnus. “Söyle yeter. Bende her renginden var. Hem de sürüsüne bereket!”

“Yok, ben almayayım,” dedi Alec. “Yine de teşekkürler.” Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Gülümsemesi tereddütlü, ama samimiydi.

Magnus elini çenesine dayadı. Alec’in bu ânının, yıldız ışıklarının ve Paris’in içinde sakladığı ihtimallerin insana haz veren beklentisinin tadını çıkarmak istiyordu. İleride bu hatıranın canını yakmayacağını umdu.

“Cidden ne düşünüyorsun?” diye sordu Alec.

“Seni,” dedi Magnus ve ekledi: “Cidden!”

Alec, Magnus’un onu düşünmesine şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. Onu şaşırtmak hem çok kolay hem de çok zordu. Gölge Avcılarının keskin gözleri ve kuvvetli refleksleri vardı zira. Bir köşeyi döndüğünde ya da Alec dahasını isteyene dek şimdilik sadece uyumak için kullandıkları yatakta, Magnus onu asla hazırlıksız yakalayamıyordu. Öte yandan, Magnus’un onu düşünmesi gibi basit bir konuya bile şaşırebiliyordu.

Ama Magnus onu gerçekten şaşırtma zamanının geldiğini düşünüyordu. Çoktan planını yapmıştı zaten.

Paris gezilerinin ilk durağıydı. Romantik bir Avrupa tatiline Âşıklar Şehri’nden başlamak klişe gibi gelebilirdi, ama Magnus klasiklerin boşuna klasik olmadığını düşünürdü. Neredeyse bir haftadır Paris’teydiler ve Magnus bu maceraya kendi stilini katmasının zamanının geldiğini hissediyordu.

Alec son kartpostalını da yazmayı bitirdiğinde Magnus ona uzandı. Sonra elini indirdi. Alec’in yazdığını tekrar okuyarak gülümsedi.

Alec kız kardeşine yazdığı kartın sonuna her zamanki gibi, *Keşke burada olsaydın*, diye not düşmüş ve bu sefer kendisi eklemişti: *Duy da inanma*. Magnus’a hafifçe gülümsedi.

“Sıradaki maceramıza hazır mısın?” diye sordu Magnus.

Alec bir an ilgilenmiş gibi göründü. Ama sonra “Kabareyi mi diyorsun?” diye sordu kayıtsızca. “Biletlerde dokuzda başlayacağı yazıyor. Sence buradan oraya gitmek ne kadar sürer?”

Alec'in daha önce doğru düzgün bir tatil yapmadığı besbel-liydi. Savaşa gider gibi tatil planlamaya çalışıyordu.

Magnus bir sineği kovalar gibi elini tembelce salladı. "Moulin Rouge'da her zaman geç bir şov bulunur. Sen arkana bak."

Alec'in omzunun üzerinden uzaktaki bir noktayı işaret etti. Alec döndü.

Mor ve mavi çizgili bir sıcak hava balonu ters rüzgârda hafifçe sallanarak Eyfel Kulesi'ne doğru süzülüyordu. Sepetine bir masa ve iki sandalye yerleştirilmişti. Masa iki kişilik hazırlanmıştı ve ortasındaki incecik vazoda bir tane gül vardı. Yanındaki üç kollu şamdan da bu romantik manzarayı tamamlıyordu. Ama balon kuleye yaklaştığında rüzgâr mumları söndürdü. Magnus öfkeyle mırıldanıp parmaklarını şaklattığında mumlar yine yandı.

"Vay canına," dedi Alec. "Bu şeyi uçurmayı biliyor musun?"

"Elbette! Sana Fransa kraliçesini kurtarmak için bir sıcak hava balonu çaldığımı anlatmamış mıyım?"

Alec, Magnus şaka yapmış gibi sırtıttı. Magnus da gülümsedi. Marie Antoinette ne dişli kadındı ama!

"Ben... sanırım seni araba bile kullanırken görmedim de ondan sordum," dedi Alec düşünceli bir tavırla.

İnsanların görmemesi için sihir yapılan balonu yakından incelemek üzere ayağa kalktı. Etraftaki ölümlülere sorsanız, Alec'in gökyüzüne baktığını söylerlerdi.

"Tabii ki, araba kullanıyorum," dedi Magnus. "Aklına gelen bütün ulaşım araçlarını kullanabilirim. Merak etme, balonu bir bacaya filan çarpmayacağım."

"İyi," diye mırıldandı Alec. Kaşlarını çatmıştı.

"Daldın," dedi Magnus. "Ne kadar romantik ve harika bir sevgilin olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Alec. "Balonu bir bacaya çarparsak seni nasıl kurtaracağımı düşünüyorum."

Magnus'un yanından geçerken bir an durup onun alınına düşen bir tutam saçı arkaya attı. Dokunuşu yumuşak ve bir o

kadar teklifsizdi. Magnus saçının gözlerinin önüne düştüğünün farkında bile değildi.

Başını eğip gülümsedi. Birinin onunla ilgilenmesi garip geliyordu, ama belki de buna alışmalıydı.

Magnus ölümlülerin meraklı bakışlarını engellemek için bir sihir yaptı. Sonra sandalyesini basamak olarak kullanarak balonun sallanan platformuna atladı. İki ayağını da ahşap zemine sağlamca bastığında elini uzattı. “Güven bana.”

Alec kısa bir duraksamanın ardından Magnus’un elini sımsıkı tuttu. “Güveniyorum,” dedi tatlı bir gülümsemeyle.

Sepetin kenarlarına basarak platforma indi. Masaya karşılıklı oturdular ve balon çalkantılı denizdeki bir kayık gibi sallanarak yükseldi. Eyfel Kulesi’nden kimseye görünmeden uzaklaştılar. Dakikalar sonra, dört bir yanlarında uzanan Paris manzaralarıyla ufuk çizgisinin üzerinde seyrediyorlardı.

Magnus bin fit yükseklikten şehri izleyen Alec’e baktı. Daha önce de âşık olmuş, ama sonu iyi bitmemişti. Kalbi kırılmış ve bu acıyla baş etmeyi öğrenmişti. Hem de defalarca.

Diğer sevgilileri Magnus’un zor ya da ciddiye alınmayacak biri olduğunu söylemişti. Onu ürkütücü, yetersiz ya da fazla karmaşık bulanlar da vardı. Muhtemelen Alec’i de hayal kırıklığına uğratacaktı.

Alec’in ona karşı hisleri sonsuza dek sürmese de Magnus en azından bu yolculuğun güzel bir anı olarak kalmasını istiyordu. Aslında tabii ki dahası için bir temel oluşturmasını umuyordu, ama Alec’ten alıp alabileceği buysa bile, en azından yaşadıklarını buna değer kılacaktı.

Eyfel’in billur ışıltısı geride kalmıştı. İnsanlar onun da kalıcı olmasını beklemiyordu. Ama şehrin simgesi olarak yerli yerindeydi işte.

Birden sert bir rüzgâr esti. Sepet yamuldu ve hızla alçaldılar. Rüzgâra karşı birkaç tur attılar. Sonra Magnus, kılınca bir hamleyle balonu yeniden dikey duruma getirmeyi başardı.

Alec iskemlesinin kollarına yapışmıştı. “Nasıl yaptın?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Hiçbir fikrim yok,” diye seslendi Magnus neşeyle. “Biraz daha yalpalasaydık, sihir yapacaktım.”

Balon Zafer Takı’nın üzerinden geçip keskin bir dönüşle Louvre’a yöneldi. Neredeyse çatılara değecek kadar alçaktan uçuyorlardı.

Magnus aslında görüldüğü kadar rahat değildi. Hava bayağı rüzgârlıydı. Balonu hem istediği yöne doğru uçurup hem düz tutmak, bir de üzerine insanlardan saklamak büyük bir gayret gerektiriyordu. Ayrıca hâlâ servis etmesi gereken bir akşam yemeği vardı. Ve ikide bir sönen mumları yeniden yakması gerekiyordu.

Şu romantizm denen şey de amma yorucuydu canım.

Aşağıdaki kırmızı tuğla duvarları sık yapraklı sarmaşıklar bürümüştü. Beyaz badanalı evlerle, kaldırım taşlı dar sokakların arasındaki sokak lambaları pembe, turuncu ve mavi ışıklar saçıyordu. Balonun diğer tarafında Tuileries Bahçeleri uzanıyordu. Yuvarlak süs havuzu bir göz gibi onlara bakıyordu. Louvre’un cam piramidinin ortasındaki kırmızı ışık huzmesi geceyi ok gibi deliyordu. Magnus birden Paris Komünü’nün Tuileries’yi ateşe verişini hatırladı. Küllerin havaya yükselişini ve kanlı giyotinleri. Uzun bir geçmişin karanlık lekelerini ve eski acılarını taşıyan bu şehrin Alec’in dürüst bakışlarıyla aklanacağını umdu.

Parmaklarını şaklattığında masanın yanında bir buz kovasının içinde soğuyan bir şişe belirdi. “Şampanya?”

Alec birden ayağa fırladı. “Magnus, şuradaki dumanı görüyor musun? Yangın mı çıkmış?”

“Sanırım şampanya istemiyorsun?”

Gölge Avcısı Seine’in paralelindeki caddeyi işaret etti. “Ama bir gariplik var. Duman rüzgârın karşı yönünde ilerliyor.”

Magnus şampanya kadını kayıtsızca salladı. “Pompier”ler halleder.”

“Şimdi de çatılardan sekiyor. Ah, sağa döndü. Bir bacanın arkasında saklanıyor.”

Magnus duraksadı. “Efendim?”

Alec gözlerini kısıtı. “Rue des Pyramides’e atladı.”

“Bu yükseklikten Rue des Pyramides’i nasıl tanıdın?”

Alec, Magnus’a şaşkınlıkla baktı. “Gelmeden önce şehrin haritasını çalıştım.”

Magnus bir kez daha, Alec’in hayatının ilk tatiline bir Gölge Avcısı görevi gibi hazırlandığını hatırladı. Gökyüzünün akşam renklerinde sürüklenen yoğun, siyah dumana baktı. Alec’in haksız çıkmasını ve romantik akşamlarına geri dönmelerini umuyordu. Ama Alec ne yazık ki haklıydı. Duman bulutu fazla siyah ve yoğundu. Rüzgârda dağılması gerekirken bir yaratığın dokunaçlarını andıran uzantılarıyla havayı yokluyordu. Magnus birden dumanın ardında bir pırıltı gördü.

Alec sepetin kenarından tehlikeli bir şekilde aşağı sarkmıştı. “Dumanı kovalayan iki kişi var. Ellerindekiler melek kılıçları. Bunlar Gölge Avcıları!”

“Yaşasın!” dedi Magnus. “Tabii nükte yapıyorum.”

Kararlı bir hareketle balonu alçalttı. Alec’in runlarla keskinleşen gözleriyle boy ölçüşmesi mümkün değildi elbette. Ama az sonra, dumanın altında, Paris’in çatılarında onu kovalayan iki kişiyi seçebildi.

Gölge Avcılarından biri kadındı. Başını arkaya atmış, duma-
na bakıyordu. Beyaz teni inci gibi parlıyordu. Koşarken uzun
saç örgüsü gümüş ve altın rengi bir yılan gibi dalgalanıyordu. İki
Avcı da çok hızlıydı.

Duman bir girdap gibi dönerek iki iş merkezinin ortasından
geçen dar sokağa doğru alçaldı. İlerideki apartmanların köşe-
sinden dönüp çatı pencerelerinin ve havalandırma şaftlarının
üzerinden geçti. Gölge Avcıları hâlâ peşindeydi. Fırsat buldukça
kılıçlarını siyah dokunaçlarına doğru sallıyorlardı. Duman bulu-
tunun içinde, ateşböceklerine benzeyen ışıklar vardı.

“Cin şeytanları,” diye mırıldandı Alec okuyla yayını alarak. Magnus, Alec’in yemeğe yayıyla geldiğini görünce hayal kırıklığıyla homurdanmıştı. “Eyfel Kulesi’nde ne vurmayı planlıyorsun acaba?” diye sorduğunda Alec usulca gülümseyip omzunu silmekle yetinmişti.

Magnus Alec’i, şehri tehdit eden iblis felaketiyle uğraşmayı Parisli Gölge Avcılarına bırakmayı teklif etmeyecek kadar iyi tanıyordu. Birilerine iyilik etme fırsatı çıktığında kendini tutamayacağını biliyordu. Onun yaradılışı böyleydi ve aslında en çekici özelliklerinden biri de bu mertliğiydi.

Şimdi çatılara bayağı yaklaşmışlardı. Magnus bacaların kıyısından geçerken sepet beşik gibi sallanıyordu.

Rüzgâr şiddetini artırmıştı. Magnus kendini koca gökyüzüyle kavgaya tutuşmuş gibi hissediyordu. Balonun sarsıntısından buz kovası devrildi. Magnus yüksek bir bacaya teğet geçerken, şampanya şişesinin kenardaki boşluktan yuvarlandığını gördü. Şişe aşağıdaki çatıya çarptığında patladı. Cam kırıkları ve köpükler etrafa saçıldı.

Güzelim şampanya zıyan oldu, demek için ağzını açtı.

Ama Alec ondan önce davrandı. “Şampanyaya üzüldüm. Senin şu en pahalı şişelerinden biri değildi umarım.”

Magnus güldü. Alec yine lafı ağzından almıştı.

“En pahalıları bin fitte içmek için pek uygun değil. Bu ortalama bir şeydi.”

Rüzgârı hafife almıştı. Kenarları sadece hatatlarla çevrili sepet bir sarkaç gibi savruldu. Az kalsın, bir reklam panosuna bindiriyorlardı. Magnus balonu yeniden dikey konuma getirip aşağı baktı.

Cin şeytanı sürüsü iki gruba ayrılıp Gölge Avcılarının etrafını sarmıştı. Tuzağa düşen şanssız çift var güçleriyle savaşıyordu. Sarı saçlı kadın şimşek gibiydi. Üzerlerine atlayan ilk şeytanı melek kılıcıyla hakladı. İkinci ve üçüncü de öyle. Ama düşman kalabalıktı. Magnus’un gözleri önünde, dördüncü şey-

tan karanlıkta parlayan gözleriyle Gölge Avcısı kadının üzerine atıldı.

Magnus Alec'e baktı. Alec başını salladı. Magnus balonun bir anlığına tamamen hareketsiz kalması için sihrinin büyük bir kısmını kullandı. Alec ilk okunu fırlattı.

Cin şeytanı kadına ulaşamadı. Dumanlı bedeni dağılırken, gözlerinin ışıltısı söndü. Üç şeytan daha onunla aynı kaderi paylaştı.

Alec o kadar hızlıydı ki artık elleri görünmüyordu bile. Art arda oklar yağdırdı. Ne zaman bir çift parlak göz bir Gölge Avcısı'na yaklaşacak olsa Alec bir okla işini bitiriyordu.

Magnus o sırada elementleri kontrol etmek yerine, erkek arkadaşını hayranlıkla izlemeyi tercih ederdi doğrusu.

Cin şeytanı ordusunun arka safları gökyüzünden gelen yeni tehlikeyi fark etmişti. Üçü Gölge Avcılarını bırakıp balona doğru sıçradı. İkisi sepete ulaşamadan Alec'in oklarıyla yok oldu. Ama üçüncüyü vurmakta geç kalmıştı. Şeytan siyah, sivri dişleriyle Alec'e saldırdı.

Alec çoktan yayını atıp melek kılıcını çekmişti. "*Puriel*," dedi ve kılıç melek gücüyle ısıdı. Alec onu şeytana doğru savururken vücudundaki runlar parlayarak titreşti. Alec, şeytanı biçerek başını vücudundan ayırdı. Yok olan şeytanın siyah külleri havada dağıldı.

Bu arada, sepete çıkmayı başaran bir grup şeytan daha aynı kaderi paylaştı. Bütün Gölge Avcıları gibi, Alec de bunun için doğmuştu. Zarif ve hızlı bedeni bir silahtı. İblisleri katletmek ve sevdiklerini korumak için tasarlanmış bir makineydi. Ve Alec ikisinde de çok başarılıydı.

Magnus'un yetenekleri daha çok büyü alanında ve tabii moda konusundaydı. Şeytanlardan birini bir elektrik ağıyla tuzağa düşürdü. Başka birini de rüzgârdan yaptığı görünmez bir bariyerle durdurdu. Alec Magnus'un kapana kısıldığı şeytanı okla vurdu. Sonra aşağıdaki son şeytanı da indirdi. Sarışın Gölge

Avcısı kadınla ortağının yapacak bir işi kalmamıştı. Dumanları tüten küllerin arasında şaşkınlıkla dikiliyorlardı.

“Rica ederiz!” diye seslendi Magnus el sallayarak.

“Magnus,” dedi Alec. “*Magnus!*”

Alec’in sesindeki panik Magnus’u kendine getirdi. Güçlkle tuttuğu rüzgâr elinden kurtulmuştu. Üzerinde durdukları platform ayaklarının altından kaydı. Magnus son bir çabayla duruma müdahale etmeye çalıştı. Bu arada Alec koşup vücudunu ona siper etti.

“Hazır ol!” diye bağırdı kulağına. Balon hızla alçalıyordu. Üzerinde CARMEN yazan, etrafı sarı ampullerle çevrili bir tabe-
laya çarpmak üzereydiler.

Magnus Bane gösterişe bayılırdı.

Çarpışma da fazlasıyla gösterişli oldu doğrusu.

İKİNCİ BÖLÜM

Yıldızlar Adını Söyler

SEPET TAM DA R HARFİNE BİNDİRECEĞİ SIRADA Alec, Magnus'u kolundan tutup kendine çekti. İkisi birlikte sepetin kenarına doğru yuvarlandı. Dünya tepetaklak olurken ısıltılı şehirle yıldızlı gökyüzü yer değiştirdi. Magnus bir an yönünü kaybetti. Sonra yere güm diye çarptı. Birkaç saniyelik karanlığın ardından kendini Alec'in kollarında çimenlerde yatar-ken buldu.

Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşurken balonun tabelaya çarptığını gördü. Bir patlama oldu. Etrafa kıvılcımlar ve tahta parçaları saçıldı. Balonun havası hızla sönerken tabela alev aldı.

Sokakta şaşkın bir kalabalık toplanmaya başlamıştı. Uzaktan Paris polisinin sirenleri geliyordu. Bazı şeyler sihirle yok edilemiyordu işte.

Güçlü eller Magnus'u kollarından tutup ayağa kaldırdı. "İyi misin?"

Şaşılacak şey, ama iyiydi. Absürd yüksekliklerden güvenle düşmek de Gölge Avcılarının becerilerinden biriydi anlaşılan. Magnus'u asıl sarsan çarpışmanın kendisinden çok Alec'in endişeli bakışları oldu. Bu bakışların kendisine yöneldiğinden emin olamayan Magnus az kalsın başını çevirip arkasına bakacaktı.

Yüzyıllardır ölümle dans ediyordu. Kimsenin onun için endişelenmesine alışık değildi.

“Şikâyet edemem,” dedi gömleğinin kollarını düzeltirken. “Etseydim bile, bunu sadece yakışıklı bir beyefendinin dikkatini çekmek için yapardım.”

Neyse ki, *Carmen* o gece sergilenmiyordu. Dolayısıyla ölen ya da yaralanan olmamıştı. Yan yana durup enkaza baktılar. Toplanan kalabalık onları göremiyordu. Balonun yolcusu olmadığını fark ettiklerinde ne kadar şaşıracaklardı kim bilir? Bir an derin bir sessizlik oldu. Sonra alevlerin kemirdiği tabela daha fazla dayanamayıp gürültüyle yere düştü ve parçalandı. Kalabalığın içinde geri çekilenler oldu, ama hâlâ fotoğraf çekme derdindeydiler.

“Şunu kabul etmeliyim ki,” dedi Magnus yırtılan gömleğini çekiştirerek “bu akşam pek de planladığım gibi gitmiyor.”

Alec üzüntüyle başını eğdi. “Geceni mahvettiğim için özür dilerim.”

“Hiçbir şey mahvolmuş değil,” dedi Magnus. “Daha yeni başlıyoruz. Acele edersek rezervasyonumuza bile yetişiriz. Tiyatroyu dert etme. Bu üzücü kazadan sonra isminin bilinmesini istemeyen bir hayırseverden masraflar için yüklü bir bağış alacaklar. Biz de dünyanın en romantik şehrinin tadını çıkarmaya devam edeceğiz. Hem şeytanları da hakladık.”

Alec kaşlarını çatı. “Cin şeytanlarının bu kadar kalabalık gezdiğini ilk kez görüyorum.”

“Bırakalım, gerisini Paris Enstitüsü halletsin. Bütün şeytanları biz haklarsak can sıkıntısından patlarlar. Artı, şu anda tatil-deyiz. *Carpe diem*. Ânı yakala, iblisleri değil.”

Alec omzunu silkip gülümsemekle yetindi.

“Ayrıca o yayla gerçekten çok çekici görünüyorsun,” diye ekledi Magnus. Alec’e daha çok iltifat etmesi gerektiğini düşünüyordu. Alec şaşırdı, ama belli ki sözleri hoşuna gitmişti. “Pekâlâ. Şimdi derhal yeni kıyafetlere ihtiyacım var. Paris perileri beni böyle görürse bir daha itibarımı toparlayamam.”

“Bence gayet iyi görünüyorsun,” dedi Alec mahcup bir ifadeyle.

Magnus sırtıttı, ama kararından vazgeçmedi. Bu gezide kıyafetlerinin bir sıcak hava balonu kazasında parçalanmasını ümit etmiyordu doğrusu. İstikamet, Rue Saint-Honoré olacaktı.

Geç saatlere kadar açık birkaç mağaza dolaştılar. Birkaçı da değerli müşterilerini kırmamak için çalışma saatlerini uzattı. Magnus kırmalı yakalı, pas rengi bir gömleğin üzerine şal desenli, kırmızı, kadife bir blazer seçti. Alec koyu renkli, çizgili bir *sweatshirt*’le fazladan bir iki tane fermuarı olan, bol kesimli bir deri monttan daha abartılı bir seçim yapmayacağını açıkça belli etti.

Magnus birkaç telefon etti ve Alec’e şehrin en gözde peri restoranı, Bir Yaz Gecesi’nin şef masasında yemek yiyeceklerini gururla şişinerek söyledi.

Restoran dışarıdan bakıldığında tuğla ve alçı cepheli, şu tatlı, antika binalardan biri gibi görünüyordu. İçerisi ise bir peri mağarasını andırıyordu. Zemin zümrüt yeşili yosunla kaplıydı. Duvarlarla çatı kayalıklardan oluşuyordu. Ağaçları bürüten sarmaşıklar masalara kadar uzanıyordu. Müşterilerin birkaçı özgürlüklerini ilan edip tabaklarından kaçan yemekleri kovalıyordu.

Salatalarını sipariş ettiklerinde Alec etrafına bakındı. “Peri yemeklerine hâlâ alışamadım. New York’ta da bu tür yerlere gidiyorum. Ama *Gölge Avcısı’nın Kutsal Kitabı*’nda hiçbir durumda peri yemeği yenmemesi salık veriliyor.”

“Burası tamamen güvenli,” dedi Magnus ağzından kaçmaya çalışan yaprakları çiğnerken. “Yediklerimizin parasını ödediğimiz sürece sorun yok. O zaman peri ikramı olmaktan çıkıyorlar ve bir tehlike kalmıyor. Dikkat et, salatan kaçıyor!”

Alec gülerек çatalını peri *caprese* salatasına daldırdı. Magnus onun Gölge Avcısı reflekslerine bir kez daha hayran kaldı.

Magnus ölümlü sevgilileriyle her zaman çok dikkatli davranmıştı. Onları Aşağıdünya’dan mümkün olduğunca uzak

tutmuştu. Hem güvenliklerini sağlamak hem de akıl sağlıklarını korumak adına. Gölge Avcılarının da Aşağıdünya'yla ilişkilerini minimum seviyede tutmak isteyeceğini düşünmüştü hep. Onlar kendilerini ayrı bir kategoriye sokuyordu zira. Ölümlü değillerdi. Ama Aşağıdünyalı da değillerdi. Hatta kendilerini bu iki türden de üstün gördüklerini saklamıyorlardı. Ama Alec burada bulunmaktan mutlu görünüyordu. Paris'te ve Magnus'un dünyasında rahattı. Belki o da Magnus gibi, birlikte olmalarından zevk alıyordu.

Restorandan çıkarken Alec'in koluna girdiğinde sert kaslarını hissetti. Bütün Gölge Avcıları gibi, her an savaşa hazır. Ama o an tamamen rahatlamış görünüyordu. Magnus ona yaslandı.

Quai de Valmy'e döndüklerinde sert bir rüzgârla karşılaştılar. Alec kapüşonunu takıp montunun önünü kapadı ve Magnus'u kendine çekti. Saint-Martin'e inen sokaklardan birine saptılar. Kanal boyunca yürürken, kıyıda dolaşan çiftler ve piknik yapan insanlar gördüler. Fötr şapkalı bir denizci piknikçilerin arasına karıştı. Magnus'la Alec mavi demir köprü'nün altından geçti. Kanalın karşı kıyısından davul ve keman sesi geliyordu. Ölümlüler yalnızca insan davulcuyu görebiliyordu. Ama etrafında dönerek kemanını çalan bir de peri kızı vardı. Uzun saçları çiçeklerle bezeliydi.

Magnus, Alec'i daha sessiz bir sokağa soktu. Ağaçların arasından süzülen ay ışığı binaların üzerinde kaleydoskopik şekiller yaratıyordu. Belirli bir rota izlemeden yürümeye devam ettiler. Magnus damarlarında dolaşan kanı duyumsayabiliyordu. Kendini capcanlı ve zinde hissediyordu. Alec'in de onun kadar heyecanlı olduğunu umdu.

Serin rüzgârda ensesinden aşağı bir ürperti yayıldı. Bir an tuhaf bir hisse kapıldı. Peşlerinde biri vardı sanki. Durup arkasına baktı.

Gözlerini kıyıyı dolduran kalabalıkta gezdirdi. Hâlâ hissedebiliyordu. Onu izleyen gözleri, dinleyen kulaqları ve ona odaklanan düşünceleri.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Alec.

Magnus bu tehdidi tek başına göğüslemeye hazırlanıncasına ondan uzaklaştığını fark etti.

“Senin yanında ne sorunum olabilir ki?” dedi.

Elini uzattı ve parmaklarını kenetlediler. Alec’in nasırlı avcunun sıcaklığını hissetti. Alec geceleri daha rahat davranıyordu. Muhtemelen karanlıkta Görü’ye sahip olanlardan bile gizlenebildiği içindi. Belki de bütün Gölge Avcıları gölgelerin arasında kendilerini evde gibi hissediyordu.

Parc des Buttes Chaumont’un girişinde durdular. Şehrin ışıkları ufka belli belirsiz bir kızılık katmıştı. Gecenin siyahı içinde kolayca seçiliyordu. Magnus sağındaki yıldızları işaret etti. “Boötes, Ayı Terbiyecisi,” dedi. “Şu da, Corona, Kuzey Tacı. Yanındaki de Herkül.”

“Yıldızlardan konuşmanın nesi bu kadar romantik?” dedi Alec gülerek. “Şuradaki Avcı mıydı? Bak, şu ilerideki de helikoptere benziyor. Kusura bakma, takımyıldızların isimlerini pek bilmem.”

“Romantik, çünkü dünyayla ilgili bir bilgi paylaşımında bulunuyorsun,” dedi Magnus. “Yıldızları bilen bilmeyenle paylaşır. Bu da gayet romantik bence.”

“Benim sana öğretebileceğim hiçbir şey yok.” Alec bunu gülümseyerek söylemişti, ama Magnus’un yüreği sızladı.

“Mutlaka vardır. Şu elinin üzerindeki ne mesela?”

Alec elini kaldırdı ve ilk kez görüyormuş gibi inceledi. “Bir run Herhalde bin kere görmüşsündür.”

“Gördüm tabii. Temel mantığını da biliyorum. Güç kazanmak için teninize runlar çizersunuz. Ama detaylara hâkim değilim. Galiba, ilk elinizi işaretliyorsunuz?”

“Evet,” dedi Alec usulca. “Bu Sağgörü runu. Gölge Avcısı çocuklarına genellikle ilk bu çizilir. Sihrin ardını görmeni sağlar. Her zaman işe yarar.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Magnus, Alec’in tenindeki göze benzeyen gölgeli kavise

baktı. Aşağıdünyalılar sihirle korunurdu. Gölge Avcılarının sihrin ardını görmesi önemliydi, çünkü Aşağıdünyalılar insanlar için potansiyel tehdit oluştuyordu.

Alec de elindeki İşaret'e bakarken aynı şeyi düşünmüyor muydu gerçekten? Yoksa kibarlıktan mı hiç lafını etmiyordu? Magnus'u korumak için. Tıpkı balondan düşerken de koruduğu gibi. *Garip*, diye düşündü Magnus. *Ama tatlı.*

"Ya bu?" diye sordu işaretparmağını Alec'in pazusuna doğru kaydırarak. Alec'in bu beklenmedik temasla ürperdiğini fark etti.

Alec, Magnus'un gözlerinin içine baktı. "İsabetlilik."

"Öyleyse atıcılıktaki ustalığını buna borçlusun?" Alec'i kendine doğru çekti. Ayın yumuşak ışığı altında, yolun ortasında buluştular. Magnus eğilip Alec'in koluna küçük bir öpücük kondurdu.

"Teşekkürler," diye fısıldadı. "Ya bu?"

Parmak uçlarıyla boynunun yanına hafifçe dokundu. Alec'in titrek nefesi gecenin yumuşacık sessizliğini böldü. Kolunu Magnus'un beline doladı ve vücudunu onunkine yasladı. Magnus onun kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyordu.

"Denge," dedi Alec soluk soluğa. "Ayaklarımı yere sağlam basmamı sağlıyor."

Magnus başını yana eğip dudaklarını Alec'in pürüzsüz teninde solgun ayışığı gibi parlayan runun üzerine bastırdı. Alec derin bir nefes aldı.

Magnus dudaklarını onun ılık teninde kaydırarak kulağına dek ilerledi. "Bence işe yaramıyor," diye mırıldandı.

"Ben yaramasını istemiyorum da ondan," dedi Alec fısıltıyla.

Sonra yüzünü ona doğru çevirdi ve dudakları buluştu. Alec yaptığı diğer her şeyde olduğu gibi öpüşürken de fazlasıyla tutkuluydu. Magnus eliyle Alec'in deri montunun yakasını kavrayıp hafifçe aşağı çekti. Sonra kirpiklerinin arasından Alec'in köprücükkemiginin tam altında körünü süzdü.

"Bu ne için?" diye sordu usulca.

“Dayanıklılık.”

Magnus ona baktı. “Sahi mi?”

Alec güldü. “Evet.”

“Sırf daha seksi olmak için söylemedin yani?”

“Hayır,” dedi Alec boğuk bir sesle. “Ama öyle geldiyse sevin-
dim.”

Magnus yüzüklü elini göğsüne koyduğunda, Alec metalin soğuk dokunuşuyla titredi. Magnus elini başının arkasına kaydır-
dı ve onu bir kez daha kendine çekti.

Bunu yaparken “Tanrım, Gölge Avcılarına bayılıyorum,”
diye fısıldadı.

Alec yine “Sevindim,” dedi.

Güçlü ellerinin aksine dudakları yumuşak ve sıcaktı. Sonra
öpüşmeleri giderek daha tutkulu bir hal aldı. Magnus nihayet
soluk soluğa geri çekildi, çünkü diğer seçeneği, Alec’i karanlık
bir köşeye ve çimenlerin üzerine çekmekti.

Bunu yapamazdı. Alec daha önce böyle bir şey yapmamıştı.
Paris’teki ilk gecelerinde Magnus onu sabahın erken bir saatinde
odada bir aşağı bir yukarı dolaşırken bulmuştu. Alec’in bazen
ilişkileri konusunda endişelendiğini biliyordu. Dolayısıyla işleri
daha da ileriye taşımak onun kararı olacaktı.

“Kabareye gitmesek olur mu?” diye sordu Alec boğuk bir
sesle.

“Kabare mi? O da ne?” dedi Magnus hemen.

Parktan çıkıp Magnus’un evine doğru ilerlediler. Şehrin dar
sokaklarında iki kere daha öpüşmek için durdular. Alec’in geliş-
miş yön duygusu olmasa çoktan kaybolurlardı. Gölge Avcıları
seyahatte fazlasıyla faydalı olabiliyordu. Magnus bir daha yanına
onlardan birini almadan evden çıkmamaya karar verdi.

Bir zamanlar, bu dairede bir ihtilalcı ve kötü bir ressam ola-
rak yaşıyordu. On sekizinci yüzyılda evi soyulmuş ve bütün biri-
kimini kaybetmişti. Hayatında ilk kez zengin oluyordu ve yine
meteliksiz kalmıştı. Sonrasında birkaç kere daha dibi görmüştü.

Bugünlerde Brooklyn'de yaşıyordu. Paris'teki daire içindeki anılar dışında boş duruyordu. Burayı büyük oranda duygusal nedenlerden ötürü elden çıkarmamıştı. Bir de, Paris Moda Haftası'nda otel aramak bazen cehennemde yanmaktan bile beter olabildiği için.

Anahtarlarla uğraşmadan parmağını şaklattı ve sihrinin son damlasını da kapıyı açmak için kullandı. O ve Alec binaya öpüşerek girdi. Duvarlara yarı tutunarak, yarı çarparak dört kat merdiveni çıktılar. Magnus çıkacak güdültüye aldirmeden dairenin kapısını sertçe itti ve içeri daldılar.

Kadife blazer evi göremeden kendini yerde buldu. Alec onu yırtarcasına çıkarıp hole fırlattı. Eşikten geçerlerken, Magnus'un gömleğinin önünü bir çekişte açtı. Kopan düğmeler yere saçıldı. Magnus, Alec'i kanepeye doğru iterken deri montunun fermuarını indirdi. Minderlerin üzerine hafifçe yığılırken Alec, Magnus'u da kendisiyle birlikte çekmişti.

Magnus, Denge ve Dayanıklılık runlarını öptüğünde, Alec'in vücudu altında yay gibi gerildi. Elleri Magnus'un omuzlarına biraz daha yapıştı.

Israrla bir şeyler söylüyordu. *Magnus* ve bir şey daha.

"Alexander," diye mırıldandı Magnus. Alec'in elleri omuzlarını acıtmaya başlamıştı. Magnus geri çekilerek yüzüne baktı.

Alec başını yana çevirmişti. "Magnus, bak orada," dedi.

Magnus onun bakışlarını takip ettiğinde yalnız olmadıklarını fark etti. Karşılarındaki mor ikili kanepede biri oturuyordu. Pencereden sızan ışıktaki Magnus kadının gür, kumral saçlarını ve gri, şaşkın gözlerini gördü. Sonra tanıdık yüzüne temkinli bir gülümseme yayıldı.

"Tessa?" dedi Magnus.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kızıl El

ÜÇÜ SALONDA GERĞİN BİR SESSİZLİK İÇİNDEYDİ. Alec kanepenin ucuna, Magnus'tan mümkün olduğunca uzağa ilişmişti. Bu gece hiçbir şey plana uygun ilerlemiyordu.

“Tessa!” dedi Magnus yine hayretle. “Seni hiç beklemiyorduk. Hatırladığım kadarıyla davet de etmemiştik.”

Tessa kibarca ve büyük bir soğukkanlılıkla çayını yudumladı. En eski ve sevgili dostlarından biri olduğu için Magnus onun en azından biraz utanmış görünmesini beklerdi. Ama hiç de öyle bir hali yoktu.

“Bir keresinde demiştin ki aynı şehirde olduğumuzu öğrenir de yanıma gelmezsen seni asla affetmem.”

“Affederdim,” dedi Magnus. “Hatta teşekkür bile ederdim.”

Tessa, Alec'e baktı. Alec kıpkırmızı kesildi. Tessa'nın dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Neyse ki incelik gösterip gülümsemesini fincanının ardına gizledi.

“Ödeştik say,” dedi. “Bir keresinde de sen beni bir dağ şatosunda bir beyefendiyle uygunsuz bir durumda yakalamıştın.”

Gizlemeye çalıştığı gülümsemesi titreşti. Gözleri tekrar Alec'e kaydı. Gölge Avcılarının miras kalan rengi çoktan uçmuştu. Tessa Gölge Avcılarını pek severdi.

“Eski defterleri hiç açmamak en iyisi,” diye tavsiyede bulundu Magnus.

Tessa da onun gibi büyücüydü. Sevip kaybettiklerinin anılarını aşmayı çoktan öğrenmişti. Uzun zamandır birbirlerini teselli ediyorlardı. Çayından bir yudum daha aldı ve gülümsemesi sanki hiç kaybolmamış gibi geri döndü.

“Doğru,” diye yanıtladı. “Unuttum gitti zaten.”

Onları bir tenis maçını izler gibi izleyen Alec elini kaldırdı. “Affedersiniz, ama siz birlikte miydiniz?”

Magnus da, Tessa da hayretle ona döndü.

“Hayrola? Bu fikir seni dehşete düşürmüş gibi,” diye takıldı Magnus, Tessa’ya. “Alındım doğrusu.”

Tessa ona hafifçe gülümseyip Alec’e döndü. “Biz yüz yıldan fazladır arkadaşız.”

“Anladım,” dedi Alec. “Öyleyse bu sadece *arkadaşça* bir ziyaret?”

Sesindeki gerginlik Magnus’un tek kaşını kaldırmasına neden oldu. Alec bazen yeni insanların arasında kendini rahat hissetmiyordu. Magnus ses tonundaki değişimin bundan kaynaklandığını düşündü. Yoksa Alec’e sırlıslıkla âşık olduğunu hiçbir zaman gizlememişti ve Alec’in onu kıskanması için bir sebep yoktu.

Tessa iç çekti. Gri gözlerindeki muzip ifade kayboldu. “Keşke öyle olsaydı,” dedi usulca. “Ama değil.”

Yerinde rahatsızca kıpırdandı. Magnus gözlerini kısıtı.

“Tessa? Bir yerin mi acıyor?”

“Önemli değil. Yakında iyileşirim.”

“Yoksa başın dertte mi?”

Tessa ona anlam veremediği bir ifadeyle uzun uzun baktı.

“Hayır,” dedi. “Ama seninki dertte.”

Alec birden telaşlandı. “Nasıl yani?”

Tessa dudağını ısırdı. “Magnus, yalnız konuşabilir miyiz?”

“Alec’e güveniyorum. Ne söyleyeceksen onun yanında söylebilirsin.”

“Canın pahasına güveniyor musun?” diye mırıldandı Tessa.

Magnus’un karşısındaki başka biri olsaydı, abarttığını düşünebilirdi. Ama Tessa gerçekçi ve soğukkanlı biriydi.

“Evet,” dedi.

Magnus ne söylerse söylesin, birçok Aşağıdünyalı bir Gölge Avcısı’yla sırlarını paylaşmazdı. Ama Tessa onlardan değildi. Ayaklarının dibinden eski, deri çantasını aldı ve içinden mühürlü bir parşömen kâğıdı çıkarıp açtı. “Spiral Konsey, Brooklyn Baş Büyücüsü olarak, Kızıl El diye bilinen ve iblislere tapan insan tarikatını derhal etkisiz hale getirmen için resmi karar çıkardı, Magnus Bane.”

“Spiral Konsey’in mutlaka bir bildiği vardır,” dedi Magnus alçakgönüllülükle. “Ama Kızıl El’i ben de duydum. İblis maske-leri takarak partileyen bir avuç insandan söz ediyoruz. İblislere tapınmaktan çok birbirlerinin göbeklerinden tekila içiyorlar. Ayrıca tatildeyim ve bu saçmalıkla uğraşmak istemiyorum. Spiral Konsey’e söyle, kedim Miyav Başkan’a banyo yaptıracam.”

Spiral Konsey büyücülerin sahip olduğu, bir yönetim birimi-ne en yakın kurumdu. Ama resmi sayılmazlardı ve tam bir kapalı kutuydular. Büyücülerin genel anlamda otoriteyle sorunları vardı. Ve Magnus en asilerinden biriydi.

Tessa’nın bakışları bulutlandı. “Magnus, seninle konuşmak için Konsey’e yalvardım. Evet, Kızıl El ciddiye alınacak bir topluluk değildi. Ama görünüşe bakılırsa yeni bir liderleri var ve onları hizaya sokmuş. Zamanla güçlenip hatırı sayılır dostlar edinmişler. Sayıları durmadan artıyor. Birkaç ölüm olayı yaşanmış. Kayıplar da var. Venedik’te bir peri ölü bulundu. Yanında kanıyla çizilmiş, beş köşeli bir yıldız vardı.”

Magnus konuşmak için ağzını açmıştı ki, tekrar kapadı. Tessa’nın açıklamasına gerek yoktu. İkisi de peri kanının, eskinin en büyük melekleri arasında bulunan, ama sonra düşmüş melekler olarak da adlandırılan büyük iblisleri çağırmak için kullanılabileceğini biliyordu.

Tessa'yla Magnus arasında konuşulmayan bir başka konu da ikisinin de iki Büyük İblis'in çocukları olmasıydı. Dolayısıyla Magnus, Tessa'ya karşı farklı bir yakınlık hissediyordu.

Magnus, Alec'e babasının bir Cehennem Prensi olduğunu söylememiştir. Bu yeni bir ilişkide hemen paylaşabileceğin bir bilgi değildi.

"Bak sen," dedi tarafsız görünmeye çalışarak. "Tarikat, Büyük İblisler'den birini çağırmaya niyetliyse iş değişir. Hem kendileri hem de birçok masum insan için büyük bir tehdit oluşturuyorlar."

Tessa başını sallayarak öne eğildi. "Kızıl El'in Gölgele Dünyası'nda kargaşa yaratmaya çalıştığı apaçık ortada. Spiral Konsey onlarla ilgilenmem için önce beni yolladı. Rahiplerinden biri kılığına girerek Venedik'teki merkezlerine sızdım. Neyin peşinde olduklarını araştırdım. Ve liderlerinin kim olduğunu. Ama bir ayinde içtiğim iksir şekil değiştirme yeteneğimi etkiledi. Canımı zor kurtardım. Birkaç gün sonra oraya geri döndüğümde tarikattan kimse yoktu. Yer değiştirmişler. Onları bulmak zorundasın."

"Sık sık sorduğum gibi," dedi Magnus, "neden ben?"

Tessa artık gülümsemedi. "Bilirsin, söylentilere pek itibar etmem. Ama Aşağıdünya'da herkes Kızıl El'in liderinin aslında yeni biri olmadığını konuşuyor. Tarikatı ilk kuran kişi geri dönmüş."

"Kimmiş, sorabilir miyim?"

Tessa bir fotoğraf çıkarıp sehpa yapıştırdı. Bir duvara sanki bir çocuk tarafından çizilmiş gibi duran bir resmin fotoğrafıydı. Tahtında oturan siyah saçlı bir adam tasvir edilmişti. Yanında onu dev palmiye yapraklarıyla serinleten iki kişi vardı. Üçüncüsü önünde diz çökmüştü. Magnus önce bu kişinin tahttaki adamı selamladığını sandı. Ama hayır, galiba ayağını ovuyordu.

Resim ilkel çizgilerle gelişigüzel çizilmesine rağmen tarikatın kurucusunun simsiyah saçlarını, küçük elmacık kemiklerini ve sarı kedi gözlerini hepsi de tanıdı.

“Ona Büyük Zehir diyorlar,” diye ekledi Tessa. “Tanıdık geldi mi? Magnus, insanlar tarikatın kurucusu ve yeni liderinin *sen* olduğunu söylüyor.”

Magnus’un omurgasından aşağı buz gibi bir ürperti yayıldı. Sonra öfkeyle kaşlarını çatı.

“Tessa, ben tarikat falan kurmadım!” diye itiraz etti. “İblislere tapanlardan zerre hazzetmediğimi biliyorsun. Benim o aptal sürüsüyle ne işim olur?” Duraksadı. “Böyle bir şeyin ancak şakasını yaparım.” Yine duraksadı. “Yani yaptığımdan değil ama...” Gerisini getirmedi.

“İblislere tapan bir tarikat kurmanın şakası mı olur?” diye sordu Alec.

Magnus çaresizce ellerini yana açtı. “Ben her şeyin şakasını yaparım.”

Ölümlülerin *hiç yabancı gelmedi* diye bir tabiri vardı. Hani bana bir şeyler anımsattı anlamında. Magnus da aynı böyle hissediyordu. Uzun zaman önceydi. Kızıl El diye bir tarikatla ilgili bir şaka yaptığını hayal meyal hatırlıyordu.

Ragnor Fell de yanındaydı. Sıcak bir gün ve uzun bir gece hatırlıyordu o kadar.

Magnus derin bir nefes alıp soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Eski dostu Ragnor artık yaşamıyordu. Son savaşta ölmüştü. Magnus bunu çok düşünmemeye çalışıyordu. Anıları bölük pörçüktü zaten. Yüzyıllar süren bir ömrün her ânını hatırlamak kolay değildi. Ama Magnus zayıflayan bir hafızayla yerinden zorla sökülüp alınan bir hafıza arasındaki farkı iyi biliyordu. Daha önce hafızaları zayıflatmak ya da yok etmek için büyüler yapmıştı. Büyücüler bazen bunu birbirlerine yapardı. Arkadaşlarının ölümsüzlüğün zorlu sınavlarından geçmelerini kolaylaştırmak için.

İyi de ibislere tapan bir tarikatla ilgili anıları neden yok edilmmişti? Onları kim yok etmişti? Alec’e bakmaya cesaret edemiyordu.

“Tessa,” dedi ciddi bir tavırla “Büyük Zehir’in yakışıklı yüzüyle asaleti kafanı karıştırmış olmasın? Belki de bana çok benzediği için...”

“Duvarındaki tabloya bak,” dedi Alec sakince. “İki resimde de üzerinde aynı ceket var.”

Magnus, Alec’e bakmak yerine sözünü ettiği tabloya baktı. Büyücü dostları, Ragnor Fell ve Catarina Loss’la birlikteydi. Resmi sanatsal yönü kuvvetli bir kurtadam yaptığı için büyücü işaretlerinden hiçbiri sihirle maskelenmemişti. Catarina’nın üzerinde yakası açık bir elbise vardı. Güzel, mavi cildi gözler önüne serilmişti. Ragnor’un boynuzları da açıkça görülüyordu. Yeşil yüzü beyaz kravatıyla hoş bir zıtlık yaratıyordu. Karın üzerindeki ilkbahar yaprakları gibi. Magnus’un kedi gözlerinin kenarları tatlı gülümsemesiyle kırışmıştı. Magnus bu tabloya çok değer verirdi.

Ve iki resimde de aynı ceketi giyiyordu.

Büyük Zehir’de de aynı ceketten olması ihtimalini değerlendirdi. Ama ceketi Rus çarı, kendi terzişine Magnus için özel olarak diktirmişti. Bir teşekkür hediyesiydi. Dmitri’nin sıradan bir tarikat lideri için de aynısını sipariş etmesi pek olası görünmüyordu.

“Kızıl El’le ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum,” dedi. “Ama anılar kurcalanabilen şeyler. Galiba biri de benimkilerle oynadı.”

“Magnus,” dedi Tessa. “Ben senin iblislere tapan bir tarikatın lideri olmadığını biliyorum. Ama Spiral Konsey’deki herkes öyle düşünmüyor. Bütün bunların senin başının altından çıktığına inananlar var. Hatta Gölge Avcılarına başvurmak istediler. Sana bir şans vermeleri için onlara yalvardım. Tarikatı yok edip kendini temize çıkarman için. Yoksa bu işe Enstitüleri karıştıracaklar. Keşke daha fazlasını da yapabilseydim, ama elimden bu kadarı geldi.”

“Dert etme.” Magnus Tessa’yı endişelendirmemek için rahat davranmaya çalışıyordu. “Ben bir şekilde halledeceğim” derken sesi hissettiğinden daha cesur çıktı.

Alec'ten tarafa hiç bakmıyordu. Hatta bir daha gözlerinin içine bakabileceğinden emin değildi. Anlaşmaya göre, Gölge Avcılarının iblis tarikatından, cinayetlerden ve büyücü şüpheli-den çoktan haberi olmalıydı.

Alec'e bakan Tessa oldu.

"Magnus'un bir suçu yok," dedi.

"Biliyorum," diye yanıtladı Alec.

Tessa'nın omuzları gevşedi. Fincanını sehpaaya bırakıp ayağa kalktı. Gözleri bir an Alec'e takılıp kaldı. Sonra tatlı tatlı gülümsedi. Magnus Tessa'nın onda yalnızca Will'i değil, Cecily'i, Anna'yı ve Christopher'ı da gördüğünü biliyordu. Bu dünyadan çoktan göçüp giden sevgili yüzleri. "Tanıştığımıza memnun oldum, Alexander."

"Alec." O da Tessa'yı dikkatle süzüyordu.

"Alec," diye yineledi Tessa. "Keşke kalıp yardım edebilseydim, ama bir an evvel Labirent'e dönmeliyim. Benim için bir Kapı açacaklar. Lütfen, Magnus'a göz kulak ol."

"Pardon?" dedi Magnus şaşkınlıkla.

"Elbette," dedi Alec. "Tessa, gitmeden önce bir sorum var. Bana tanıdık geliyorsun. Daha önce tanıştık mı?"

Tessa tepesinde dikilerek bir an ona baktı.

"Hayır," dedi sonra. "Ama umarım yine karşılaşırız."

Arka duvara doğru yürüdü. Kapı belirmeye başlamıştı bile. Gizemli ışığı mobilyalara, lambalara ve pencerelere vuruyordu. Magnus havada açılan kemerli ışık kapısının ardında Spiral Labirent'in giriş salonundaki rahatsız koltukları görebiliyordu.

"Tarikatın yeni lideri her kimse," dedi Tessa "kendini-zi ondan sakının. Ben bir büyücü olduğumu düşünüyorum. Haklarında fazla bilgi edinemedim. Ama basit bir rahip olarak bile güçlü büyülerle korunuyordum. Bir kutsal kitaptan söz ediyorlar. Adı, *Kırmızı Büyü Yazmaları*'ymiş. Ama bir kopyasına ulaşamadım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Paris Gölge Pazarı'nda soruştururum," dedi Magnus.

“Büyüleri yakından takip ediyorlar,” diye uyardı Tessa. “Mümkün olduğunca Kapı’ları kullanma.”

“Sen şu anda bir tanesini kullanıyorsun ama,” dedi Magnus. “Dediğimi yap, yaptığımı yapma, ha? Peki, sen güvende olacak mısın?”

Tessa yüz küsur yaşında olmasına rağmen Magnus’tan çok daha gençti. Magnus onu neredeyse doğduğundan beri tanıyor ve ona karşı korumacı davranmaktan kendini alamıyordu.

“Doğruca Spiral Labirent’e gideceğim ve orada kalacağım. Biliyorsun, daha güvenli bir yer yok. Ama sen kim bilir nereye gideceksin? İyi şanslar, Magnus. Tatilinizi mahvettiğim için özür dilerim.”

“Dileme,” dedi Magnus. Tessa ona bir öpücük yollayıp Kapı’dan geçti. Onunla birlikte Kapı’nın parlak ışığı da gözden kayboldu.

Magnus’la Alec bir an kıpırdamadan durdu. Magnus hâlâ onun yüzüne bakamıyordu. Orada göreceği ifadeden korkuyordu. Paris’teki dairesinin ortasında sevdiği adamla birlikte dikiliyordu ve kendini yapayalnız hissediyordu.

Bu tatilden büyük beklentileri vardı. Ama daha en başından işler sarpa sarmıştı işte. Aşağıdünyalı dostuyla Gölge Avcılarından büyük bir sır saklıyorlardı. Daha da beteri, Alec’e tamamen masum olduğuna dair güvence veremiyordu, çünkü hiçbir şey hatırlamıyordu.

Alec ilişkilerini yeniden gözden geçirmek isterse anlayışla karşılayacaktı. *Benimle çık, Alec Lightwood. Biliyorum, annenle baban benden nefret ediyor. Bambaşka dünyaların insanlarıyız ve karanlık geçmişimin geleceğimize gölge düşürmeyeceği romantik bir tatile bile çıkamayacağız.*

Birbirlerini daha yakından tanımalarını istemişti. Kendisiyle ilgili dişini tırnağına takarak edindiği takdir dolu düşünceleri vardı. Alec’i kendisinden bile daha çok takdir ediyordu. Bütün karanlık sırlarını keşfettiğini, içindeki bütün iblisleri yendiğini

ve kusurlarını kabullendiğini sanmıştı. Ama hiç bilmediği başka sırları da olması ihtimali gerçekten ürkütücüydü.

“Tessa boşuna özür diledi,” dedi sonunda. “Asıl ben dileme-liydim. Tatilimizi mahvettim.”

“Hiçbir şeyin mahvolduğu yok,” dedi Alec.

Sesinin tınısı Magnus’un nihayet ona bakmasına neden oldu. Bunu yaptığında Alec’i, ona belli belirsiz gülümserken buldu.

Magnus ona her zamanki gibi dürüst davrandı. “Ben... olan-lara anlam veremiyorum.”

“Merak etme,” dedi Alec. “İşin aslını öğreneceğiz.”

Magnus uzun hayatı boyunca öfkeyle hareket ettiği ve kay-bolduğu dönemler olduğunu biliyordu. Kızıl El’i değil, ama öldürdüğü ilk adamı hatırlıyordu. Sonradan Endonezya adını alan topraklarda, bambaşka bir isme sahip bir çocukken. Bir zamanlar şimdi olmaktan pişmanlık duyduğu biriydi, ama geç-mişin kara lekelerini silemiyordu işte.

Alec’in o lekeleri görmesini ya da onlardan etkilenmesini hiç istemezdi. Hakkında diğer Gölge Avcıları gibi düşünmesini.

Magnus’un, Tessa’nın söylediklerini duyduktan sonra arka-larına bile bakmadan kaçacak âşıkları da olmuştu. Hem Alec bir Gölge Avcısı’ydı. Nefilimlere karşı sorumlulukları vardı ve bunlar aşktan daha önemliydi.

“Meclis’e bilgi vermek istersen anlarım,” dedi usulca.

“Dalga mı geçiyorsun? Bu aptal yalanları onlara tabii ki tek-rarlamayacağım. Kimseye söylemeyeceğim. Söz, Magnus.”

Alec, Magnus’un ona böyle bir teklif yapabilmesine bile şaşırmış gibiydi. Magnus içine yayılan ferahlamanın yoğunluğuyla sarsıldı.

“Yemin ederim, hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Sana inanıyorum. Bunu birlikte halledebiliriz. Kızıl El’in gerçek liderinin kim olduğunu öğrensek yeter.” Omzunu silkti. “Bence hemen işe koyulalım.”

Magnus, Alec Lightwood’un onu sürekli şaşırtmasına, bir gün alışabilecek miydi acaba? Alışmamayı umdu.

“Ayrıca bu konuyu neden hatırlamadığını da öğrenmeliyiz. Kızıl El’i unutmanı kim, neden istedi? Ben hiç endişelenmiyorum. Yakında hepsi ortaya çıkacak nasıl olsa.”

Ama Magnus endişeliydi. Tessa ona inanıyordu, çünkü iyi niyetliydi. Şaşılacak şey, ama Alec de ona inanıyordu. Magnus buna sevinse de içindeki huzursuzluğu atamıyordu. Hatırlayamadığına göre belki de, yalnızca bir ihtimal, utanç duyacağı bir işe karışmış olabilirdi. Keşke o da Alec kadar inana-bilseydi kendine. Alec’e affedilmez bir günah işlemediğine dair yemin edebilseydi.

Ama yapamıyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yapbozun Parçaları

PARİS'TEKİ İLK GECELERİNDE ALEC UYUYAMAMIŞ, kalkıp odada dolaşmaya başlamıştı. Gözlerini yatakta uyuyan Magnus'tan alamıyordu. O yatağa birlikte girmişlerdi. Ama henüz aralarında hiçbir şey yaşanmamıştı. Alec yakında orada olabileceklerle ilgili umutları ve korkusu arasında gidip geliyordu. Magnus'un siyah, ipeksi saçları yastığa yayılmıştı. Beyaz çarşafın üzerinde teninin esmerliği daha da belirgindi. Kaslı ve biçimli kolunu Alec'in demin yattığı yere doğru uzatmıştı. Bileğindeki ince, altın bileklik odanın solgun ışığında parlıyordu. Alec başına böyle bir şeyin geldiğine inanmıyor ve bunu mahvedecek bir hata yapmaktan korkuyordu.

Bir hafta sonra duygularında hiçbir değişiklik olmamıştı. Bir sıcak hava balonunda olmaları ya da bir tarikatla savaşmaları fark etmiyordu. Magnus'la mutluydu. Gerçekten birlikte olmak istediği biriyle romantik bir tatile çıkabileceği aklının ucundan bile geçmezdi. Hatta şimdiye dek bir şey istemeye hakkı olduğunu bile düşünmemişti.

Dolayısıyla babasının, yeni erkek arkadaşının belki de bir iblis tarikatı kurucusu olduğunu öğrenmesini tabii ki istemiyordu. Hele Meclis'in Magnus'la ilgili söylentileri duyması ihtimali

kanını donduruyordu. Gerçi Magnus'la ikisi ne kadar ketum davranırlarsa davranırsınlar, eninde sonunda bunu başka kanallardan duyacaklarından emindi.

Yasa belli, derdi bütün halkı, onlar gibi Alec de yasaya uyma-
nın bazen ne kadar zor olabileceğini biliyordu. Meclis üyeleri-
nin, şüphelendikleri Gölge Avcılarını nasıl tehdit ettiğine tanık
olmuştu. Bir Aşağıdünyalı'nın işi daha da zordu. Alec, Clary'nin
Aşağıdünyalı arkadaşı Simon'ın hiç suçu yokken hapse atıldığını
görmüştü. Magnus gibi pırıltılı bir varlığın karanlığa mahkûm
edilmesi ihtimali bile onu irkiliyordu.

Önceki gece Tessa gittikten hemen sonra yatmışlardı. Ama
Magnus huzursuzca sağa sola dönüp durmuştu. Alec bir ara
uyandığında onu yatakta dimdik oturmuş, karanlığa bakarken
bulmuştu. Sabah evden çıktığında Magnus hâlâ uyuyordu. Ama
yatağa sonunda vücudu uykusuzluğa direnememiş gibi tuhaf bir
açıyla yığılmıştı. Ağzı açıktı. Her zamanki zarafetinden eser yoktu.

Alec sevdiklerini birazcık da olsa can sıkıcı bulmaya alışkın-
dı. Aslında hemen hemen bütün ilişkilerine karşısındakine sinir
olarak başlardı. Ama sevgisi arttıkça bu duygusu kaybolurdu.
Parabatai'si ve en yakın dostu Jace'le ilişkisi de öyleydi. Ve
Clary Fairchild hayatlarına girdiğinde de aynı böyle hissetmişti.
Clary'nin de kendi kayıp anıları vardı ve bu anıların geri dönüşü
savaşı kazanmalarına yardım etmişti. Clary için hafıza sihirleri
yapan kişi, Magnus'un ta kendisiydi. Belli ki başka biri de yıllar
önce Magnus'un hafızasıyla oynamıştı.

Alec, Magnus'u asla sinir bozucu bulmamıştı. Bundan nasıl
bir sonuç çıkarması gerektiğinden emin değildi. Kaos parlak bir
sim bulutu gibi Magnus'un etrafında dönüyordu. Ve Alec'in o
kaosa gösterdiği hoşgörü onu daima şaşırtıyordu.

Şimdi de sabah sporundan tekrar Magnus'un yanına dönü-
yordu. Serin bir sabahtı. Paris'in büyük bir kısmı incecik bir çiğ
tabakasıyla kaplıydı. Güneş çarlıklarından yüzünü göster-
meye başlamıştı.

Magnus'un dairesi insanın gözünü korkutacak kadar şıktı. Ama Alec'in antrenman yapabileceği bir odası yoktu. Alec de nehre yakın bir havuz bulmuştu. Parisliler yüzebilecekleri bir nehrin yanına her nedense bir yüzme havuzu inşa etmişti. Şu ölümlüler bazen pek tuhaf davranabiliyordu.

Alec şimdi her gün o havuzda kulaç atıyordu. Saçları ve kıyafetleri hâlâ ıslaktı. Muhtemelen asla ihtiyaç duymayacağı, kocaman bir güneş gözlüğü takan bir kadın ona ılık çalıp "*Beau gosse!*"¹ diye laf atmıştı.

Alec apartmanın önündeki basamakları koşarak çıktı. Binaya girdiğinde de yavaşlamadı. Dört kat merdiveni üçer üçer tırmandı. Dairenin kapısını açarken "Magnus!" diye seslendi. "Hey, bu da ne?"

Magnus salonun ortasında yerden birkaç santim yüksekte havada asılı duruyordu. Etrafı düzinelerce kitap ve fotoğrafla çevriliydi. Brooklyn'deki çatı katı dairesinden çağırdığı üç büyük ceviz kitaplıkta ne var ne yoksa yere saçılıp odanın sağ tarafında yüksek yığınlar oluşturmuştu. Köşedeki raflardan biri tehlikeli bir açıyla yamulmuştu. Her an devrilip pencereyi kırabilecekmiş gibi bir hali vardı. Masayla sandalyelerin üzerleri yarısı yenmiş minik pastalarla doluydu.

Odanın tamamı parazitli bir televizyon ekranının ardındaymış gibi soluk bir aydınlıkla yıkanmıştı. Ara sıra bir köşede beyaz bir iblis ışığı patlıyordu.

"Magnus, neler oluyor?"

Büyücü başını çevirdi ve gözleri Alec'i buldu. Bakışları buzlu cam gibi donuktu. Ama gözlerini kırıştırdığında yeniden parladılar. "Alexander, döndün ha? Kardiyon nasıldı?"

"İyi," dedi Alec tereddütlü bir tavırla. "Her şey yolunda mı?"

"Biraz araştırma yapıyorum. Hayatımın hangi dönemini hatırlamadığımı bulmaya çalışıyorum. Ve bir iblis tarikatı kur-mama yetecek kadar uzun bir zaman kapsayıp kapsamadığını.

1 (Fr.) Yakışıklı çocuk -ed.n.

En mantıklısının bütün hayatımı kronolojik sıraya dizmek ola-
cağına karar verdim.”

“Bayağı vakit alacak bir işe kalkışmışsın.”

Magnus taramalı tüfek gibi konuşarak araştırmasının detay-
larını anlatmaya başladı. Belki de aşırı kafein tüketiminden bu
haldeydi. Alec havada uçan eşyaların arasındaki üç *french press*’le
yarım düzine kadar kahve fincanını fark etmişti.

Magnus ona endişelenmemesini söylemişti, ama belli ki asıl
endişelenen oydu.

“Görüyorsun ya?” diye devam etti Magnus. “Anıların hepsi
birbirine bağlı. Her biri onlara anlam katan bir başka anıdan
türüyor. Tıpkı dev bir örümcek ağı gibi. Belirli bir anıyı yok
ettiğinde ona bağlı diğerleri boşlukta öylece asılı kalıyor.”

Alec bunu düşündü. “Bu durumda tek yapman gereken
diğerlerinden bağımsız bir anı bulmak.”

“Kesinlikle.”

“Ama unuttuğun bir şeyler de olamaz mı? Sonuçta hayatının
her ânını hatırlayamazsın ki.”

“Onun için yardım alıyorum.” Etrafında uçuşanları gösterdi.
“Brooklyn’den fotoğraf albümlerimi çağırdım. Kızıl El’in kurul-
masına yol açabilecek her ânın üzerinden geçiyorum. Bu arada
sihir yaparak bütün anılarımı yazıyorum ki sonradan hepsini
sıraya dizebileyim.”

Alec kaşlarını kaldırdı. “Bir anı defteri mi tutuyorsun?”

Magnus suratını buruşturdu. “Dışarıdan bakan biri için öyle
görünebilir, evet.”

Alec havada uçan fotoğraflara baktı. Birinde Magnus uçan
halıyla çölün üzerindeydi. Başka birinde Viktorya dönemi
modasına uygun kıyafetlerle bir baloda güzel olduğu kadar da
soğuk, sarışın bir kadınla vals yapıyordu. Bir diğerinde, kolunu
ondan daha yaşlı, yakışıklı bir adamın omzuna atmıştı. Alec
fotoğrafa yakından bakmak için eğildi. Magnus’un gözlerinin
nemli olduğunu fark etmişti. Yoksa ağlıyor muydu?

Ama elini uzattığında fotoğraf havada bir takla atarak ondan uzaklaştı.

“Kusura bakmazsan, bana özel kalmasını tercih ederim,” dedi Magnus.

Alec üstelemedi. İlişkileri henüz yeni olmasına rağmen Magnus’un geçmişiyile ilk kez burun buruna gelmiyordu. Magnus’un onu, hayatının bazı dönemlerinden uzak tutmasından nefret etse de anlayışlı davranmaya çalışıyordu. Ne de olsa henüz birbirlerini yeni tanıyorlardı. Herkesin sırları vardı. Alec’in en yakınlarından bile sır sakladığı olmuştu. Dolayısıyla Magnus’u da anlıyordu.

Aslında Magnus’un ona tamamen açılmasını istemesine rağmen bir yandan da duyacaklarının hepsini kaldıramayacağından endişe ediyordu. Magnus’un o güzel, kumral kadına nasıl baktığını görmüştü. Dayanamayıp eskiden sevgili olup olmadıklarını sormuş, ama alacağı cevaptan korkarak anında pişman olmuştu. Neyse ki Magnus’la Tessa yalnızca arkadaştı.

Belki de Magnus’un eski sevgilileriyle asla tanışmak zorunda kalmazdı. Hatta onları düşünmesine bile gerek kalmayabilirdi. Belki hiçbiri New York’ta değildi. Ya da hepsi çoktan ölmüştü. Bu ihtimal önce içini rahatlatmıştı, ama sonra kendinden utandı.

“Aradığını buldun mu?” diye sordu o bir anlık huzursuzluğu geçiştirmek için.

“Henüz değil,” dedi Magnus. “Daha yeni başladım.”

Alec ona yardım teklif etmek için ağzını açtı. Ama sonra vazgeçti. Magnus’un ona açılmasını istemek başka bir şeydi, yüzlerce insanı, mekânı ve olayı kapsayan, yüzlerce yıllık anı girdabına dalmak başka bir şey.

“Uzun ve karmaşık bir süreç olacak,” dedi Magnus usulca. “Bunu Paris’in güzel yerlerini gezmek için bir fırsat olarak gör, Alexander. Birkaç küçük kiliseye git. Ya da pek bilinmeyen sanat müzelerine.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Tamam,” dedi Alec. “Bir ara seni yine yoklarım.”

“Harika!” Alec’e anlayışı için teşekkür edercesine gülümsedi.

Alec günün büyük kısmını şehrin ünlü yerlerini dolaşarak geçirdi. Paris’in kiliseleriyle meşhur olduğunu biliyordu. Dolayısıyla Magnus’un önerisine kısmen uyarak Notre Dame’a, harikulade cam mozaiklerin süslediği Sainte-Chapelle’e, devasa orguyla tanınan Saint-Eustache’a ve sessiz sakin Saint-Sulpice’e gitti. Eglise de la Madeleine’deki Jeanne d’Arc heykeline uzun uzun baktı. Jeanne d’Arc kılıcını iki eliyle birden kavramıştı. Her an saldırıya geçecekmiş gibi bir hali vardı. Rakibinin boyu ondan çok daha uzunmuş gibi yukarı bakıyordu. Alec’in bildiği kadarıyla bir Gölge Avcısı değildi, ama pozu onları hatırlatıyordu. İfadesindeki kararlılık ve metanet gerçekten de ilham vericiydi. Alec gün boyunca gördüğü gül pencerelerle Korint sütunlarının güzelliğine hayran kalmıştı. Ama gezisinden aklında en çok Jean d’Arc’ın yüzündeki o ifade kaldı.

Gezdiği her kilisede Nefilim silahlarının nerede saklı olduğunu merak etmişti. Dünyanın hemen her kilisesinde bir Gölge Avcısı runu, acil durumlarda kullanabilecekleri silahların yerini işaret ederdi. Paris Enstitüsünden birine sorabilirdi tabii, ama Magnus’la birlikte şehirde olduğunun bilinmesini istemiyordu. Notre Dame’da, runu görme ümidiyle gözlerini taş zeminde dolaştırmıştı. Ama kilisenin ziyaretçileri genellikle aşağıya değil yukarı baktığı için, gereksiz yere dikkat çekmeye başlamıştı. Sonunda pes etmişti. Kilise kocamandı. Silah zulası her yerde olabilirdi.

Alec genelde dikkat çekmiyordu, ama Pont des Arts’ın kalabalığından geçerken, çıplak kollarında çok iyi tanıdığı işaretlerden olan iki kişi gördü. Dönüp ters yöne doğru ilerledi ve karşısına çıkan ilk dar sokağa saptı. Birkaç dakika sonra sokaktan çıktığında Gölge Avcıları gözden kaybolmuştu.

Alec bir an kalabalık sokakta durdu. Nedense kendini yapayalnız hissetmişti. Diğer Gölge Avcılarının saklanmaya alışık değildi. Onlar çalışma arkadaşları ve müttefikleriydi. Ama Magnus’un

durumu yüzünden onlardan uzak durmaya mecbur olduğunu hissediyordu. Magnus'a güvenmediğinden değil. Onun şu anda Kızıl El'le bir ilişkisi olabileceğine kesinlikle inanmıyordu. Ama yüzlerce yıl önce, sarhoş olduğu bir gece belki de sırf şakasına bu işe karışmış olabilir miydi? Magnus'u aramak istiyordu, ama onu araştırmasının ortasında rahatsız etmemesi daha doğru olurdu.

Tekrar yürümeye başladığında evi aradı. Birkaç dakika sonra, kız kardeşinin sesini duydu. "Hey! Paris nasıl?"

Alec'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Selam, Isabelle."

Arkadan bir gürültü ve başka bir ses geldi.

"Alec mi? Ver şu telefonu!"

"O gürültü neydi?" diye sordu Alec. Hafif telaşlanmıştı doğrusu.

"Aman Jace işte!" dedi Isabelle kayıtsızca. "Bırak şunu! Alec beni aradı!"

"Yok, öbürünü soruyorum. Hani gökten çöp bidonu kapakları yağdırmış gibi bir gürültü koptu ya?"

"Ah, Jace baltasını bir zincire indirdi de," dedi Isabelle. "Jace! Baltan duvara saplanıp kaldı. Boş ver, sen şimdi onu. Tatili anlat. Nasıl geçiyor? Magnus iyi mi? Sağlığını sormuyorum tabii."

Alec öksürmeye başladı.

"Bazı konulardaki yeteneklerinden bahsediyorum. Sihir, büyü işleri değil elbette."

"Ne demek istediğini anladım," dedi Alec kuru bir sesle.

Isabelle'e verebilecek bir cevabı yoktu zaten. New York'ta Magnus'la çıkmaya başladıklarında Alec işleri daha ileri götürmek istemiş, ama duygularının şiddetinden korkmuştu. Öpüşmüşler ve biraz daha fazlasını yapmışlardı o kadar. Magnus da asla üzerinde baskı kurmamıştı. Sonra savaş başlamıştı ve Magnus savaştan sonra ona bir Avrupa tatiline çıkmalarını önerdiğinde Alec kabul etmişti. Bunun gereken mesajı vereceğini düşünüyordu. Sonuçta on sekiz yaşını geçmişti. Artık bir yetişkindi. Kendi kararlarını kendisi verebilirdi.

Gelgelelim Magnus daha fazlası için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Alec'le her zaman çok dikkatliydi. Alec biraz daha rahat olmasını isterdi aslında, çünkü zaten duygularını ifade edebilen bir tip değildi. Hele konu aşk olunca tutulup kalıyordu. Magnus'tan önce kimseyle öpüşmemişti bile. Magnus'un tecrübeli olduğunu biliyordu. Bu da daha da gerilmesine neden olmuştu. Yine de Magnus'la öpüşmek harika bir histi. Her öpüşüklerinde ona mümkün olduğunca sokulduğunu fark ediyordu. Vücudu bir de kavgadayken böyle içgüdüsel olarak hareket ederdi. Bir hissin bu kadar doğal ve anlamlı gelebileceğini bile hayal etmezdi. Şimdi Paris'te baş başaydılar ve her an her şey olabilir. Düşüncesi bile heyecan verici ve bir o kadar ürkütücüydü.

Magnus da onunla daha ileri gitmek istiyor olmalıydı. İstemiyor muydu?

Alec balonla gezdikleri gece bir şeyler olabileceğini düşünmüştü. Ama şu iblis tarikatı olayı doğal olarak Magnus'un dikkatini dağıtmıştı.

"Alec?" diye bağırdı Isabel. "Hâlâ orada mısınız?"

"Ah, evet. Kusura bakma."

Isabel'in sesi yumuşadı. "Biraz garip hissetmen gayet normal. İlk tatil önemlidir. Ya batarsınız, ya çıkarsınız."

"Sen nereden biliyorsun? Kimseyle tatile çıkmadın ki."

"Clary'nin verdiği insan dergilerinde okudum," dedi Isabelle neşeyle. Clary'le hemen dost olmamışlardı. Dolayısıyla Isabel bu zor kazanılan arkadaşlığa çok değer veriyordu. "Bir çiftin birbirine uygun olup olmadığı ilk tatilde belli olurmuş. Sonuçta birini tanımadan bu işi uzun vadede yürütüp yürütemeyeceğini bilemezsin."

Alec'in içine bir sıkıntı çöreklenince konuyu değiştirdi. "Simon nasıl?"

Simon'dan bahsetmesi çaresizliğini ele veriyordu aslında. Zira kız kardeşinin bir vampire çıkmasından hiç şüphelenmiyordu. Gerçi Simon bir vampire göre iyi birine benziyordu.

Alec onu henüz iyi tanımıyordu. Simon çok konuşuyordu. Genellikle ölümlülerin dünyasından, Alec'in daha önce hiç duymadığı şeyler anlatıyordu.

Isabelle sinirli bir kahkaha attı. "İyi. Yani bilmem. Ara sıra görüşüyoruz. İyi görünüyor. Ama umurumda değil. Erkekleri ciddiye almadığımı biliyorsun. Simon tıpkı küçük, sivri dişli bir oyuncak gibi."

Isabelle'in aşk defteri kabarıktı. Bir sürü erkekle çıkmıştı. Ama ilk kez böyle savunmacı bir tavra bürünüyordu. Belki de Alec'in, Simon konusundaki tedirginliğinin nedeni buydu.

"Dikkat et de, sen onun çiğneme oyuncağı olma," dedi Alec. "Dinle, senden bir iyilik isteyeceğim."

Isabelle birden ciddileşti. "Ses tonun neden değişti?"

"Nasıl değişti?"

"*Ben bir Gölge Avcısı'yım ve resmi görevdeyim* tonuyla konuşmaya başladın. Alec, bilmem farkında mısın, ama sen tatildesin! Eğlenmen gerekiyor."

"Eğleniyorum."

"Hadi oradan."

"Yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Isabelle güldü. "Tabii ki edeceğim. Söyle bakalım, Magnus'la ne işler karıştırıyorsunuz?"

Alec, kimseye söylemeyeceğine dair Magnus'a söz vermişti, ama Isabelle sayılmazdı herhalde?

Kalabalığa arkasını dönüp eliyle telefonu kapadı. "Bak, bunun aramızda kalmasını istiyorum, tamam mı? Annemle babam kesinlikle duymayacak. Jace de öyle."

Hattın diğer ucundan hışırtılar geldi. "Alec, başın dertte mi? Yarım saate Alicante'de, üç saate Paris'te olabilirim."

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil."

Alec ölümlülerin onu duymaması için sihir yapmadığını fark etti. Ama tıpkı New York'taki gibi, Paris'te de kalabalıklar ona aldırmadan iki yanından akıp gidiyordu. Cep telefonu görüş-

meleri nerede yapılırsa yapılısın kimsenin dikkatini çekmiyordu. Belli ki, bu evrensel bir kuraldı. “Enstitü arşivinden Kızıl El adlı tarikatı araştırabilir misin?”

“Tabii. Nedenini söyleyecek misin?”

“Hayır.”

“Ne yapabileceğime bakarım.”

Isabelle daha fazla üstelemedi. Hiç huyu değildi zaten. Alec’in kardeşine güvenme nedenlerinden biri de buydu.

Hattan yine sesler geldi. “Jace, defol!” diye tısladı Isabelle.

“Aslında Jace’le de konuşsam iyi olur,” dedi Alec.

Ona sormak istediği bir şey vardı ve Isabelle’le bu tür konuları rahat konuşamıyordu.

“İyi, al,” dedi Isabelle.

Yine bir hışırtı geldi ve Jace hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “Selam,” dedi yarım saattir Isabelle’le itişip kakışmıyormuş gibi rahat bir sesle.

Alec gülümsedi. “Selam.”

Vaktiyle Alec’e *parabatai*’si olmasını teklif eden, ama sonra daima, böyle bir ortaklığa ihtiyacı yokmuş gibi davranan Jace’i gözünün önünde canlandırabiliyordu.

Jace, New York Enstitüsüne geldiğinde Alec on bir yaşındaydı. Jace’i daha ilk günden sevmişti. Onu kendine o kadar yakın buluyordu ki bir ara bunun ne tür bir sevgi olduğundan bile emin olamamıştı. Jace’i düşünürken, Büyücü Tessa’nın ona kimi anımsattığını fark etti.

Tessa’nın ciddi yüzünün ardındaki gizli coşkusu ona Jace’in piyano çaldığındaki ifadesini hatırlatmıştı.

Alec bu tuhaf düşüncayı bir kenara bıraktı.

“Paris nasıl?” diye sordu Jace tembel bir sesle. “Eğlenmiyorsan erken dönebilirsin.”

“Yok, gayet güzel. Senden ne haber?”

“Biliyorsun, hayatta iki tane uğraşım var. Biri hasıka görünmek, öbürü iblis haklamak. İkisi de süper gidiyor.”

“İyi bari. Jace, sana bir şey soracağım. Diyelim bir şeyin olmasını istiyorsun ve karşıdaki kişi senden hazır olduğuna dair bir sinyal bekliyormuş gibi hissediyorsun ve belki gerçekten de hazırsın, hatta kesinlikle hazırsın, ne yaparsın? Tabii sadece varsayımlara dayanarak konuşuyorum.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Güzel soru,” dedi Jace. “Bir düşünelim. Öncelikle bu konuda fikrimi sorduğun için teşekkür ederim. Ve bence hiç durma. Sinyali ver gitsin.”

“Harika,” dedi Alec. “Beklediğim cevap.”

“Telefonda sinyaller üzerinde çalışmak zor,” dedi Jace düşünceli bir sesle. “Ben birkaç tane düşüneyim. Eve döndüğünde gösteririm. ‘Arkanda bir iblis var, hızla dön ve bıçakla’ demek için bir sinyal düşünülebilir mesela. Ama ‘arkanda bir iblis var, ben hallederim’ için de başka bir sinyal olmalı.”

Yine bir sessizlik oldu.

“Isabelle’i verir misin?” dedi Alec.

“Dur dur! Ne zaman dönüyorsun?” diye sordu Jace.

“Isabelle!”

Yine hışırtılar geldi ve Isabelle’in sesini duydu.

“Oraya gelmemi istemediğinden emin misin? Belki yardımı dokunurdu. Yoksa Magnus’la *yalnız* kalmayı mı tercih ediyorsun?”

“Evet,” dedi Alec kesin bir dille. “Artık yanına dönsem iyi olur. Seni seviyorum Isabelle.”

“Ben de seni,” dedi Isabelle. “Bir dakika! Jace seni istiyor. Galiba sorunu yanlış anlamış.”

Alec, Magnus’u bıraktığı gibi buldu. Saatlerdir yerinden kıpırdamamış gibi bir hali vardı. Ama etrafındaki kâğıt, fotoğraf ve kitap yığınları daha da yükselmişti. “Alec!” dedi neşeyle. Belli ki, morali biraz yerine gelmişti. “Pamir nasıldı?”

“Burada yaşasaydım, kahve ve yanında ufak bir şeyler atıştır-

mak için her mola verişimi telafi etmek adına iki katı antrenman yapardım.”

“Dünyada kahve molası vermek için daha harika bir şehir düşünemiyorum!”

“Sana çikolatalı kruvasan aldım,” dedi Alec. Elindeki yağ lekeleriyle dolu, beyaz kese kâğıdını gösterdi.

Magnus kitap ve kâğıt duvarını bir perde gibi aralayarak Alec’e yaklaşmasını işaret etti. “Bir şey buldum. Gel bak.” Alec’in kese kâğıdını sehpa bırakmak için eğildiğini görünce “Onu da getir,” diye ekledi.

Alec tereddütlü bir adımla içeri girdi ve Magnus’un yanında durdu. Büyücü bir eliyle kese kâğıdından bir kruvasan alırken, diğeriyle havada asılı duran fotoğraflardan birini yanına çağırdı. Bir patates çuvalına sarınmış, yeşil derili, beyaz saçlı bir büyücü teneke maşrapalarla dolu, tahta bir masada oturuyordu.

Ragnor Fell, diye düşündü Alec. Onu Magnus’un duvarındaki resimden tanıdı. Ragnor’un ölümünden birkaç gün sonra Magnus laf arasında ikisinin arkadaş olduğunu söylemişti. Sonradan yakın dost oldukları ortaya çıkmıştı. Alec, Magnus’un bunu Ragnor öldüğünde neden söylemediğini merak etti. Ama bir savaşın ortasındaydılar. Alec’le Magnus hâlâ aralarındaki ilişkinin adını koymaya çalışıyordu.

Dolayısıyla Magnus aslında Ragnor’la dostluğunu Alec’ten saklamış sayılmazdı.

Fotoğrafta, tahta masanın karşısında Magnus oturuyordu. Üstü çıplaktı ve ellerini yana açmıştı. Avuçları yukarı dönüktü. Bir şişeye büyü yapmaya çalışıyor gibiydi.

Magnus parmaklarını şaklattığında, fotoğraf dalgalandı ve iki katı büyüdü. Magnus yutkundu.

“Bu geceyi iyi hatırlıyorum. Kim daha çok içecek diye yarış-yorduk. Kıyafetlerimizi kâğıt oyununda birkaç peynir tüccarına kaptırmıştık. Dördüncü ve dokuzuncu *glögg* sürahesi arasında bir yerlerde, hayatın anlamından konuşmaya başladık. Daha

doğrusu, büyülerden ölesiye tırsan ölümlüler olmasaydı ve dile-
diğimizce yaşayabilseydik hayatımızın ne kadar kolaylaşacağını
konuşuyorduk.”

“Sen ve Ragnor ibislere tapan bir tarikat kurmanın hayatını-
zı kolaylaştıracağını mı düşündünüz?” diye sordu Alec hayretle.

“Dünya bazen büyücülere çok acımasız davranabiliyor. Ve
bazen biz de ona aynı şekilde karşılık vermek isteyebiliyoruz.”

Derin bir sessizlik oldu. Magnus iç çekti.

“İblisleri çağırmaktan bahsetmiyorduk,” dedi. “Sadece bir
iblis kılığına girip ahmak ölümlüleri işe koşmak ne komik olur-
du diye konuştuk.”

“Ne tür işler?”

“Ne istersek. Ayak masajı, köy meydanında çıplak koşmak ya
da din adamlarına yumurta atmak gibi şeyler. Bilirsin işte, saçma
tarikatların yaptığı zırva şeylerden.”

“Tabii,” dedi Alec. “Aman ne iyi düşünmüşsünüz!”

“Sonrasını hatırlamıyorum. Bir tarikat kursam unuttur muy-
dum onu da bilmiyorum! O geceden üç yıl kadar sonra, Güney
Amerika’ya tatile gittiğimi biliyorum. Aradaki yıllara dair hiçbir
ânım yok. Tamam, *glögg* bayağı sertti, ama üç koca yılı unutma-
ma yol açabileceğini sanmam.”

Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi.

“Bu konuşmanın ardından üç yıllık hafıza kaybı bana pek de
hayra alamet gibi gelmedi. Kızıl El’i derhal bulmalıyım.”

Alec başını salladı. “Nereden başlayacağız?”

Uzun bir sessizlik oldu. Magnus gözlerini ona dikmişti.
Yoksa yardım edemeyeceğini mi düşünüyordu?

“Aşağıdünya’daki bazı kaynaklarımla bağlantıya geçeceğim.
Bakalım, işe yarar bir şeyler bulabilecek miyim?”

“Ben ne yapayın?” diye sordu Alec. “Yardım edebilirim.”

“Biliyorum,” dedi Magnus. Hafifçe öksürdü. “Ama Paris’teki
ilk tatilini geçmişimle ilgili saçma sorunlarla mahvetmek iste-
miyorum. Bugün iyi vakit geçirdiğini söyledin. Bence keyfine

bak. Bu işin uzun süreceğini sanmam. Söz, kendimi özletmeden döneceğim.”

“Sen tehlikedeysen, nasıl keyfime bakarım?”

Magnus hâlâ onu tuhaf bakışlarla, dikkatle süzüyordu. Alec buna bir anlam veremedi.

“Bu şehirde her gece bir kabare var,” diye mırıldandı Magnus.

Gülümsedi, ama Alec ciddiyetini korudu. Bu konuyu hafife almasına izin vermeyecekti. Havada uçuşan fotoğraflara bakarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

Alec’in üç yakın dostu vardı: Isabelle, Jace ve çocukluk arkadaşları, Aline. Gerçi o daha çok Isabelle’in arkadaşıydı. Hepsini yakından tanıyordu. Yıllar içinde üçüyle de omuz omuza çarpışmıştı. Bir ekibin parçası olmaya alışkındı.

Ama birinden bu kadar hoşlanıp da onun içini dışını bilmemeye alışkın değildi. Magnus savaşta onunla yan yana çarpıştığında Alec bundan sonra iyi bir ekip olacaklarını varsaymıştı. Ama belli ki Magnus şimdi onu bu işin dışında tutmak istiyordu.

“Magnus, ben Gölge Avcısı’yım,” dedi. “İblislerle onlara tapanları yok etmek görevimin bir parçası. Hatta en önemli kısmı. Dahası, birinin arkanı kollaması gerek. Beni bu şekilde dışlamana izin vermeyeceğim.”

Birden kendini yapayalnız hissetti. Bu geziye Magnus’u yakından tanıma fırsatı bulacağını umarak çıkmıştı. Ama belki de Magnus’u yakından tanımak mümkün değildi. Belki Magnus kimsenin onu tanımasını istemiyordu. Belki Alec’i havada uçuşan şu fotoğraflardaki gelgeç insanlardan biri olarak görmüştü. Bazılarını hatırlamakta bile güçlük çekiyordu.

Alec birden Magnus’un iblis tarikatı işini gizli tutmak istediğini söylerken, kendisinden gizli tutmayı da kastettiğini idrak etti. Üstelik yüzlerce yıl önce gerçekten de korkunç bir suç işlemiş olabilirdi. Alec onun kayıp hatıralarına daldığında aslında duygusuz, aptal ya da zalim biri olduğunu keşfedebilirdi.

Magnus öne eğildi. Bu kez yüzü ciddiydi. “Benimle gelersen, bulduklarımız hoşuna gitmeyebilir. Dahası, *benim de* gitmeyebilir.”

Alec bir nebze olsun rahatladı. Magnus’un hayatının herhangi bir döneminde zalim biri olduğunu hayal edemiyordu. “Sanırım bu riski alacağım. Tekrar soruyorum, nereden başlıyoruz?”

“Bazı isimlere ihtiyacım var. Bir de nerede buluştuklarını öğrenmeliyim tabii. *Kırmızı Büyü Yazmaları*’nı da unutmayalım. Dolayısıyla nereye gideceğimizi biliyorum. Güneş batmak üzere. Paris Gölge Pazarı açılırken orada olalım.”

“Bir Gölge Pazarı’na ilk kez gideceğim,” dedi Alec. “Paris’inki en güzeldir herhalde?”

Magnus güldü. “Yok canım. Tam bir çöplük!”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gölge Pazarı

“LUTÉCE ARENASI’NA HOŞ GELDİN!” DEDİ MAGNUS. “Roma döneminde gladyatörlerin dövüştüğü bir arenaydı. Ve bir mezarlık. Aynı zamanda Paris’in en popüler altmış sekizinci turist durağı. Ve bu gece, peri teyzen Martha’nın aylık semender gözü ihtiyacını gidermek için geleceği yer.”

Pazar’ın girişindeki, eski taş tribünlerin arasından geçen dar yolda durdular. Lutéce, Görü’sü olmayanlar için, etrafı eski bir amfiteatr ve taş duvarlarla çevrili, kumluk bir pistti. Ama pazarın müdavimleri için, Aşağıdünyalılarla dolu bir tezgâhlar labirentiydi. Dört bir yandan bağrısmalar ve türlü kokular geliyordu.

Alec etraftaki meraklı bakışları fark ederek huzursuz oldu. Bir selkie yanlarından geçerken onları endişeyle süzüp yolunu değiştirdi.

Alec deri montunun içine bir *sweatshirt* giymişti. Kapüşonunu takıp yüzüne kadar çekmişti. Yumuşak, deri eldivenler ellerindeki runları gizliyordu. Ama kimi kandırıyordu ki? Meleğin çocuklarından biri olduğu gün gibi ortadaydı. Duruşu, bakışları ve zarafeti onu hemen ele veriyordu.

Nefilimlerin Gölge Pazarı’na girmesi yasak değildi. Ama hoş karşılandıkları da söylenemezdi. Magnus, Alec’in yanında

olmasından memnundu, fakat varlığının işini zorlaştıracığını biliyordu.

Kalabalık ve dar sokaktan pazara girerken ikisi de kısa süreli bir kapalı alan korkusu yaşadı. Hava ıslak hayvan ve pis su kokuyordu ve herkes birbirine fazlasıyla yakındı. Sonra müdavimlerin La Place des Ombres dediği pazara adım attıklarında göz kamaştırıcı bir ışık patlaması oldu. Onları is, baharat, tütsü ve güneşte kurutulmuş otların kokusu karşıladı. Magnus yüzyıllardır durmadan değişen hayatının içindeki bu değişmez kokuyla gevşediğini hissetti.

“Paris Gölge Pazarı diğerlerine benzemez,” dedi. “Dünyanın en eski Gölge Pazarı burası. Politik oyunlarla dolu, kanlı bir tarihi var. Aşağıdünyalılar on dokuzuncu yüzyıldan önce ölümlüler, Nefilimler ve birbirleriyle yaşadığı bütün belli başlı çatışmaların tohumları burada atıldı.” Sonraki cümlesini kısa bir duraksamanın ardından söyledi. “Yani dikkatli ol.”

Sıra sıra tezgâhların önünden geçerken Magnus bariz bir huzursuzluğa neden olduklarını fark etti. Aşağıdünyalılar birbirleriyle fısıldaşmaya başlamıştı. Bazıları onları suçlayan bakışlarla süzüyordu. Satıcılardan birkaçı onlar yaklaşırken öfkeyle perdelerini kapadı.

Alec’in kaşları çatılmıştı. Magnus durup onun elini sımsıkı tuttu. Bir kurtadam perdesini çekerken nefretle hırladı.

“Zaten ondan alışveriş yapmak isteyen kim?” diye homurdandı Alec.

“Kurtburger mi? Aman ne yaratıcı,” dedi Magnus. “Açlıktan ölsem iştahım kaçar!”

Alec gülümsedi, ama Magnus bunu sadece onu rahatlatmak için yaptığını tahmin etti. Yoksa gözlerini etrafta dolaştırmaktan bir an bile vazgeçmiyordu. Bir Gölge Avcısı olarak daima tetikteydi. Magnus elinin Alec’in avcundan kaymasına izin verdi. Alec muhtemelen onu korumak için bilerek biraz geride kaldı.

Magnus'un ilk durağı ana caddelerden birindeki büyük, kırmızı bir çadır oldu. Uzun, yüksek ve dardı. Bir giriş alanı ve ana oda olarak iki bölmeye ayrılmıştı. Girişin solundaki tabelada kırmızı bir sıvıyla dolu bir şarap şişesi resmi vardı ve altında KAN HAYATTIR, İYİ YAŞAYIN, yazıyordu.

Magnus kırmızı perdeyi aralayıp başını arka odaya uzattı. Maun bir tezgâhın ardında dünyanın ilk ve muhtemelen tek kan degüstatörü oturuyordu. Peng Fang yirmilerinin ortasındaki bir genç adamın görünümüne sahipti. Biraz ablak ve sevimli bir yüzü, diken diken saçları ve ılık saçan gözleri vardı. Siyah saçlarının bir tutamını cart sarıya boyadığı için tıpkı Arı Maya'ya benziyordu. Ayaklarını tezgâha dayamış, bir şarkı mırıldanıyordu.

Magnus, Peng Fang'ı, kan naklinin moda olduğu 1700'lerin başından beri tanıyordu. Girişimcileri her zaman takdir ederdi ve Peng Fang tanıdıkları arasında belki de en kurnazıydı. Pazardaki açığı görmüş ve değerlendirmişti.

"Brooklyn Baş Büyücüsü," dedi Peng Feng. Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Seni buraya hangi rüzgâr attı? Sohbeta mi yoksa ticarete mi geldin? Her halükârda, başımın üstünde yerin var."

Peng Fang herkesle flört ederdi. Ama Magnus'a ayrı bir ilgisi varmış gibi davranıyordu. Tabii artık bunun bir önemi kalmamıştı.

Magnus omzunu silkip gülümsedi. "Bu sefer iş için geldim."

Peng Fang de omuz silkti. "Para kazanma fırsatını asla tepmem. Bir iksir için malzeme mi bakıyorsun? Elimde bir şişe ejder iblisi kanı var. Yüzde yüz ateşe dayanıklı. İlgin çeker mi?"

"Ben de durmadan acaba kanım kolay tutuşur mu diye endişeleniyordum," dedi Magnus. "Ama bugün kan almayacağım. Kızıl El'le ilgili bilgiye ihtiyacım var."

"Son günlerde onları çok duyuyorum," dedi Peng Fang. Sonra susup Magnus'un omzunun üzerinden baktı. Magnus başını çevirdiğinde Alec'in tereddütlü bir tavırla içeri girdiğini

gördü. Peng Fang ayağa kalkıp onu buz gibi bakışlarla süzdü. “Üzgünüm, Gölge Avcısı. Ama gördüğün gibi, müşterimle ilgilieniyorum. Daha sonra gelersen belki yardımcı olabilirim.”

“Sorun yok, Gölge Avcısı benimle,” dedi Magnus. “Alexander Lightwood, seni Peng Fang’le tanıştırayım.”

Peng Fang gözlerini kıstı. “Adımla dalga geçmezsen sevinirim. Ailem küçük oğullarının büyüdüğünde vampir olacağını düşünememiş elbette. Ayrıca ismimle ilgili şakaları hiç komik bulmadığımı da belirtiyim.”¹

Magnus, Peng Fang’in arkadaş arasında Fang Fang olarak bilindiğinden söz etmemeye karar verdi. Zaten Peng Fang’in Alec’le arkadaş olmak istemediği de aşikârdı. Alec’in ona her an saldırmasını bekler gibi bir hali vardı. Aslında haksız da sayılmazdı. Zira Alec’in eli sürekli belindeki melek kılıcının kabzasındaydı.

“Merhaba,” dedi Alec. “Pazar’a Magnus için geldim. Diğer Gölge Avcıları burada olduğumu bile bilmiyor. Sadece Kızıl El hakkında bilgi istiyoruz. Önemli.”

“Bu bilgiyi benden alabileceğinizi nereden çıkardınız?” diye sordu Peng Fang. “Ben tarikatlarla iş yapmıyorum, Gölge Avcısı. Yalnızca yasalara uyan Aşağıdünyalılara dünyanın en kaliteli ve ruhsatlı kanını satıyorum. Kan satın alıcaksan sana seçiminde seve seve yardımcı olurum Baş Büyücü. Aksi takdirde, korkarım yardımcı olamayacağım.”

“Yeni bir liderleri olduğunu duyduk,” diye üsteledi Alec.

“Olabilir, ama o adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum, tamam mı?”

“Demek erkek?” dedi Magnus. “En azından bunu öğrendik.” Peng Fang’in kaşlarını çatıldığını görünce ekledi: “Hadi asma suratını. Daha demin bana yardım etmeye can atıyordun.”

Gergin bir sessizlik oldu. Sonra Peng Fang tekrar oturup tezgâhtaki kâğıtları düzenlemeye başladı.

¹ Fang İngilizcede “uzun, sivri diş” anlamına geliyor -çn.

“Kimseye hakkımda Gölge Avcılarına muhbirlik ediyor dedirtmem.”

“Birbirimizi uzun yıllardır tanıyoruz,” dedi Magnus. “Bana güveniyorsan, ona da güvenebilirsin.”

Peng Fang başını kaldırdı.

“Sana güveniyorum. Ama Gölge Avcılarına güvenen aptaldır.”

“Yürü gidelim, Magnus,” dedi Alec buz gibi bir sesle.

Magnus odadan çıkarken Peng Fang’le göz göze gelmeye çalıştı. Ama vampir kâğıtlarından başını kaldırmadı. Çadırın önünde Alec kollarını göğsünde kavuşturarak ihtiyatlı gözlerle etrafına bakındı. Gören Peng Fang’in kendine fedai tuttuğunu sanırdı.

“Özür dilerim,” dedi Magnus.

Aşağıdünyalıların bir Gölge Avcısına güvenememesini anlayabiliyordu. Ama Alec’in kendini hakarete uğramış gibi hissetmesini de anlıyordu.

“Böyle olmayacak,” dedi Alec. “Ben ortadan kayboluyorum. Sen devam et. Sonra tekrar buluşuruz.”

Magnus başını salladı. “Eve dönmek istersen...”

“Onu kastetmedim. Seni gizlice takip edeceğim. Bir sorun çıkarsa anında müdahale etmek için.” Duraksadı. “Ama gitmemi istiyorsan...”

“Hayır,” dedi Magnus. “Yanımda kalmanı istiyorum.”

Alec etrafına bakınıp Magnus’u kendine çekti. Gölge Pazarı’nın gürültüsü hafif bir uğultuya dönüştü. Magnus’un göğsündeki endişe yumrusu çözüldü. Gözlerini kapadı. Bir an için her şey sessiz, huzurlu ve çok güzeldi.

“Çadırımdan uzaklaşın!” diye bağırdı Peng Fang birden. Magnus’la Alec şaşkınlıkla sıçrayarak birbirlerinden ayrıldı. Magnus arkasına döndüğünde Peng Fang’in öfkeli bakışlarıyla karşılaştı. “Dükkânımın önünde Gölge Avcılarıyla kucaklaşmaktan vazgeç! Senin yüzünden bir daha kimse benden kan almayacak! Defolun!”

Alec kalabalığın arasına karışmadan önce son kez Magnus'un kolunu okşadı. "Yakınlarda olacağım," diye fısıldadı.

Alec birdenbire kaybolduğunda, dış dünyanın bütün sesleri yeniden Magnus'un kulaklarına hücum etti.

Yaprak yeşili, ipek gömleğinin kollarını kıvırdı.

Alec *böyle olmayacak* dediğinde, içine dolan huzursuzluğu atmaya çalıştı.

Sonraki yarım saat boyunca Gölge Pazarı'nın büyücüleri ve perileri arasında dolaşarak bilgi toplamaya çalıştı. Alec yanında olmadığı için rahatça kalabalığın arasına karışabiliyordu. Normal ve rahat görünmeye çabalıyordu. Huysuz bir büyücünün perilere karşı tılsımlar sattığı, Les Changelings en Cage adlı tezgâha uğradı. Sonra da Kurtların Mezarı anlamına gelen, Le Tombeau des Loups adındaki, kurtadam karşıtı büyüler satan ve belli ki, vampirler tarafından işletilen çadıra. Yakında iksir malzemesi olacaklarından şüphelendiği tuhaf görünümlü, yasadışı yaratıkları okşadı.

Birkaç kere, sırf mesleki meraktan ötürü uzaklardan gelen büyücülerin sergilediği sihir şovlarını izlemek için durdu. Sadece Avrupa'daki pazarlarda bulunabilecek birkaç nadide büyü malzemesi aldı. Liderlerinin zayıflayan koku alma duyusunu yeniden eski günlerine döndürerek Meksika'daki bir kurtadam sürüsünü nihayet mutlu edebilecekti.

Hatta bu berbat tarikat işi çözüme ulaştığında ilgilenebileceği birkaç yeni iş bile bağlamıştı. Amsterdam'daki bir balıkçılık filusunun sahibi, denizcilerin akıllarını çelip ekmeklerine mani olan birkaç denizkızıyla ilgili ondan yardım istemişti. Belki sonradan onunla bağlantıya geçebilirdi.

Gelgelelim, Kızıl El hakkında tek bir bilgi bile edinememişti.

Ara sıra arkaya dönüp Alec'e bakınıyordu. Ama onu hiç görmemişti.

Magnus balon kazasının yaşandığı gece eve yürürken hissettiği duyguya kapıldı yine. Kötü niyetli birileri onu izliyordu sanki. Teni karıncalanıyor, kalbi sıkışıyordu.

Kendini korumak için bir büyü mırıldanarak ellerini kulaklarına sürdü. Daha o anda sol kulakmemesinde belli belirsiz bir gıdıklanma hissetti. Etrafına baktığında bir tehdit sezmedi. Belki de yalnızca Alec'i hissediyordu.

Türlü türlü pelerinlerin satıldığı bir tezgâhın önünden geçerken kulağındaki his arttı. Hatta biri iki tane fiske vurmuş gibi irkildi.

“Gerçek selkie kürkü,” dedi satıcı umutla. “Etik kaynaklardan elde edildi. Buna ne dersiniz? Daha hızlı hareket edebilmek için tıraşlanmayı tercih eden kurtadamların postlarından yapıldı.”

“Çok hoşmuş,” dedi Magnus tezgâhın önünden geçerken.

Ana caddeden dar bir sokağa saptı. Ama az sonra girdiğinin çıkmaz bir sokak olduğunu anladı. Kulağındaki his giderek artmıştı.

Parmak uçları sihriyle alev alırken boşluğa doğru konuştu. “Benimle ilgilenmen gururumu okşadı, ama belki de artık çekingenliğimizi üzerimizden atıp yüz yüze konuşmalıyız.”

Cevap gelmedi.

Magnus birkaç dakika daha bekledikten sonra alevlerin sönmesine izin verdi. Tekrar sokağın girişine doğru yürüdü. Kalabalığa adımını attığı anda kulağı yerinden koparcasına çekildi.

“Magnus Bane! Sen olduğunu anlamıştım!”

Magnus sese doğru döndü. “Johnny Rook! Paris’te işin ne?”

Johnny Rook, Gölge Dünyası’nı görme yeteneğine sahip nadir ölümlülerdendi. Genellikle Los Angeles Gölge Pazarı’nda takılırdı.

Magnus, Johnny’i isteksizce süzdü. Siyah bir trençkot giymiş ve gece olmasına rağmen güneş gözlüğü takmıştı. Koyu sarı, kısa saçlarının yanlarını kazıtıp önlerini antik Romalı erkekler gibi biraz uzun bırakmıştı. Kirli sakallı yüzünde Magnus’un adını koyamadığı belli belirsiz bir değişiklik vardı. Johnny’nin görünüşünü kalıcı olarak değiştirmeleri için birkaç periyle anlaştığına

dair bir söylenti duymuştu. Ama eğer bu doğruysa parasını boşuna harcamıştı. Düzenbaz Rook olarak da bilinen adam, oldum olası estetiğe pek meraklıydı.

“Ben de aynısını sana soracaktım,” dedi Johnny.

“Tatildeyim,” diye kestirip attı Magnus. “Oğlun nasıl? Kat miydi?”

“Kit. İyi. Yakında boyu beni geçecek sıpanın. Bir de eli çabuk ki sorma. Bilirsin, bizim işte önemli.”

“Oğluna yankesicilik mi yaptırıyorsun?”

“Biraz ondan biraz bundan. Bizde her yol var.”

“Daha on yaşında filan değil mi?”

Johnny omzunu silkti. “Doğuştan yetenekli.”

“Belli.”

“Pazarda aradığın özel bir şey var mı? Belki yardımcı olabilirim.”

Magnus gözlerini kapatıp içinden beşe kadar saydı. “Kızıl El hakkında ne biliyorsun?” diye sordu pat diye.

Johnny gözlerini devirdi. “Bir tarikat. Asmodeus’a tapıyorlar.”

Magnus’un kalp atışları hızlandı. “Asmodeus mu?”

Johnny gözlerini kıstı.

“Her gün duyacağın türden bir isim değil,” diye açıkladı Magnus çabucak.

Ama Magnus’un istemediği kadar sık duyduğu bir isimdi ne yazık ki. Cehennem Prensi Asmodeus, Magnus’un babasıydı ve Magnus, Kızıl El ile Asmodeus arasındaki bağlantının yalnızca bir tesadüf olmasını umdu.

Magnus babası adına bir tarikat kurmuş olabilir miydi gerçekten? Onunla yakın bile değildi. Bunu sırf şakasına bile yaptığını hayal edemiyordu.

Alec’e babasının Asmodeus olduğunu söylemek zorunda mı kalacaktı? Alec, Magnus’un iblis akrabalarının kimliğini hiç sorgulamamıştı. Magnus da bu bilgiyi onunla paylaşmaya istekli değildi zaten. Çoğu büyücünün anneleri ya da babaları sıradan

iblislerdi. Babasının Cehennemin Dokuz Prensi'nden biri olması Magnus'un talihsizliiydi.

"Asmodeus olduğundan emin misin?" diye sordu Johnny'e.

Johnny omzunu silkti. "Bunun büyük bir sır olduğunu sanmıyorum. Bir yerlerde duydum işte."

O halde doğru olmayabilirdi. Dolayısıyla Alec'e bahsetmesine de gerek yoktu. Tessa babasının adını bile anmamıştı. Kızıl El'in Asmodeus'la bağlantısını bilse ondan saklamazdı herhalde?

Magnus biraz olsun rahatladı. Bu arada Johnny'nin gözlerinin kurnazca parladığını fark etti.

"Belki dahasını da biliyordumdur," dedi Düzenbaz Rook.

Magnus parmaklarını şaklattı. Parmak uçlarında küçük, sarı bir baloncuk belirdi. Sonra ikisini de içine alacak kadar büyüdü. Gölge Pazarı'nın gürültüsü etraflarını saran kürenin dışında kaldı.

Magnus derin bir iç çekti. "Fiyatını söyle."

"Sadece bana ileride ufak bir iyiliğin dokunacak. İhtiyacım olduğunda bana yardım etmeye söz vereceksin."

Johnny ona cesaret verircesine sırtıttı. Magnus bütün azametini takındı.

"Benimle açık konuş Rook. Bir keresinde birine yardım sözünü verdim ve yedi ayımı bir orman perisinin akvaryumunda geçirdim. Hatırlamak bile istemiyorum. Nasıl bir iyilik bu?"

"Pekâlâ, ya hemen şimdi halledebileceğin bir şeye ne dersin? Nefilimlerin dikkatini dağıtacak bir yol biliyor musun?"

"Nefilimlerin onaylamayacağı şeyler mi yapıyorsun?"

"Elbette," dedi Johnny. "Ama şimdi belki her zamankinden de daha fazla."

"Sana bir merhem verebilirim. Süren insan dikkat çekmez."

"Merhem mi?" dedi Johnny.

"Evet," diye homurdandı Magnus sabırsızca.

"Yiyecek ya da içecek bir şeyin yok mu?"

"Hayır," dedi Magnus. "Sadece merhem var."

"Her yerim vıcık vıcık yağ olacak."

“Eh, her şeyin bir bedeli var,” dedi Magnus.

Johnny omzunu silkti. “Şu merhemden ne kadar vereceksin? Kaç gram?”

“Anlatacaklarına bağlı,” dedi Magnus.

Johnny’nin belirli bir miktar belirlememesine şaşırmişti. Bu tür pazarlıklarda hep üste çıkmaya çalışırdı zira. Demek ki çaresizdi. Ama Magnus işine karışmayacaktı. Sonuçta Gölge Avcılarından uzak durmaya çalışmak suç değildi. Magnus’un da hoşlanmadığı avcılar vardı. Hepsi Alec gibi çekici değildi.

“Kızıl El’in geçenlerde Venedik’teki üslerini boşalttığını duydum,” dedi. “Nereye gittiklerini biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Johnny. “Ama Venedik’teki merkezde kutsal kitaplarını sakladıkları gizli bir oda vardı. Oraya Kutsal Oda diyorlar.” Sırıtırken otuz iki dişi birden göründü. “İçeri gizli bir parolayla giriliyor. Senin iksirden on şişe karşılığında parolayı söylerim.”

“İksir değil, merhem.”

“On şişe merhem.”

“Bir.”

“Üç.”

“Anlaştık.” El sıkıştılar.

“Pekâlâ. Taş keçi başını buluyorsun ve ‘Asmodeus’ diyorsun.”

Magnus tek kaşını kaldırdı. “Asmodeus’a tapan bir tarikatın inine Asmodeus parolasıyla mı giriyorsun?”

“Bilmem fark ettin mi, ama tarikatçılar genellikle ölümlüler dünyasının en parlak tiplerinden olmuyor.”

“Doğru,” dedi Magnus. “Kaynağının kim olduğunu da bilmem gerek.”

“Anlaşmamızda bu yoktu!”

“Ama bana kaynağını söyleyeceksin, çünkü o üç şişe merhem istiyorsun ve Gölge Avcılarının arkasından iş çeviriyorsun.”

Johnny sadece bir an tereddüt etti. “Mori Shu diye bir büyücü. Eskiden Kızıl El’in üyelerindenmiş.”

“Bir büyücünün bir ölümlü tarikatında işi ne?”

“Kim bilir? Yeni lideri kızdırdığı ve kaçak hayatı sürdürdüğü söyleniyor. Onu koruyabilecek birilerini arıyormuş. Kısa süre önce Paris'teydi. Şimdi Venedik'te olduğunu duydum. Ona yardım edersen sana bülbül gibi öter.”

Kızıl El Venedik'i terk ederken Mori Shu da oraya doğru yola çıkmıştı.

“Sağ ol Johnny. Tatilden döner dönmez merhemi L.A. adresine yollarım.”

Sarı balonun altın rengi pulları esintide dağılarak gözden kayboldu. O sırada Johnny, Magnus'un koluna yapışıp beklenmedik bir öfkeyle tısladı: “Son günlerde Gölge Pazarı'ndan bir sürü peri kayboldu. Herkes diken üzerinde. Kızıl El'i suçluyorlar. İnsanların perileri avlaması fikrinden nefret ediyorum. Durdur onları.” Magnus, Johnny'i ilk kez böyle görüyordu. Gözleri nefret ve korku saçıyordu.

Konuşmanın hemen ardından Paris Gölge Pazarı'nın kakefonisi geri döndü.

“Nerede bu Alec?” diye mırıldandı Magnus.

“Senin Gölge Avcısı'nı mı arıyorsun?” Johnny'nin yüzüne çirkin bir sırıtış yayıldı. Deminki halinden eser kalmamıştı. “Gittiğin her yerde sansasyon yaratmayı iyi beceriyorsun dostum.”

Magnus gözlerini kalabalıkta dolaştırırken dalgınca mırıldandı. “Ben senin dostun değilim Johnny.” Johnny bir kahkaha patlattı.

Sonra Alec şapkadaki çıkan bir tavşan gibi, yakınlardaki bir tezgâhın arkasında belirdi. Çamurda yuvarlanmış gibi bir hali vardı.

“Senin Gölge Avcısı leş gibi olmuş,” dedi Johnny.

“Dert değil,” dedi Magnus. “Temizlenir.”

“Kendisiyle tanışmayı çok isterdim. Harika biri olduğundan şüphem yok. Ama ne yazık ki acil bir işim var. Görüşürüz, Baş Büyücü.”

Johnny el sallayıp kalabalığın arasında kayboldu. Magnus peşine düşmedi. Erkek arkadaşının hali daha çok ilgisini çekmişti. Alec'in çamurla kaplı giysilerini baştan aşağı süzdü. Siyah saçlarında da kurumuş çamur topakları vardı. Yayını bastırdığı göğsü körük gibi inip kalkıyordu.

"Merhaba tatlım," dedi Magnus. "Ne var ne yok?"

ALTINCI BÖLÜM

Gece Dövüşü

ALEC, MAGNUS'TAN AYRILALI BEŞ DAKİKA BİLE olmamıştı ki Magnus'un elini sivri pençeli ve zehirli iblis maymunlarının durduğu bir kafese daldırdığını gördü. Hemen melek kılıcına sarıldı, ama sonra kendini tuttu.

Gölge Pazarı'nın kurulları farklıydı. Alec burada aklına estiği gibi davranamayacağını biliyordu.

Neyse ki Magnus ona öfkeyle tıslayan maymunlardan birini okşadıktan sonra yüzüklerle süslü elini kafesten çıkardı. Arkasında bir grup ters bakışlı kurtadamin dikildiği, başka bir tezgâha doğru yürüdü.

"Ölümsüzlerin kurtadamlara yaptığı zulmü durdurun!" dedi bir kurtkadın. Elinde bir AŞAĞIDÜNYALILAR BİRLİĞİ pankartı vardı. Magnus kadının dağıttığı el ilanlarından bir tane alıp ona gülümseyerek yoluna devam etti. Kurtkadın arkasından bakakaldı. Magnus'un insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. Alec, vampir kan tüccarının ona nasıl baktığını hatırladı. Magnus'la tanışmadan önce bazen erkeklere kaçamak bakışlar atardı. Jace'e, Enstitüyü ziyarete gelen başka Gölge Avcılarına ya da işlek New York sokaklarındaki ölümlülere. Ama Magnus'la aynı ortamdayken gözü ondan başkasını görmüyordu. Magnus

hâlâ yakışıklı erkekleri ya da güzel kadınları fark ediyor muydu acaba? Alec bu ilişkinin yürümemesi halinde kaç kişinin gizlice sevineceğini düşünerek sıkıldı.

Kapüşonunu biraz daha indirerek Magnus'u takip etmeyi sürdürdü.

Magnus daha sonra bir eczacıya giderek şifalı otlar aldı. Yol üzerinde menekşe rengi saçlı bir periyle konuşarak evcil yılan ejderini beslemek için nereden altın alabileceğini sordu. Ardından karşı tezgâha geçip insan saç tutamlarına benzeyen bir şeyler için neredeyse bir saat pazarlık etti.

Alec, Magnus'un ne yaptığını bildiğinden emindi. Baş Büyücü hiç çaba göstermeden etrafında sarsılmaz bir güven duygusu yaratmakta ustaydı. Kontrol altına alamadığı durumlarda bile tam tersi bir imaj çiziyordu. Alec onun bu yönüne hayrandı.

Magnus yeniden harekete geçtiğinde peşine takıldı. Dikkat çekmemek için aralarında belirli bir mesafe bırakmaya özen gösteriyordu. Sadece erkek arkadaşını değil, etrafındaki herkesi izliyordu. Magnus'u çadırlarına çekmeye çalışan orman perilerinden boynuzları başını bir taç gibi çevreleyen genç yankesiciye dek ona yaklaşan herkesin farkındaydı.

Boynuzlu küçük kız nihayet cılız elini Magnus'un cebine daldırmak için uzandığında Alec usulca onu iki tezgâhın arasına çekti.

Peri kız inatla debeleniyordu. O itişme kakışma arasında, Alec'in eldivenlerinden biri kayıp düştü ve runları görüldü. Peri kızın soluk yeşil teni kül rengine dönüştü.

"*Je suis désolée,*" diye fısıldadı. Alec'in anlamadığını görünce "Özür dilerim," dedi telaşla. "Lütfen, canımı yakma. Söz, bir daha yapmayacağım."

O kadar zayıftı ki Alec parmaklarıyla bileğini kolayca kavramıştı. Periler nadiren göründükleri yaşta olurdu. Ama kız Alec'in savaşta ölen kardeşi Max kadar genç duruyordu. *Gölge Avcıları savaşıdır*, demişti babası. *Kaybetsek de savaşmaya devam ederiz.*

Max savaşmak için çok gençti. Ve iyi bir savaşçı olmayı asla öğrenemeyecekti. Alec kız kardeşi ve *parabatai*'si için hiç durmadan endişeleniyordu. İkisi de genç ve korkusuzdu. Alec devamlı onları korumaya çalışıyordu. Ama Max'i koruması gerektiğini hiç düşünmemişti. Küçük kardeşini yarı yolda bırakmıştı.

Max de neredeyse bu kız kadar zayıftı. Başını kaldırıp gözlüğünün ardından ona aynı böyle bakardı.

Alec bir an nefes almakta zorlanarak başını yana çevirdi. Kız istese gevşeyen parmakları arasından kolayca kurtulabilirdi, ama yapmadı.

"Gölge Avcısı?" dedi tereddütlü bir sesle. "İyi misin?"

Alec hafifçe silkinerek anılarından kurtulmaya çalıştı. *Gölge Avcıları her koşulda savaşmaya devam eder*, diyordu babasının sesi kafasının içinde.

"İyiyim," dedi boğuk bir sesle. "Senin adın ne?"

"Rose."

"Karnın aç mı?"

Kızın alt dudağı titriyordu. Bu kez kaçmaya çalıştığında, Alec tişörtüne yapıştı. Rose eline vurup onu ısırarak için bir hamle yaptı. Ama Alec'in avcundaki bozuk paraları görünce duraksadı.

Alec paraları ona uzattı. "Git, kendine yiyecek bir şeyler al." Kız ona teşekkür etmek yerine paraları kapıldığı gibi koştu. "Bir daha hırsızlık yapma," diye seslendi Alec arkasından.

Cebindeki son parasını da Rose'a vermişti. Omzunda çantasıyla New York Enstitüsünden çıkarken annesi peşinden koşup zorla eline bir tomar para tutuşturmuştu.

"Git ve mutlu ol," demişti.

Rose belki de onu oyuna getirmişti. Yüzlerce yaşında olabilirdi ve periler ölümlüleri dolandırmaya asla doymazdı. Ama Alec onun görüldüğü gibi aç ve ürkek bir çocuk olduğuna inanmaya karar verdi. Ona yardım edebildiği için kendini mutlu hissetti. En azından parasını iyi bir amaç uğruna harcamıştı.

Babası Alec'in Magnus'la tatile çıkmak için Enstitüden ayrılmasından hiç hoşlanmamıştı.

"Sana bizim hakkımızda ne söyledi?" diye sormuştu Robert Lightwood, Alec'in odasında sinirli bir kedi gibi dolanırken.

Ailesi bir zamanlar son savaşı başlatan, kötü kalpli Gölge Avcısı Valentine'ı destekliyordu. Magnus isteseydi Alec'e bununla ilgili bir sürü hikâye anlatabilirdi.

"Hiç," demişti Alec öfkeyle. "O öyle biri değil."

"Ya kendisi hakkında ne anlattı?" diye sormuştu Robert. Alec sessiz kalınca eklemişti. "Muhtemelen yine hiçbir şey."

Alec'in kim bilir o sırada yüzünde nasıl bir ifade belirmişti ki babası yumuşamıştı.

"Bak oğlum. Bu ilişkinin bir geleceği olamaz. Magnus bir Aşağıdünyalı ve bir erkek. Kendine karşı dürüst davranma arzunu anlayabiliyorum. Ama bazen yüreğinin değil, aklının sesini dinlemen lazım. Zaten zor bir hayatımız var. Bunu kendin için daha da zorlaştırmana gönlüm elvermiyor. Daha çok gençsin. Dünyayı ve insanları tanıyorsun. Mutsuz olmanı istemiyorum."

Alec konuşmadan önce ona uzun uzun bakmıştı.

"Yalan söyleyerek mi mutlu olacağım? Daha önce mutlu değildim, ama şimdi öyleyim."

"Nasıl olabilirsin?"

"Gerçeği söylemek beni mutlu ediyor. Magnus beni mutlu ediyor. Zorlanacağımı biliyorum ve umursamıyorum."

Babasının yüzünü keder ve endişe kaplamıştı. Alec hayatı boyunca babasını böyle hayal kırıklığına uğratmaktan korkmuştu.

"Alec," diye fısıldamıştı Robert Lightwood. "Gitmeni istemiyorum."

"Baba, gideceğim."

Gözleri ileride Magnus'un kırmızı, kadife blazer'ını yakalayınca daldığı düşüncelerden uyandı. Ceketin peşine düştü.

Sonunda ona yetiştiğinde Magnus, tam da tezgâhların arasın-

dan karanlık bir sokağa giriyordu. Sonra pelerinli biri gizlendiği köşeden çıkarak Büyücü'nün peşine takıldı.

Alec adımlarını hızlandırdı. Magnus'u da pelerinli figürü de gözden kaybetmişti zira. Az sonra dayanamayıp koşmaya başladı. Birbirlerine sarılan bir vampirle bir perinin arasından geçti. Çelikçomak oynayan birkaç kurtadamı itip yoluna devam etti. Köşeyi döndüğünde pelerinli figürün Magnus'la arasındaki mesafeyi hızla kapadığını gördü.

Alec arkalarından sokağa girerken yayına bir ok taktı.

Pelerinli figüre yetişip sadece onun duyabileceği bir sesle konuştu.

“Dur ve yavaşça bana dön.”

Pelerinli figür durdu, ama ona hemen dönmedi. Alec bir adım yaklaşıp yüzünü görmek için sola kaydı. Bir anlığına beyaz, narin bir kadın çenesi gördü. Sonra kadın hızla dönerek ellerini öne uzattı. Alec ona çarpan parlak ışıkla arkaya doğru sendeledi. Gözlerini kamaştıran pırıltıda kadının sadecê silüetini görebildi. Elinin titrememesi için çabalayarak körcesine bir ok fırlattı. Sonra birden kadının görüntüsü bulanıklaştı. Bir an ok ona doğru uçuyordu. Sonraki an silüeti dalgalanıp uzadı ve kadın karşı duvarın dibinde belirdi.

Sonra kadın yine bulanıklaştı ve bu kez yanında bitti. Alec geri sıçrayarak ona doğru savrulan kılıçtan kıl payı kurtuldu. İkinci saldırıyı da yayıyla savuşturdu. *Adama*'larla güçlendirilen tahta metale çarptı. Alec hâlâ kör gibiydi. Yayını saldırganının ayak bileklerine doğru savurdu. Kadının ayakları yerden kesildi. Alec tam yayını kaldırıp onun kafasına indiriyordu ki kadın yeniden bulanıklaşp dalgalanarak bu kez sokağın girişinde belirdi.

O sırada esen sert rüzgâr pelerininini dalgalandırdı. Kukuletasının kenarı açıldı ve yüzünün sol tarafı sokak lambasının ışığıyla aydınlandı. Gözleri koyu kahverengi, dudakları inceydi. Omuz hizasında kestirdiği siyah saçlarının uçları hafifçe içe kıvrılmıştı. Bir Kore *samgakdo*'su taşıyordu. Bu, rakibi en

ağır şekilde yaralamak için tasarlanmış, son derece tehlikeli bir silahtı.

Alec gözlerini kısıtı. Kadının yüzünde ilk bakışta bir tuhafılık yoktu. Ama bakışlarındaki donukluk Alec'in gözünden kaçmamıştı. Sanki ona değil de, başka bir yere bakıyordu.

Alec arkasından gelen metalik sesle birden irkildi.

Esrarengiz kadın bu fırsatı iyi değerlendirdi. Yabancı bir dil konuşarak kılıcını başının üzerinde döndürdü ve ileri uzattı. Kılıcın ucundan turuncu bir ışın fırladı. Alec ayaklarının dibindeki patlamayla az kalsın yere yapışıyordu. Kılıfından bir ok daha çıkarıp yayına taktı. Kadını son gördüğü yere nişan aldı, ama rakibi çoktan kaybolmuştu.

Alec sokağın girişine doğru koştu. Sonra rakibini bir binanın dibinde çömelirken gördü. Okunu fırlatıp onunla yarışırçasına koştu. Kadın yine dalgalandı ve binanın yüksek pencerelerinden birinin pervazında belirdi. Ok taşa çarptı. Pelerinli kadın büyük bir zarafetle bir tezgâhın tentesine atladı ve oradan başka bir tenteye sekti.

Alec tezgâhlara paralel ilerleyen sokakta koşarak kadının peşine düştü. Çöp bidonlarının, tahta sandıkların ve mukavva kutuların üzerinden atladı. Kadın hızlıydı, ama Alec süratini meleklerin gücünden alıyordu.

Kadın pazarın en ucundaki tezgâhın üzerinden yere atladı ve görüntüsü dalgalanmaya başladı. Yine iblis kelimeleri mırıldandığında önündeki hava parlayıp yırtıldı. Orada ana hatlarıyla bir Kapı belirmeye başladı.

Alec kılıfından bir ok alıp kadına doğru koştu. Kadın ona döndü. Alec'in okunun sivri ucu pelerinini delerek onu tezgâhlardan birinin tahta duvarına mıhladı.

Alec yayına yeni bir ok takıp ona doğrulttu. "Yakalandın!"

Kadın başını iki yana salladı. "Sen öyle san."

Alec gözlerini rakibinin silahından ayırmıyordu. Bu onun en büyük hatası oldu. Kadın diğer elini uzattı ve avcundan fişkıran

ışıkla Alec kendini havada buldu. Hızla tahta bir duvara doğru uçuyordu. Başını çarpmamak için havada döndü. Duvara ayaklarıyla bindirdi ve kendini yerde, çamurların arasında buldu.

Vakit kaybetmeden ayağa fırladı. Yayı mucize eseri kırılmamıştı. Bu arada büyücü kadın kaybolmuştu. Açtığı Kapı ardında hiçbir iz bırakmadan kapanmıştı. Alec yayını indirmeden kendi etrafında döndü. Ancak kadının gittiğinden emin olduğunda gardını indirdi.

Kadın bir büyücü ve aynı zamanda usta bir dövüşçüydü.

“Magnus,” diye inledi. Birden kadının bir ya da birkaç işbirlikçisi olabileceği aklına gelmişti. Belki de bilerek dikkatini dağıtmıştı. Yoluna çıkanlara aldırmadan tekrar sokağa doğru koştu. Gölge Pazarı halkının arkasından öfkeyle bağırmasına kulak asmadı.

Meleğe şükürler olsun ki Magnus iyiydi. Olanlardan habersiz sokaktan çıkmış, bir köşede trençkotlu ve güneş gözlüklü, kaypak suratlı bir ölümlüyle konuşuyordu. Adam Alec’i görünce şaşırıp çabucak sıvıştı. Alec Aşağıdünyalılarla Gölge Avcılarının geçinemediğini biliyordu, ama Gölge Pazarı’nda gördüğü muameleyi kişisel almaya başlamıştı.

Magnus, Alec’e gülümseyip el salladı. Alec yüz hatlarının gevşediğini hissetti. Fazlasıyla evham yaptığıнын farkındaydı. Ama hayatında endişelenmesini gerektirecek bir sürü olay oluyordu. İblis saldırıları... Onunla konuşmaya çalışan yabancılar... Bazen düşünceleri omuzlarına müthiş bir yük bindiriyordu.

Magnus elini ona uzattı. Parmaklarındaki yüzükler ısıldıyordu. Bir an vahşi ve güzel bir yaratığa benzedi. Sonra tatlı tatlı gülümsedi. Alec, Magnus sevgisine karşılık verdiği için birden kendini çok şanslı hissetti.

“Merhaba, tatlım,” dedi Magnus. “Ne var, ne yok?”

Alec, Magnus’un ona hitap ediş şeklini zevkle içine sindirdikten sonra “Biri seni izliyordu,” dedi. “Büyücü bir kadın. Bir şekilde kovalamayı başardım, ama kolay olmadı.”

“Sence Kızıl El’den miydi?”

“Bilmem. Koca tarikattan peşimize daha çok kişiyi takmazlar mıydı?”

Magnus duraksadı. “Muhtemelen evet.”

“Aradığını buldun mu?”

“Sayılır.” Alec’in çamur içinde olmasına aldırmadan kolu-na girdi. “Eve döndüğümüzde etrafıca konuşuruz. Şimdilik Venedik’e gittiğimizi bil yeter.”

“Önce biraz dinlensek? Yola yarın çıksak?”

“Olur olur,” dedi Magnus. “Bu gece iyi bir uyku çekeriz. Sonra hazırlanmam saatler süreceği için yarın akşam yola çıkar, öbür sabah orada oluruz.”

“Magnus,” dedi Alec gülerek. “Bu tehlikeli bir görev mi, yoksa hâlâ tatilde miyiz?”

“Bir taşla iki kuş vururuz diye umuyorum. Venedik yılın bu mevsimi bir harikadır. Yok ya. Venedik yılın her mevsimi harika.”

“Magnus,” dedi Alec yine. “Akşam yola çıkıp neden sabah orada oluyoruz? Bir Kapı açmayacak mısın?”

“Hayır,” diye yanıtladı Magnus. “Tessa, Kızıl El’in Kapı faaliyetlerini takip ettiğini söyledi ya? Dolayısıyla ölümlüler gibi yolculuk edeceğiz. Ama Alpler’den geçen en romantik trene bineceğiz. Güvenliğimiz adına ne fedakârlıklar yaptığımızı görüyor musun?”

“Gölge Avcıları seyahat etmek için sadece Idris’teki kalıcı Kapı’ları kullanıyor,” dedi Alec.

“Gölge Avcıları masrafları konusunda Meclis’e hesap vermek zorunda da ondan. Ama ben değilim. Hadi gidip hazırlanalım. Hiçbir görev şıklıktan ödün vermeyi gerektirecek kadar tehlikeli olamaz.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Doğu Ekspresi

GECE UYUDULAR VE MAGNUS'UN HAZIRLANMASI
gerçekten de bütün gün sürdü.

Magnus, Alec'e beklenmedik aciliyetler için en sevdiği butiklerin birinden birkaç parça kıyafet topladı. Alec fazla süslü şeyler istemediğini söyleyerek itiraz ettiyse de Magnus onun için sağı solu delinmemiş birkaç kazak ve kesinlikle gerekli olacağını söylediği bir smokin seçti. Kahvaltı sokağın köşesindeki pastaneden, öğle yemeği sokağın öbür ucundaki *traiteur*'dan geldi.

Akşam taksiyle Gare de l'Est'e gittiler. Magnus, Doğu Ekspresi'nin mavi-beyaz, şık vagonlarını hayranlıkla izleyen Alec'e bakıp gülümsedi. Tren uzun uzun tıslayarak durdu. Üniformalı kadın ve erkekler bekleyen yolculara rehberlik etmek için perona indi.

Alec huzursuzca yeni tekerlekli valizinin sapıyla oynamaya başladı. Magnus evde onun eşyalarını şekilsiz bir çantaya tıktırıldığını görünce dayanamayıp mor valiz setinden büyükçe bir bavul çağırmıştı. Sonra da Alec'in başında dikilip yeni giysilerini güzelce katladığından emin olmuştu.

Alec kendi bavulunu bırakıp Magnus'un en büyük valizini almak için eğildi.

“Dur,” dedi Magnus. Elini usulca Alec’in elinin üzerine koyup etrafına bakındı. Çok geçmeden, şık giyimli vagon görevlilerinden biri yanlarına geldi. Biletlerini kontrol ettikten sonra bavullarını trene taşıdı. Magnus genç adamın en ağır bavulunu vagonun basamaklarından güçlükle çıkarışını izlerken kendini birazcık suçlu hissetti doğrusu. Ama yüklü bir bahşişle durumu kurtarabilirdi.

Görevli onları yataklı vagona götürdü. Yumuşacık bir halıyla kaplı, maun lambri, piriç detaylarla süslü koridor Magnus’a vampir sevgilisi Camille Belcourt’la geçirdiği yılları anımsattı.

Camille. İlişkileri bittiğinde Doğu Ekspresi henüz seferlerine başlamamıştı. Şimdiyse turistler için bir nostaljiye dönüşmüştü. Hâlâ lüks, hâlâ rahattı, ama bu çağda yaşayanların neredeyse hatırlamadığı bir döneme aitti.

Magnus daldığı düşüncelerden uyandı. Doğu Ekspresi Alec için nostaljik ya da eski, tatlı bir hatıra değildi. Bu âna ait eşsiz bir serüvendi. Karlı dağlarla ormanların arasından geçerken yenilen nefis yemekler ve trenin ritmik sarsıntısında rahat bir yatakta çekilen deliksiz bir uyku demektir.

Odaları yataklı vagonun en ucundaydı. Magnus sözünü tutarak en pahalı süiti seçmişti. Önde bir oturma odası, arkada bir yatak odası vardı. İçinde cam duvarlı bir duş bulunan banyo ikisinin arasındaydı. Gül ağacından duvar kaplamaları ve dekorasyonda kullanılan Türk işi motifler bütün odaya tarihi bir hava katıyordu. Magnus etrafını beğeniyle süzdü.

“Büyük süitlerimizin her biri yolumuz üzerindeki bir şehirden esinlenilerek dekore edildi,” dedi genç vagon görevlisi hâlâ Magnus’un bavuluyla cebelleşirken. “Bu odanın adı İstanbul.”

Magnus genç adama cömert bir bahşiş verip teşekkür etti. Kapıyı arkasından kapadığında Alec’e döndü. Tam o sırada tren hareket etti. “Eee, ne düşünüyorsun?”

Alec gülümsedi. “Neden İstanbul?”

“Paris’le Venedik saçma geldi. Sonuçta birinden ötekine gidiyoruz. Bu yüzden İstanbul’u seçtim.”

Oturma odasındaki kanepeye yerleşip camdan dışarıyı izlemeye koyuldular. Tren hızlanıyordu. Birkaç dakika geçmeden istasyondan çıkıp Paris'in içinde sarsılarak ilerlemeye başladı. Şehir manzaraları az sonra yerlerini müstakil evlerin çoğunlukta olduğu mahallelere bıraktı. Çok geçmeden Fransız kırlarının yeşil tepeleri ve kurumuş lavanta tarlaları arasında yol almaya başladılar.

"Bu..." Alec eliyle manzarayı gösterdi. "Bu çok..." Doğru kelimeleri bir türlü bulamayarak gözlerini kırıştırdı.

"Harikulade değil mi? Hadi, giyinip yemeğe gidelim. Trenin diğer kısımlarını da keşfetmiş oluruz."

"Evet," dedi Alec. Biraz sersemlemiş gibiydi. "Yemek. Doğru. Tamam. Böyle bir trende akşam yemeğine ne giyilir ki?" Valizini açmaya başlayan Magnus'un yanına gitti. "Şık bir ceket ve kotla idare edebilir miyim?"

"Alec," diye uyardı Magnus "Doğu Ekspresi"ndeyiz. Tabii ki smokin giyeceksin."

Magnus yıllar içinde smokinler konusunda klasikten şaşmamak gerektiğini öğrenmişti. Trendler gelip geçiciydi. Parlak renkleri ve gösterişi sevdiği doğrudu. Ama Alec'le kendisine aldığı smokinler siyah, grogen yakalı ve çift düğmeliydi.

Boyun bağları da siyahtı. Alec'in onu nasıl bağlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. "Daha önce smokin giymemi gerektirecek bir yere gitmedim ki," dedi. Magnus ona hak verip boyun bağını bağlamasına yardımcı oldu.

Magnus yıllardır smokinin bütün erkeklere yakıştığını biliyordu. Özellikle de Alec gibi çekici bir erkek smokinle daha da iyi görünüyordu. Magnus bir anlığına geri çekilerek yakalarını düzeltmek bahanesiyle onu seyretti. Alec'in yüzüne mahcup bir gülümseme yayıldı.

Alec'in tabii ki kol düğmeleri de yoktu. Magnus ona ileride bir çift hediye etmeyi aklının bir köşesine yazdı. Ama bugünkü işini görmesi için, ona yay ve ok motifli düğmeler buldu.

“Sen ne takacaksın?” diye sordu Alec düğmelerini iliklerken.

Magnus mücevher kutusundan altın montürlü, kocaman ametist kol düğmeleri çıkardı. Alec güldü.

Odalarından çıkıp restorana giden ölümlülerin arasına karışacakları sırada bir su perisi kıkırdayarak yanlarından geçti. Az sonra yine trenin arka tarafına doğru ilerleyen bir grup sarhoş tayf gördüler.

Alec Magnus’un omzuna dokundu. “Bütün Aşağıdünyalılar nereye gidiyor sence?”

Magnus başını çevirip arkaya baktığında iki kurtadamin yan vagonun kapısını açtığını gördü. İçeriden müzik sesi geliyordu. Magnus aç olmasına rağmen meraklanmıştı. “Galiba bir parti var. Sirenlerin şarkısını takip edelim.”

Aşağıdünyalıların peşine takılıp partinin düzenlendiği vagona girdiler. Dekor Magnus’a İçki Yasağı döneminde sahibi olduğu barı hatırlattı. Vagonun sağ duvarının tamamını bar kaplıyordu. Karşı duvarın dibinde rahat görünümlü, mor divanlar vardı. Vagonun ortasındaki büyük piyanonun taburesinde keçi ayaklı ve sakallı, şık giyimli bir Aşağıdünyalı oturuyordu. Piyanonun üzerine tüneyen ve girdap gibi dönen sulardan yapılmış bir elbise giyen siren şarkısıyla kalabalığı mest ediyordu.

Köşede toplanan peri grubundan biri bir ağaç dalından oyulmuş gibi duran bir lavta çalıyordu. İki pooka camın önünde pipolarını tütürüp manzarayı izliyordu. Mavi derili bir büyücü birkaç gulyabaniyle zar atıyordu. Barın üzerindeki tabelada ISIRMAK, DÖVÜŞMEK VE SİHİR YAPMAK YASAK yazıyordu.

Zaten içeri son derece barışçıl bir hava hâkimdi. Aşağıdünyalılar bir hayli kalabalık olmalarına rağmen hepsi birbirini tanıyor gibiydi.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Magnus bir gulyabaniye.

“Venedik!” diye cevap verdi. Vagonun farklı köşelerindeki gulyabaniler de “Venedik’e!” diye bağıştı. Magnus’un konuştuğu gulyabani köpükler taştan kupasını kaldırdı. “Partiye!”

“Ne partisi?” diye sordu Magnus gulyabani Alec’le arasına girdiğinde.

“Yok, yok,” dedi gulyabani. “Parti filan yok. Ben yedi yüz yaşındayım. Bazen aklım karışabiliyor.”

Alec yanından dolaşarak tekrar Magnus’un önünde dikildi. “Bence restorana gitmeliyiz,” diye fısıldadı kulağına.

Magnus aynı anda hem rahatladı hem utandı, hem sinir hem de minnettar oldu. “Harika bir fikir.”

Kapıyı arkalarından kapattıklarında Alec “Genelde trenlerde bu kadar çok Aşağıdünyalı bulunur mu?” diye sordu.

“Kimsenin bana haber vermeyi akıl etmediği büyük bir Aşağıdünyalı partisine gitmedikleri sürece, hayır” dedi Magnus. “Ki şu durumda tam olarak öyle yapıyorlar.”

Alec bir şey söylemedi. İkisi de Alec olmasa Magnus’un da şu anda parti yolunda olacağına dair bir yorum yapmadı. Magnus Alec’e partinin umurunda olmadığını, onunla yemek yemekten daha çok zevk alacağını söylemek istedi. Çünkü Alec’e değer veriyordu ve parti aslında çok da umuruna değildi.

Şampanya ikramı yapılan vagonla camlara bakan, konforlu koltukların bulunduğu manzara izleme vagonunu geçtiler. Yemek vagonunun girişinde onları bir görevli karşıladı ve beyaz örtülü masalarına götürdü. Küçük, pirinç avize masayı yumuşacık, sarı bir ışıkla aydınlatıyordu. Alec tabakların yanında duran çatalara, kaşıklara ve bıçaklara sıkıntıyla baktı.

Magnus bir şişe Barolo sipariş etti. Manzaranın tadını çıkarırken içkilerini yudumladılar. Yemekte fırında biraz tereyağı ve limon sosuyla pişen Noirmoutier istakozu vardı. Yanında da bir tabak havyar ve patates getirdiler.

Alec havyara şüpheyle baktı. Sonra kendinden utandı. “Oldum olası insanların bunu sırf pahalı olduğu için yediğini düşünmüşümdür.”

“Hayır,” dedi Magnus. “Hem pahalı hem de lezzetli olduğu için yiyorlar. Ama gerçek tadını almak için acele etmeden, yavaş

yavaş yemelisin.” Bir parça patatesin üzerine ekşi krema sürüp biraz da havyar koydu ve ağzına attı. Gözlerini kapadı ve lokmasını yavaşça çiğnedi.

Gözlerini tekrar açtığında Alec’i onu dikkatle izlerken buldu. Sonra Alec gülmeye başladı.

“Hiç komik değil,” dedi Magnus. “Dur, sana da bir tane hazırlayayım.” Az sonra çatalı Alec’e uzattı.

Alec onu taklit ederek lokmasını yavaşça çiğnerken başını arkaya atıp gözlerini kapadı. Magnus bitirmesini bekledi.

Alec sonunda lokmasını yutup gözlerini açtı. “Hiç fena değil.”

“Gördün mü?”

“Her seferinde gözlerimi devirmem gerekiyor mu?”

“Tadı öyle daha iyi çıkıyor. Dur, dur... Bak!”

Tren bir dönemeci kıvrıldığında, kendilerini Fransız kırlarının kalbinde buldular. Yüzeyleri ayna gibi parlayan göllerin etrafı sık ormanlarla çevriliydi. Uzaktaki karlı dağlar bu güzelim manzaranın başında nöbet tutuyordu sanki. Biraz daha ilerlediklerinde dağlık bir burnun altındaki sıra sıra üzüm bağlarını gördüler.

Magnus’un bakışları ara sıra Alec’in yüzüne kayıyordu. Bütün bunları onunla görmek dünyayı yeniden keşfetmek gibiydi. Magnus Parc du Morvan’dan daha önce de geçmişti, ama uzun zamandır ilk kez bir manzaradan böylesine büyüleniyordu.

“Bir noktada Idris’in savunma kalkanlarını geçeceğiz ve tren bir anda bir sınırdan diğerine sekecek. Acaba fark edecek miyiz merak ediyorum.”

Alec çocukluğundan beri Idris’te yaşamamasına rağmen, sesinde belli belirsiz bir özlem gizliydi. Nefilimlerin her koşulda dönebilecekleri bir yuvaları vardı. Sihirli ormanlar, yemyeşil tepeler ve bütün bunların ortasında cam kuleleriyle ıslıl ıslıl parlayan bir şehir. Idris’i onlara Melek vermişti. Öte yandan Magnus’un, kendini bildi bileli bir anavatanı yoktu. Dolayısıyla Alec’in ruhunun pusulasının mutlaka yuvasını göstermesi ona

garip geliyordu. Magnus'un ruhunun pusulası sadece kendi etrafında dönüyordu zira.

Doğudan sürüklenen yoğun bulutlara bakarken elleri kavuştu. Parmakları kenetlendi.

Magnus diğer eliyle fırtına bulutlarından birini işaret etti. "Tıpkı çöreklenmiş bir yılanı benzemiyor mu? Ay, şu da bu sabah yediğim kruvasanın aynısı. Bak, şurada da bir lama var. Ya da babam olabilir mi acaba? Hoşça kal, baba! Umarım yakında görüşmeyiz!" Bulutlara öpücük yolladı.

"Yıldızlardan sonra bulutlar mı çıktı?" diye sordu Alec. "Gökyüzünde her gördüğümüze bir isim takmak çok mu romantik?"

Magnus sessiz kaldı.

"İstersen ondan bahsedebilirsin," dedi Alec.

"İblis babamdan mı, beni öldürmeye çalışan üvey babamdan mı?"

"İkisinden de."

"Bence onlardan konuşmak şu güzelim ıstakoza haksızlık olur," dedi Magnus. "İkisini de düşünmemeye çalışıyorum." Babasından nadiren söz ederdi. Ama Johnny Rook'tan aldığı bilgilerden sonra onu aklından çıkaramıyordu. Kızıl El'in ona tapmasından ne anlam çıkarması gerektiğini bir türlü kestiremiyordu.

"Dün babamı düşündüm," dedi Alec tereddütlü bir sesle. "Bana New York'ta kalıp heteroseksüel rolü yapmam gerektiğini söyledi."

Magnus korku dolu bir kurtadam ailesiyle bir grup Gölge Avcısı'nın arasına girmek zorunda kaldığı uzun ve soğuk geceyi hatırladı. Gölge Avcılarının arasında Alec'in annesiyle babası da vardı. Dünya nefret ve korkuyla doluydu. Melek tarafından seçilenler bile bazen bu iki duyguya kapılabiliyordu. Ama şimdi Alec'in yüzüne bakarken orada babasının ekmeye çalıştığı şüphe ve korku tohumlarının zerresini bile göremiyordu.

"Ailenden fazla bahsetmiyorsun?" dedi.

Alec duraksadı. “Babam hakkında kötü düşünmeni istemiyorum. Eskiden neler yaptığını biliyorum. Bugün utanç duyduğu bazı işlere kalkışmış.”

“Ben de gurur duymadığım şeyler yaptım,” diye mırıldandı Magnus. İşin aslı, Robert Lightwood’dan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Başka bir evrende onunla bir şekilde bir araya geldiğini düşünemezdi bile.

Ama bu evrende ikisi de Alec’i seviyordu. Sevgi bazen en umutsuz durumlarda bile mucizeler yaratırdı.

Alec’in elini dudaklarına götürüp öptü.

Robert tamamen kötü biri olamazdı. Sonuçta oğlunu iyi bir insan olarak yetiştirmişti.

Yemeklerini huzurlu bir sessizlik içinde bitirdiler. Ara sıra karlı dağların zirvelerini ateşe vererek batan güneşi seyretmek için başlarını kaldırdılar. Kararan gökyüzünde ilk yıldızlar belir-meye başlamıştı.

Garson tatlı ya da likör isteyip istemediklerini sordu.

Magnus tam ne gibi seçenekleri olduğunu soracakken Alec ona muzipçe baktı.

“Teşekkürler. Biz şampanyamıza odamızda devam edeceğiz, değil mi Magnus.”

Magnus donup kaldı. Alec’in iki kişiliğı vardı sanki. Bazen kendinden süper emin Gölge Avcısı oluyordu. Bazen de çekingen bir sevgiliye dönüşüyordu. Ama şu muzip bakışlı Alec’i hangi kategoriye sokacağına karar verememişti doğrusu.

Alec ayağa kalkıp Magnus’a elini uzattı. Onun yerinden kalkmasına yardımcı olduktan sonra yanağından makas aldı.

Garson kibarca başını sallarken yüzüne anlayışlı bir gülümseme yayıldı. “Peki, efendim. O halde ikinize de iyi istirahatler diliyorum. *Bonne nuit.*”

Alec odaya girer girmez ceketini çıkardı. Magnus’un içi pırpır etti. Bir erkekte smokin gömleğinden daha seksi görünen hiçbir şey olamazdı ve Alec’e özellikle çok yakışmıştı.

Magnus, Gölge Avcılarının yapmak zorunda oldukları bütün kardiyo egzersizleri için Melek Razel'e içinden teşekkür ettikten sonra bir şişe buz gibi Pol Roger çıkardı. Sonra iki kadeh alıp kendi kendilerine dolmalarını bekledi. Şişenin mantarı yerli yerinde durmasına rağmen içindeki şampanya hızla azaldı. Sonra yatağa uzanan Alec'in yanına gidip kadehlerden birini uzattı.

"İstediğimiz her yerde birlikte olmaya içiyorum," dedi.

"İstediğimiz her yerde birlikte olmaya bayılıyorum," dedi Alec.

"*Santé*," diye mırıldandı Magnus. Kadehlerini tokuşturup şampanyalarını yudumladılar. Alec kadehin üzerinden Magnus'u muzip bakışlarla süzdü. Magnus tıpkı yaramazlık yapmaya, yeni serüvenlere atılmaya ya da jilet gibi bir paltoya asla hayır diyemediği gibi Alec'in bu bakışına da daha fazla karşı koyamadı. Eğilip Alec'in yumuşak ve dolgun dudaklarını öptü. İçine tatlı bir ürperti yayıldı. Dilini Alec'in alt dudağında gezdirdiğinde şampanyanın sert ve keskin tadını aldı. Alec hafifçe inleyerek dudaklarını araladı. Hâlâ şampanya kadehini tutarken kolunu Magnus'un boynuna doladı. Ona doğru yaslandığında smokin gömlekleri birbirine sürtündü.

Mavi bir ateş parladı ve kadehleri birden yatağın yanındaki komodinde belirdi. "Meleğe şükürler olsun," dedi Alec Magnus'u üzerine çekerken.

Tek kelimeyle muhteşemdi. Alec'in biçimli kolları Magnus'u sarmalıyordu. Tutkuyla öpüşüyorlardı. Alec'in güçlü vücudu Magnus'un ağırlığını zorlanmadan taşıyordu.

Magnus gevşeyip kendini öpüşmelerine bıraktı. Alec'in parmakları saçlarının arasında geziniyordu. Tren kayarcasına ilerlerken birden sarsıldı. Magnus yana yuvarlandı. Şampanya kadehleri komodinden yatağa uçtu. İkisnin de üzerine şampanya döküldü. Magnus Alec'e baktığında kirpiklerinde bile şampanya damlacıklarının titrediğini gördü.

"Dikkat," dedi Alec. Magnus'u kollarından tutup yataktan kaldırdı.

Çarşaf batmıştı. Magnus kadehin üzerine yuvarlanıp onu paramparça etmişti. Alec'in bir yerini kestiğinden endişe ettiğini fark ettiğinde duraksadı. Alec'in kaygısı onu cam kırıklarından daha hazırlıksız yakalamıştı.

"Söyleyeyim de, çarşafı değiştirsinler," dedi. "Bu arada, şu rahat koltukların olduğu vagona gidip manzarayı izleye..."

"Fark etmez," diye sözünü kesti Alec. Sesi ondan beklenmeyecek kadar sertti. Az sonra sakinleşti. "Yani tamam. İyi olur."

Magnus durumu gözden geçirdi ve çözümün her zamanki gibi sihirde olduğuna karar verdi. Parmaklarını oynattığında cam kırıklarıyla dolu çarşaf kayboldu. Yeni ve bembeyaz bir çarşaf yatağın üzerinde belirdi. Mavi kıvılcımlar arasında bir süre dalgalandıktan sonra yatağa serildi.

Alec havada uçuşan yatak örtülerine bakarken Magnus ceke-tini çıkarıp boyun bağını çözdü. Alec'in yanına gidip kulağına fısıldadı. "Biz bundan daha iyisini yapabiliriz bence."

Öpüşmeye başladıklarında, Magnus onu pantolonunun belinden tutup banyoya doğru çekti. Alec'in gözlerinde şaşkın bir ifade belirdiyse de itiraz etmedi.

"Gömleğin sırlıslıkla," diye açıkladı Magnus.

Alec'in gözleri Magnus'un şampanyadan neredeyse şeffaflaşan gömleğine kaydı. "Seninki de öyle," diye mırıldandı.

Magnus gülümseyip onu öptü. "Çok doğru söylüyorsun."

Duşa doğru eliyle ufacık bir hareket yaptığında musluktan sıcak su akmaya başladı. İkisi de ıslandı. Magnus Alec'in gömleğinin altındaki soluk runları görebiliyordu. Aralarında gümüş ışıklar ve su damlaları titreşiyordu. Alec'in gömleğini ve atletini başından geçirip çıkardı. Çıplak göğsünden kaslı karnına doğru akan suyu izledi.

Onu hızla çekip öperken serbest eliyle kendi gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Alec'in güçlü ellerinin sırtında dolaştığını hissetti. Başını yana eğip dudaklarını Alec'in boynundan çıplak omzuna doğru kaydırды.

Alec hafifçe ürpererek Magnus'u cam duvara yapıştırdı. Magnus hâlâ gömleğinin düğmeleriyle cebelleşiyordu.

Alec dudaklarını onunkilere bastırdı. Öpüşmeleri de ıslak elleri gibi aceleci ve tutkuluydu. Magnus sonra birden cam duvarın diğer tarafında, tavana yakın bir pırıltı fark etti.

Alec onun gerginliğini hissederek duraksadı. Magnus'un bakışlarını takip ettiğinde buharların arasından hain bir pırıltıyla onlara bakan bir çift göz gördü.

"Olamaz," diye fısıldadı dudaklarını Magnus'un ağzından ayırmadan. "Şaka mı bu?"

Magnus da dudaklarını ondan ayırmadı. Bir büyü mırıldandı. Düşün üzerinde toplanan buhar pırıltının etrafını sardı. Sonra buharların arasında dev bir çıyan belirdi. Drevak iblisi onlara doğru atıldı.

Magnus Cthonia dilinde bir şeyler mırıldandı. Düşün cam duvarları buz tutarak sertleşti. Tam o sırada Drevak iblisinin ağzından asit fışkırdı.

Alec Magnus'u da kendisiyle birlikte yere çekti. Kabinden çıkıp ıslak yerde kaydılar ve duvarın karşısındaki ahşap dolap kapaklarına bindirdiler. Alec kapaklardan birini altından tutup açtı.

Magnus onun elinde melek kılıcıyla ayağa kalktığını görene dek bir şey anlamadı. "*Muriel*," dedi Alec.

Drevak yeniden saldıramadan Alec tavana sıçrayıp kılıcını savurdu. İblis iki parça halinde yere düşüp kayboldu.

"Muriel adında bir melek olması çok garip," dedi Magnus. "Bu isim bana aksi bir piyano öğretmenini çağrıştırıyor." Elinde bir melek kılıcı tutar gibi yapıp "*Büyük teyzem, Muriel*," dedi.

Alec yıldız ışığı ve melek kılıcının parıltısıyla yıkanan çıplak gövdesi ve ıslak pantolonuyla ona döndüğünde, Magnus bir an hayranlıkla donup kaldı. "Drevaklar yalnız gezmez," dedi Alec.

"İblisler," diye homurdandı Magnus. "İnsanın keyfini nasıl kaçıracaklarını iyi biliyorlar."

Daha cümlesini yeni bitirmişti ki vagonun camı içeri doğru patladı. Odaya cam kırıkları yağdı. Magnus toz bulutu arasında bir an Alec'i gözden kaybetti. Öne doğru bir adım attığında uzun, siyah vücutlu, çırpı bacaklı, yumru kafalı ve upuzun ince burunlu bir yaratıkla karşılaştı. Yaratık tam önüne inip tıslayarak ona keskin, testere dişlerini gösterdi.

Magnus'un bir el hareketiyle yerde bir su birikintisi belirdi. Sonra su damlaları yukarı sıçrayarak toplandı ve iblisi büyük, şeffaf bir balonun içinde hapsetti. Saydam küre kendi etrafında dönerken yaratık yönünü şaşırdı. Magnus bir sopayı savurur gibi yaparak su küresini camdan dışarı fırlattı.

Ama yeni bir iblis onun yerini almakta gecikmedi. Bu seferki böcek onu köşeye sıkıştırdı. Durmadan açıp kapadığı ağızyla az kalsın bacağından bir lokma koparıyordu. Magnus yatağa yuvarlandı. Geri çekilirken parmaklarını şaklattı ve dolabın kapıları dev böcek tam önünden geçerken savrulurak açıldı.

İblis en azından biraz yavaşlamıştı. Dolabın tahta kapılarına öfkeyle saldırarak onları saniyeler içinde parçaladı. Tam Magnus'a doğru sıçrayacaktı ki Alec'in melek kılıcı gözlerinin ortasına inerek kafatasını ikiye ayırdı.

Alec kılıcını yaratığın etinden çıkarırken "Buradan çıkmalısınız," dedi.

Yayını aldığı gibi Magnus'a peşinden gelmesini işaret etti. Harabeye dönen vagondan sessiz koridora çıktılar. Trenin ritmik sesleri ve tavanda gizli hoparlörlerden yayılan klasik müzik az önce yaşadıklarını rüya sanmalarına neden olabilirdi.

Alec yumuşacık, sarı ışıklarla aydınlanan koridorda bir sonrakı saldırıyı bekleyerek huzursuzca dolanmaya başladı. Birkaç dakika hiçbir şey olmadı. Sonra çatıya vuran yağmurun tıptırtısı gibi belli belirsiz bir ses duydular. Onu tıkırtılar ve gümlmeler takip etti.

Alec yayını yukarı doğrulttu. Gürültü giderek artıyordu. Yüzlerce tırnak metale sürtünüyormuş gibi yoğun bir ses vardı.

“Etrafımız sarıldı. Öbür vagona geçelim. Acele et!” Magnus kapıya yöneldiğinde Alec arkasından seslendi. “Her yerde ölüm-lüler var! Onları tehlikeye atamayız!”

Magnus yön değiştirip peşinde Alec’le diğer taraftaki kapıya koştu. Aşağıdünyalılarla dolu bara doğru ilerlediler. Genç bir kurtkadin boncuklu elbisesiyle koridorun aşağısına doğru yürüyordu. Onları görünce durdu.

O sırada, koridorun iki yanındaki camlardan beş dev gibi Raum iblisi içeri daldı. Alec, genç kurtkadını korumak için üzerine atlarken iblislerden birini hakladı. Başka bir iblis dokunaç-larıyla onları sarmaladı. Alec vücudunu kurtkıza siper ederken melek kılıcıyla dokunaçları kesmeye başladı.

Raumlardan biri bardan gelen sesleri duyarak o tarafa yönel-mişti. Magnus onu bir alevle durdurmaya çalıştı.

“Bu bir iblis değil mi?” diye bağırırdı biri. “Onları kim davet etti?”

“Tabelayı okusana iblis!” diye gürlledi bir başkası.

“Herkes iyi mi?” diye seslendi Magnus. O sırada iblislerden biri ona saldırdı.

Magnus iblisin sivri dişlerinden kaçmak için çok geç kaldı-ğını düşünürken yaratık puf diye kayboldu. Magnus sırtındaki oku sadece bir anlığına görebildi. Sonra Alec’in elinde yayıyla çömeldiği yerden ona baktığını fark etti.

Bu arada, kurtkız da şaşkınlıkla karışık bir beğeniyle Alec’i süzüyordu. Alec’in çıplak göğsü öldürülen iblislerin kara tozuna ve tere bulanmıştı.

“Gölge Avcılarını yanlış tanımışım,” dedi genç kurtkadin. “Bundan sonra iblislerle savaşmanıza yardım etmek için elimden geleni yapacağım.”

Alec başını çevirip ona baktı. “Ciddi misin?”

“Evet. Hem de memnuniyetle.”

“Adın ne?” diye sordu Alec.

“Juliette.”

“Paris’te mi oturuyorsun? Gölge Pazarı’na gidiyor musun? Rose diye bir peri çocuk tanıyor musun?”

“Evet, Parisliyim,” dedi kurtkız. “Pazar’a gidiyorum ve Rose’u tanıyorum. Ama gerçekten çocuk olduğunu bilmiyordum. Çocuk gibi görünmesini her zamanki peri oyunlarından biri sanıyordum.”

“Onu gördüğünde karnını doyurabilir misin?” diye rica etti Alec.

Kız hayretle gözlerini kırıştırdı. “Tabii,” dedi. “Olur, doyururum.”

“Neler oluyor burada?” diye sordu daha önce konuştukları gulyabani. Partiyi bırakıp koridora çıkmıştı. Etrafı şaşkınlıkla süzdükten sonra başını arkaya çevirip içeri seslendi. “Hey, millet! Burası iblis zehri ve Gölge Avcısı derisi kaynıyor!”

Alec ayağa kalkıp Magnus’un yanına gitti. Magnus parmaklarını şaklattığında Alec’in ıslak atleti elinde belirdi. Alec rahat bir nefes alarak onu üzerine geçirirken, Magnus’la kurtkız onu hayal kırıklığıyla izledi.

Alec sonra Magnus’un elini tuttu. “Yanımdan ayrıl...”

Magnus gerisini duymadı. Beline bir şey dolandı ve ayaklarını yerden kesti. Magnus bütün kemikleri kırılmış gibi müthiş bir acıyla sarsıldı. Ciğerlerindeki hava boşaldı. Kırılan camların sesini duydu ve yüzlerce minik kıymık etine battı.

Az sonra kendine geldiğinde rüzgârın uğultusunu duyuyor, buz gibi hava yüzüne çarpıyordu. Magnus başını kaldırdı. Kayalık dağların tepesindeki dolunayı gördü. Altındaki tren bir köprüden geçiyordu.

Magnus bir dağ geçidinin üzerinde havada asılı duruyordu. Aşağı düşüp ölmesini engelleyen tek şey beline dolanan siyah dokunaçtı.

Ve dokunacın da ona büyük bir konfor sağladığı söylene-mezdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Zamanla Yarış

ALEC'İN ELİ HÂLÂ HAVADAYDI. SANİYELER ÖNCE, Magnus'un durduğu yere bakarken kalbi atmayı bile unutmuştu sanki.

Kısa süre önce Magnus'un elini tutuyordu, şimdiyse binlerce parça halinde şarap rengi halıya saçılan camın ardındaki manzara hayretle bakakalmıştı.

İçinde bir ürperti dolaştı. Alicante'deki savaşta kaybettikleri gözünün önünden geçti. Magnus'u da kaybedemezdi. O bir savaşçı ve askerdi. Karanlığın karşısında duran parlak bir ışıktı. Ama aklına ve yüreğine hızla yayılan panik dalgası vücudunu felce uğratmış gibiydi. Hayatında hiçbir savaşta daha derin bir korku hissettiğini anımsamıyordu.

Uğuldayan rüzgârın arasında belli belirsiz bir haykırış duydu.

Magnus oradaydı işte! Trenin yanında boşlukta asılı duruyordu. Dumanlardan oluşan bir ağaca benzeyen bir yaratık trenin tavanına atlamıştı ve Magnus siyah dallarından birine yakalanmıştı. İblis dokunaçlarıyla ellerini kısıkrak bağlamıştı. Altlarında yüzlerce kilometrelik bir uçurum vardı.

İblisin dumanlı yüzeyi köpürüp dalgalanıyordu. Alec onu birkaç okla indirmeye can atıyordu, ama Magnus elindeyken bunu

yapamazdı. Magnus'un elleri serbest olmadığı için sihir yapma imkânı da yoktu. Alec dağ geçidine baktı. Dibi görünmüyordu.

"Magnus, geliyorum!" diye seslendi.

"Harika!" diye bağırdı Magnus. "Şimdilik burada takılmaktan başka çarem yok zaten!"

Alec pencerenin çerçevesine tırmandı. Trenin sarsıntısına rağmen, sabit durmasını sağlayan Denge rununa şükretti. Uzanıp vagonun yan tarafına pirinç harflerle yazılan, INTERNATIONALE kelimesinin T ve E harflerine tutundu. Kendini yukarı çekip trenin üzerine çıkmayı planlıyordu.

Alec bu tür hareketleri eğitimi sırasında defalarca yapmıştı. Ama T harfi umduğu kadar sağlam değildi. Gıcırdayarak yerinden çıktı ve bükülen çivilerin ucunda tehlikeli bir açıyla asılı kaldı. Alec bir ayağını trenin tavanına atmıştı ki, pirinç harf koptu. Alec'in kolları bir tarafa, bacakları bir tarafa savruldu.

"İyi misin?" diye bağırdı Magnus.

"Merak etme," dedi Alec. "Her şey plana uygun ilerliyor!" Milim milim Magnus'a doğru sürünmeye başladı.

Magnus'u kurtarma telaşı kanını tutuşturmuştu. Çaresizliği ellerini birer pençeye dönüştürüyordu. İrade gücüyle imkânsız başarılar kaygan ve sarsılan bir zeminde Magnus'a doğru ilerliyordu.

Alec tam dengesini bulmuş, ayağa kalkmaya hazırlanıyordu ki arkasından ağır bir şey çarptı. Dokunaçlar bacaklarına ve beline dolandı. Düzinelerce küçük, kırmızı vantuz ıslak atletine yapışıp derisini yakmaya başladı.

Alec bir Raum iblisinin kocaman, pörtlek gözlerine ve sivri dişlerine baktı. İblis ona doğru atılırken ağzını şapırdattır gibi ıslak bir ses çıkardı. Alec yayını ya da melek kılıcını kullanamazdı. Onun için tek silahını kullandı. İblisin suratının ortasına yumruğunu yapıştırdı.

Yaratığın pörtlek gözlerinden biri aldığı bu sert darbeye kapandı. Alec vakit kaybetmeden dirseğini burnuna geçirdi. İblis

dokunaçlarını gevşetene dek suratını darmadağın etmeye devam etti. Alec nihayet ondan kurtularak sırtüstü yuvarlandığında bir taklayla dizlerinin üzerine kalktı. Yayına bir ok taktı. İblis bir kez daha saldırdığında okunu fırlattı.

İblis dokunaçlarından biriyle ilk oku savuşturdu. Ama ikincisini dizine yedi. Bu onu durdurdu ve üçüncü ok göğsüne saplandı. İblis ısırap dolu bir çığlık kopartarak sendeledi. Dengesini kaybetti ve trenin kenarından uçuruma yuvarlandı.

Alec güçlükle soluyarak yayını bıraktı. İblisin dokunaçlarının açtığı minik, zehirli yaralar kor gibi yanıyordu. Stelini bulup kalbine bastırdı ve bir *iratze* runu çizdi. Acısı anında hafifledi.

Derin bir nefes aldı. İblis zehrinden kurtulmak bu kadar kolay olmayacaktı. Bu sadece geçici bir rahatlama sağlamıştı.

Sonraki birkaç dakika önemliydi.

Ayağa kalkıp Magnus'a odaklandı. Baş Büyücü hâlâ ahtapota benzeyen, siyah canavarın elindeydi. Alec'in daha önce gördüğü iblislere benzemiyordu. Kitap'ta da bununla ilgili bir bilgiye rastladığını hatırlamıyordu. Ama önemi yoktu. Magnus'u ondan kurtarmalıydı.

Alec yayını alıp Magnus'la birlikte kaçan canavarı kovalamaya başladı. Gözlerini Magnus'tan bir an olsun ayırmıyordu. Öyle ki bastığı yere bakmayı bile unuttu. Tren sert bir dönüş yaptığında az kalsın düşüyordu.

Az sonra birkaç Ravener iblisi yolunu kesti. Zehirli akrep kuyrukları ve sivri dişleriyle ona saldırdılar. O ânın harareti arasında bile farklı türlerden bunca iblisin birarada olması Alec'in dikkatinden kaçmadı. İblisler genellikle sürüler halinde dolaşır ve diğer türlerle işbirliği yapmazdı.

Belli ki buraya özellikle onlara saldırmaları için çağrılmışlardı.

Gelgelelim Alec'in ne bunu düşünecek ne de Ravenerlerle harcayacak vakti vardı. Kaybettiği her saniye Magnus'u ondan biraz daha uzaklaştırıyordu. Hızla koşarken arka arkaya birkaç ok fırlattı. Biri bir Ravener'i ona doğru sıçrarken havada yakaladı. Alec

yayıyla iki tanesini daha trenin üzerinden attı. Bir diğer Raum iblisi boğazına bir ok yedi. Melek kılıcı etini gece havası gibi kesti.

Baştan aşağı irine ve kana bulaan Alec bütün sürüyü yok ettiğini fark etti.

Vücudunun her yeri ayrı ağrıyordu. Çizdiği *iratze* runu etkisini kaybetmeye başlamıştı. Ama henüz Magnus'u düşmanın elinden kurtaramamıştı. Canını dişine takıp yoluna devam etti. Duman iblisi vagonun ucunda duruyordu. Hareket etmiyordu. Dokunaçlarının ikisi hâlâ Magnus'a sarılmış haldeydi. Dördü trenin alt kenarlarına tutunmuştu. Diğer ikisi rüzgârın hızını ölçer gibi boşlukta sallanıyordu. Ama bir dakika. Dokunaçların ucu onlar hareket ettikçe yoğunlaşan bir ışıqla aydınlanıyordu. Tren hızla hareket ederken bile ışıqla iblisin yakınında yanmaya devam ediyordu.

Alec gözlerini kırıştırıp yeniden baktığında ışıqla beş köşeli, kırmızı bir yıldız oluşturduğunu gördü. Yayına bir ok takıp canavarın iki gözünün arasına fırlattı. Ama ok iblisin durmadan dalgalanan derisinden sekti. Alec bir ok daha fırlattı. Sonuç yine aynı oldu. Bu arada beş köşeli yıldız bir kapı gibi açılmıştı ve iblis, Magnus'u ona doğru çeğiştiriyordu. Onu başka bir boyuta ya da dipsiz bir boşluğa atabilirdi.

Alec yayına bir ok daha taktı. Bu kez Magnus'u sıkıca tutan dokunaçlardan birini hedef aldı. Melek'e bir dua fısıldayıp okunu fırlattı.

Ok dokunaca saplandı. Yönünü biraz şaşırsa Magnus'u vurabilirdi. Canavar geri çekilirken dokunacını biraz gevşetti. Magnus vakit kaybetmeden elini kurtardı ve öne uzatıp salladı. Onu tutan dokunaca mavi ve elektrikli bir ağı fırlattı. Duman iblisi bağırarak dokunaçlarını geri çekti. Serbest kalan Magnus vagonun kenarına doğıu yuvarlandı.

Alec kenardan aşağı kaymasına ramak kalan Magnus'u yakalamak için atıldı. Son anda gömleğine yapıştı. Gücünün son damlasıyla onu yukarı çekti.

Bir an gözleri karardı. Ama sonra kollarında yatan Magnus'u gördü. Büyücü altın rengi gözlerini kırıştırdı.

"Teşekkür ederim Alexander," dedi. "Ama ahtapot iblisi yine saldırıyor!"

Alec ona sarılıp yana yuvarlandı. Kırbaç gibi şaklayan dokunaçtan kıl payı kurtuldular. Dokunaç bir kez daha saldırmak için yükseldi. Magnus doğrulup oturdu ve ellerini havaya kaldırdığında mavi bir ışın, yarattığın dokunaçlarından birini kesti. İblis yaralı dokunacını geri çekerken etrafa siyah irin saçıldı.

Magnus ayağa kalktı. Alec de kalkıyordu ki birden başı döndü. Runun etkisi tamamen geçmişti. Raum zehri yine damarlarında dolaşıyordu.

"Alec!" diye bağırdı Magnus. Saçları rüzgârda savruluyordu. Duman iblisi üzerlerine yürürken Alec'i yarı kucaklayarak ayağa kaldırdı. "Alec, neyin var?"

Alec stelini yokladı, ama görüş alanı giderek kararıyordu. Magnus'un adını seslendiğini duyabiliyordu. Çanavarın yaklaştığını da öyle. Magnus hem ona yardım edip hem iblisi yene-mezdi.

Magnus, diye düşündü. Koş, kurtar kendini.

Duman iblisi onlara doğru atılırken karanlık bir şekil aralarına girdi.

Siyah pelerinli bir kadındı. Siyah saçları rüzgârda uçuşuyordu. Bir elinde ayışığında parlayan, üç kenarlı bir kılıç vardı.

"Yaklaşmayın!" diye bağırdı. "Bununla ben ilgilenirim!"

Bir elini savurdu ve duman iblisi yanarken kırılan bir tahta parçası gibi çatırdadı.

"Onu tanıyorum," diye inledi Alec hayretle. "Paris'teki Gölge Pazarı'nda savaştığım kadın. Magnus..."

Zehrin acısı bir kez daha bir elektrik akımı gibi tüm vücudunu dolaştı. Gözleri karardı. Karnına bir yumruk yemişçesine dizlerinin bağı çözüldü.

"Magnus..." dedi yine.

Gökyüzündeki yıldızlar birer birer sönüyordu. Ama sonra Magnus onu yakaladı. “Alec,” diyordu sürekli. Sesi her zamanki gibi havalı, kaygısız ve çekici değildi. Boğuk ve çaresizdi. “Alec, lütfen dayan.”

Alec’in gözleri kapanıyordu. Dünyanın bütün güçleri gözlerini kapaması için baskı yapıyordu sanki. Alec onları son kez açtı. Magnus üzerine eğilmişti. Onun tuhaf ve güzel gözleri Alec’in gördüğü son ışıktı.

Alec, Magnus’a her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedi. Güvendesin, demek istedi. Üzülme, ben istediğim her şeye sahip oldum, demek istedi.

Yanağına dokunmak istedi, ama yapamadı.

Dünya kapkaranlıktı. Magnus’un yüzü de diğer her şey gibi soldu. Yıldızsız gece hepsini yuttu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Shinyun

İBLİS ASİDİ KOMPARTIMANIN BÜYÜK BİR KISMINI yakmıştı. Aslında bütün trende ağır hasar vardı. Ama sihirler ve vagonlardan birinde partileyen sosyetik bir grup olduğuna dair söylentilerle ölümlü personelle yolcuların hiçbir şeyden şüphelenmemesi sağlandı.

Magnus bir büyüyle ahşap çerçeveleri onarıp dekorasyonla ilgili ufak değişiklikler yaparken Alec'in uykusunda kıpırdandığını duydu. Bütün gece ondan gelecek en ufak bir hareketi beklemişti.

Başını çevirdiğinde Alec tekrar kıpırdandı. Magnus gidip yatağın kenarına oturdu.

"Günaydın, güzellik," diye mırıldandı. "Nasılsın?"

Alec gözlerini açmadan elini uzattı. Küçük, ama ona ne kadar güvendiğini belli eden bir jestti. Hastalandığında ya da yaralandığında her zaman yanı başında şefkat dolu elleri ve sözleri bulacağını bilen bir çocuğun yapacağı türden bir jest. Magnus, Alec'in iblislerle savaşırken yaralandığı gün Enstitüye çağrılışını hatırladı. Isabelle panikten deliye dönmüştü. Jace sapsarı bir yüzle koridorda bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

Magnus uzun yıllar önce değer verdiği Nefilimleri ve onların

birbirlerine ne kadar değer verdiğini hatırlamıştı. Will’le Jem’in birbirlerine duydukları sevgi Nefilimlere bakış açısını değiştirmişti. O gün de, soğukkanlı ve otoriter, Jace’in Alec’e üzüntüsünden darmadağın olması Magnus’un gözündeki değerini bir kat daha artırmıştı.

Alec’in güvenle ona uzattığı ellerini tuttu. Teni eskisi gibi yanmıyordu. Magnus eğilip yanağını birbirine sıkıca kenetlenen parmaklarına bastırdı. Bir an gözlerini kapayıp rahat bir nefes aldı. Alec’i buraya ilk getirdiğinde ateşi çok yüksekti. Neyse ki Magnus, Nefilimleri tedavi etmek konusunda bir hayli tecrübeliydi.

Gölge Avcıları sevilesi insanlar olsalar da hepsi de zırdeliydi.

Alec de Magnus’un hayatını kurtarmak için tabii ki başkalarının delilik olarak nitelendireceği işlere kalkışmıştı. Magnus onu kıvrımlı dağ geçitlerinde, ıslak giysileriyle trenin üzerinde dengede durmaya çalışırken gözünde canlandırdı. Baştan aşağı kan ve toza bulanmıştı. Hem yüreğini hoplatan hem de burkan bir manzaraydı.

“Daha iyiyim.” Çarşaf terden ılsansa da yüzüne renk gelmişti. Doğrulup battaniyeyi çıplak göğsüne çekti. “Benimle ilgilendiğin için teşekkürler.”

Magnus elini onun göğsüne yaklaştırdı. Avcundan açık mavi bir ışık yayılıyordu. “Kalp atışların güçlenmiş. Aslında bana zehirden hemen bahsetmeliydin. Müdahale etmekte geç kaldık. Daha hızlı davranmalıydık.”

Alec başını iki yana salladı. “Hatırlarsan bir ahtapot iblisi seni kaçırmak üzereydi.”

“Evet,” dedi Magnus. “Hayatımı kurtardığın için minnettarım. Bilirsin, canım pek kıymetlidir. Ama bir daha kendi hayatınla benimki arasında bir seçim yapman gerekirse lütfen şunu aklından çıkarma. Ben yeterince uzun yaşadım Alec.”

Böyle söyleyince ne tuhaf geliyordu. Ölümsüzlük, konuşması kolay bir konu değildi. Magnus gençliğini hayal meyal hatırlıyor-

du. Ama hiçbir zaman yaşlı da olmamıştı. Farklı yaşlarda ölümlülerle birlikte olmuş ve zamanın onlar için ne anlama geldiğini hiçbir zaman kavrayamamıştı. Onlar da onu anlayamamıştı.

Gelgelelim insanlarla ilişki kurmayı bıraktığı takdirde bu dünyayla bağlarını da koparmış olacaktı. Hayat uzun ve soğuk bir bekleyişe dönüşecekti. Yüzyıllar süren bir yalnızlık kimi çıldırtmazdı ki?

Öte yandan Alec'in onun için kendini tehlikeye atması da çılgınlıktı.

Alec gözlerini kısıtı. "Ne demek istiyorsun?"

Magnus bir kez daha parmaklarını onunkilere geçirdi. Çarşafın üzerinde duran ellerine baktı. Kendi eli esmerdi ve yüzükleri ışığı yakalayarak parlıyordu. Alec'inki runlarla kaplı ve solgundu.

"Önce kendini güvenceye almalısın. Senin güvenliğin benimkinden daha önemli."

"Ben de aynısını senin için söyleyebilirim."

"Ama yanılırsın."

"Herkesin fikri kendine. O iblis de neydi öyle? Sana neden saldırdı?" Magnus, Alec'in usta bir manevrayla konuyu değiştirmesine hayran kalmıştı doğrusu.

Alec'in son sorusunu düşündü. Bunu kendi de merak ediyordu.

"İblisler genelde saldırır," dedi. "Ama özellikle benim peşimdeyse belki de tarzımı ve çekiciliğimi kıskanmıştır."

Alec tam da Magnus'un umduğu gibi bu açıklamayla tatmin olmadı.

"Daha önce hiç öyle bir iblis görmüş müydün? Bir dahakine daha hazırlıklı olmalıyız. New York kütüphanesinde biraz araştırma yapmak lazım. Belki ortaçağda yazılan ve hayvanlara ait hikâyelerin bulunduğu kitaplara bakabilirim. Ya da bunu benim yerime Isabelle yapabilir ve..."

"Hey, önce sakın olur musun, lütfen?" Alec'in elini bıraktı. "Gören bir demlik kahve içtiğini sanır."

“İblis damızlık bir anneydi,” dedi bir kadın sesi arkalarından. “Bir Raum damızlığı. Onlardan birini ininden çıkarmak için güçlü bir büyü gerekir.”

Alec battaniyeyi boynuna çekerek melek kılıcına uzandı.

“Sana yeni arkadaşımız Shinyun Jung’u tanıstırayım,” dedi Magnus sesini yükselterek. “Duman iblisini yok ederek üzerimde mükemmel bir intiba bıraktı doğrusu.”

Alec de Shinyun da Magnus’a şaşkınlıkla baktı.

“Bu kadın Gölge Pazarı’nda bana saldırdı!” diye bağırdı Alec.

“Asıl *sen* bana saldırdın!” diye karşılık verdi Shinyun. “Magnus’la konuşmak istiyordum. Durup dururken bana silah çektin.”

“Kanımcı ortada bir yanlış anlaşılma var,” dedi Magnus. “Konuşup meseleyi açıklığa kavuşturmak en doğrusu.”

Daha önce Alec için endişelenmekten Shinyun’u düşünmeye fırsatı olmamıştı. Tek bildiği, kadının ona Alec’i iyileştirmesinde yardım ettiğiydi.

“Tamam,” dedi Shinyun. “Ama bu konuşmayı dışarıda ve hepimiz giyinikken yapsak daha iyi olur.”

“Bence de,” diye homurdandı Alec.

“Bar vagonunu öneriyorum,” dedi Shinyun.

Magnus sırtıttı. “Harika!”

Az sonra Aşağıdünyalıların barında yeniden bir araya geldiler. Oda hâlâ kalabalıktı, ama iblis saldırısından sonra herkesin neşesi sönmüştü. Barın önündeki üç tabure anında boşaldı. Oturduklarında önlerinde bir şişe şampanya ve üç kadeh belirdi. Alec şüpheyle etrafına bakındığında bir vampir ona göz kırıp parmaklarıyla ateş eder gibi yaptı.

Magnus’un Aşağıdünyalıların Alec’ten nefret etmesinden endişelenmesine gerek olmayabilirdi. En azından bu trende.

“Gölge Avcılarının Aşağıdünyalılar arasında bu kadar popüler olduğunu bilmiyordum,” dedi Shinyun.

“Sadece benim Gölge Avcı’m,” dedi Magnus kadehlere şampanya doldururken.

Bar, tepede asılı pirinç lambalarla aydınlanıyordu. Shinyun’un yumuşak, sarı bir ışıkla yıkanan yüzünde sadece dudakları ve gözleri hareket ediyordu. Gözkapaklarıyla pürüzsüz yanakları tamamen hareketsizdi. Sesi kuru ve ahenksizdi.

Duygusuz yüzü onun büyücü işaretiydi. Bütün büyücülerin kendilerine has bir işareti olurdu. Genellikle ilk çocukluk yıllarında ortaya çıkarlar ve bu dönüşüm sık sık bir trajediyle sonuçlanırdı. Magnus’un işareti altın rengi kedi gözleriydi. Magnus’un üvey babası onlara cehenneme açılan pencereler adını takmıştı.

Magnus, Alec’in, trenin üzerinde kollarına yığılıp kalışını unutamıyordu. Alec bilincini kaybettikten sonra, iblis etrafında dağılırken Shinyun kukuletasını arkaya atıp Magnus’a bakmıştı. Magnus onu hemen tanımıştı. Kim olduğunu bilmiyordu, ama bu kadın da onun gibi bir büyücüydü.

Ne gösteriydi ama!

“Ne konuşacaksak konuşalım hadi,” dedi Alec. “Bizi neden takip ediyorsun? Gölge Pazarı’nda Magnus’un peşine neden takıldın?”

“Aslında Kızıl El’in peşindeyim,” diye yanıtladı Shinyun. “Magnus Bane’in liderleri olduğunu duydum.”

“Değilim.”

“Hayır, değil,” diye destek verdi Alec de.

“Biliyorum,” dedi Shinyun. Magnus, Alec’in omuzlarının hafifçe gevşediğini gördü. Kadın koyu kahverengi gözlerini yüzüne dikti. “Seni duymuştum zaten. Brooklyn Baş Büyücüsü Magnus Bane’i kim tanımaz? Herkesin, hakkında söyleyecek bir sözü var.”

“Çok doğal,” dedi Magnus. “Moda zevkim ve verdiğim partilerle haklı bir ün kazandım.”

“Görünüşe göre herkes sana güveniyor,” diye devam etti

Shinyun. “Bir tarikat kurduğunu duyunca önce gülüp geçtim. Ama bununla ilgili söylentiler sık sık kulağıma çalınmaya başladı. Konuştuğum birçok kişi ‘Kızıl El’in kurucusu Magnus Bane,’ diyordu. Hatta sana Büyük Zehir diye lakap takmışlar.”

Magnus duraksadı. “Aslına bakarsan, ben de emin değilim,” dedi sonra. “Tarikatın kurulduğu dönemi hatırlamıyorum. Hafızamın o kısmı bomboş. Keşke gerçeği bilseydim.”

Alec ona imalı bir bakış fırlattı. Magnus düşünceleri okuyamıyordu, ama mesaj açıktı. Alec böyle bir bilgi konusunda bir yabancıya güvenmesine anlam veremiyordu.

Öte yandan Magnus günlerdir içini kemiren düşünceyi biriyile paylaşınca rahatlamıştı. Kızıl El’i vaktiyle onun kurmuş olması pekâlâ mümkündü. Sonuçta Ragnar’la bu konuda şakalaşmıştı. Tessa’daki resmi görmüştü. O yıllara dair anıları silinmişti. Bütün bunlar sadece tesadüf olabilir miydi?

Zamanda yolculuk edip kendi kafasını tekmelemek isterdi doğrusu.

“Anıların mı kayıp?” diye sordu Shinyun. “Sence onları Kızıl El mi çaldı?”

“Olabilir,” dedi Magnus. “Bak, ben bir iblis tarikatı lideri falan olmak istemiyorum. Onun başına geçmek için bir çabam yok. Aksine Kızıl El’i dağıtmak niyetindeyim. Yaptıkları kötülükleri de elimden geldiğince telafi etmeye çalışacağım. Anılarımı geri istiyorum. Benden neden alındıklarını bilmiyorum ve sırf kişisel merakımdan olsa bile bunu öğrenmeye kararlıyım. Ayrıca Magnus Bane adının bir daha bir tarikatla anılmasını istemiyorum. Kırk yılda bir romantik bir tatile çıkalım dedik. Her şey ne güzel başlamıştı. Şimdi uğraştıklarımıza bak!”

Kadehini kafasına dikti. Yaşadıklarından sonra bir içkiyi hak etmişti doğrusu. Hatta daha fazlasını.

“Gerçekten çok güzel başlamıştı,” diye mırıldandı Alec gözlerini Shinyun’a dikerek. Hayatımı kurtardığın için teşekkürler, ama artık ikileyebilirsin, der gibiydi.

Magnus tatilin yalan olduğunu biliyordu, ama bu konuda bir yorum yapmamayı daha uygun buldu.

“Neden şüphelendiğimi anlamışsınızdır herhalde...” diye başladı Shinyun.

“Asıl şüphelenen *biziz!*” dedi Alec.

Shinyun ona ters bir bakış fırlattı. “Raum damızlığının size saldırdığını görene kadar emin değildim. Ama Kızıl El’in işleyiş tarzını biliyorum. Tarikatın şimdiki lideri seni öldürmeye çalışıyor Bane. Geçmişte ne yaşandığını bilmiyoruz, ama şimdi seni düşmanları olarak gördükleri kesin. Dün gece onları dururdum, ama yine deneyecekler.”

“Onlar hakkında nasıl bu kadar bilgi sahibisin?” diye sordu Alec. “Ve bizden ne istiyorsun?”

Shinyun kadehini dudaklarına götürüp içkisini usulca yudumladı. Magnus bir kez daha onun soğukkanlılığına hayran kaldı.

“Hedefimiz ortak. Ben de Kızıl El’i yok etmek niyetindeyim.”

Magnus, hedefleri konusunda Shinyun’un onun adına konuşmasından hoşlanmamıştı. Ama haklıydı. Muhtemelen iş sonunda ona gelecekti.

“Neden?” dedi Alec daha önemli konuya odaklanarak. “Kızıl El *sana* ne yaptı?”

Shinyun lambaların ışıklarının yansıdığı cama baktı. “Canımı çok yakttılar,” dediğinde Magnus’un yüreği sızladı. Kızıl El’i gerçekten de o kurmuşsa yaşanan tüm acılardan sorumluydu.

Shinyun ellerinin titrediğini belli etmemek için avuçlarını birbirine bastırdı. “Ayrıntılar önemli değil. Kızıl El Büyük İblislerden birini uyandırmak için insan kurban ediyor. Perileri ve ölümlüleri öldürüyorlar. Hatta büyücüleri.” Magnus’a baktı. “Mutlak güce ulaşmak için izlemeleri gereken yolun bu olduğuna inanıyorlar.”

“Büyük İblislerden birini mi?” diye bağırdı Alec.

Onlardan biri tarafından öldürülmesine ramak kaldığı göz önünde bulundurulursa dehşete kapılması anlaşılabilir bir şeydi. Magnus ikinci kadehini de bitirip kendine yeniden şampanya koydu.

“Hepsi aynı şeyin peşinde zaten. Güç. Onu da bir iblis aracılığıyla elde edebileceklerini düşünürler. Ve nedense iblislere sonuna kadar güvenirler. Halbuki hiçbirisi oyunu kuralına göre oynamaz.” Magnus derin bir iç çekti. “Benim kurduğum bir tarikatın daha yaratıcı olmasını beklemez misiniz? Hem ben kötü biri değilim ki. Neden kötülüğe yatkın bir topluluk kurayım?”

“Kızıl El yüzünden sevdiklerim öldü,” dedi Shinyun.

“Belki de ayrıntılar önemlidir,” dedi Alec.

Shinyun kadehini elinin üzeri bembeyaz kesilinceye dek sıktı. “Yine de bunu konuşmamayı tercih ederim.”

Alec onu şüpheyle süzdü.

“Size güvenmemi istiyorsanız, siz de bana güvenmelisiniz,” dedi Shinyun. “Şimdilik Kızıl El’den bana ve sevdiklerime karşı işledikleri suçlar için intikam almak istediğimi bilmeniz yeterli. Onların karşısındaysanız, aynı taraftayız demektir.”

“Herkesin sırları var Alec,” dedi Magnus usulca. “Kızıl El beni bir sebepten ötürü öldürmek istiyorsa, yardım tekliflerini geri çevirmek akıllıca olmaz diye düşünüyorum.”

Shinyun’un geçmişinden söz etmek istememesi mazur görülebilirdi. Magnus kendi geçmişini bile hatırlayamıyordu. Bu tür konuları konuşmanın işleri daha iyi hale getireceğine inanmak istiyordu, ama hayat tecrübelerine dayanarak, bazen konuşmanın her şeyi daha da kötüleştirdiğini biliyordu.

Derin bir sessizlik oldu. Shinyun konuşmadan içkisini yudumladı. Magnus kendi hayatından çok Alec için endişeleniyordu. Trenin üzerinde Alec kollarında baygınken Magnus’un içine buz gibi bir korku yayılmıştı. Alec’in kendini onun için feda ettiğini düşünmüştü. Sevdığı adamın, onun hatırlamayı

bile beceremediği günahları yüzünden ölmesi ihtimali kanını donduruyordu.

Alec'in aklından geçenleri okuyamıyordu, ama ona baktığında Alec hafifçe gülümseyip eline uzandı.

Magnus o an onu öpmek istedi. Ama Shinyun'un bu gösteriden hoşlanmayacağından emindi.

"Haklısın," dedi Alec. "Düşmanımın düşmanı benim dostumdur. Ya da en azından müttefikimdir. İşbirliği yapmak en iyisi." Sesini alçalttı. "Ama bizimle aynı otel odasında kalmayacak."

"Tamam mı, anlaştık mı?" diye sordu Shinyun. "Kabalık etmek istemem, ama aranızda kendimi çıkıntı gibi hissediyorum. İlişkinizin nasıl geliştiğini görmek için burada değilim. Sadece iblis tarikatını yok etmek istiyorum."

Magnus kararını vermişti. Shinyun hayatlarını kurtarmıştı ve Kızıl El'den nefret ediyordu. Ama bütün bunlar bir yana çok şey biliyordu. Onu gözlerinin önünden ayırmamaları akıllılık olurdu.

"O halde içkilerimizi bitirelim ve hepimizin aynı tarafta olduğunu varsayalım," dedi. "Ama en azından bize daha yakın bir geçmişten söz edemez misin? Hiç olmazsa, birkaç temel bilgi ver."

Shinyun bir an düşündü. Sonra başını salladı.

"Bir süredir Kızıl El'in peşindeydim. Mori Shu adlı bir muhbirden son durumları hakkında düzenli olarak bilgi alıyordum. Tam enselerine binecektim ki aralarındaki başka bir casusu keşfettiler. Merkezlerini boşaltıp kaçtılar. İzlerini kaybettim. Ama sonra güvenilir bir kaynaktan Spiral Labirent'in sana onları yok etme hakkı tanıdığını duydum."

"Bu bilgi yayıldıysa Kızıl El'in seni neden öldürmeye çalıştığı belli oldu Magnus," dedi Alec.

"Olabilir," dedi Magnus. Sağlam bir teoriydi, ama hâlâ hatırlayamadığı o kadar çok şey vardı ki. Belki de Kızıl El'i kendine düşman etmek için başka işler de çevirmişti.

Shinyun ifadesiz bir yüzle anlatmaya devam etti. “Paris’te sizi izledim. Gölge Pazarı’nda tam seninle konuşacaktım ki, Gölge Avcısı bana saldırdı.”

“Magnus’u koruyordum,” dedi Alec.

“Onu anladım,” diye mırıldandı Shinyun. “İyi dövüşüyorsunuz.”

Kısa bir duraksama oldu.

“Sen de,” dedi Alec.

Kızıl El’in lideri her kimse, onun izini sürdüklerini biliyordu. Magnus güvende olmak istiyordu. Ve Alec’in de güvende olmasını istiyordu tabii. Bütün bunların sona ermesini istiyordu.

“Bir şişe daha açıp yeni ortaklığımızı kutlayalım,” dedi barmene işaret ederek.

Önlerine yeni bir şişe geldi ve kadehleri dolduruldu. Magnus şerefe kadeh kaldırdı. “Venedik’e!” Hep birlikte içtiler. Magnus iblis tarikatlarından daha güzel şeyler düşünmeye çalıştı. Kanalların ve hayalperestlerin şehri Venedik gözünde canlandı. Alec’in mavi gözlerine baktı. Sesi azgın bir denizden sonra sığınılan sakin bir liman gibiydi.

Magnus ilişkilerinde iyi bir başlangıç yapmak için yanlış bir yer seçtiğine karar verdi. İblis tarikatından önce bile Alec, Eyfel Kulesi’nden ya da sıcak hava balonundan Magnus’un umduğu kadar etkilenmemişti. Paris âşıklar şehriydi. Ama aynı zamanda da çabucak sönen parlak ışıkların şehriydi. Magnus bu kez ışığını kaybetmek istemiyordu. Dolayısıyla onun için daha romantik bir dekor hazırlayacaktı.

Venedik Alec’e daha uygundu. Venedik’in kendine has bir derinliği vardı.

İKİNCİ KISIM

Maskeler Şehri

† † †

*... Venedik bir zamanlar kıymetliydi,
Bir cümbüşler şehriydi,
Dünyanın şenlik yeri, İtalya'nın maskeli balosuydu!*
—Lord Byron

ONUNCU BÖLÜM

Su Labirenti

MAGNUS OTEL ODASININ PERDELERİNİ AÇIP balkona çıktı. “Ah, Venedik! Şu dünyada senin gibi bir şehir daha yok!”

Alec peşinden dışarı çıktı. Parmaklıklara yaslandı ve kanalda ilerleyen gondolu köşeyi dönüp gözden kaybolana dek takip etti.

“Biraz kötü kokuyor.”

“O da ambiyansın bir parçası.”

Alec sırtıttı. “Ambiyansın etkileyiciliğine lafım yok.”

Önceki geceki iblis saldırısının tek iyi tarafı kavgaya karışanlarla izleyicilerin yaptığı sihirler sayesinde ölümlülerin hiçbir şeyden şüphelenmemesiydi. Ne hengâmeyi duymuşlar ne de yolcu vagonlarından birindeki devasa deliği görmüşlerdi. Venedik’e neredeyse tam vaktinde, sabah onda vardılar.

Deniz taksisiyle doğruca Kızıl El’in önceki merkezine sadece birkaç blok uzaklıktaki Belmond Hotel Cipriani’ye gittiler.

Magnus süitlerinde bir tur attıktan sonra valizlerine işaret etti. Hepsi aynı anda açıldı. Blazer’larla paltolar dolaplara uçup kendi kendilerine askılara asıldı. Çamaşırlar çekmecelere yerleşti. Ayakkabılar sıra olup uygun adım kapının yanına doğru yürüdü. Kıymetli eşyalar kendilerini kasaya kilitletti.

Magnus tekrar güneşin bulutsuz gökyüzünde süzülüşünü izleyen Alec'e döndü.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Kahvaltıyı."

"Vakit yok," dedi kapıyı çalmadan süite dalan Shinyun. "Gidip merkezi aramalıyız."

Tabii ki, İtalyan kesimli bir takım elbise giymekte gecikmemişti, üzerindeki sihirler ve koruma büyüleriyle parlıyordu.

Magnus ona kötü kötü baktı. "İşbirliğimizin henüz yeni olduğunu biliyorum Shinyun Jung. Ama beni tanıdıkça asla öğün atlamadığımı öğreneceksin."

Shinyun Alec'e baktı. Alec hemen başını salladı.

"Gezimiz boyunca her an belli bir barı ya da restoranı ziyaret etmemizi isteyebilirim," dedi Magnus. "Ve şundan hiç şüphelen olmasın ki gittiğimiz yer vakit kaybetmeye değer bir yer olur."

"Madem o kadar önemli..." diye başladı Shinyun.

"Günde üç öğün yiyeceğiz. Bunların biri kahvaltı olacak. Hatta en önemlisi, çünkü biliyorsun ki kahvaltı günün en önemli öğünü."

Shinyun Alec'e bakıp buz gibi bir sesle "Tabii," dedi. "Büyük iblislerle yapılan savaşların çoğu düşük kan şekeri yüzünden kaybedildi zaten."

"Ben konuşurken dinleyeceksin!" diye çıktı Magnus. Alec Shinyun'a özür dilercesine gülümsedi. Shinyun ona karşılık vermedi.

"Pekâlâ," dedi. "Bugünkü programımızı senden duyalım öyleyse."

Magnus neyse ki günün ilk öğünü için otelin restoranı Oro'yu uygun buldu. Açık havada kahvaltılarını ederken, önlerinden gelip geçen tekneleri izlediler. Alec sipariş ettiği iki krep göz açıp kapayıncaya kadar mideye indirmiş, üçüncüsünü sipariş etsem mi diye düşünüyordu. Magnus menüdeki en alengirli yumurtanın yanında espresso söylemişti.

“Venedik’i Paris’ten daha çok sevebileceğini düşünüydum,” dedi Alec’e.

“Paris’i de beğendim. Burası da gayet güzel.” Kendini zorlayarak Shinyun’a döndü. “Hayatımda ilk kez tatile çıktım,” dedi. “Önceden evden pek uzaklaşmamıştım. Sen nerelisin? Nerede yaşıyorsun?”

Magnus başını çevirip gözlerini kanala dikti. Alec’in masumiyeti bazen gerçekten canını acıtıyordu.

Shinyun bir an duraksadı. “Koreliyim. Eskiden orada bir evim vardı. Joseon Hanedanı zamanında.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Kore’de bir büyücü olmak zor muydu?”

Shinyun gözlerini Magnus’a dikti. “Büyücü bir çocuk için dünyada hiçbir yer kolay değil.”

“Doğru,” dedi Magnus.

“Aslen Kuwol Dağı’na yakın bir köydenim. Büyücü işaretlerim geç belirdi. On dört yaşındayken beni köyden iyi bir ailenin oğluyla nişanladılar. Adı Yoosung’du. Yakışıklı bir delikanlıydı. Sonra yüzüm donunca herkes bir Hannya iblisine dönüştüğüm ya da ruhumun bir *gwisin* tarafından ele geçirildiğine inanmaya başladı. Ama nişanlım bunu umursamadı.” Sesi titremeye başlamıştı. “Yine de evlenecekti benimle, ama bir iblis onu öldürdü. Nişanlımın anısına hayatımı iblisleri avlamaya adadım. Yüzyıllar içinde iblisleri etraflıca araştırdım. Onları iyi tanıyorum, *isimlerini* biliyorum. Ve asla bir iblisi çağırmaya kalkışmam.”

Magnus arkasına yaslanıp kahvesini yudumladı. “Alec, hatırlıyor musun? Dün gece genç bir hanımla tanışmıştık ve bize geçmişinden asla söz etmeyeceğini söylemişti?”

Shinyun güldü. “Bu anlattıklarım çok *eski*. Sonra bir sürü şey oldu.”

“Pekâlâ,” dedi Magnus “sen seçimini yapmışsın. Ama şuna da değinmeden geçemeyeceğim ki, ben iblisleri sürekli *çağırıyorum*. Daha doğrusu, benden istenenler etik sınırlarım içinde olduğu ve karşılığını aldığım sürece.”

Shinyun bir an düşündü. “Ama iblislerden *hoşlanmıyorsun*. Onları öldürmeye aldırıyorsun.”

“Dünyamızı yağmalayan, şiddet yanlısı yaratıklardan söz ediyoruz,” dedi Magnus. “Hayır, tabii ki onları öldürmeye aldırıyorum. Yahu, sevgilim bir Gölge Avcısı! Daha ötesi var mı?”

“Onu fark ettim,” dedi Shinyun kuru bir sesle.

Kısa ve gergin bir sessizlikten sonra Shinyun eliyle belli belirsiz bir hareket yaptı. Önceki gece savaştıkları ahtapot iblisin üç boyutlu, minyatür bir görüntüsü önlerinde belirdi.

“Bir espresso daha alacağım,” dedi Magnus garsona boş fincanı göstererek.

“Mesela bu Raum damızlığı. Kemikleri yok ve derisi zedelendiğinde yenisini çıkartabiliyor. Onu istediğiniz kadar kesip biçin, organlarını ve uzuvlarını hızla yenileyebilir. Dolayısıyla onu içten deşmelisiniz. O yüzden bir ses dalgası büyüsü yaptım.”

“Onlarla daha önce de savaştın mı?” diye sordu Alec.

“Yüz yıl kadar önce, Himalayalar’da bir tanesini hakladım. Bir köyün başına bela olmuştu.”

Konu iblis avcılığına gelince Magnus’un canı sıkıldı. Ama Shinyun’un anlattıkları Alec’in fazlasıyla ilgisi çekmişti. Magnus arkasına yaslanıp espressosunu yudumladı. Sonra sohbet duraksadığında boğazını temizledi. “Herkes kahvaltısını bitirdiyse gidip Kızıl El’in eski merkezine bakabiliriz,” dedi usulca.

Shinyun konuşmaya dalınca buraya neden geldiklerini unutmuştu. Restorandan lobiye geçerlerken en azından biraz utanmış gibi görünme nezaketini gösterdi. Magnus otelden bir deniz taksisi ayarladı. Araçları geldiğinde Shinyun’la Alec yine iblis avcılığı tekniklerini tartışmaya başlamıştı.

Yabancılar Venedik sokaklarında kolayca kaybolabilirdi. Ama kanalların kendilerine göre bir mantığı var gibiydi. Sokak tabelalarının olmadığı bir şehirde deli tavuk gibi dolaşmaktan-

sa deniz taksisiyle şıp diye kendilerini aradıkları *palazzo*'nun önünde buldular.

Palazzo'nun altın rengi duvarları beyaz, mermer sütunlar ve kırmızı sıvalı kemerlerle bezeliydi. Venedik'te su katı olarak bilinen alt katın pencereleri şaşılacak kadar genişti. Kanalin, camlardan yansıyan donuk turkuaz rengi suları parlak bir züm-rüt rengine dönüşmüştü.

Magnus bir tarikat kurduğunu hayal edemiyordu. Ama eğer böyle bir işe kalkışıysa tam da böyle bir bina seçerdi.

“Senin tarzın,” dedi Alec.

“Olağanüstü,” diye mırıldandı Magnus.

“İçeri bir sürü insan girip çıkıyor. Tessa binanın boş olduğunu söylememiş miydi?”

Venedik yılın her mevsiminde kalabalık bir şehirdi. Sokakları ve kanalları hep hareketliydi. Ama Alec haklıydı. *Palazzo*'nun çift kanatlı kapılarından içeri adeta bir insan seli akıyordu.

“Belki de Kızıl El buradaki faaliyetlerini tamamen sonlandı-rmamıştır,” dedi Alec.

Shinyun'un gözleri parladı. “O zaman işimiz kolaylaşır.”

“Bunlar hiç de tarikatçı tiplere benzemiyor,” dedi Magnus. “Baksanıza, canlarından bezmişler.”

Gerçekten de *palazzo*'ya girip çıkan kadın ve erkekler işe gider gibi asık suratlıydı. Kucaklarında kumaş yığınlarıyla kar-ton kutular, ellerinde iskemeleler vardı. Beyaz, şef üniformalı bir adam üst üste koyduğu gastronom küvetlerle içeri girdi. Kimse kukuletalı cübbeler giyip maske takmamıştı. Ortalıkta kan şişe-leri ya da kurbanlık hayvanlar da yoktu. Magnus kalabalığın arasında Aşağıdünyalıların da olduğunu gördü.

Ön kapının yanında duran yeşil derili bir orman perisine yaklaştı. Peri bir satirle harareti bir sohbete dalmıştı. Satirin elinde kalın bir klasör vardı.

Orman perisi Baş Büyücü'yü fark edince ağzı beş karış açık kaldı. “Vay canına! Sen Magnus Bane değil misin?”

“Tanışıyor muyuz?” diye sordu Magnus.

“Hayır, ama tanışabiliriz,” dedi orman perisi ona bir öpücük yollayarak.

Magnus’un arkasında duran Alec gürültüyle öksürdü.

“Koltuklarım kabardı,” dedi Magnus. “Ama gördüğün gibi, yalnız değilim.”

“Çok yazık,” dedi orman perisi. İşaretparmağıyla satirin göğsüne vurdu. “Bu, Magnus Bane!”

Satir başını klasörden kaldırmadan “Davetli listesinde adı yok,” dedi. “Çünkü duyduğuma göre, bir Gölge Avcısı’yla berabermiş.”

Orman perisi onlara özür dilercesine bakıp satire fısıldadı. “Kaypa çeneni, duvabilivor seni. Buyada Göyge Afcısı.”

“Ne yaratıcı bir lisan,” dedi Alec buz gibi bir sesle. “Tek kelimesini bile anlamadım!”

Magnus kırılmış görünüyordu. “Partiye davet edilmediğime inanamıyorum!” dedi. “Ben, Magnus Bane’im! Beni herkes tanır!”

“Ne partisi?” diye sordu Shinyun.

“Özür dilerim,” dedi Magnus. “Birden kendime hâkim olmadım. Alec’le birlikte olduğum için davet edilmediğim, ama edilsen mutlaka katılmak isteyeceğim bir parti.”

“Magnus, *ne partisi?*” diye yineledi Shinyun bıkkın bir sesle.

“Magnus,” dedi Alec “sanırım Shinyun Aşağıdünyalıların Kızıl El’in eski merkezinde bir parti vermesini anlayamadı. Onu soruyor.”

Shinyun orman perisine baktı. “Sen cevapla!” dedi sertçe.

Orman perisi bir an şaşırılmış gibi göründü. Ama sonra telaşla yanıt verdi. “Bu gece burada maskeli bir balo düzenleniyor. Ölümcül Savaş’ta, Valentine Morgenstern’in yenilgiye uğramasını kutlayacağız. Bu *palazzo* daha yeni piyasaya düştü. Bir büyücü de onu birkaç günlüğüne sırf bu balo için kiraladı. Birçoğumuz buraya Paris’ten trenle geldik.” Gururla şişindi.

“Biliyorsunuz, Aşağıdünyalılar Valentine’a karşı birleşmeseydi tüm dünya tehlikeye girecekti.”

“Gölge Avcıları da savaştı,” dedi Alec.

Orman perisi umursamaz bir tavırla elini salladığında bileğini kaplayan yapraklar titreşti. “Evet, yardım ettiklerini duydum.”

“Davetli listesi kalabalık mı?” diye sordu Magnus. “Büyücü bir arkadaşımı görmeyi umuyordum. Adı, Mori Shu. Bu gece o da gelecek mi?”

Magnus arkasında duran Shinyun’un derin bir nefes aldığını duydu.

Satir hızla sayfaları çevirdi. “İşte burada! Ama birileri gelmeyebileceğini söyledi. İblislerle ilgili bir mesele varmış. Bu ara pek ortalıkta görünmek istemiyormuş.”

“Siz tabii ki davetlisiniz,” dedi orman perisi Magnus’a. “Arkadaşlarınız da öyle. Adınızın listede olmaması büyük saçmalık.”

Bunu duyan satir hemen Magnus’un ismini son sayfaya ekledi.

“Davet edilmediğime çok içerlemiştim zaten,” dedi Magnus. “Elbette geleceğiz.”

Orman perisi başını salladı. “Kapılar sekizde açılacak.”

“Takdir edersiniz ki Venedik’te etkinlik takvimimiz yoğun,” dedi Magnus. “Dolayısıyla biraz geç kalabiliriz.”

“Tabii,” dedi orman perisi. “Ne zaman isterseniz.”

Basamakları indiler.

“Partiye gideceğiz ve milleti atlatıp Kutsal Oda’yı bulacağız,” dedi Alec. “Tereyağından kıl çeker gibi!”

Shinyun başını salladı.

“Siz ikiniz bu kılıkta partiye gidebileceğinizi mi sanıyorsunuz?” diye sordu Magnus.

Alec’le Shinyun birbirlerine baktı. Shinyun’un üzerindeki pahalı bir takımdı. Ama belindeki *samgakdo*’yla pek de alışılmış gelmiş bir parti kıyafeti sayılmazdı. Alec’in üzerinde de soluk

renkli bir tişörtle her nasılsa üzerine boya bulaşmış bir kot vardı. Magnus Paris'te Alec'in gardırobuna değerli katkılarda bulunmuştu, ama hiçbirinin karnaval maskeleri ve kostümleri yoktu. Magnus'un da bu fırsatı kaçırmaya niyeti yoktu.

"Gelin bakalım iblis avcıları," dedi gösterişli bir tavırla. "Alışverişe gidiyoruz."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Maskeler

“ÜZGÜNÜM, HİÇ TEVAZU GÖSTEREMEYECEĞİM,” dedi Magnus. “Ta-daaa!”

Magnus onları tam bir alışveriş çılgınlığı yaşayacaklarını vaat ettiği Le Mercerie’ye götürmüştü. Alec daha önce de Magnus’la alışverişe çıktığı için bu tecrübe hakkında az çok bilgi sahibiydi. Büyücü geleneksel kıyafetlerden bir matador *traje de luces*’ine ve bir mariachi kostümüne dek bir sürü kıyafet giyip çıkardı. Siyah saçları ve sarı-yeşil kedi gözlerine her tarz ve renk gidiyordu. Dolayısıyla Alec onun neden bu kadar bakındığını anlayamamıştı, ne seçerse seçsin Magnus’a yakışacağından emindi.

Şimdi giydiği kıyafet de bir istisna değildi. Altında siyah, deri bir pantolon vardı. Uzun bacaklarını sımsıkı sardığı için onları mürekkebe batırmış gibi görüntü ortaya çıkmıştı. Kemer metal bir yılan şeklindeydi. Tokasında safir gözlü bir kobra başı vardı. Köprücük kemiklerini ve göğsünün bir kısmını açıkta bırakan, degaje yakalı, gece mavisi bluzu koyu lacivert payetlerle kaplıydı.

Magnus, Alec’e arkasını dönüp aynada kendine baktı. Bu manzara Alec’in ağzının kurummasına neden oldu.

“Bayağı iyi görünüyorsun,” dedi.

“Bununla bir sorunun yoktur herhalde?”

“Elbette yok,” diye mırıldandı Alec. “O pantolonla savaşmak biraz zor olur. Ama savaşman gerekmeyecek. Bir sorun çıksa bile ben seni korurum.”

Magnus’un gözleri şaşkınlıkla irileşince, Alec yanlış bir şey söylediğini sandı. Ancak Magnus’un yüz hatları yumuşamasıyla rahatladı. “Teşekkür ederim,” dedi Magnus. “Şimdi son bir şey daha deneyeceğim.” Bir kez daha soyunma odasına girdi.

Çok geçmeden, yakasız bir takım ile göründü. Omzuna kısa bir pelerin atmıştı. O sırada, Shinyun da yan kabinden zırhla gelinlik karışımı bir kıyafetle çıktı.

Alec girdikleri ilk dükkânda beş dakika içinde seçimini yapmıştı. Magnus, beğendiği uzun, siyah, arkası yırtmaçlı ceketin bir frak ceketini olduğunu söylemişti. Kumaşı rahatça hareket edebileceği ve dövüşebileceği kadar esnekti. Beli de stelinin ve melek kılıcını saklayabileceği kadar boldu. Magnus daha renkli bir kıyafet seçmesini teklif etmiş ama Alec istemeyince üstelememişti. İpek gömleği gözlerinin renginde, koyu maviydi.

Shinyun önce birkaç tane sade elbise denemişti. Ama Magnus’u firavunların gömüldükleri kıyafetlere benzeyen, altın rengi bir takım ile görünce, kendine şeftali rengi bir *hanbok* seçmişti. Magnus ona bol bol iltifat etmiş ve yarış başlamıştı.

Shinyun alenen Magnus’la rekabet ediyordu. Belki de bütün büyücüler bu kadar rekabetçiydi. Alec çok fazla büyücü tanımadığı için bunu bilemiyordu.

Shinyun’u dert etmemeye karar vermişti. Magnus belli ki ondan hoşlanmıştı. Alec yabancılara kolay kolay ısınmazdı. Ama bu tatilde biraz daha sosyal biri olmak niyetindeydi. Gelgelelim yanlarında üçüncü bir kişi varken Magnus’la birbirlerini nasıl tanıyacaklarını da hiç bilmiyordu doğrusu.

Endişelenmemek elinde değildi. Ama hiç olmazsa bunu belli etmemeye çalışacaktı.

Alec yanındaki şaşkın satış görevlisini dürttü. “Bu kostümleri nereden buluyorsunuz?”

Genç kadın başını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yok,” dedi. “Ben bunları hayatımda ilk kez görüyorum.”

“Öyle mi?” dedi Alec. “Çok tuhaf.”

Magnus sonunda yanardöner renkli ejder pullarıyla süslü, beyaz, parlak bir kostümde karar kıldı. Üzerine dizlerine kadar inen fildişi rengi bir pelerin seçti. Gömleğinin açık bıraktığı yakasından esmer teni görünüyordu.

Shinyun kalçalarından kalın kurdeleler geçen, siyah, süslü bir elbise tercih etmişti. Boynundan yere kadar iç içe geçmiş gümüşü dallar uzanıyor ve kafasının arkasından bir çiçek şelalesi yükseliyordu.

Maske seçimleri için Alec’ten yardım istediler. Magnus turuncu kuştüyleriyle süslü, altın bir maskeyle göz kamaştıracak kadar parlak gümüş bir tanesi arasında kalmıştı. Shinyun’un iki seçeneği ise yüzünün tamamını kaplayan porselen bir maskeyle, neredeyse her yerini açıkta bırakan tel bir maskeydi. Alec Magnus için gümüşü, Shinyun içinse tel olanı beğendi. Shinyun maskesini ifadesiz yüzüne oturttu. Gözlerindeki pırıltıya bakılırsa onun da gönlü bundan yanaydı.

“Yakıştı,” dedi Magnus. Sonra Alec’e koyu mavi, ipek bir maske verdi. Alec onu taktığında Baş Büyücü gülümsedi. “Harika. Hadi gidelim!”

Şehrin üzeri alacakaranlık tonlarına bürünmüştü. *Palazzo*, duvarların tepelerine yerleştirilen meşalelerle alev alev yanıyordu. Binanın etrafındaki sokaklara beyaz bir sis çökmüştü. Sütunların etrafını sarıp kanalların üzerine bir örtü gibi serilmişti. Alec sisin gerçek mi yoksa büyü mü olduğunu anlayamadı.

Binanın mermer cephesinin üzerinde peri ışıkları yanıp sönü-

yordu. Ara sıra sıraya dizilerek AZİZ VALENTINE SENDEN UTANIRDI! yazısına dönüşüyorlardı.

Alec partilere bayılmazdı, ama en azından bunun ardındaki nedeni takdir ediyordu.

Valentine Morgenstern'i durdurmak için o da savaşmıştı. Bu uğurda canını seve seve verirdi. Ama Aşağıdünyalıların, onları lekeli ve kökleri kurutulması gereken yaratıklar olarak gören Valentine hakkında ne düşündüğüne pek kafa yormamıştı doğrusu. Şimdi nasıl bir korku yaşadıklarını görebiliyordu.

Gölge Avcılarının şanlı şöretli savaşçıları vardı. Kendi savaş kahramanlarını çıkarıp zafer kazanmanın Aşağıdünyalılar için ne kadar anlamlı olduğunu yeni anlıyordu. Bu savaşı sadece bir klan, bir aile ya da sürü olarak değil, hep birlikte kazanmışlardı.

Tamamı kurtadamlardan oluşan güvenlik ekibi onu iki kere tepeden tırnağa aramasaydı, neredeyse Aşağıdünyalılara sempati duymaya başlayacaktı. Aslında kurtadamlar önce gayet rahat davranmıştı, ama runlarını fark ettiklerinde iş değişmişti.

"Saçmalığa bak!" dedi öfkeyle. "Zaferinizi kutladığınız savaşta ben de savaşım. *Sizin* tarafınızda," diye ekledi çabucak.

Kurtadamlar güvenlik müdürünü çağırmakta ısrar etti. Az sonra yanlarına gelen iri kıyım kurtadam "Bu gece sorun istemiyoruz," dedi Alec'e usulca. "Onun için güvenlik önlemlerini artırdık."

"Sorun çıkarmaya gelmedim. Eğlenmek için buradayım."

"İki kişi olacağınızı sanıyordum," diye mırıldandı kurtadam.

"Ne? İki Gölge Avcısı mı?"

Kurtadam geniş omuzlarını silkti. "Ağzından yel alsın."

Magnus araya girdi. "Dans eşimle işiniz bittiyse gidebilir miyiz? Ona dokunmaktan kendinizi alamadığının farkındayım, ama cidden geç kalıyoruz."

Güvenlik müdürü yine omzunu silkti. "Pekâlâ, buyurun."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Alec ve Magnus'un eline uzandı. Yayına ve oklarına el koymuşlardı, ama altı melek

kılıcı ve dört hançerini fark etmedikleri sürece sorun yoktu. “Gerçekten şaka gibiler.”

Magnus bir adım geri çekilince Alec elini tutamadı.

“Bu insanlardan bazıları benim arkadaşım,” dedi Magnus. Ama sonra omuz silkip gülümsedi. “Ve aralarında zor tipler olduğunu inkâr edemem.”

Alec bu açıklamadan tatmin olmadı. Magnus’un elini kaçırmaması onu huzursuz etmişti. *Palazzo*’ya aralarındaki bu küçük soğuklukla adım attılar.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Şüpheler

BÜYÜK BALO SALONUNDA JOHANN STRAUSS'UN *İmparator Valsi* çalıyordu. Magnus kostümlü ve maskeli yüzlerce davetlinin ahenkle dans ettiğini gördü. Etraflarını saran müzik duyulabildiği gibi görülebiliyordu da. Bir nota kâğıdından fırlamış gibi duran notalar parlak ve rengârenk şekillere dönüşerek havada süzülüyor, dansçıların süslü maskelerinin köşelerine ya da saçlarına konuyordu.

Tavanda hareketli takımyıldızlar vardı. Ama hayır, bunlar bir orkestraydı. Yıldızlar toplanarak müzisyenlerle müzik aletlerini oluşturmuştu. Terazi takımyıldızı ilk sandalyeydi ve keman çalıyordu. Yanında yine kemaniyla Büyük Ayı vardı. Kartal takımyıldızı viyola, akrep takımyıldızı kontrbas, Orion viyolonsel ve Herkül perküsyon çalıyordu. Maskeli çiftler yıldızların müziği eşliğinde dönerken, notalar etraflarında dolanıyordu.

Magnus mermer basamakları inmeye başladığında Alec'le Shinyun, fedaileri gibi onu izledi.

"Prens Adaon," diye seslendi bir arkadaşını gördüğünde.

Prens Adaon'un kuğu maskesi esmer cildiyle hoş bir zıtlık yaratıyordu. Etrafını saran saraylıların üzerinden başını uzatıp Magnus'a gülümsedi.

“Bir peri prensiyle arkadaş olduğuna inanamıyorum,” dedi Alec.

“Unseelie prenslerinin çoğuyla konuşmuyorum,” dedi Magnus. “Ne işler çevirdiklerini duysan şaşır kalırsın. Neyse ki perilerin magazin dergileri yok. Ama Adaon içlerinde en iyisidir.”

Merdivenin dibinde, leylak rengi bir smokin giyip yüzüne bir El Muerto maskesi takan bir adamla karşılaştılar. Beyaz saçlarını arkaya yapıştırmıştı. Magnus sırtıttı.

“İşte ev sahibimiz!”

“Bu kaniya nereden vardınız?” diye sordu adam belli belirsiz bir aksanla.

“Başka kim böyle bir parti verebilir? Bir işi hakkıyla yapmayacaksan hiç yapma daha iyi.” Magnus elini uzatıp adamla tokalaştı. “Malcolm Fade. Uzun zaman oldu.”

“En son geçen milenyumun sonunda karşılaşmıştık. Bayağı sefil bir haldeydin.”

“O zamanlar *grunge* modası vardı da ondan. Los Angeles’a taşındığını ve seni Baş Büyücü yaptıklarını duyduğumda şaşır-dım.”

Malcolm maskesini kaldırdı. Magnus onun gülümsediğini gördü. Ama bakışları hüznüydü.

“Aptallar.”

“Tebrik ederim,” dedi Magnus. “Nasıl gidiyor? Galiba bir şeyler üzerinde çalışıyordun, bronzlaşmak olmadığı kesin.”

“Ah, birçok işle aynı anda uğraşıyorum. Parti organizatörlüğü de bunlardan biri.” Balo salonunu gösterdi. Her zamanki dalgın tavrını takındı. Ama Magnus onu uzun yıllardır tanıyordu. “Umarım unutulmaz bir gece yaşarsınız.”

O sırada Malcolm’un arkasında iki kişi belirdi. Biri mor saçlı, mavi tenli, perdeli elli ve tanıdık yüzlü bir periydi. Johnny Rook güneş gözlüğünü burnuna indirmişti. Gece vakti güneş gözlüğü takmasını yadırgamayan biri bunu da mantıklı bulabilirdi belki.

Magnus, Johnny'nin ona şaşkınlıkla bakıp sonra gözlerini kaçırdığını gördü.

"Ah, yoksa tanışıyor musunuz?" dedi Malcolm hülyalı bir tavırla. "Tabii ya. Neden şaşıyorum ki? Bu da, Hyacinth. Vazgeçilmez parti organizatörüm. Ve Johnny Rook. Eminim, onu da vazgeçilmez bulan birileri vardır."

"Bunlar da, New York Enstitüsünden Gölge Avcısı Alexander Lightwood ve esrarengiz savaşçı Shinyun Jung."

"Enteresan," dedi Malcolm. Konuşmaya devam edecekti ki salona getirilen birkaç tepsi çiğ et dikkatini dağıttı. Çaresizce etrafına bakındı. "Bunları kim yiyecek?"

"Kurtadamlar için getirttik," dedi Hyacinth. "Ben hallederim. Bu arada, yandaki misafir salonunda ilgilenmen gereken bir durum var."

Elini kulağındaki simli deniz kabuğunun üzerine koyarak Malcolm'a bir şeyler fısıldadı. Los Angeles Baş Büyücüsü'nün beyaz yüzü daha da soldu.

"Sahi mi? İzninizle. Sirenler şampanya şelalesinin yanına pusu kurmuş. Misafirleri boğmaya çalışıyorlarmış." Koşarak uzaklaştı.

"Geçen gün Paris Gölge Pazarı'ndaydın," dedi Alec, Johnny Rook'a.

"Yanılıyorsun," diye mırıldandı Rook. "Beni daha önce hiç görmedin. Şimdi de görmüyorsun." Bununla birlikte çekip gitti.

Alec birden etrafındaki meraklı gözleri fark etti. Herkes onu ilgiyle süzüyordu.

Magnus partiye bir polis getirmişti. Aşağıdünyalılar anlayabiliyordu. Temkinli davrandığı için Alec'i de suçlayamazdı. Aşağıdünyalıların hemen hepsinin kanlı bir geçmişi vardı. Vampirler kan emiyor, perilerle büyücülerin sihirleri ters tepiyor, kurtadamlar kontrolü, başka insanlar uzuvlarını kaybediyordu. Ama Aşağıdünyalıları da suçlayamazdı. Gölge Avcıları yakın bir geçmişe kadar, duvarlarını onların kafalarıyla süslüyordu.

“Hey, Magnus!” diye seslendi yeşil, basit bir elbise giyip yüzüne bir veba maskesi takmış bir büyücü. Maskenin altından koyu mavi cildi görünüyordu.

Magnus’un gözleri parladı.

“Merhaba, hayatım.” Kadını sıkıca kucaklayıp döndürdükten sonra daha yere bırakmadan yanındakilerle tanıştırdı. “Alec, Shinyun, bu, Catarina Loss. En eski dostlarımdan biri.”

“Ah,” dedi Catarina. “Hakkında çok şey duydum Alexander Lightwood.”

Alec telaşlandı.

Magnus aslında onların hemen kaynaşmasını istiyordu. Ama Alec’le Catarina birbirlerini mesafeli bakışlarla süzüyordu. Eh, bu işler zaman alırdı.

“Magnus, biraz konuşabilir miyiz?” diye sordu Catarina. “Sana söyleyeceklerim var.”

“Ben gidip taş keçimizi arayacağım,” dedi Shinyun ve yanlarından ayrıldı.

Catarina şaşkınlıkla kaşlarını kaldırınca Magnus, “Sen bakma ona,” dedi. “Shinyun enteresan bir kız. Esrarengiz bir geçmişi var.”

“Ben de onunla gideyim,” dedi Alec ve Shinyun’un peşinden koştu.

“Girişte buluşuruz!” diye seslendi Magnus. Alec onayladığını göstermek için başparmağını havaya dikip yoluna devam etti.

Catarina otoriter bir öğretmen edasıyla Magnus’u dirseğinden tutup kuytu bir köşeye götürdü. Müziğin sesi ve partinin gürültüsü buradan daha az duyuluyordu. Catarina doğrudan konuya girdi.

“Bir süre önce Tessa’yı tedavi ettim. İblislere tapan bir tarikatın üyeleriyle çarpışırken yaralandığını söyledi. Bir de tarikatı senin idare ettiğini. Magnus, neler oluyor?”

Magnus suratını buruşturdu. “Evet, öyle bir ihtimal var. Tarikatın kuruluşunda parmağım olabilir.”

“Nasıl yani?”

“Daha nasıl açıklayayım bilmiyorum. Söylenenlere bakılırsa onları ben bir araya toplamışım.”

Catarina’nın yüzü öfkeyle karardı. “Seni uyarmıştım! Yapma demiştim!”

“Öyle mi?” dedi Magnus ümitle. “Olanları hatırlıyor musun?”

Catarina ona ters ters baktı. “Sen hatırlamıyor musun?”

“Biri bu tarikatla ilgili bütün anılarımı çaldı. Kim olduğunu ya da bunu neden yaptığını bilmiyorum.”

Çaresizliğinin sesine bu denli yansıtacağını hesaplamamıştı doğrusu. Eski dostunun yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi.

“Benim de bir şey bildiğim yok,” dedi Catarina. “Ragnor, sen, ben kısa bir tatile çıkmıştık. Biraz sıkıntılıydın, ama her zamanki gibi şakaya vurmaya çalışıyordun. Bir gün Ragnor’la sırf eğlencesine bir tarikat kurmaya karar verdiğinizi söylediniz. Ben de yapmayın dedim. Hepsi bu.”

O, Catarina ve Ragnor yüzyıllar boyunca birçok yolculuğa çıkmıştı. En unutulmazlarından biri, Magnus’un Peru’dan sürgün edilmesiyle sonuçlandı. Magnus arkadaşlarıyla heyecanlı serüvenlere atılmayı oldum olası severdi. Onların yanında kendini yuvasında gibi hissedirdi.

Ama bir daha bunu yapabileceklerinden emin değildi doğrusu. Ragnor ölmüştü ve Magnus da korkunç bir suç işlemiş olabilirdi.

“Bana neden engel olmadın? Sen benim böyle şeyler yapma izin vermezsin!”

“Çünkü yetim bir çocuğu, hayatını kurtarmak için okyanus aşırı bir ülkeye götürmekle meşguldüm.”

“Haklı bir sebep,” dedi Magnus.

Catarina başını iki yana salladı. “Gözümü üzerinden bir dakika ayırmaya gelmiyor.”

Catarina onlarca yıldır New York’taki ölümlü hastanelerde çalışıyordu. Yetimleri kurtarıyor, hastaları iyileştiriyordu.

Ragnor'la kurdukları üçlü grubun en ağırbaşlısı ve mantıklısı daima oydu.

"Pekâlâ, gerçeklere dönelim," dedi Magnus. "Ragnor'la eğlencesine bir tarikat kurmayı planladık ve galiba bunu yaptım. Ama şimdi o tarikat etrafa kötülük saçıyor ve yeni bir liderleri var. Duyduğuma göre Büyük İblisler'den birini çağırmaya çalışıyorlar."

Babasının adını Catarina'ya bile tekrarlamak istemiyordu.

"Şaka kaka oldu desene," diye mırıldandı Catarina kuru bir sesle.

"İşin kötüsü, yeni liderin ben olduğumu söylüyorlar. Bu insanları bir an önce bulmalıyım. Mori Shu diye birini tanıyor musun?"

Catarina başını iki yana salladı. "Bilirsin, çevrem senin gibi geniş değil."

Bir grup sarhoş peri yalpalayarak yanlarından geçti. Eğlencenin dozu giderek artıyordu. Catarina devam etmek için yeniden yalnız kalmalarını bekledi.

"Başında böyle bir bela varken hâlâ bir Gölge Avcısı'yla mı takılıyorsun?" diye payladı onu. "Magnus, onunla görüştüğünü biliyordum. Ama bu iş amacından saptı. Senin Lightwood'un Meclis'e karşı görevleri var. Böyle bir tarikat kurduğunu onlara bildirmek zorunda. Eninde sonunda öğrenecekler zaten. İşte o zaman Nefilimler suçluyu uzakta aramayacaktır. En ufak bir zayıflığa tahammülleri olmadığını sen de biliyorsun. Melek'in çocuklarının, değerli Yasa'nın çiğnenmesi bahanesiyle birbirlerini öldürdüğüne defalarca şahit olduk. Magnus, hayatın söz konusu."

"Catarina," dedi Magnus. "Onu seviyorum."

Catarina gözlerini ona dikti. Nice fırtınaların vurduğu ve derinliklerinde nice hazinelerin saklı olduğu okyanusların rengindeydiler. Catarina bu maskenin benzerlerini gerçek veba salgınlarında da takmıştı. Yaşamı boyunca sayısız trajediye tanık olmuştu. Ve bunların en büyüklerine aşkın sebep olduğunu biliyordu.

“Emin misin?” diye sordu usulca. “Sen her zaman en iyisini umut edersin. Ama bu kez umut da tehlikeli Magnus. Bu seferki canını hepsinden daha kötü yakabilir. Hatta canına mal olabilir.”

“Eminim,” dedi Magnus. “Peki, yürütebileceğimizden emin miyim?” Alec’le partinin girişinde yaşadıkları küçük tatsızlığı düşündü. Ve ondan sakladığı tüm sırları. “Hayır. Ama ona âşığım.”

Catarina’nın gözlerinde hüznü bir ifade belirdi. “Ya o? O da seni seviyor mu?”

“Şimdilik, evet,” dedi Magnus. “İzninle, Catarina. Gidip taş keçiyi aramalıyım.”

“Hiçbir şey anlamadım, ama iyi şanslar.”

Magnus sonraki bir saat boyunca kendini şu aptal keçiyi bulmaya adanmıştı. Giriş katını didik didik aramaya koyuldu, çünkü Alec’le Shinyun belli ki başka bir yerdeydi. Önce oturma odasına baktı. Sonra müzik ve oyun odalarına. Gözünden kaçan gizli bir kapı ya da tünel girişi kalmaması için sihrini kullandı. Kutlama yüzünden bütün evin sihire bulanması işini oldukça zorlaştırıyordu doğrusu.

Magnus yine de, kalabalıkların arasından geçerek her yere baktı. Şüphelendiği bütün şamdanlara, kitaplara ya da heykellere dokundu. Ucuna bir çanın bağlı olduğunu sanıp çektiği bir ipin aslında yosun olduğunu anladı. Bir sualtı odasına açılıyordu. Magnus bir grup denizkızıyla bir vampiri uygunsuz vaziyette yakaladı.

Vampiri tanıyordu. Adı, Elliott’tı. Suyun içinden ona el salladı.

“Siz bana aldırmayın,” diye seslendi Magnus. “Cup cupa devam edin.”

Sıra dışı bir şeye rastlamadı.

Sonraki durağı, evin batı kanadının ucundaki sigara odası oldu. İçeride Viktorya döneminden kalma devasa mobilyalar vardı. Neredeyse bir araba büyüklüğündeki düğmeli, kırmızı

kanepenin karşısında duran bir çift yüksek arkalıklı, lacivert koltuk ona kıyasla minicik kalmıştı. Duvarlar hareketli duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Pirinç apliklerin aralarında caz müzik çalan gramofonlar vardı.

Odanın ortasındaki avizeye asılı bir salıncakta tanımadığı bir orman perisi sallanıyordu. Karşı duvara diklemesine asılan yataкта vampir bir kadın uyukluyordu. Magnus, Malcolm'un yerçekimine aykırı büyülerle uğraştığını bilmiyordu. Ama Melekler Şehri Baş Büyücüsü'nün yeteneğini takdir etmişti doğrusu.

"Bir sigara alır mıydın Magnus Bane?" dedi bir kadın sesi.

Magnus başını sesin geldiği yöne çevirdiğinde, elbisesi metalik tonlarda, teni maun renginde, bronz saçlı bir kadın gördü. Çenesine kadar inen maskesinde altın yıldızlar vardı. Yıldız şeklindeki gözbebekleriyle mükemmel bir uyum içindeydiler.

"Hypatia," dedi Magnus. "Teşekkürler, ama yüz yıl önce bıraktım. O zamanlar bayağı asi bir dönemim olmuştu da."

Hypatia Vex, çoğunlukla Londra'da yaşayan bir büyücüydü. Zehir gibi bir iş kafası ve bolca malı mülkü vardı. Yıllar içinde birkaç defa yolları kesişmişti. Bir keresinde de bayağı yakınlaşmışlardı. Ama üzerinden yüz küsur yıl geçmişti.

Magnus koltuklardan birine oturdu. Hypatia bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslandı. Sigarasından uzun bir nefes aldı. "Hakkında çirkin bir söylenti duydum," dedi.

Magnus da bacak bacak üstüne attı, ama arkasına yaslanmadı. "Anlatsana. Çirkin söylentilere bayılırım."

"Kızıl El adlı tarikatı zafere taşıdığını söylüyorlar. Bu arada bol bol da can yakıyormuşsunuz. Seni yaramaz çocuk!"

Magnus, Hypatia'nın tarikattan haberi olmasına şaşırmadı. Sonuçta o Johnny Rook gibi önemsiz biri değildi. 1900'lerin başında Londra'da büyük skandallara sahne olan bir ev işletiyordu. Magnus, Hypatia'nın o zamanlar bildiği sırları düşündü. Kim bilir üzerlerine daha neler eklenmişti? Bir nevi koleksiyoner sayılırdı.

“Daha genel anlamda yaramaz bir çocuk olduğumu kabul ediyorum,” dedi Magnus. “Ama zafer ve yıkım benim tarzım değil. Senin anlayacağın, söylentiler asılsız.”

Hypatia zarıfçe omzunu silkkti. “Ben de inanmadım zaten, ama son birkaç gündür herkes bunu konuşuyor. Dolayısıyla uyarmak istedim. Bir tarikat kurup yönettiğinden ve bir Gölge Avcısı’yla takıldığından söz ediyorlar. Üstelik sıradan bir Gölge Avcısı da değil. İki ateşli Valentine taraftarının oğlu!”

“Bak, o doğru.”

“Ha, yanımda ayaklı bir felaket gezdiriyorum diyorsun?”

“Felaket değil, tam bir afet.”

Hypatia’nın yüz hatları dehşetle çarpıldı. Magnus onu ilk kez bu kadar endişeli görüyordu.

“Dünyanın en önemli büyücülerinden biri olduğunu hatırlıyorsun umarım?” dedi Hypatia kendini topladığında. “Aşağıdünya’da herkes seni örnek gösteriyor. Bu kadar göz önünde birinin böyle bir tedbirsizlik ettiğine inanamıyorum.”

“Göz önünde olmamın en büyük sebebi çekici fiziğim, hayatım.”

“Magnus, bırak şakayı,” dedi Hypatia sertçe. “Ben ciddiylim.”

“Ben de! Sence herkesin arkamdan ne konuştuğuna değer verecek biri miyim?”

Hypatia başını salladığında altın küpeleri esmer cildinde parladı. “Hayır. Kimseyi takmazsın. Ama Alec Lightwood’u umursadığını düşünüyorum. Unutma ki babanın kim olduğunu biliyorum. Bir zamanlar seninle çok yakındık.”

“Bunun Alec’le ne ilgisi var?”

“Ona babandan bahsettin mi?”

Magnus uzun bir duraksamanın ardından “Hayır,” dedi.

Hypatia rahat bir nefes aldı. “İyi. Asla da bahsetme zaten.”

“Sevgilime neyi söyleyip söylemeyeceğim seni ilgilendirmez, Hypatia.”

“Alec Lightwood’u bir ahlak timsali olarak gördüğünden

şüphem yok. Haklı da olabilirsin. Sence Konsey'in büyücü temsilcisinin, Kızıl El'in taptığı iblisin oğlu olduğunu bilseydi ne düşünürdü? Seni gerçekten önemsiyorsa, belki de bu bilgiyi saklamaya çalışırdı. Bu durumda da suç ortağın olurdu. Nefilimlerin aralarından birine de Aşağıdünyalılara olduğu kadar acımasız davranabileceğini bilmiyor musun? Tarih bunun örnekleriyle dolu!"

"Hepimizin iblis ebeveynleri var Hypatia. Bu sır değil."

"Bütün iblislerin eşit yaratılmadığını bilmezmiş gibi konuşma. Hepsi baban kadar nefret ve korku uyandırmıyor. Ama madem konuyu açtın, bunun sonuçları *hepimizi* etkileyecek. Yüzyıllardır Nefilimlerle ilişkilerimizi hassas bir dengede yürütüyoruz. Bizi hoş görüyorlar, çünkü yeteneklerimizi kullanmak işlerine geliyor. Birçoğumuzun Meclis'le profesyonel ilişkileri var. Sen dünyanın en ünlü büyücülerinden birisin. Bundan hoşlansan da hoşlanmasan da davranışların bizi de etkiliyor. Lütfen, uğruna bunca savaş verdiğimiz barışı bozacak bir harekette bulunma."

Magnus ona kızmak istedi. Aşk hayatından uzak durup kendi işine bakmasını söylemek istedi.

Ama Hypatia'nın içinden geçenleri söylediğini biliyordu. Sesindeki korku gerçektir.

Hafifçe öksürdü. "Tavsiyeni düşüneneğim. Bu arada, madem bu kadar bilgilsin, Mori Shu diye birini tanıyor musun?"

"Evet," dedi Hypatia. Deminki çıkışından biraz utanmış gibiydi. "Senin tarikatı üye değil miydi?"

"O *benim* tarikatım değil!" dedi Magnus inatla.

"Bu gece gelmedi. Ama yakın zamanda gördüm. Belki de ikiniz şu tarikat meselesini konuşsanız daha iyi olur."

"Evet, belki de," diye mırıldandı Magnus.

"Lafımı dinler misin bilmiyorum, ama bence şu Gölge Avcısı meselesini hallet. Yoksa çok başın ağrıyacak."

Magnus'un yüzüne göz kamaştırıcı bir gülümseme yayıldı. "İstenmeyen nasihat eleştiriye girer, hayatım."

“Merak ediyorum,” dedi Hypatia. “Nefilimler, seni idam ettikten sonra şanına layık bir cenaze töreni düzenleyecek mi acaba?”

“Seni görmek güzeldi, Hypatia,” dedi Magnus ve odadan çıktı.

Bir içkiye ihtiyacı vardı. Bir bar bulana dek kalabalığın arasında dolaştı. Sonra yüksek bir bar taburesine tüneyip ruh haline uygun bir *Dark and Stormy* söyledi. Catarina’nın endişesiyle Hypatia’nın korkusu genelde umutla dolu kalbini karartmıştı.

Bar bir pencerenin önüne kurulmuştu. Magnus oturduğu yerden aşağıdaki avluda tam gaz devam eden partiyi görebiliyordu. Dansçıların etrafını saran parlak, yeşil baloncuktan dışarı pek az müzik sesi sızıyordu. Alec’le Avrupa’nın en güzel yerlerinde dans edeceğini hayal etmişti. Ama olmamıştı işte. Magnus’un geçmişi peşlerini bırakmamıştı.

Magnus parmaklarını şaklattığında, eline kristal bir bardak düştü. Raftaki şişe boşalırken, bardağı kehrihar rengi sıvıyla doldu.

“Merhaba,” dedi Shinyun bir kadeh kırmızı şarapla yanında biterek.

Magnus onunla kadeh tokuşturdu. “Bir şey bulabildin mi?”

“Hayır. Birkaç arama büyüsü denedim. Onlardan da bir sonuç çıkmadı.

“Aynen,” dedi Magnus. İçkisini yudumlarken, Shinyun’un ifadesiz yüzüne baktı. “Senin bu tarikatla kişisel bir meselen var. İblis avcılığından rahatlıkla söz ediyorsun. Ama tarikat konusu açıldığında suspus oluyorsun. Sadece sevdiğin insanları öldürmediler. Bence Kızıl El’le ilgili bir pişmanlığın var. Nedir o?”

İkisi de dansçılarla dolu avluya baktı. Aradan birkaç dakika geçti.

“Sır saklayabilir misin?” diye sordu Shinyun.

“Sırrına bağlı,” dedi Magnus.

“Bu seferlik sana güveneceğim. Nasıl uygun görürsen öyle

yapabilirsin.” Yüzünü Magnus’a döndü. “Ben de tarikata üyedim. Kızıl El çoğunlukla insanlardan oluşuyor, ama büyücü çocukları da bünyelerine katmak işlerine geliyor.” Sesi temkinli bir tınıyla gölgelendi. “Bir zamanlar ben de seni, yani Büyük Zehir’i liderim olarak kabul ediyordum. Seni kutsal babamız olarak görüyor ve Asmodeus’a tapıyordum.”

“Asmodeus,” diye yineledi Magnus usulca. Bu ana dek içinde ufacık da olsa bir ümit vardı. Johnny Rook’un belki de yanıldığına dair cılız bir umut.

Yüzlerce yıl önce babasının kim olduğunu öğrenmek için çırpınışını hatırladı. Büyük İblisler’den birini çağırmak için peri kanı kullanılabileceğini o zaman keşfetmişti.

Magnus babasını çağırmak için hiçbir Aşağıdünyalıya zarar vermemişti. Başka bir yol bulmuştu. Babasının yüzüne bakmış ve onunla konuşmuştu. Sonra da kalbinde büyük bir sancıyla ona sırt çevirmişti.

“O günlerde kimse Asmodeus’u çağırmaya çalışmıyordu tabii,” dedi Shinyun. “Bunu yeni çıkardılar. Ama hiç durmadan ondan bahsediyorduk. Tarikat bütün büyücü yetimlerin onun çocuğu olduğunu söylüyordu. Ben de kendimi onun kızı gibi görüyordum. Ona hizmet etmek için var gücümle çalışıyordum.”

Büyücü çocuklar. Magnus da bir zamanlar çocuktu. Kendini ne kadar yalnız ve çaresiz hissettiğini iyi hatırlıyordu. Kim olsa bu çaresizliğinden faydalanabilirdi.

Birden dehşete kapıldı. Kızıl El adını yıllar içinde birkaç kere duymuştu. Tessa’ya ciddiye alınacak tipler olmadığını söylemiş, Tessa da bunu onaylamıştı. Şimdi tek sorun yeni liderleri miydi, yoksa ta en başından beri aslında herkes için büyük bir tehlike mi oluşturuyorlardı? Bir şekilde gerçek tabiatlarını gizlemeyi başarmışlar mıydı?

“Bana mı tapıyordun?” dedi. Sesindeki umutsuzluğu gizlemeyi bile becerememişti. “Neyse ki artık bu saçmalıklara inanmıyorsun. Tarikatta ne kadar kaldın?”

“Onlarca yıl,” dedi Shinyun buruk bir sesle. “Koca bir hayat. Onlar için insan öldürüyordum. Senin için, iyi bir amaç uğruna katil olduğumu sanıyordum.” Duraksadı. “Gölge Avcısı’na söyleme, lütfen. Alec’e. İstersen eskiden tarikatta olduğumu söyleyebilirsin, ama bunu asla.”

“Söylemem,” diye mırıldandı Magnus. Gerçi bu sırrı kimin için saklayacağından pek emin değildi doğrusu. Shinyun kendini Asmodeus’un çocuğu olarak gördüğünü söylemişti. Magnus’un gerçekten de Asmodeus’un oğlu olduğunu bilseydi ne hissederdі acaba? Hypatia’nın sözlerini düşündü. Babasının kimliğini Alec’e hiçbir koşulda açıklamaması konusunda uyar-mıştı onu. *Seni gerçekten önemsiyorsa, belki de bu bilgiyi sakla-maya çalışırdı. Bu durumda da, suç ortağın olurdu. Neflimlerin aralarından birine de Aşağıdünyalılara olduğu kadar acımasız davranabileceğini bilmiyor musun? Tarih bunun örnekleriyle dolu!*

“Pençelerinden kurtulalı yıllar oldu,” dedi Shinyun. O zamandan beri de onları yok etmeye çalışıyordum. Ama tek başıma yeterli değildim. Sonra bir de bu yeni lider çıkageldi. Kendimi o kadar çaresiz hissettim ki.”

“Onlara nasıl katıldın?”

Shinyun başını eğdi. “Bence yeterince konuştum.”

Magnus üstelemedi. O da çocukluğundan bahsetmeyi sevmezdi.

Alçak sesle konuşmaya devam etti. “Geçmişinle yüzleşecek kadar cesur davrandın. İblislerinle yüzleştin de diyebilirdim, ama pek uygun kaçmazdı herhalde.”

Shinyun alayla homurdandı.

“Kızıl El’in Kutsal Odası’nın yerini bilmediğini tahmin ediyorum?” Shinyun başını iki yana sallarken Magnus hiçbir umudu olmadan ekledi: “Ya da *Kırmızı Büyü Yazmaları*’nın?”

“Mori bilir,” dedi Shinyun. “Kızıl El üyeleri ona benden daha çok güvenirdi. Eskiden yakındık, ama kaçtığımda mec-

buren ayrı düştük. Aradan yıllar geçse de onu nerede görsem tanırım. Ve bana güvenir.”

“Şehirde olduğunu söylüyorlar.” Magnus parmaklarını şaklattığında bardağı ardında kristal parlaklığında bir ışık bırakarak kayboldu. Magnus buz kovaındaki şampanya şişesine uzandı. Harika bir partide olmasına rağmen hiç eğlenmiyordu. Ne gizli bir oda bulabilmişti ne de şu sinir bozucu, esrarengiz adama dair bir iz. Dans etmek ve hatırlamadığı ne kadar çok şey olduğunu unutmak istiyordu.

“Etrafa soruşturacağım,” dedi Shinyun.

Magnus ayağa kalktı. “Tamam, kolay gelsin. Benim ilgilenmem gereken başka biri var.”

Alec’i seviyordu. Geçmişini ve gerçeklerini ipek bir halı gibi ayaklarının altına sermek istiyordu. Ona babasının kim olduğunu söylemek istiyordu. Ve bunun aralarında hiçbir sorun yaratmamasını istiyordu. Ama hatırlamadıklarını ona nasıl itiraf edecekti ki? Ayrıca Hypatia’nın da söylediği gibi, bu sırlar hem onu hem de Alec’i Meclis’in hedefi haline getirebilirdi.

Magnus, Alec’e yüzde yüz güveniyordu. Ama güven, Alec’in güvenliğini garantilemiyordu. Artı, Magnus daha önce de güvenmiş ve yanılmıştı. Şimdi kalabalığın arasında Alec’i ararken eski dostu Catarina’nın sorusu kulaklarında çınlıyordu.

Ya o? O da seni seviyor mu?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tüm Güzelliğınle Dans Et Benimle

ALEC, MAGNUS'UN, ARKADAŞI CATARİNA LOSS tarafından uzak bir köşeye çekilişini izledi. Az sonra, Shinyun büyük, kanatlı kapılardan dışarı çıktı. Herhalde bahçeyi araştıracaktı. Alec balonun ortasında bir başına kalakaldı.

Yüzünde bir maske olduğuna şükrediyordu doğrusu. Kendini düşmanın bölgesinde yapayalnız hissediyordu. Hoş, bir balodansa gerçekten de düşmanın bölgesinde olmayı yeğlerdi.

Magnus bu insanlardan bazılarının dostları olduğunu söylemişti.

New York'taki maceraları sırasında Magnus, her zaman bağımsız ve kendi kendine yetebilen bir insan profili çizmişti. Bağlarından kopamayan Alec'ti. Gölge Avcılarına ve hepsinden öte kız kardeşiyle *parabatai*'sine karşı sorumlulukları vardı. Ama Magnus'un da sadakatle bağlı olduğu insanlar olabileceği hiç aklına gelmemişti. Magnus, Alec'le ilişkisini sürdürdüğü sürece sadece partilere davet edilmemekle kalmayıp dünyasından da koparılıyordu.

Alec onunla olmak istiyorsa arkadaşlarıyla da geçinmeyi öğrenmeliydi. Magnus daima Alec'in arkadaşlarına yardım etmeye çalışmıştı. Alec de bunun bir yolunu bulmalıydı.

Bir görevi olduğunu hatırlayarak rahatladı.

Kalabalık koridorlardan evin hizmetkârlara ayrıldığını tahmin ettiği bölümüne geçti. Burası da ana salonlardan sadece biraz daha az kalabalıktı. Çoğunlukla cinlerden, kelpilerden ve tayflardan oluşan bir çalışan ordusu etrafta dolaşarak müziği ve ışıkları kontrol ediyordu. Ayrıca malikânenin temizliğinden ve içkilerden sorumluydular. Bir düzine kadar büyücü sihirlerin bozulmaması için bir odada nöbetleşe çalışıyordu. Kurtadamlar güvenliği sağlıyordu.

Alec yemek odasından geçip mutfığa girdi. Ama baş aşçı son derece asabi bir gulyabaniydi. Onu öfkeyle kovaladı.

Alec dışarı fırlarken hâlâ arkasından satırını sallıyordu.

Taş keçiye dair hiçbir iz yoktu. Alec partiye geri dönüp Mori Shu'yu soruşturmaya karar verdi. Ama yabancıları sorguya çekme fikri hiç hoşuna gitmiyordu doğrusu.

Bir kapının arkasından belli belirsiz bir müzik sesi geldiğini duydu. Kapıyı açıp içeri girdi. Duvarlar orman ve göl manzaralı goblenlerle doluydu. Birinin önünde iki kadın sevişiyordu. Biri ufak tefekti ve mor elbisesi loş ışıktaki parlıyordu. Uzun boylusu gümüşü pırıltıların oynadığı uzun, sarı saçlarını atkuyruğu yaparak peri kulaklarını açıkta bırakmıştı. Morlu kadın başını yan çevirerek Alec'e bakıp tek kaşını kaldırdı. Morlu kadın kıkırdarak elini sarışın perinin siyah, dar bir kumaşın sardığı kalçalarına kaydırdı.

Alec odadan çıktı.

Kapıyı arkasından kapadı.

Magnus neredeydi acaba?

Koridorda yürümeye devam etti. Baktığı diğer odada bir grup Aşağıdünyalı kâğıt oynuyordu. Sonra kuş maskeli bir peri ayağa kalktı. Belli ki o eli kaybetmişti. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Ah, pardon," dedi Alec ve hızla kapıya yöneldi.

Bir peri bileğine yapıştı. "Kalabilirsin, Gölge Avcısı," dedi. "Hadi, bize runlarını göster."

“Bırak, lütfen,” dedi Alec.

Peri kızının gözlerinde hınzırca pırıltılar oynayıyordu.

“Bak, kibarca rica ediyorum,” dedi Alec. “Gerisine karışmam.”

Peri onu bıraktı. Alec, Mori Shu’yu araştırmaya devam etti. Hiç olmazsa tarikat hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu. Ama partide karşılaştığı herkes ona başka niyetlerle yaklaşıyordu.

Zemini parke kaplı, tavanı altın meleklerle süslü bir koridorda suratsız bir kedi maskesi takan, motorcu botlu bir oğlana rastlandı. Duvarın dibine bağdaş kurmuştu. Önünden geçen bir grup peri ona laf atınca utançla başını eğdi.

Alec daha genç olduğu zamanları hatırladı. Kalabalığın arasında kendini ne kadar huzursuz hissettiğini. Hoş, şimdi de pek rahatlamış sayılmazdı ya neyse. Çocuğun yanına gidip duvara yaslandı. Onun birine mesaj yazdığını gördü: PARTİLER BENİ KIL ETMEK İÇİN YARATILMIŞ. EN HOŞLANMADIĞIM YARATIKLARLA DOLULAR. İNSANLARLA. VE HEPSİ DE EN SEVMEDİĞİM ŞEYİ YAPIYOR. SOSYALLEŞMEK!

“Ben de partileri sevmiyorum,” dedi Alec.

Oğlan başını kaldırmadan “*No hablo Italiano*,” dedi.

“İyi de, İtalyanca konuşmuyorum ki.”

“*No hablo Ingles*,” dedi hemen.

“Of, hadi ama!”

“Denemeye değerdi,” dedi oğlan.

Alec bir an yoluna devam etmeyi düşündü. Bu arada çocuk RF olarak kaydettiği kişiye bir mesaj daha yazdı. Alec bu sohbetin tamamen tek taraflı olduğunu fark etti. Karşısındaki kişi ona cevap vermiyordu. Son mesajında şöyle diyordu: VENEDİK TUVALET GİBİ KOKUYOR. BİR NEWYORK’LU OLARAK DAHA KİBAR İFADE EDEMEZDİM!

Alec bu tuhaf tesadüfün hatırına şansını bir kez daha denedi.

“Ben de yabancılardan çekiniyorum,” dedi.

“Benim kimseden çekindiğim yok,” diye tısladı çocuk. “Sadece etrafımdaki herkesten ve her şeyden nefret ediyorum.”

Alec omzunu silkti. “Ben de bazen öyle hissedirim.”

Oğlan nihayet kıvrık saçlı başını kaldırıp kedi maskesini kaldırdı. Ve donup kaldı. Alec de onun vampir dişlerine ve tanıdık yüzüne bakakaldı.

“Raphael?” dedi. “Raphael Santiago?”

New York vampir klanının ikinci komutanının burada ne aradığına şaşırıp kalmıştı. Partide dünyanın her yerinden Aşağıdünyalılar vardı. Ama Alec kırk yıl düşünse Raphael’i burada göreceğini akıl edemezdi.

Gerçi kendisi de bir parti kuşu sayılmazdı.

“Olamaz!” dedi Raphael. “Gerçekten sensin! On ikilik salak.”

Alec’in vampirlere bayıldığı söylenemezdi. Sonuçta ölüydüler. Ve Alec ömrü boyunca o kadar çok ölüm görmüştü ki bir de onu hatırlatanlara ihtiyacı yoktu.

Vampirlerin ölümsüzlükleriyle caka satmalarını da hiç anlamıyordu.

“Yakın zamanda birlikte bir savaş verdik. Simon bir vampir olarak geri döndüğünde seninle mezarlıktaydım. On iki yaşından beri beni *defalarca* gördün.”

“On iki yaşındaki halin hâlâ kâbuslarıma giriyor,” dedi Raphael uyuz bir tavırla.

“Buralarda Mori Shu diye birini gördün mü?” diye sordu Alec.

“Ne bileyim? Kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyorum. Ayrıca Gölge Avcısı muhbiri olduğumu da nereden çıkardın?”

Alec gözlerini devirdi. O sırada, peri bir kadın onlara doğru yürüdü. Kabarık saçlarının arasında yapraklar vardı. Elbise niyetine vücuduna ince sarmaşık yaprakları ve kurdeleler dolamıştı. Arkasından sarkan uzun dala ayağı takılınca sendeledi. Alec onu düşmeden yakaladı.

“Reflekslerin kuvvetli,” dedi kadın neşeyle. “Kolların da öyle. Yasak zevklerle dolu, tutkulu bir gece geçirmek ister misin? İstersen, süreyi daha da uzatabiliriz.”

“Ben eşcinselim,” dedi Alec.

Bunu alenen, hele de bir yabancıya söylemeye alışık değildi. Bir yandan içine garip bir rahatlık yayılırken diğer yandan eski korkuları depreşti.

İtirafı tabii ki peri için hiçbir şey ifade etmedi. Omzunu silkip Raphael’i süzdü. Deri ceketiyle asık suratını çekici bulmuş gibiydi.

“Ya sen vampir?”

“Ben eşcinsel değilim,” dedi Raphael. “Hetero da değilim. İlgilenmiyorum.”

“Cinsel tercihini ilgilenmiyorum olarak mı tanımlıyorsun?” diye sordu Alec merakla.

“Aynen öyle.”

Peri bir an düşündü. “İstersem ağaca da dönüşebiliyorum,” dedi.

“Ağaçlarla ilgilendiğimi de söylemedim.”

“Bir dakika!” dedi peri birden. “Tanıdım seni. Raphael Santiago’sun! Adını çok duydum!”

Raphael *boş versene* dercesine elini salladı. “Konuşmayı sevmediğimi de duydun mu?”

“Aşağıdünyalıların Valentine’a karşı verdiği savaşın kahramanlarındansın!”

“Aşağıdünyalı Gölge Avcısı ittifakının kahramanlarından biri,” diye düzeltti Alec.

Raphael’in yüzüne küstah bir gülümseme yayıldı.

“Ah, Gölge Avcıları da bize biraz yardım mı etmişti?” diye sordu.

“Sen de oradaydın!” dedi Alec.

“Bana bir imza verir misin, Raphael?” diye sordu peri kadın.

Büyük ve parlak bir yaprakla bir tüy kalem çıkardı. Raphael yaprağa, BENİ RAHAT BIRAK! yazdı.

Peri “Bunu ömrüm boyunca saklayacağım!” dedi sevinçle ve yaprağı göğsüne bastırarak uzaklaştı.

“Saklamasan da olur!” diye seslendi Raphael arkasından.

Sesi koridorda yankılanan gürültülü müziğe karıştı. Alec’le Raphael suratlarını buruşturdu. Raphael ona baktı.

“Hayatımda gördüğüm en korkunç parti,” dedi. “Zaten partilerden nefret ederim. Herkes ekstra süper güçlerim olup olmadığını sorar. Beni Simon’la karıştırıyorlar! Ki ondan da hiç hoşlanmam.”

“Biraz sert olmadı mı?” diye sordu Alec.

“Çaylaklara sert davranmazsan hiçbir şey öğrenemezler,” dedi öfkeyle. “Ayrıca Simon’ın esprileri de çok aptalca.”

“Bazılarının biraz bayağı olduğunu kabul ediyorum.”

“Onu nereden tanıyorsun?” Raphael birden parmaklarını şaklattı. “Dur, hatırladım. O uyuz, sarışın *parabatai*’nin arkadaşı.”

Gerçekten de öyleydi. Gerçi Simon bunu duyduğuna biraz şaşırabilirdi. Alec, Jace’in biriyle arkadaş olmak istediğinde nasıl davrandığını hatırladı. İkisi de küçükken, Jace asık suratıyla etrafında dolanıp dururdu. Aslında tek derdi fark edilmek ve sevilmekti. Şimdi de aynısını Simon’a yapıyordu. Alec bu tür davranışları birbirini tanıma konuşmalarına tercih ederdi doğrusu.

“Doğru,” dedi. “Simon ayrıca kız kardeşim Isabelle’le çıkıyor. Yani sanırım.”

“Olamaz!” diye inledi Raphael. “Isabelle ona mı kaldı?”

“Kardeşimi tanıyor musun?”

“Bir keresinde beni bir şamdanla tehdit etmişti, ama sohbetimiz yok,” dedi Raphael. “Yani ideal bir ilişkimiz var.” Alec’i soğuk bakışlarla süzdü. “Tam da Gölge Avcılarıyla kurmak istediğim türden bir ilişki.”

Alec tam vazgeçip uzaklaşacaktı ki geleneksel bir Çin elbisesi giyen, güzel bir vampir kadın onlara doğru koştu. Mor saçlarına kurdeleler takmıştı. Yüzü tanıdıktı. Alec onu Taki’s’de ve şehrin başka yerlerinde, genelde Raphael’le birlikte görmüştü.

“Kurtarın bizi, korkusuz liderimiz,” dedi kadın. “Elliott kocaman bir akvaryumda mavi-yeşil kusuyor. Denizkızı kanı içmiş. Sonra da selkie kanı. Ve bir de...”

Raphael başıyla Alec’i göstererek hafifçe öksürdü.

Alec kıza el salladı. “Selam! Gölge Avcısı alarmı!”

“Ah... Elliott tabii ki, Yasa’yı kesinlikle çiğnememiş. Bütün kurallara uymaya çalışmış. New York klanının eğlence anlayışı Yasa’yı harfiyen uygulamaktan başka ne olabilir ki zaten?”

Alec, Magnus’u hatırladı. Buraya Aşağıdünyalıların eğlencesini bozup tadını kaçırmaya gelmiş gibi görünmek istemiyordu. Kadının parlak mor elbisesini hatırlamıştı.

“Galiba seni daha önce de gördüm,” dedi. “Bir peri kıızıyla öpüşüyordun.”

“Birle kalsa iyi. Altı dişi, dört erkek periyle ve cinsiyetinden emin olamadığım konuşan bir mantarla yiyiştim. Ama bir mantara göre bayağı seksiydi. Yahu partiye geldik. Hiç mi eğlenmeyeceğiz?”

Raphael eliyle yüzünü örttü.

“Neden her şeyden bir anlam çıkarmaya çalışıyorsunuz?” diye üsteledi vampir kadın. “Hem Nefilimlerin bizim partide işi ne? Seni buraya kim davet etti?”

“Birin kavalyesi olarak geldim.”

Vampir kadın hafifçe gevşedi. “Ah, tabii ya. Sen Magnus’un son kırıgısın. Raphael sana öyle diyor. Ben, Lily.”

Alec’e isteksizce el salladı. Alec Raphael’e baktı. Raphael her zamanki aksiliğiyle kaşını kaldırdı.

“Raphael’le ilişkimizin birbirimize isim takacak boyuta ulaştığını bilmiyordum,” dedi Alec. Raphael’i süzmeye devam etti. “Magnus’u iyi tanıyor musun?”

“Hayır,” dedi Raphael. “Sadece uzaktan. Karakteri ya da giyim zevki ya da kiminle takıldığı beni ilgilendirmez. Yürü, Lily. Alexander, umarım bir daha hiç karşılaşmayız.”

“Senden tiksindiğime karar verdim,” dedi Lily, Alec’e.

“Hislerin karşılıklı,” diye homurdandı Alec.

Raphael onu kolundan tutup çekmeden önce Lily beklenmedik bir şekilde gülümsedi.

Alec onların gittiğine neredeyse üzülecekti. Vampir de olsalar ve bir sebepten ötürü ona düşmanca da davransalar, sonuçta New York'luydular.

Araştırmasına devam etmeye karar verdi. Bodrum kata baktı. Bir köşesindeki bowling salonu bir düello arenasına dönüştürülmüştü. Yanında ancak bir Roma dönemi orji odası olarak tanımlayabileceği bir sinema salonu vardı. En uçtaki kapalı havuz bir köpük partisine sahne oluyordu. Alec tanık olduklarından sonra kendini fazlasıyla rahatsız hissediyordu. İşin kötüsü, taş keçiden hâlâ eser yoktu.

Bir kapıdan girdiğinde kendini kiler gibi bir yere açılan, aydınlık bir koridorda buldu. Kalın, taş duvarlar partinin gürültüsünü geçirmiyordu. Alec karşısına çıkan dar basamaklardan aşağı indi. Yerdeki kalın toz tabakasında ayak izleri vardı. Biri yakın zamanda buraya gelmişti.

Taş kilerdeki bir duvarın dibi tahta fiçılarla doluydu. Karşı duvarın dibine üst üste konserve yiyecekler dizilmişti. Gizli odanın kapısı buralarda bir yerde olabilirdi. Alec bir kapak bulma umuduyla zemini karış karış yokladı. Duvarlara geçmişti ki, uzaktan sesler duydu. Runlarla keskinleşen kulaklarını dikti.

"Burası eskiden Kızıl El'in merkeziydi," dedi Fransız aksanlı bir erkek sesi. "Ama tarikattan geriye hiçbir iz kalmamış. Doğrusu, müthiş bir parti oluyor. Magnus Bane bile gelmiş."

"Yine de bütün binayı aramalıyız," dedi bir kadın.

Alec melek kılıcını çekip usulca seslerin geldiği yöne doğru ilerledi. Duvarın bitiminde bir şarap mahzenine açılan, kısa bir tünel vardı. Duvarlar tavandan zemine kadar şarap şişeleriyle doluydu. Raflardan birinin köşesinden beyaz, kuvvetli bir ışık yayılıyordu. Onun önünde duran iki kişi küçük bir Baküs heykelini incelemekle meşguldü. Alec kadının profilini görebiliyordu. Peri kulakları vardı.

Parlak ışıkta yüzlerini seçemediği için biraz daha ilerledi. Hiçbir Aşağıdünyalı bir Gölge Avcısı'nın yaklaştığını duymazdı.

Alec sonra ona doğru uçan bir hançer gördü. Siyah ceketinin kolunu birkaç milimle sıyırdı.

Belki de Aşağıdünyalılar arasında bazı istisnalar vardı.

"*Athead!*" diye bağırdı kadın ve melek kılıcı tutuştu. Yanındaki adam yayını çekti.

"Durun!" dedi Alec ipek maskesini indirerek. "Ben Gölge Avcısı'yım. New York Enstitüsünden, Alec Lightwood!"

Adam yayını indirdi. "Ah, merhaba."

Gölge Avcısı kadın melek kılıcını indirmeden ona yaklaştı. Yüzü inci kadar beyaz, gür saçları gümüşü sarıydı. Minik kulaklarının uçları zarıfçe sivriliyordu ve mavi-yeşil gözleri gerçekten de çok çarpıcıydı. Ama güzel yüzünde endişe çizgileri belirmişti.

Alec onu tanıdı. Vampir kızı öpen periydi.

Onu daha önce de Paris'te, sıcak hava balonundan görmüştü. Bir iblisi kovalıyordu.

Alec peri kanı taşıyan bir tek Gölge Avcısı kadın tanıyordu.

"Sen, Helen Blackthorn'sun," dedi usulca. "Los Angeles Enstitüsünden. Burada işin ne?"

"Bu yıl sahadayım," dedi Helen. "Paris Enstitüsündeydim. Oradan Roma'ya geçmeyi planlıyordum ama Kızıl El diye bir iblis tarikatıyla ilgili bazı söylentiler duyduk. Liderleri bir büyü-cüymüş."

"Ne gibi söylentiler var, onlar hakkında ne biliyorsunuz?"

Helen sorusunu cevaplamak yerine "O günden beri büyü-cüyle iblislerin peşindeyim," dedi. "Los Angeles Baş Büyücüsü Malcolm Fade beni bu partiye davet etti. Bazı cevaplar bulmayı umuyorum. Sen Venedik'te ne yapıyorsun?"

Alec gözlerini kırpıştırdı. "Şey, ben... tatildeyim."

Kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkındaydı. Ama Magnus'u ele vermeyecek ve kendini Meclis'in karşısında "Büyücü sevgilim

yanlışlıkla bir iblis tarikatı kurdu,” gibi zırva bir açıklama yapmak durumunda bırakmayacak tek cevap buydu.

Alec her başı sıkıştığında Gölge Avcısı dostlarından medet umardı. Buraya Magnus için gelmeseydi şu ikisine Mori Shu’yla taş keçiyi anlatırdı. Onları birlikte ararlardı. Ama Alec şimdi bunu yapamazdı. Bu iki Gölge Avcısı’yla aynı tarafta olmayabilirdi zira.

Hayatında ilk kez kendi türünden insanların karşısında onlara söyleyeceği yalanlar için huzursuzluğa kapıldı.

“Sadece iyi vakit geçirmeye çalışıyorum,” diye ekledi cılız bir sesle.

Helen kaşlarını kaldırdı. “Eski bir tarikat merkezinin bodrumunda elinde bir melek kılıcıyla mı?”

“Herkesin eğlence anlayışı farklı.”

“Seni biliyorum,” dedi Helen. “Savaşta katıldın. Magnus Bane’le birlikteydin.”

“Magnus benim erkek arkadaşım,” dedi Alec.

Biraz geride kalan ve lafa karışmayan erkek Gölge Avcısı’nın yüzüne bilerek bakmadı. Alec’in önceden tanık olduklarına bakılırsa Helen’in aynı cinsten ilişkilerle bir sorunu olmayabilirdi. Ama çoğu Gölge Avcısı onun gibi düşünmüyordu.

Helen şaşırmadı, ama gözlerinde endişeli bir ifade belirdi. “Malcolm Fade, Kızıl El’i yöneten büyücünün Magnus Bane olduğuyla ilgili söylentiler dolaştığını söyledi.”

Görünüşe bakılırsa söylentiler Gölge Avcılarının kulağına da gelmişti. Alec soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Malcolm, Los Angeles Baş Büyücüsü’yü. Helen Los Angeles Enstitüsünde yaşıyordu. Birbirlerini tanıyorlardı. Meclis’in henüz hiçbir şeyden haberi olmayabilirdi.

“Bu doğru değil,” dedi bütün inandırıcılığıyla.

“Malcolm da inanmıyor,” dedi Helen.

“Pekâlâ,” diye mırıldandı Alec. “Durum açıklığa kavuştuğuna göre ben partiye döneyim.”

Helen yanından geçip merdivene doğru baktı. Melek kılıcının hâlâ elinde olduğu ve kaçış yolunu tuttuğu Alec'in dikkatinden kaçmadı. "Bence bizimle Roma Enstitüsüne gelip bazı cevaplar vermelisin," dedi Helen ona dönerek.

Alec içinde kopan fırtınalara rağmen sakin kalmayı başardı. İş o noktaya gelirse Meclis, Ölümcül Kılıç'ı eline tutuşturup onu gerçeği söylemeye zorlayabilirdi. Magnus'un tarikatı kendisinin kurduğundan şüphelendiğini anlatmak zorunda kalırdı.

"Biraz abartmıyor musunuz?" diye sordu.

"Katılıyorum," dedi diğer Gölge Avcısı beklenmedik bir şekilde. Alec ilk kez ona dikkat etti. Kısa boylu ve yakışıklıydı. Koyu kırmızı saçlarının uçları hafifçe dalgalanarak yüzüne dökülmüştü. Fransız aksanıyla konuşuyordu. "Affedersiniz, Mösyö Lightwood, acaba son zamanlarda Paris'te bulundunuz mu?"

"Evet, Venedik'ten önce oradaydım."

"Oradayken bir sıcak hava balonuna binmiş olabilir misiniz?"

Alec az kalsın *hayır* diyecekti, ama yakalandığını anlamıştı. "Evet," diye mırıldandı.

"Biliyordum!" Gölge Avcısı bir solukta yanında bitip coşkuyla elini sıktı. "Size teşekkür ederim, Mösyö Lightwood. Alec diyebilir miyim? Ben Paris Enstitüsünden Leon Verlac. O çatıda yardım ettiğiniz Gölge Avcıları bizdik. *Ravissante!* Helen ve ben. Hayatımızı kurtardınız."

Helen'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, ortağı gibi düşünmüyordu. Alec Leon'dan elini zor kurtardı.

"Demek Paris'teydiniz?" dedi Helen. "Ne kadar enteresan."

"Asıl bir Avrupa seyahatinde Paris'e uğramamak enteresan olurdu," dedi Alec.

"Çok doğru!" diye atıldı Leon. "Paris'i görmeden olur mu hiç? Keşke hazır oradayken Paris Enstitüsüne de gelseydin Alec. Güzeller güzeli Helen'ı gezdirdiğim gibi sana da her yeri gösterirdim."

1 (Fr.) Çekici, büyüleyici anlamlarına gelir -ed.n.

Alec bir ona, bir Helen'a bakarak birlikte olup olmadıklarını anlamaya çalıştı. Helen'ı vampir bir kadınla öpüşürken gördüğüne göre değillerdi, ama Alec bu tür konularda çok saftı. Belki de Leon'la tartışmışlardı ve o öfkeyle böyle bir işe kalkışmıştı.

"Arabayı getir, Leon," dedi Helen. "Alec Roma yolunda bütün sorularını cevaplar."

"Dur bir dakika. Alec o çatıda hayatımızı kurtardı. Bu işte parmağı olsaydı bizi kaderimize terk ederdi. Ben ona inanıyorum. Sadece bodrumda şüphe çekecek bir durum var mı diye araştırıyordu. Yerinde hangi Gölge Avcısı olsa aynısını yapardı. Bence tatilde bile tedbiri elden bırakmaması alkışlanacak bir hareket."

Alec'e bakıp başını salladı.

"Sorun değil," dedi Alec.

"Ayrıca şu kıyafetine baksana. Belli ki, buraya eğlenmeye gelmiş. Müthiş görünüyor. Biz de maske alalım diye kaç kere söyledim. Bırak, adamcağız tatilini yapsın Helen."

Helen Alec'i birkaç saniye daha süzdükten sonra melek kılıcını indirdi.

"Tamam," dedi isteksizce.

Alec onlara Mori Shu'yu sormadı. Doğruca merdivene yöneldi.

"Bekle!" diye seslendi Helen.

Alec korkusunu belli etmemeye çalışarak ona döndü. "Efendim?"

"Paris'teki yardımın için teşekkürler."

Alec şaşkınlıkla gülümsedi. "Rica ederim."

Helen da aynı şekilde karşılık verdi. Gülümsediğinde daha da güzelleşiyordu.

Alec yukarı çıkıp kalabalığa karıştığı anda bile rahatlayamadı.

Helen'la konuşurken benliğini ele geçiren buz gibi korku Aşağıdünyalıların Gölge Avcıları karşısında neler hissettiğini anlamasına yardımcı olmuştu. Ondan şüphelendiği için Helen'ı suçlamıyordu. Yerinde olsaydı Alec de şüphelenirdi. Eğitmeni

Hodge Starkweather, Ölümcül Savaş sırasında Valentine'dan yana olarak onlara ihanet etmişti. O bile bunu yaptıysa herkes yapabiliirdi. Zaten Helen haklıydı. Belki yalan söylememiştii, ama onlardan önemli bir bilgi saklamıştı. Alec Gölge Avcılarını kandırdığı için kendini bir hain gibi hissediyordu.

Ama Magnus'u korumayı başaramasaydı daha da kötü hissedecekti. Meclis Magnus gibilerin güvenliği için kurulmalıydı. Onlar için bir tehdit oluşturmaları Alec'e ters geliyordu. Yasa'ya her zaman inanmıştı. Ama Yasa Magnus'u korumuyorsa değıştirilmeliydi.

Alec'in şu dünyada sorgusuz sualsiz güvendiğı belki altı kişi vardı ve bunlardan biri Magnus'tu. Ama birine güvenmenin bu kadar karmaşık bir iş olacağını bilmezdi.

Keşke artık Magnus'u *bulabilseydi*. Malikâne şimdi ilk geldiklerinden bile daha kalabalıktı.

Büyük balo salonunun duvarları boyunca uzayıp giden taş bir balkona çıktı. Bütün partiyi izleyebilmek için en ideal yerlerden biriydi. Sonunda Magnus'u aşağıda bir grup Aşağıdünyalı ve ölümlüyle dans ederken gördü. Birden bütün vücudu gevşedi. Magnus'la tanışmadan önce birinin yanında tamamen kendi olup da bir o kadar da mutlu olabileceğini hayal edemezdi. Ama sonra Magnus hayatına girmişti. Alec onu her gördüğünde birazcık da olsa şaşıırıyordu, onun yüzü her şeyin yolunda olduğuna dair bir işaretti sanki.

Balo salonunun duvarlarından ikisinde geceye açılan devasa büyüklükte kemerler vardı. Odayı kanalın siyah sularııyla siyah gökyüzü arasında yükselen altın bir küreye dönüştürüyorlardı. Zemin yaz gününde masmavi parlayan bir gölün rengindeydi. Tavan perilerin salıncak olarak kullandığı ve bir yıldız yağmurunu andıran, kocaman bir avizeyle süslüydü. Etrafında bir yıldızlar orkestrası neşeli bir müzik çalıyordu. Alec bir perinin başka bir tanesini avizeden ittiğini görünce gerildi. Ama peri tül gibi incecik, turkuaz rengi kanatlarını açarak dansçıların arasına indi.

Kanatlı periler uçuyor, kurtadamlar kalabalığın arasında akrobatlar gibi yuvarlanıyor, vampirlerin dişleri her güldüklerinde parlıyor ve büyücüler ışık saçıyordu. Maskeler indirilip kaldırılıyor, meşalelerin ateşi havada alev almış kurdeleleri andıran izler bırakıyor ve ay ışığının vurduğu suyun gümüşü gölgeleri duvarlarda oynayıyordu. Alec şimdiye dek güzelliği Alicante'nin parlak kulelerinde, kız kardeşinin su gibi akışkan dövüş stilinde, *parabatai*'sinde ve daha birçok tanıdığı ve sevdiği şeyde bulmuştu. Ama Magnus'la tanışana dek Aşağıdünya'nın bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordu. Halbuki şimdi burada gözlerinin önündeydi işte. İçindeki cevherin bulunmasını bekliyordu.

Aşağıdünyalıların Valentine'a karşı kazanılan zaferi kendilerine mal etmesine içlerlemişti. Ama şimdi böyle hissettiği için utanıyordu kendinden. Yaşananları biliyordu. O da oradaydı. Aşağıdünyalılarla omuz omuza çarpışmıştı. O savaş sayesinde Aşağıdünyalılar şimdi özgürdü. Zafer onların da hakkıydı.

Alec, İttifak runu aracılığıyla Magnus'la birbirlerine güç verişlerini hatırladı. Sihir aralarındaki bağı daha da güçlendirmişti. *Bu zafer hepimizin*, diye düşündü.

Magnus'la Kızıl El sorununu da aşacaklardı. Bu altın sütunlar ve karanlık sular labiretinde onlara yardım edecek birini bulacaklardı. Daha kötülerini de atlatmışlardı. Büyücüsünü kalabalığın arasında görünce kalbi pır pır etti.

Magnus başını arkaya atmıştı. Beyaz, parlak takımı sabah çarşafı gibi buruş buruş olmuştu. Beyaz pelerini arkasında ay ışığı gibi dalgalanıyordu. Bir aynayı andıran maskesi hafifçe çarpılmış, siyah saçları karışmıştı. İnce bedeni müziğin ritmiyle hareket ederken her bir parmağındaki sihir yüzükleri etrafındaki dansçıları spot ışıkları gibi aydınlatıyordu.

Peri Hyacinth bu büyülü ışıklardan birini yakalayıp havada girdap gibi döndürdü. Mor Çin elbiseli vampir Lily başka bir vampirle dans ediyordu. Alec adamın ağzının kenarlarındaki ve gömleğindeki mavi ve yeşil lekelere bakarak, Elliott olduğu-

nu tahmin etti. Az sonra Malcolm Fade de Hyacinth'le dans etmeye başladı. Ama İrlandalıların hareketli jig dansı figürlerine benzeyen ayak hareketlerine uyum sağlamak herkesin harcı değildi doğrusu. Hyacinth ne yapacağını şaşırmış gibiydi. Magnus'un Catarina dediği mavi büyücü uzun boylu ve boynuzlu bir periyle vals yapıyordu. Magnus'un dostu esmer prensin çevresinde bir grup saraylı geniş bir halka olmuştu.

Hyacinth sihrini mavi bir kurdele gibi dört bir yana savurduğunda Magnus güldü. Catarina belli belirsiz beyaz bir ışıkla parlayan eliyle Magnus'un sihrini kovaladı. İki vampir, Lily'le Elliott sihirli kurdelenin bileklerine dolanmasına izin verdi. İkisi de temkinli tiplere benziyordu. Ama Magnus'a hemen güvendiler. Magnus gülerek onları kendine çektiğinde Lily bir tutsak gibi davrandı. Elliott da bir kahkaha patlattı. Balo salonu müzikle ve ışıldayan yıldızlarla doluydu ve aralarındaki en parlağı Magnus'tu.

Alec merdivene yönelirken balkon parmaklıklarına yaslanan Raphael Santiago'nun yanından geçti. Delikanlı koyu kahverengi gözlerini aşağıda dans eden Lily, Elliott ve Magnus'a dikmişti. Yüzünde muzip bir gülümseme vardı. Alec'i fark ettiğinde, hemen kaşları çatıldı.

"Böyle kendilerinden geçercesine eğlenenleri tiksiniç buluyorum," dedi.

Alec gülümsedi. "Aksine, benim çok hoşuma gidiyorlar."

Aşağı inip balo salonuna adım atmıştı ki yukarıdan bir ses geldi.

"Ben, dünyanın en ünlü ya da kafadan en iyi ilk beş arasına girebilecek kurtadam Dj'i, DJ Bat, bu akşam Venedik'ten canlı yayınla sizlerleym! Sıradaki parça aşıklara gelsin! Hadi acıdım. Arkadaşlar da birbirleriyle dans edebilir. Evet, ezikleri bara alalım, lütfen! Üzülmeyin, teselli *shot*'ları sizi bekliyor!"

Yavaş ve hoş bir şarkı çalmaya başladı. Ama içinde insanın içini gıcıklayan bir ritim gizliydi. Alec dans pistinin daha da

kalabalıklaşabileceğini tahmin etmezdi doğrusu. Ama duvarların dibinde duran, resmi giyimli ve maskeli düzinelerce Aşağıdünyalı piste çıktı. Alec etrafında dönen çiftlerle kendini odanın ortasında dikilirken buldu. Boynuzlu taşlarla rengârenk kuş tüyleri görüş alanının tamamını kaplamıştı. Panikle etrafına bakınarak bir kaçış yolu aradı.

“Bu dansı bana lütfeder misiniz, bayım?”

Magnus beyazlar ve gümüşler içinde karşısında dikiliyordu.

“Ben de seni bulmaya geliyordum,” dedi Alec.

“Gördüm,” dedi Magnus. Maskesini arkaya itti. “Sonunda birbirimizi bulduk.”

Alec’e yaklaşıp bir elini beline koydu. Diğeriyle Alec’in elini tuttu ve onu öptü. Dudaklarının dokunuşu suyun yüzeyine değen ışık gibi parlak ve değişkendi. Alec hiç düşünmeden ona sokuldu. Sonra bir rüyadan uyanırcasına baloya neden geldiklerini hatırladı.

“Helen Blackthorn diye bir Gölge Avcısı’yla tanıştım,” diye mırıldandı dudaklarını Magnus’unkilerden ayırmadan. “Dedi ki...”

Magnus onu yine öptü.

“Eminim çok enteresan bir şeydir. Soruma cevap vermedin.”

“Hangi soru?”

“Bu dansı bana lütfeder misin?”

“Elbette,” dedi Alec. “Ama önce şu işi halletmeliyiz.”

Magnus derin bir nefes alıp başını salladı. “Tamam, söyle. Ne dedi?”

Yüzü asılmış, önceki neşesinden eser kalmamıştı. Alec ilk kez onun kendini suçlu hissettiğini fark etti. Magnus tatillerini mahvettiğini düşünüyordu. Halbuki Alec için onun yanında geçirdiği her an tatil gibiydi. Onsuz ne sihirli anlar ne de tüm bedenini saran şu tatlı ürperti mümkündü.

Uzanıp Magnus’un maskesine dokundu. Orada kendi yüzünü görebiliyordu. Mavi gözleri, etrafını saran renkli karnaval

havasında biraz şaşkın bakıyordu. Ama yüzünde daha da baskın bir ifade vardı. Öyle ki az kalsın kendini tanıyamayacaktı. Alec basbayağı mutluydu.

Sonra maskeyi biraz daha arkaya itip Magnus'un yüzüne baktı. Böylesi daha iyiydi.

"Önce dans edelim," dedi.

Kolunu Magnus'un beline doladı. Kendini rahat hissetmeyince ellerini omuzlarına koymayı denedi.

Magnus dayanamayıp güldü. "Bana bırak."

Alec çocukluğunda kız kardeşi ve Aline'le denediği birkaç beceriksizce figürün dışında şimdiye dek dans etmeye hiç yeltenmemişti. Magnus kolunu onun beline dolayıp dansa başladı. Alec bir dansçı değil, savaşçıydı. Ama Magnus'un hareketlerine nasıl karşılık vermesi gerektiğini içgüdüsel olarak algılayabildi. Az sonra, şaşılacak kadar iyi bir uyum yakalayarak salondaki bütün çiftler gibi pistte zarıfçe süzölmeye başladılar. Alec ilk kez biriyle gerçekten dans etmenin anlamını anlıyordu. Bu tür aşk romanı sahnelerinin hep Jace ya da Isabelle için olduğunu sanırdı. Onun dışında herkes için. Ama şimdi Magnus'la tam da öyle bir an yaşıyordu işte.

Avize sanki yalnızca onları aydınlatıyordu. Bir peri balkondan üzerlerine yıldız tozu serpti. Magnus'un siyah saçları ve ikisinin yüzü arasındaki azıcık boşluk ısıltılarla doldu. Alec öne eğildiğinde alınları birbirine değdi ve dudakları bir kez daha buluştu. İkisi de gülümsedi. Alec gözlerini kapamasına rağmen hâlâ ışığı görebiliyordu.

Bu hayat belki de mükemmel olabilirdi. Ya da belki hep öyleydi. Ama Magnus'un ona kapıyı açmasına ve ardındaki mucizeleri göstermesine ihtiyacı vardı.

Magnus dudaklarını çekmeden kollarını boynuna doladı. Onu biraz daha kendine çekti. Vücutları birbirine çarptığında ışığın yerini sıcak aldı. Magnus elini Alec'in ceketinin yakasından içeri sokarak gömleğinin üzerinden kalbini buldu. Alec elini

belinden yukarı kaydırdı. Parmakları Magnus'un süslü kemerine çarptıktan sonra Magnus'un elini buldu. Parmakları kenetlendi. Alec'in ensesinden yüzüne doğru serin bir ürperti yayıldı. Baş dönüyor ve dahasını istiyordu. Magnus'la yaşadığı bütün hisler yepyeniydi. Tutkunun bıçak gibi keskin yanıyla şefkatin ve sevginin yumuşaklığının uyumu onu her seferinde şaşırtıyordu. Böyle bir şeye sahip olacağını hayal bile edemezken şimdi onsuz yaşayamayacağını biliyordu.

"Alexander, sen..." diye mırıldandı Magnus. Kahkahaların ve müziğin arasında sesi yumuşacıktı.

"Evet," diye fısıldadı Alexander. Magnus'un bitirmesini bile beklememişti. Tek istediği onun her sorusunu evet diye yanıtlamaktı. Magnus'u yepyeni bir tutkuyla öpmeye başladı. Vücutları birbirine kilitlendi. Alec insanların onlara bakmasını bile umursamadı. Magnus'u atalarının salonunda öperek tüm dünyaya aşkını ilan etmişti. Ama şimdi dünya umurunda değildi. Sadece Magnus'la aralarındaki çekimi önemsiyordu. Vücuduna yayılan ateşle dizlerinin bağı çözülürken Magnus'a biraz daha sokulmak istiyordu.

Sonra birden balo salonunun ortasına bir göktaşı düşmüş gibi bir ses ve ışık patlaması oldu. Magnus da Alec de donup kaldı. Merdivenin dibinde yeni bir büyücü belirmişti. Malcolm Fade'le göz göze geldiler ve Alec onu tanımamasına rağmen, kalabalığa yayılan paniği net bir şekilde hissetti.

Magnus'u arkasına çekti. Serbest eliyle melek kılıcını çekip bir meleğin adını fısıldadı. Odanın karşısında, DJ Bat'le Raphael shot bardaklarını aynı anda bara koydu. Raphael kalabalığı yarararak vampirlerine doğru ilerledi. Lily'le Elliott da ona doğru ilerliyordu. Melek kılıcının ışığı odaya yayılırken, Alec herkese sesini duyurabilmek için bağırdı.

"Ben, Gölge Avcısı Alec. İsteyen herkes himayeme girebilir!"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sular Durulmuyor

ALEC MAGNUS'UN ELİNİ BIRAKMAMIŞTI, DİĞER elinde de melek kılıcı vardı. Teklifini değerlendiren davetlilerden bazıları temkinli adımlarla ona yaklaştı. Magnus gözlerini odada dolaştırarak ilk hamleyi kimin yapacağını kestirmeye çalışıyordu.

Kurtadamlardan oluşan güvenlik ekibinin şefi hızla merdiveni iniyordu. Ama yeni gelen büyücü elinin ufacık bir hareketiyle onu dans pistine uçurdu. İriyarı kurtadam mermer zemine çarpıp duvarın dibine doğru kaydı. Catarina hemen yanına koştu. Acıyla göğsünü tutan kurtadamın ayağa kalkmasına yardım etti.

Büyücü onlara bakmadı bile. Sakallı ve kısa boylu bir adamdı. Vücudu beyaz pullarla kaplıydı. Salona inerken yılan gözleriyle kalabalığı süzdü.

“Malcolm Fade,” diye gürledi sonra. Los Angeles Baş Büyücüsü’nü işaret ettiği parmağından ışıklı bir buhar yayılıyordu. “Benim partimi ve malikânemi çaldın!”

“Merhaba, Barnabas,” dedi Malcolm. “Evini mi kaybettin? Çok yazık. Umarım bulursun.”

“Burayı geçen hafta aldım! Hem de satışa çıkar çıkmaz!” diye böğürdü Barnabas. “Şu anda benden çaldığın binanın ortasında dikiliyoruz!”

“Yaşasın! Evini buldun desene!”

Alec, Magnus’u dürtüklledi. “Kim bu?”

Magnus kulağına eğildi. “Barnabas Hale. Los Angeles Gölge Pazarı’nı işletiyor. Sanırım Los Angeles Baş Büyücüsü olmak istiyordu. Malcolm’la aralarında sıkı bir rekabet var.”

“Ah,” dedi Alec. “Harika.”

Barnabas tehditkâr bir tavırla işaretparmağını salonda gezdirdi. “Aşağıdünyalıların müthiş zaferini kutlamak benim fikrimdi! Bu evi kendi Barnabas partimi vermek için satın aldım! Hatta adımla uyumlu olsun diye konsepti ananas olarak düşünmüş henüz karar vermemiştim! Artık hiçbir zaman bilemeyeceğiz.”

“Birileri bu gece içkiyi fazla kaçırmış,” diye mırıldandı Magnus. “Barnabas ve ananas. Aman ne yaratıcı!”

Barnabas’ın öfkesi dinmek bilmiyordu.

“Ama senin adi bir hırsız olduğunu hesaba katmamışım Malcolm Fade. Tıpkı Los Angeles Baş Büyücülüğü gibi evimle partimi de benden çaldın. Ama eğlence bitti. Beni küçük düşürmene izin vermeyeceğim!” Ellerinden dumanlar fışkırdı.

Dans pistinin ortasındaki kalabalık hızla dağıldı. Alec’in etrafında toplananların sayısı artıyordu.

“Görünüşe bakılırsa, bana hiç ihtiyacın yok,” dedi Malcolm Fade. “Sen kendini küçük düşürüyorsun Barnabas.” Elleri parlamaya başladı ve parmak uçlarında iki kadeh şampanya belirdi. Birini kendi yudumlarken diğerini Barnabas’a doğru uçurdu. “Rahatla biraz. Partinin tadını çıkar.”

“Al partini başına çal!” Barnabas elinin tersini çevirdi ve kadeh Malcolm’a doğru savruldu. Leylak rengi ceketine şampanya döküldü.

Birileri dehşetle inledi, ama Malcolm oralı olmadı. Lekelenen ceketine baktı. Sonra cebinden çıkardığı mendille yüzünü kuruladı.

Sanki bu durumdan zevk alıyormuş gibi gözleri tuhaf bir ışıltıyla parlıyordu. Magnus’un tanıdığı kadarıyla Malcolm sakin

ve huzurlu bir hayat istiyordu. Ama anlaşılan o günler geride kalmıştı.

“Aslında sana iyilik ettim,” dedi Barnabas’a. “Hepimiz insanları eğlendirme kapasitenin vasatın altında olduğunu biliyoruz. Kimsenin gelmediği bir parti vererek rezil olmanı engelledim. Fena mı?”

“Terbiyesiz!” diye gürledi Barnabas. Kafasından buharlar yükseliyordu. “Benimle nasıl böyle konuşursun?” Diz çöküp avcunu yere vurduğunda parkelerin üzerinde keskin kenarlı bir buz tabakası belirdi ve hızla Malcolm’a doğru ilerledi.

Alec müdahale etmek için atıldığında Magnus dirseğine yapıp başını iki yana salladı.

Malcolm umursamaz bir tavırla elini salladı. Buz tıslayarak anında eridi. Sonra Orion tavandan atlayarak Malcolm’un yanındaki yerini aldı. Onu diğer takımyıldızlar izledi. Hepsi de insan silüetleri oluşturarak Barnabas’la savaşmaya hazırlandı. Malcolm tembelce Barnabas’ı işaret ettiğinde Orion gürleyerek kısa boylu büyücüye doğru koştu. Bir sopa gibi tuttuğu müzik aletinin sapını sıkıca kavramıştı. Ama Barnabas onun kendisine yaklaşmasına izin vermedi. Orion’u önce dondurdu sonra bir yıldız tozu bulutuna dönüştürdü.

“Gitti viyolonsel virtüözüm!” diye bağırdı Malcolm. “Onun yerini nasıl doldururum, orkestramı mahvettin!” Bu arada takımyıldızlar yüzlerce yıldız tozu zerresi ve ışık damarları halinde Barnabas’a saldırdı. Salonun tam ortasına geldiklerinde dev avize canlandı. Bir ahtapotu andıran kollarıyla yakınındaki takımyıldızları yakaladı. Malcolm’un etrafındaki parkeler havaya uçmaya başladı. Toz bulutlarının arasından metal borular yükseldi. Malcolm’a doğru atıldılar. Ama ona ulaşmalarına birkaç adım kala bu sefer tavan patladı.

Kalabalığın büyük bir kısmı odanın kemerli pencerelerinden kendilerini dışarı attı. Daha cesur ya da aptal olanlar oldukları yerde donup kaldı. İki büyücü birbirlerine buz, ateş, şimşek ve

yeşil sümük topakları fırlatmaya başladı. Camlar kırıldı, duvarlar delik deşik oldu, parkeler yandı.

Bir buz şimşegi duvarlardan birine isabet ettiğinde bir grup orman perisinin üzerine sıva ve moloz yağdı. Alec onları kurtarmak için fırladı. Kırılan piyanonun iri parçalarından birini kaplığı gibi başlarına siper etti.

“Bir şeyler yapmalıyız!” diye bağırdı Magnus’a.

“Ya da,” dedi Magnus “bunun bizim savaşımız olmadığını fark edip buradan derhal toz olmalıyız.”

“Bütün malikâneyi başlarına yıkacaklar. Birileri yaralanabilir.”

Magnus ellerini öne uzattı. Yerden fırlayan mermerler üst üste dizilerek orman perilerinin etrafında kısa bir duvar ördü. “O birileri biz olmayalım da,” diye seslendi Alec’e. Ama Alec çoktan kahraman rolüne soyunmuştu, Magnus’un onu durdurmak için yapabileceği pek bir şey yoktu. “Pekâlâ,” dedi, “en azından zararı en aza indirgeyelim.”

Bu arada oda inleyip titriyor, duvarlar sarsılıyordu. Raphael, Elliott’ı yıkılan bir duvarın önünden son anda çekip saçlarındaki tozları silkeledi.

“Hiç iyi değilim,” diye sızlandı Elliott. “Gerçekten bina mı yıkılıyor, yoksa ben mi çok içtim?”

“İkisi de,” dedi Lily.

“Ben de hiç iyi değilim,” diye homurdandı Raphael. “Senin ahmaklıklarından bıktım usandım Elliott.”

“Merhaba, Raphael,” dedi Magnus. “Alec’i izleyip dışarı çıkarsanız daha iyi olur.”

Alec’in durduğu yeri gösterdi. Ama Alec artık orada değildi. Magnus balkonun parmaklıklarının kırıldığını gördü. Ve Catarina balkonun tam altında birkaç yaralı kurtadama yardım etmeye çalışıyordu.

Magnus, Alec’i izlerken Alec -bu sırada partiye girerken el konulan okunu ve yayını yeniden eline almıştı- ona doğru sav-

ruhan iki metal parmaklık demirine teğet geçerek Catarina'ya koştu. Tam zamanında Catarina'yı demir yağmurunun arasından çekip çıkardı ve kollarında onunla yere yuvarlandı.

"Bana Alec'i takip etmek pek mantıklı gelmedi," dedi Raphael, Magnus'a. "Doğruca tehlikenin göbeğine dalıyor."

"Gölge Avcılarının her zaman yaptığı şey," dedi Magnus.

Raphael tırnaklarını incelemeye koyulurken Magnus'a laf sokmaktan geri durmadı. "Vazifelerini ve dünyayı kurtarmayı daima senin önüne koymayacak bir sevgili bulsan daha mutlu olmaz mıydın?"

Magnus cevap vermedi. Catarina'yla Alec'i izliyordu. Catarina gözlerini kırpıştırarak Alec'e bakıyordu. Alec biraz şaşkın bir haldeydi. Catarina birden debelenmeye ve bağırmağa başladı.

Alec başını kaldırdı, ama çok geçti. Tavandan büyük bir parça kopmuştu ve sarsıntıya fazla dayanmayacağı belliydi. Saniyeler içinde üzerlerine düşecekti. Magnus, Catarina'nın sihirleri konusunda ne kadar cömert davrandığını biliyordu. Bu tür durumlarda hepsini başkalarına harcaayıp kendine hiç bırakmadığı çok olmuştu.

Alec'in onun üzerine kapanıp ikisini de diri diri enkaza gömecek çarpışmaya hazırlanışını dehşetle izledi.

Mavi kıvılcımlar çaktı. Magnus ellerini kaldırdı. "Alexander!" diye bağırdı. "Kenara çekilin!"

Alec şaşkınlıkla başını kaldırdı. Mavi gözlerini kocaman açarak Magnus'a baktı. Magnus ellerinin titrememesi için çabalararak dev beton parçasını başlarının biraz yukarısında havada asılı tutuyordu.

Alec'le Catarina güçlükle ayağa kalkıp ona doğru koştu. Canlanan metal borular yollarını keserek Alec'in ayak bileklerine dolanmaya çalıştı. Alec onlardan kurtulmak hiç durmadan hoplayıp zıplamak zorunda kalıyordu. Sonunda biri ayağına dolandı. Alec sendeledi. Bu arada, Catarina'yı güvenli alandaki Magnus'a itmeyi başardı.

Magnus, Alec'in "*Cael*," dediğini duydu ve melek kılıcı tutuştu.

Alec kılıcını savurarak ayağını kurtardı. Nihayet Magnus'a ulaştığında, Barnabas salonu ateşe verdi. Malcolm mutfak tarafından kanal sularını savurdu. Dev bir dalga alevlerin üzerinden geçerek Malcolm'un etrafını sardı. Barnabas'la birlikte Malcolm'un da ayakları yerden kesildi. İki büyücü de malikânenin dışına sürüklendi. Malcolm'un suratına bakılırsa bir su parkına gelmiş gibi eğleniyordu.

Vampirler dışında herkes rahat bir nefes aldı. *Palazzo* hızla yıkılmaya devam etti.

"Fıkrimi değiştirdim," dedi Catarina. Kolunu Alec'in boynuna dolayıp yanağına bir öpücük kondurdu. "Senden hoşlandım."

"Ah, teşekkürler," dedi Alec şaşkınlıkla.

"Lütfen, Magnus'a iyi bak," diye ekledi Catarina.

"Deneyeceğim."

Catarina, Alec'in omzu üzerinden, yanındaki Magnus'a bir bakış attı. "Nihayet, kendine bir koruyucu buldun," diye mırıldandı.

"Bina başımıza yıkılmadan buradan çıkabilir miyiz?" dedi Magnus sertçe. Ama içten içe Catarina'nın sözlerine sevinmişti.

Catarina'yla Hyacinth, yaralı Aşağıdünyalılara yardım ederek kapılara yöneldi. Vampirler, trendeki kurtkadın, Juliette ve daha birçok kişi Alec'in yanından ayrılmıyordu.

Alec etrafına bakındı. "Merdiven yıkıldı," dedi. "Üst katlarda mahsur kalanlar var."

Magnus küfredip başını salladı. İki parmağıyla Alec'in yarısı boşalan ok kılıfına vurdu. Kılıf birden oklarla doldu.

"Malcolm'la Barnabas'ın peşinden gidip onları durdurmaya çalışacağım," dedi Magnus. "Sen de herkesi kurtarmaya çalış."

Ellerini savurduğunda, *palazzo*'nun birbirine geçen su boruları ayrılarak kanalın üzerinde bir köprü oluşturdu. Magnus diğer iki büyücünün gittiği yöne doğru koştu. Dönüp son kez

Alec'e baktığında, küçük perilerle kurtadamlar arasında çıkan bir kavgaya müdahale ettiğini gördü. Magnus önüne döndü ve ilerideki kıvılcımlarla dumanlara doğru atıldı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Mori Shu

İÇİNDE BULUNDUKLARI BİNANIN YIKILMASI HAKLI olarak bazı kurtadamları fazlasıyla panikletmişti. Alec onların kontrolden çıkmasını anlaşılır bir durum, ama aynı zamanda bir talihsizlik olarak görüyordu. Kurtadamlar paniklediğinde kıllar, dişler ve bağırsaklar havada uçuşurdu zira.

Öfkeyle tıslayan üç kurtadam, bir grup minik perinin etrafını sarmıştı. Alec iki grubun arasına girerken bir duvar daha yıkıldı. Hepsi boğulurcasına öksürmeye başladı. Alec ona doğru körce-sine savrulan bir pençeden ve sonrasında da bir kurtadamdan kıl payı kurtardı kendini.

Bir süre sonra diğerleri de saldıraya geçmişti. Ama Alec'in vücudu yıllardır antrenmanlıydı ve buna kas hafızası da eklenince sağdan solan savrulan pençelerin arasında ahenkle dans etmeye başladı.

Beş uzun tırnak yüzünün tam önünden geçti. Birinin ucu kolunu sıyırdı. Sivri dişler omuzlarını kapmaya hazırlanırken Alec kurtadamı sakalından tutup sırtüstü devirdi.

Sonuncu kurtadam Raphael Santiago'nun ayağına takılıp sendeledi. Alec melek kılıcının kabzasıyla ensesine vurduğunda yere yapıştı.

“Ona çelme taktığımı sanıyorsan yanılıyorsun,” dedi Raphael. Elliott’la Lily de yanındaydı. “Birden yoluma çıkınca kaza oldu.”

“İyi,” dedi Alec soluk soluğa.

Toza bulanmış yüzünü sildi. Gözlerini açtığı anda DJ Bat’ın pençelerini öne uzatmış, onlara doğru koştuğunu gördü. Alec melek kılıcını ters çevirerek ona vurmaya hazırlandı.

“Biri kafama çatı attı,” dedi Bat sersemlemiş bir halde. “Ne kabalık!”

Alec onun kontrolden çıkmaktan ziyade küçük çaplı bir beyin sarsıntısı geçirdiğine karar verdi.

Bat dengesini kaybedip ona doğru sendeleyince “Hey, sakın,” dedi.

Etrafına bakınarak güvenebileceği birini aradı. Sonra risk aldı ve Bat’i Lily’nin kollarına fırlattı.

“Sağ salım dışarı çıktığından emin ol,” dedi.

“O kurtadamı derhal indir, Lily,” diye emretti Raphael.

“Ne demek indir?” diye mırıldandı Bat. “Bak, alıyorum ama.” Gözleri kapandı.

Lily, Bat’ın leylak rengi göğüslerinin üzerinde duran kafasına bir an kararsızca baktı. “Ama Gölge Avcısı bu DJ’i bana verdi,” dedi.

Bat tek gözünü açtı. “Müzik dinlemeyi sever misin?”

“Evet,” dedi Lily. “En çok da caz.”

“Süper,” dedi Bat.

Raphael ellerini iki yana açtı. “Saçmalığın daniskası! İyi, tamam. Yürüyün, defolup gidelim buradan! Bir dahaki sefere kendi kuyusunu kazmayan bir eğlence bulabilir miyiz, lütfen?”

Alec bir grup Aşağıdünyalıyı en yakındaki çıkışa yönlendirmeye çalışırken yoldan birkaç kanadı kırık peri ve sarhoş büyücü topladı. Dışarı çıkanlar Venedik sokaklarında bir renk cümbüşü oluşturmuştu. Alec sonra tekrar vampirlere döndü. Lily, Bat’i Catarina’ya emanet etmişti. Hepsi de gözlerini ona dikmişti.

“İkinci kata çıkmam gerek. Yardım eder misiniz?”

“Hayır,” dedi Raphael buz gibi bir sesle.

“Tabii,” dedi Elliott. “Magnus’un dostu bizim de...”

Raphael’in kızgın bakışlarını görünce ağız değiştirdi. “... düşmanımızdır. Magnus’un dostlarından tiksiniyorsunuz.”

Merdivenin üst basamakları yıkılmıştı. Lily’le Elliott, Alec’i yukarı kaldırdı. Alec onlardan güç alarak sıçradı. Üst katın sahanlığından onlara el salladı. Lily’le Elliott da ona el salladı. Raphael somurtmakla yetindi.

Evin üst katları daha sessizdi. Alec her adımıyla döşemeleri gıcırdatarak bütün odalara baktı. Çoğu boştu tabii.

Bir odada çarşaflara sarılmış ağlayan bir kurtkız buldu. Alec onun pencereden atmasına yardım etti. Kurtkız kanalda yüzerek karşı kıyıya çıktı.

Alec başka bir odada bir giysi dolabında saklanan iki tane peri buldu. Ama sonra saklanmadıklarını, her şeyden habersiz seviştiklerini fark etti. Kendini banyolardan birine kilitleyen bir denizkızını kurtardı.

Alec tam bütün katı bitirdiğini düşünüyordu ki, kütüphanede bir grup Görü sahibi ölümlü buldu. Parkelerin aralarından ve borulardan fişkıran sarmaşıklar odayı bir ormana çevirmekle kalmayıp onları da birer mummyya dönüştürmüştü. Gövdelerini sımsıkı saran dallar yüzünden parmaklarını bile oynatamıyorlardı. Kütüphane balo salonunun tam üzerindeydi. Oradaki çatışmada kullanılan büyülerin bir kısmı belli ki buraya da sızmıştı.

Alec melek kılıcıyla sarmaşıkları kesip biçti. Bir kadını boyundan sarkan lambadan kurtarması bir hayli zaman aldı.

Odadaki canlı mobilyalar Alec’i bir tehdit olarak algılamaya başlamıştı. Ölümlüleri parkelerden, borulardan ve katil taburelerden kurtarmaya çalışırken onların da dikkati Alec’in üzerindeydi. Korkuyla titreyen ölümlüleri pencerenin önüne götürüp aşağı seslendi.

Alec ölümlüleri birer birer aşağı atarken Elliott da onları yakalamaya başladı.

“Hayır diyeceğini biliyorum,” diye seslendi yukarı. “Yine de soracağım. Acaba kurtardıklarımın bazılarının kanını...”

“Hayır!” diye bağırdı Alec.

“Tamam canım, hemen kızma,” dedi Elliott. Alec yine de son ölümlüyü aşağı atarken tereddüt etti. Neyse ki Catarina tam zamanında çıkageldi. Ölümlüler onun yanında güvende olacaktı.

Ne yazık ki Alec’in durumu giderek kötüleşiyordu. Kestiği her borunun yerini yenisi alıyordu. Parkeler ayak bileklerine sarılıp sıkıştıyordu. Alec debelendikçe onlara biraz daha dolanıyordu.

Sonunda bakır borular bacaklarını kapladı. Duvardan fırlayan iki ahşap kollarına dolandı. Bir sarmaşık dalı kolunu öyle bir sıkıyordu ki, acıya dayanamayıp kılıcını elinden düşürdü.

Tam o sırada Shinyun imdadına yetişti.

“Alec? Neler oluyor? Bina neden yıkılıyor?”

Alec ona bakakaldı. “Nasıl yani? Olanları görmedin mi? *Nerelerdeydin?*”

“Önce seni kurtaralım,” dedi ifadesiz yüzüyle. Alec onun ne düşündüğünü anlayamadı. Bu durum onu eğlendiriyor muydu, düşünceli miydi, yoksa onu aptalın teki olarak mı görüyordu, yüzünden hiç belli olmuyordu.

“İstersen dalları yakabilirim,” diye önerdi Shinyun. Eli parlamaya başladı. Turuncu ışık az sonra kırmızıya dönüştü. Alec sarmaşık dallarının arasından sıcağı hissedebiliyordu.

Magnus’un, üzerinden sular damlayan Malcolm’la odaya girdiğini görünce rahat bir nefes aldı. “Lütfen, erkek arkadaşımın canını ya da uzuvlarını tehlikeye atma,” dedi Magnus. “Hiçbirinden vazgeçemem zira. Malcolm, şu şeyleri ve bitkilerini geri çağırır mısın, lütfen?”

Shinyun’un avuçlarındaki ışık söndü. Malcolm birkaç

kez ellerini çırpı. Her seferinde üstteki elini değiştiriyordu. Sarmaşıklar kademeli olarak geri çekilmeye başladı.

Alec nihayet hepsinden kurtulduğunda üstünü başını silkeledi. “Barnabas nerede?”

“Onu gitmeye ikna ettim,” diye yanıtladı Magnus. “Kurnazlığımı kullandım.”

“Nasıl?” diye sordu Alec.

Magnus şöyle bir düşündü. “Pekâlâ. Belki de o kadar kurnazca değildi.”

Malcolm’un yüzü her zamankinden de solgundu. “Şu hale bak,” diye homurdandı. “Sanırım güvenlik depozitoma elveda demeliyim.”

“Güvenlik depoziton olamaz ki,” diye hatırlattı Alec. “Barnabas denen adamın evini çalmışsın.”

Malcolm birden neşelendi. “Ah, doğru ya!”

Yıkıntılar arasından çıkarken Alec, Magnus’un elini tuttu. Onun elinin sıcaklığı ve parmaklarını sıkıca kavrayışı Alec’e güven veriyordu.

Magnus hafifçe öksürdü. “Alec’in de sorduğu gibi, bütün bunlar olurken sen *neredeydin* Shinyun?”

“Avluda,” dedi Shinyun. “Birden bina yıkılmaya başladı. İçeride yaşananlara dair hiçbir fikrim yoktu. Hemen yanınıza gelmeye çalıştım, ama yaralılara yardım etmek zorunda kaldım.”

“Biz de aynı sebepten bu kadar oyalandık,” dedi Alec binanın önündeki basamakları inerken.

En alt basamağa koca bir mermer parçası devrilmişti. Malcolm onu görünce kaşlarını çattı. Ama Magnus’la ikisi aynı anda bir hareket yaptığında mermer yavaşça kayıp yoldan çekildi.

Gecenin soluk ışığı mermeri leylak rengine boyamıştı. Malikânenin önündeki kaldırım taşlı sokaklarda hâlâ birkaç Aşağıdünyalı geziyordu. Juliette, Alec’le diğerlerinin binadan çıktığını görünce ufak bir sevinç çığlığı attı. Raphael her zaman ki tepkisizliğini korudu.

“Neyse ki ölen olmadı,” dedi Magnus. “Bence hepimiz ucuz atlattık.”

Tam o sırada mermer biraz daha yana kaydı ve hepsi de binanın önündeki basamaklarda yüzükoyun yatan adamı gördü. Orta yaşlı ve koyu kumraldı. Kan kaybından yüzü mavimsi bir renge dönüşmüştü. Üstü başı kan içindeydi.

Anka kuşu maskesi hâlâ elindeydi.

“Erken konuştun,” dedi Malcolm usulca.

Magnus diz çöküp ölü adamı sırtüstü çevirdi ve açık gözlerini kapadı.

Shinyun’un derin bir nefes aldığını duydular.

“Bu o,” dedi. “Mori Shu.”

Alec dehşete kapıldı. Mori Shu bu bilmecenin kilit ismiydi ve artık onunla konuşmalarına imkân yoktu.

“Üstelik bina yıkıldığı için ölmedi,” dedi Shinyun öfkeyle. “Onu vampirler öldürdü.”

Hepsi de ay ışığında adamın boynundaki delikleri görebiliyordu. New Yorkl’u vampirler bir adım geri çekildi.

“Biz yapmadık,” dedi Lily. “İzin verin, cesedi inceleyeyim.”

Raphael elini kaldırdı. “Lily, *hayır*. Bu bizim meselemiz değil. Yürüyün, gidiyoruz.”

“Onlar olamaz,” dedi Alec. “Çünkü benimlediler.”

“Bütün gece mi?” diye sordu Shinyun. “Öleli bayağı olmuş gibi görünüyor.”

Alec cevap vermedi. Elliott’ın üzerinde kan lekeleri vardı, ama insan kanı renginde değildi. Yine de bir vampirin çaresiz birinden bu şekilde faydalanmasının düşüncesi bile onu hasta ediyordu.

“Biz büyücülerden beslenmeyiz,” dedi Lily.

“Kapa çeneni!” diye tısladı Raphael. “Nefilim’in önünde konuşma!”

“Vampirler büyücülerden beslenmez,” dedi Magnus. “Kimse Mori Shu’yu açlık yüzünden öldürmedi. Birileri onu susturmak

istedi. Raphael'le yanındakilerin bunu yapmak için bir nedeni yok.”

“Onu tanımıyoruz bile,” dedi Elliott.

“Ben bu adamı hayatımda ilk kez görüyorum,” diye atıldı Lily.

“Davetli listemde bir sürü vampir vardı,” dedi Malcolm. “Çoğu erkenden gitti. Davetsiz misafirleri de unutmayalım tabii. Hatta biri eğlencemizi mahvetti. Yarın gece için yeni bir yer bulmam gerekecek.”

“Neden? Yarın gece ne var ki?” diye sordu Alec.

“Zafer kutlamalarımız için bir geceyle yetineceğimizi mi sandın? Gösteri devam etmeli!”

Alec başını iki yana salladı. Bugün olanlardan sonra birilerinin hâlâ partilemek isteyebileceğini hayal edemiyordu.

Shinyun, Mori Shu'nun cesedinin üzerine eğilmişti. O bir büyücüyü. Bir ölümsüz. Ama büyücüler yenilmez değildi. Hepsi de yaralanabilir ya da öldürülebilirdi.

Magnus gümüş maskesini saçlarına doğru kaldırıp New York'lu vampirlerin gitmesine engel oldu. Alec onun sesini alçalttığını duydu.

Gizlice dinlediği için kendini suçlu hissediyordu, ama Gölge Avcısı içgüdülerini bastırması kolay değildi.

“Nasılsın, Raphael?” diye sordu Magnus.

“Sinirli,” dedi Raphael. “Her zamanki gibi.”

“O duyguya aşınayım. Ne zaman konuşsak ben de öyle hissediyorum. Benim kastettiğim başka bir şeydi. Ragnor'la sık sık iletişim halinde olduğunu biliyorum.”

Bir anlık sessizlik oldu. Magnus, Raphael'i endişeyle süzerken, Raphael öfkeyle kaşlarını çatı.

“Ah, anladım,” dedi. “Gölge Avcılarının öldürdüğü büyücünün yasını tutuyor muyum diye soruyorsun.”

Alec, büyücü Ragnor Fell'i, yoldan çıkmış Gölge Avcısı Sebastian Morgenstern'in öldürdüğünü söylemek için ağzını açtı. Alec'in kardeşini de o öldürmüştü.

Sonra Raphael'in RF olarak kaydettiği kişiye attığı cevapsız mesajları hatırladı.

Ragnor Fell.

Birden Raphael'e karşı müthiş bir sempati duydu. Bu tür bir yalnızlığın ne hissettirdiğini iyi biliyordu. Raphael bir partide, etrafı yüzlerce insanla çevriliyken ölü bir adama mesaj atıyordu. Hem de cevap gelmeyeceğini bile bile.

Raphael'in şu hayatta arkadaşı olarak gördüğü kaç kişi vardı ki? Üç mü, beş mi? Belki daha bile az.

"Gölge Avcılarının çalışma arkadaşlarımı öldürmesinden hoşlanmıyorum," dedi Raphael. "Ama bu tür olayları daha önce de yaşadık. Adam öldürmek Nefilimlerin hobisi. Yine de hatırimi sorduğun için teşekkürler. İnsan kendini kalp şeklinde bir kanepeye atıp gözyaşlarını dantel bir mendille kurulamayı istiyor tabii. Ama bir şekilde idare ediyorum. Sonuçta hâlâ bir büyücü bağlantım var."

Magnus hafifçe gülümseyerek başını eğdi.

"Tessa Gray," dedi Raphael. "Son derece 'saygıdeğer bir hanım. Bilgili ve eğitilmiş. Sanırım onu tanıyorsun?"

Magnus suratını buruşturdu. "Küstahlığına bir itirazım yok. Hatta hoşuma bile gidiyor. Ama şu mutsuzluğun öldürecek beni. Hayattaki en büyük zevklerden biri de başkalarının damarına basmaktır. En azından bunu yaparken keyif al. İçinde biraz yaşama sevinci olsun."

"Ben ölüyüm, Magnus," dedi Raphael.

"Ama hâlâ yaşayanlar gibi hareket edebiliyorsun."

Raphael onu soğuk bakışlarla süzdü. Magnus yüzüklü parmaklarını oynatarak gece havasında asılı kalan sihri kovaladı. Sonra derin bir iç çekti.

"Tessa," dedi nefesini üflerken. "Tam bir felaket tellalı. Bu belayı kucağıma bıraktığı için ona haftalarca sinir olacağım. Hatta belki aylarca."

"Ne belası?" diye sordu Raphael. "Başın dertte mi?"

"Halledemeyeceğim bir şey değil."

“Tüh,” dedi Raphael. “Öyle olsaydı tavsiyene uyup sana çok gülecektim. Biz gidelim artık. İyi şanslar dilerdim, ama açıkçası umurumda bile değilsin.”

“Kendine iyi bak, Raphael,” dedi Magnus.

Raphael başını çevirip el salladı. “Her zaman bakarım.”

Vampirler karanlık sokakta uzaklaşırken Malcolm, Hyacinth’in yanına gidip alternatif parti mekânları konusunu tartışmaya başladı. Cesetle ilgilendiği bile yoktu.

Alec vampirlerin arkasından bakakaldı. “Sana yardım etmek istiyordu.”

Magnus kaşlarını kaldırdı. “Kim, Raphael mi? Hiç sanmam. Raphael büyücülere iyilik edecek biri değil.”

Nihayet Shinyun’a yardım etmeyi akıl etti. Alec onun hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmayacağına güvenerek vampirlerin arkasından koştu.

“Durun!”

Vampirler ona aldırmadan yürümeye devam etti.

“Hey! Dursanız!”

“Gölge Avcısı’yla konuşmayın,” diye emretti Raphael. “Onunla göz göze gelmenizi bile istemiyorum.”

“Tamam,” dedi Alec. “Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın. Magnus’u umursamadığımı unutmuşum. Ona tek başıma da yardım edebilirim.”

Raphael zınk diye durdu.

“Konuş,” dedi ona dönmeden. Alec meseleyi nasıl aktaracağını düşünürken Raphael elini kaldırıp parmaklarıyla saymaya başladı. “Üç, iki, bir...”

“Vampir klanını sen yönetmiyor musun?” dedi Alec. “Aşağıdünyalılar arasında olup bitenleri en iyi senin bilmen gerekmez mi?”

“Senden daha iyi bildiğim kesin Gölge Avcısı.”

Alec gözlerini devirdi. “Kızıl El diye bir tarikattan söz edildiğini duydun mu?”

“Evet,” dedi Raphael. “Onu Magnus’un kurduğu söyleniyor.” Alec sessiz kaldı.

“Ben inanmıyorum,” dedi Raphael. “Sorana da böyle söylüyorum.”

“Sağ ol,” dedi Alec.

“Etrafa soruşturacağım,” dedi Raphael.

“Harika! Bana numaranı verir misin?”

“Telefonum yok.”

“Yalan söyleme, Raphael. Bal gibi var. Sana ilk rastladığımda telefonundan mesaj yazıyordun.”

Raphael nihayet ona dönüp gözlerini yüzünde dolaştırdı. Elliott’la Lily birbirlerine baktı. Raphael sonra Alec’e yaklaşp telefonunu cebinden çıkardı ve ona uzattı. Alec Raphael’in telefonundan kendine bir mesaj yolladı. Aslında zekice bir laf etmek istiyordu, ama sonra vazgeçip sadece “Selam” yazdı.

Onun yerinde Jace olsa mutlaka aklına bir şey gelirdi. Neyse ne. Herkesin kendine göre yetenekleri vardı.

“Bu tarihi bir an,” dedi Lily. “Raphael elli yıldır ilk kez bir partide birine telefon numarasını veriyor.”

Elliott hevesle kafasını kaldırdı. “Buna içilir!”

Raphael’le Alec onlara aldırmadı. Alec Raphael’e telefonunu geri verdi. Birbirlerine bakıp başlarını salladılar.

“Bane’i incitme,” dedi Raphael damdan düşer gibi.

Alec bir an duraksadı. “Asla,” diye mırıldandı. “Ben...”

Raphael elini kaldırarak onu susturdu. “Lütfen, iğrençleşme. Duygularıyla oynaman filan umurumda değil. İstersen onu kirli bir mendil gibi bir köşeye de fırlatabilirsin. Hatta keşke yapsan. Yeter ki, onu öldürme.”

Alec şaşırıldı. “Bunu da nereden çıkardın?”

Düşüncesi bile kanını dondurmuştu. Ama Raphael’in yüzüne baktığında ciddi olduğunu anladı.

“Sen Gölge Avcısı değil misin?” diye sordu Raphael.

Bu iki kelimeyi Gölge Pazarı’ndaki Aşağıdünyalılar gibi nef-

retle söylemişti. Halbuki Alec, Magnus'u korumak için canını bile verirdi.

Ama Aşağıdünyalılar onu bir tehdit olarak görmekten vazgeçemiyordu.

"Raphael, yeter," dedi Lily. Alec'e anlayışla baktı. "Zavallı çocuğun Magnus'a sıırıslıklaı aşık olduğunu görmüyor musun?"

"Ay, sus!" dedi Raphael. "Gerisini duymak istemiyorum. Hadi, gidiyoruz."

Elliott neşelendi. "Başka bir partiye mi?"

"Hayır," dedi Raphael ve Alec'i sokağın ortasında bırakıp gitti. Lily'le Elliott da peşinden koştu.

Alec diğerlerinin yanına döndüğünde Magnus telefonda Mori Shu'nun sessiz sedasız gömülmesi için gerekli ayarlamaları yapıyordu. Pelerininin sardığı omuzları hafifçe çökmüştü. Yüzü yorgun görünüyordu.

Alec bir an ne söyleyeceğini bilemeyip suskun kaldıktan sonra, "Raphael'i nereden tanıyorsun?" diye sordu. "Birlikte uzun bir geçmişiniz var gibi."

"Bir keresinde ona bir konuda yardım etmiştim," dedi Magnus. "Önemli bir şey değil."

Magnus ikinci karşılaşmalarında Alec'i tedavi etmişti. Alec ısırap dolu hezeyanlarından Magnus'un tuhaf, parlak gözlerine ve şefkatli ellerine uyanışını hatırladı. *Canım yanıyor*, diye fısıldamıştı. *Biliyorum*, demişti Magnus. *Sana yardım edeceğim*.

Alec ona inanmış ve acısı hafiflemişti.

Magnus'un kapısına gidene dek bu anı onunla kalmıştı. Magnus kendini öyle görmüyordu, ama aslında iyi biriydi. İnsanları iyileştirip onlara yardım etmesini önemsiz ve sıradan bir uğraş olarak görecekt kadar iyi bir adamdı.

Ama Raphael belli ki Magnus'un onun için yaptığını önemsiz bulmuyordu.

Magnus'un hayatı tuhaf olaylar ve tuhaf insanlarla doluydu. Alec onun hayatına dair henüz her şeyi bilmiyordu, ama

öğrenebilirdi. Ve bir tek şeyi iyi biliyordu. Kız kardeşi, insan en iyi seyahatte tanınır demişti. Alec, Magnus'un renkli ve kaotik hayatı boyunca daima iyi biri olarak kaldığından emindi artık.

Alec, Raphael'le konuşurken birbirlerine ikiz kadar çok benzeyen iki peri, Mori Shu'nun cesedini almak için bir peri ambulansıya çıkagelmişti. Araba eski, tahta tekerlekler üzerine oturtulan iri bir kavunu andırıyordu. Shinyun onlara para verip İtalyanca bir şeyler söyledi. Sonra Magnus'la Alec'in yanına geldi. Gözlerini yıkıntılarda dolaştırdı.

"Bir taş keçi varsa bile," dedi "şu an tonlarca moloz yığınının altında."

"Biz de gidelim artık." Magnus'un sesi ondan beklenmeyecek kadar yorgundu. "Burada işimiz bitti."

"Durun," dedi Alec. "O kadar aradık, ama Kutsal Oda'yı bulamadık. Bence *palazzo*'nun yıkılan kısmında değil."

"Yani yerin üzerindeki kısmında," dedi Shinyun usulca. "Aksi halde, şu an önümüzde enkazı duruyor o'urdu."

"Binanın arkasında bir merdiven var," dedi Magnus. "Sanırım bodruma iniyor. Ya da belki başka bir yere açılıyordur."

Alec kanala doğru baktı. "Burada yerin kaç metre altına kadar bir şeyler inşa edilebilir ki?"

"Doğal yollarla fazla değil," dedi Magnus. "Ama sihirle?" Omzunu silkip hınzırca gülümsedi. "Aranızda tüyler ürpertici bir zindanı ziyaret etmek isteyen var mı?"

Uzun bir sessizlikten sonra Shinyun elini kaldırdı.

"Ben de varım," dedi Alec.

ON ALTINCI BÖLÜM

Kırmızı Büyü Yazmaları

HAFIZASI MAGNUS’U YANILTMAMIŞTI. YIKILAN *palazzo*’nun karanlık bir sokağa bakan arka cephesinde taş bir merdiven vardı. Alec basamakların dibindeki ağır, tahta kapının önünde bir cadı ışığı run taşı yaktı. Aynı anda Shinyun’un işaretparmağından bir ışın yayıldı. Artık bir el fenerine ihtiyaçları yoktu.

Alec’in bir Açma runuyla açtığı kapının ardında nemli toprak duvarlar ve diplerinde boş fiçılarla eski halılar vardı. Birkaç köşeyi döndüklerinde karşılarına daha güzel ve cilalı bir kapı çıktı. Üzerinde kanatlı bir aslan oyması vardı.

Kapıdan içeri girdiler ve Magnus’la Shinyun heyecanla bağırdı. Ama Alec hayal kırıklığıyla iç çekti. “Ben buraya geldim. Şu küçük Baküs heykelinden tanıdım.”

“Şarap tanrısı heykellerinin bu kadar sade giydirilmesine karşıyım,” dedi Magnus. “Biraz daha süslü olabilirdi.”

Shinyun odanın duvarlarını yoklayarak gizli bir kapı arıyordu. Ama Magnus kaidesinde duran heykeli incelemekten kendini alıkoyamadı.

“Bence tanrılara daha eğlenceli kıyafetler giydirmeliler.”

Elini uzatıp taş heykele dokundu. Parmak uçlarında mavi

kıvılcımlar çakmaya başladı ve heykelin togasının kıvrımları renk ve doku kazandı. Baküs bir anda bambaşka bir görünüme kavuştu.

Sonra gıcırtilar yükseldi ve heykelin yanındaki duvarın bir bölümü yana kaydı. Ardındaki dar merdiven göründü.

“Renkli bir çözüm,” dedi Shinyun. “Bravo.” Sesine bakılırsa keyfi yerine gelmişti. Ama Alec, Magnus’u düşünceli gözlerle süzüyordu.

Magnus merdiveni inmeye başladığında Alec peşine takıldı. Magnus neredeyse onun varlığından pişman olacaktı. Bulacakları şeyler onu korkutuyordu. En çok da Alec’in onun hakkında düşüneceklerinden endişeleniyordu. Baküs heykelinin görünümünü eğlenmek için değiştirmişti oysa şimdi hiç eğlenmiyordu.

Merdivenin dibinde uzun, taş bir koridor vardı. “Bütün bunların su altında kalması gerekmez miydi?” diye sordu Alec. “Burası Venedik.”

“Tarikatın büyücülerinden biri içeri su dolmaması için bariyerler kurmuştur,” dedi Magnus. “Belki de Mori Shu yapmıştır.” *Ya da ben*, diye eklemedi.

Koridor yüksek tavanlı, geniş bir odaya açıldı. Belki de yiyecek depolamak için bir kiler olarak inşa edilmişti. Alec cadı ışığını duvarlara doğru tuttu. Odanın her yerinde yanmayan mumlar vardı.

“Ne şans,” dedi Magnus ve parmaklarını şaklattığında bütün mumlar yandı.

Odanın eskiden bir kiler olduğu kesinleşmişti. En uzak ucunda muhtemelen mağara adamlarının ateş tanrısına tapınmak için kurdukları derme çatma bir sunak vardı. Bir platformun üzerinde duran küp şeklindeki büyük, taş bloğun iki yanından tahta sütunlar yükseliyordu.

Soldaki duvarın dibindeki plastik bahçe masasının üzeri yoga stüdyolarında satılan türden tütsüler, tespihler ve ufak tefek biblolarla doluydu.

“Şu ucuzluğa bak,” diye inledi Magnus. “Utançtan ölebilirim. Körülüklerine bir de zevksizlikleri eklendi. Bu tarikatı gerçekten ben kurduysam bile şu andan itibaren müritlerimi reddediyorum.”

“Saçmalama,” diye mırıldandı Alec. “Tabii ki sen kurmadın.” Parmağını masanın yüzeyinde gezdirdi. “Çok tozlu. Burası epeydir kullanılmıyor herhalde.”

“Dalga geçiyorum,” dedi Magnus. “Laf olsun diye konuşuyorum işte.” Odanın boş köşesine baktı. Bir ağaç kökü iki taşın arasından içeri sızmayı başarmıştı. Magnus gidip onu çekistirdi. Hiçbir şey olmadı. Biraz sihir kullanarak köşeyi araştırdı, ama yine bir sonuç elde edemedi.

“Dahası olmalı,” dedi Shinyun. “Ayinlere dair hiçbir iz yok mu? Ya da duvarlardan akan kanlara?”

Alec küçük bir heykelciği eline alıp başını iki yana salladı.

“Baksanıza, altında etiketi duruyor. Biri bunu bir hediyeelik eşya mağazasından almış. Eğer bu şey sihirliyse ben de Melek Raziel'im.”

“Gölge Avcıları Melek Raziel'le çıkmamı kesinlikle onaylamazdı,” dedi Magnus.

“Yine de sana iyi davranmak zorunda kalırlardı,” dedi Alec heykeli bırakarak. “Yoksa onları ölümle cezalandırırdım.”

“Ciddi olur musunuz, lütfen?” dedi Shinyun. Kararlı adımlarla sunağa doğru yürüdü. Ama birden sendeleyip yere kapaklandı. Kimsenin gülmediği bir sessizlik oldu. Magnus'la Alec'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Shinyun güç bela doğruldu. “En azından gelip neye takıldığıma bakın.”

Üzerindeki tozları silkelerken Magnus yanına gidip çömeldi. Sunağın tam önünde, yerde küçük, taş bir keçi heykeli vardı. Magnus eğilip keçinin kulağına Johnny Rook'tan öğrendiği parolayı fısıldadı. “*Asmodeus*.”

“Efendim?” dedi Alec.

Magnus bilerek bir Gölge Avcısı'nın duyamayacağı kadar alçak bir sesle konuşmuştu. Alec'ten gözlerini kaçırdı.

O sırada odaya bir taş gıcırtısı yayıldı. Sunaktaki taş küp çiçek gibi açıldı. Sunaktan ayrılıp arkadaki duvara doğru süzül-
dü ve oradaki bir taşın içine girdi. Küpün üzerinde durduğu
platform tuzla buz oldu. Taş küpün dönüştüğü rozetin etrafında
bir kapının iskeletini oluşturan kırmızı ve altın renkleriyle par-
layan bir ışık belirdi.

Kapının parlayan iskeleti, ortasında büyük, oval bir ayna
bulunan, karmaşık desenlerle süslü, altın kaplama bir kapıya
dönüştü.

Magnus yeni kapıya yaklaştı. Aynada önce kendine sonra
arkadaki eski, tahta kapıya baktı. “Bu kadarını hiç beklemiyor-
dum doğrusu,” dedi yeni kapının koluna uzanırken.

Alec’le Shinyun anında yanında bitti. Sonunda diğer iki-
sini atlatıp içeri ilk giren Shinyun oldu. Kapının arkasında
alçak tavanlı, uzun bir koridor vardı. Uzun zamandır buraya
kimsenin gelmediği, suratlarına çarpan bayat havadan belliydi.
Duvarlardaki meşaleler birer birer yandı.

Koridorda arka arkaya birkaç köşeyi döndükleri için beş
dakikalık yürüyüş onlara saatler sürmüş gibi geldi. Magnus
palazzo’nun neresinde olduklarını artık kestiremiyordu. Belki
de Venedik sokaklarının altında dolaşıyorlardı. *Tarikatı ben
kursaydım ve merkezini ben seçeydim*, diye düşündü, *onu
lagünün ortasında bir yere gömerdim*. Önden giden Shinyun
koridorun sonundaki odaya girince hayretle inledi. Magnus
gizli odalardan bıkmıştı doğrusu. İçinden bunun sonuncusu
olmasını diledi. Dönüş yolunu düşündükçe yorgunluktan göz-
leri kapanıyordu.

Alec’le birlikte Shinyun’un arkasından odaya girdiklerin-
de şaşkınlığının nedenini anladılar. Dekorü bir kiliseyle bir
gece kulübünün karışımını andıran, muazzam büyüklükte bir
odaydı.

İki yanında altın yaldızlı sıralar vardı. Duvarlardaki moza-
ikler mücevher gibi parlıyordu. Odanın en uzak ucunda uzun,

kemikli yüzlü, yakışıklı bir adamın portresi asılıydı. Sivri dişleri hariç normal bir insana benziyordu. Başına dikenli tellerden bir taç takmıştı.

Tablonun önünde ve beş köşeli bir yıldızın tam ortasında diğerinden çok daha etkileyici bir sunak duruyordu. Sunağın dört köşesinden aşağıdaki yıldızın köşelerine kadar ilerleyen taş levhalarda küçük oluklar vardı. Her yerde kurumuş kan izleri göze çarpıyordu.

“Gördünüz mü?” dedi Shinyun zaferle. “İşte, aradığımız kan lekeleri! Gerçek sunakları burasıydı.”

Alec odanın solunu işaret etti. “Sunağın yanında barın işi ne?”

Magnus sıkıntıyla iç çekti. “Şimdi anlaşıldı. Bu tarikatı kesin ben kurdum.” Duraksadı. “Sunağı sonradan eklemiştir.”

“O kadar emin olma,” dedi Alec. “Belki başka bir büyücü de kurban sunağının yanında bir bar olmasını istemiştir.”

“O halde gelsin tanışalım,” dedi Magnus. “Bence iyi anlaşırız.”

Tarikat oradan aceleyle ayrılırken etrafı darmadağın bırakıp gitmişti. Sıraların bir kısmı devrilmişti. Yerlerde çöpler vardı ve ateş çukurundan bir kül dağı yükseliyordu.

Bir noktada alevler çukurdan etrafa sıçrayıp kontrolden çıkmış olmalıydı. Etrafındaki sıraların birçoğu kömürleşmişti. Magnus barın arkasına geçti. İçki şişeleri zarar görmemişti. Ama kokteyl hazırlayacak bir malzeme ya da buz yoktu tabii. Magnus kendine bulabildiği en sert *amaro*’dan üç parmak koydu. Elinde bardakla öfkeyle odada dolanmaya başladı.

Hatıralar sihrin en güçlü formlarındandı. Evrendeki her şeyde mevcuttardı. Hatta olaylarda, mekânlarda ve eşyalarda bile. Hayatın trajik anlarının hayaletleri onlar yüzünden doğuyordu. Bazı evlere perili demelerinin nedeni de onlardı. Magnus bir iblis tapınağının da onlara ipucu verebilecek güçlü anılar barındırdığına bahse girebilirdi.

Sığınağın etrafında dolaşarak bir tekerleme söylemeye başladı. Ellerini öne uzatmıştı ve parmak uçlarından parlak, beyaz bir sis yayılıyordu.

Sonra sis dumanı tembel okyanus dalgaları gibi kabardı ve hareket halindeki insan vücutlarına dönüştü. Bunlar mekâna kazınan en güçlü anılardan bazılarıydı.

Ama bir şey Magnus'un sihrine engel oluyordu. Tarikat böyle bir ihtimale karşı hazırlığını yapmıştı. Magnus alanın tamamını kaplayan güçlü koruma kalkanını itti. Aradan birkaç anı kaçtı. Ama hâlâ soluk ve belirsizlerdi. Birkaç saniye içinde de dağılıp gittiler zaten.

İçlerinden yalnızca üç tanesi net görüntülere dönüştü. Biri artık orada olmayan mozaik camlı bir pencereydi. Üzerinde palmiye yapraklarıyla serinleyen ve Magnus'a moral bozacak kadar çok benzeyen bir adamın tasviri vardı. İkincisinde, bir yetişkin ve bir çocuk dua etmek için diz çökmüştü. İkisi de gülümsüyordu. Üçüncüsündeyse, bir kadın elinde bir Endonezya hançeriyle sunağın tepesinde dikiliyordu. Bir de yüzler vardı. Acıyla çarpılan suratlar. Magnus aralarında ölümlüler ve hatta birkaç tane büyücü bile gördü. Ama çoğu perilerdi. Büyük İblisler'i çağırmaya yarayan peri kanıyla dolu kâseler de gördü.

Nihayet pes ettiğinde tepeden tırnağa tere bulanmıştı. Etrafındaki havada asılı kalan bulanık görüntüleri nefes nefese kovaladı. Sis dağıldığında Shinyun'un sütunlardan birine yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturduğunu gördü. Onu büyük bir ilgiyle izliyordu.

"İşe yarar bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

Magnus duvara yaslanıp başını iki yana salladı. "Biri hiçbir şey bulamamam için sıkı önlemler almış. Çok güçlü biri."

Shinyun başıyla sivri dişli adamın portresini işaret etti. "Şu duvarda bir tuhaflık fark ediyor musunuz?" Magnus odaya girdiğinden beri portredeki adamın gözlerine bakmamaya çalışıyor-

du. Sanki babası Asmodeus o gözlerin ardından onu izliyormuş gibi hissediyordu.

Bir tarikat kurmuş olsa bile Asmodeus'u bu işe asla karıştırmazdı. Hayatının hiçbir döneminde aklını o kadar kaçırmamıştı.

Alec birden "Ben ediyorum," deyince, Magnus daldığı düşüncelerden uyandı.

"Koca taş duvarda sadece portre var. Neden başka bir şey için kullanmamışlar ki?"

Alec yürüyüp çerçevenin altında durdu. Devasa büyüklükteki tabloyu köşesinden tutup duvardan indirdi ve sütunlardan birine yasladı. Sonra çıplak duvarı tıklattı.

Shinyun da yanına gidip avuçlarını duvara dayadı. Ellerinden taş turuncu dalgalar yayılıyordu. Taş su gibi parlamaya başladı ve diğer duvarlarla aynı parlak taştan bir girinti oluşturdu. Burada büyük bir kitap duruyordu. Dana derisi cildi koyu kırmızıydı ve üzerinde altın yaldızlı harflerle adı yazılıyordu.

KIRMIZI BÜYÜ YAZMALARI.

Shinyun kitabı alıp içine bakmak için bir taş oturdu. Kitap narin ellerinde olduğundan da büyük görünüyordu. Sayfaları çevirdiğinde, yıllar içinde sararan parşömenler çatlamaya başladı. Alec de görmek için Shinyun'un omzunun üzerinden başını uzatmıştı.

Magnus aslında kitabı görmek bile istemiyordu. Ama dayanamayıp Shinyun'la Alec'e yaklaştı.

Kırmızı Büyü Yazmaları'nın satırlarında göz gezdirdiğinde endişesinin yerini hayret aldı.

"İnananları Edom'a yalnızca yakışıklı, bilge, nazik ve yakışıklı, Büyük Zehir götürebilir. Onun için, Büyük Zehir'i yemek, içki, sıcak banyolar ve masajla şımartın."

"'Yakışıklı' kelimesini iki kere yazmışlar," diye mırıldandı Alec.

"Neden Kırmızı Yazmalar demişler?" diye sordu Shinyun. "Bu yazma değil basbayağı bir kitap."

“Evet garip, bir de neden *çoğul*, neden yazma değil de yazmalar,” dedi Alec.

“Tarikatın duble yakışıklı lideri her kimse, eminim kendine göre bir nedeni vardır,” dedi Magnus.

Shinyun okumaya devam etti. “*Prens, çocukları için sadece en iyisini ister. Onun adını onurlandırmak için yuvamızı en güzel yiyecekler, içkiler ve purolarla doldurmaliyiz. Biz inananların ona bağlılığının sembolü olarak Büyük Zehir’e hazineler ve hediyeler sunmalıyız. Ancak bu şekilde ruhlarımız yücelir, bolluğumuz ve bereketimiz artar. Ve kutsal kuralları daima hatırlamalıyız.*

Hayat bir sahne, çıkışınızı yaparken bile tarzınızdan ödün vermeyin.

Mükemmel içkiler hazırlayan inançlılar daima diğerlerinden bir adım önde olacaktır.

Zalimlik gösterileri ve kötü moda zevkinizle Büyük Zehir’i kızdırmayın.

İblislerin çocuklarını arayıp bulun. Onları efendiniz kadar çok sevin. Çocukları asla yalnız bırakmayın.

En sıkıntılı zamanlarınızda şunu unutmayın: Bütün yollar Roma’ya çıkar.”

Alec, Magnus’a bakıp gülümsedi. “Bence bunları sen yazmışsın.”

Magnus suratını buruşturdu. Evet, tam da onun edeceği türden laflardı. Üstelik en düşüncesiz, uçar, kibirli ve kendini fasulye gibi nimetten sayan halinin edeceği türden laflar. Bunları yazdığını hatırlamıyordu, ama belli ki, onun kaleminden çıkmaydılar. Büyük Zehir olduğundan artık neredeyse emindi. Kızıl El’i de çok büyük bir ihtimalle o kurmuştu.

“Ne aptalca,” dedi Shinyun nefretle.

“Magnus, rahatladın mı?” diye sordu Alec. “Belli ki, bütün bunlar çocukça bir şakaymış. Asla ciddiye alınacak şeyler değil. Birilerinin neden hafızanı sildiğini hiç anlamadım.”

Magnus o anda neredeyse Alec’e çıkışacaktı ama aslında

kendine kıızıyordu. *Bunun ne demek olduğunu anlamıyor musun?* Kızıl El tamamen eğlencesine kurulmuş olsa da şimdi ölüm-cül bir tarikata dönüşmüştü. Magnus'un münasebetsiz şakası yüzünden insanlar ölüyordu.

O sadece tarikatın varlığından sorumlu değildi. Shinyun'un mahvolan hayatı karşısında bir örnek olarak duruyordu. Müritlerine büyücü çocukları bulmalarını tembihlemişti. Onları tarikata almalarını istemişti. Shinyun'un çektiği acılardan o sorumluydu.

Yakında bunu Alec de anlayacaktı. Magnus boğazını temizleyip elinden geldiğince rahat bir tavırla konuşmaya çalıştı.

"İyi haber şu ki," dedi Alec'in sorusunu duymazdan gelerek "bütün yollar Roma'ya çıkar.' En azından buradan nereye gideceğimizi biliyoruz."

Yakında Venedik'te şafak sökecekti. Şehir şimdiden hareketlenmeye başlamıştı. Magnus kepenklerini bir bir kaldıran dükkânlara bakıp havadaki fırından yeni çıkmış ekmek, sosis ve salamura kokusunu aldı.

Sabahın değişimleri henüz başlamamıştı. Şafak mürekkep rengi suların üzerinde incecik, inci gibi bir çizgiydi. Binalarla köprüler günün giderek ışımasıyla koyu bir leylak rengine boyanıyordu. Magnus, Alec, Shinyun ve *palazzo*'nun ön basamaklarına kıvrılmış uyurken buldukları Malcolm boş bir gondola bindi. Magnus suyun üzerinde mavi kıvılcımlar çaktıran sihriyle onu otellerine yönlendirdi.

Parti kıyafeti buruşup toza bulanmıştı. Magnus da en az onun kadar perişandı. Uzun koridorları gerisin geriye yürüyüp kapılardan geçmişler, merdivenleri çıkmışlar ve kendilerini yine Venedik sokaklarında bulmuşlardı. Gün yavaşça ağırırken yıldızların rengi soluyordu. Üç beş kelime ancak etmişlerdi. Magnus hâlâ Alec'in yüzüne bakamıyordu. Alec gözle görü-lür şekilde yorgundu. Yırtılan ceketini *palazzo*'nun yıkıntıları

arasında bırakmıştı. Üzerinde yalnızca gömleği vardı. Yüzü kir pas içindeydi. Gecenin büyük bir kısmında oradan oraya koşmuş, dövüşmüş, Kutsal Oda'yı aramış ve Magnus'un hatalarını düzeltmeye çalışmıştı. Büyücü sihri, binayı yakıp yıkarken vücudunu Aşağıdünyalılara siper etmişti.

Şimdi gondolun dibine boylu boyunca uzanıp sırtını Magnus'un göğsüne yaslamıştı. Vücudu yorgunluktan külçe gibi ağırlaşmıştı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Magnus kulağına. “Sana korkunç bir gece geçirttim.”

“Hayır, asla,” dedi Alec karga gibi bir sesle. “Seninle olmak bana yetiyor. Gerisi umurumda değil.”

Başı Magnus'un göğsüne düştü.

“Partinin bu kadar çabuk bitmesi yazık oldu,” dedi Malcolm.

Magnus gülümsedi. “Neredeyse kahvaltı saati geldi Malcolm. Hem ortada parti yapacak bir mekân da kalmadı. Karnı acıkan?”

“Ben,” diye mırıldandı Alec. Gözleri kapaniyordu. “Günün en önemli öğününü kaçırmayalım.”

Başka kimseden cevap gelmedi. “Barnabas Hale'e inanamıyorum,” dedi Malcolm. “Yaptığı düpedüz terbiyesizlikti. İyi ki defolup başka bir şehre gitti. Floransa mıydı? Yoksa...”

“Roma,” dedi Shinyun sertçe.

“Ah, evet!” dedi Malcolm. “Belki de Roma'dır.”

Ardından gergin bir sessizlik oldu. Malcolm usulca bir aşk şarkısı mırıldanmaya başladı. Magnus derin düşüncelere daldı.

Barnabas Hale Roma'ya gidiyordu.

Kızıl El'in bütün yolları Roma'ya çıkıyordu.

Kızıl El ve tarikatin bugünkü faaliyetlerini Magnus'un üzerine yıkmaya çalışan lideri de büyük ihtimalle Roma'daydı.

Magnus, Barnabas Hale'i uzun zamandır tanıyordu ve ondan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Venedik'te birdenbire ortaya çıkışı nahoş bir sürpriz olmuştu. Ama Barnabas denen herif ne kadar sinirine dokunursa dokunsun, elinde kesin kanıtlar olmadan

onu Büyük İblisler'i çağırıp Raum damızlıklarını kiralık katil olarak kullanmakla suçlamak haksızlık olurdu.

Öte yandan, Barnabas bir büyücüydü ve çok güçlüydü. *Palazzo*'yu satın aldığını söylediğine göre parası da boldu. Her ihtimale karşı gözlerini üzerinden ayırmamalarında fayda vardı.

"Biraz uyuyup sonra hemen yola çıkalım," dedi Shinyun.

"Bana uyar," dedi Magnus. "Bu işi bir an önce çözüp Alec'le tatilime devam etmek istiyorum."

Neşeli sesine rağmen söylediği kendine bile ikna edici gelmemişti. Yarın daha iyi olacağım, diye söz verdi içinden. Geçmişinin ağırlığı ve geleceğine dair korkularının altında ezilmeyip ânı yaşayacaktı. Genelde yaptığı gibi.

"Bence Roma maceramız ikinizin de hoşuna gidecek," dedi Shinyun.

İfadesiz yüzünden ne düşündüğünü anlamak güçtü. Ama Magnus bunu bir barış teklifi olarak kabul etmeye karar verdi. Shinyun'a gülümsedi.

Shinyun'un bakışları Alec'e kaydı. Gözleri kapalıydı, ama uykusunda bile kolunu korumacı bir tavırla Magnus'unkine dolamıştı. "Görevini fazlasıyla ciddiye alıyor," dedi Shinyun. "Sadakatine hayran kaldım doğrusu. Ama mutlaka tedbiri elden bıraktığı anlar vardır."

Magnus'a dokunmak için elini uzattı. Ama Alec bir anda bileğine yapıştı.

"Öyle bir an yok," dedi.

Shinyun önce kıpırdamadı. Sonra elini çekti. Alec'in başı yine Magnus'un göğsüne düştü ve gözkapakları ağırlaştı.

Gondol, Ahlar Köprüsü'nün altından geçti. Eski günlerde, mahkûmlar idama götürülürken şehirlerine son kez bu köprüden bakardı.

Magnus Malcolm'un mermer gibi bir yüzle onları izlediğini fark etti. Malcolm da bir zamanlar bir Gölge Avcısı'nı sevmiş, ama bu aşkın sonu iyi bitmemişti. Bir gün Magnus'la dertleşmiş-

ler ve Magnus ona er geç bir başkasını seveceğini söylemişti. *Ben başka bir aşk istemiyorum*, demişti Malcolm.

Magnus onun aptallık ettiğini düşünmüştü.

Belki de aşkla çılgınlık arasında incecik bir çizgi vardı. Aşk ne kadar büyükse tehlike de o kadar artıyordu.

Gondol karanlık sulara kayarcasına ilerliyordu. Magnus arkasına baktığında, sihrinin son kıvılcımlarının derinliklere gömüldüğünü gördü. Mavi beyaz pırıltılar kanalın minik dallarına karışmadan önce bir anlığına şafağın sedefli renklerine boyanıyordu. Magnus parmaklarını Alec'in dağınık, yumuşak saçlarına geçirdi. Alec uykusunda başını hafifçe ona doğru çevirdi. Magnus, Malcolm'un şarkısını dinlerken onun uzun zaman önce söylediği o cümleyi tekrar hatırladı.

Ben başka bir aşk istemiyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Acı Sırlar

“ROMA'DAYKEN,” DEDİ MAGNUS “ROMALILAR GİBİ yapacaksın Alexander. Bir de Maserati'den başka araba kullanmayacaksın.”

Roma'ya mümkün olduğunca hızlı gitmeleri gerekiyordu. Bir Kapı kullanamayacakları için Magnus ikinci en iyi seçeneği değerlendireceğini söylemişti. Shinyun'un onlara aldıracağı yoktu. *Kırmızı Büyü Yazmaları*'nı okuyordu. Lafa karışmaması Alec'in de işine geliyordu doğrusu.

“Mükemmel bir seçim,” dedi lüks arabalar kiralayan şirketin temsilcisi. “Klasik 3500 GT Spyder tam size göre.”

Alec, Magnus'un kulağına eğildi. “Sen arabalardan anlar mısın?”

Magnus'un yüzüne göz kamaştırıcı bir gülümseme yayıldı. “Yooo. Sadece İtalyan arabası ve kırmızı diye seçtim.”

Yirmi dakika sonra üçü, kulaklarında rüzgârın ısılığıyla A13 karayolundan Bologna'ya doğru ilerliyordu. Shinyun arka koltuğa uzanıp botlu ayaklarını cama dayamıştı. Ara sıra yüksek sesle kitaptan bölümler okuyordu. Alec yolcu koltuğunda, anlamadığı bir dildeki haritayla cebelleşiyordu.

“Düz vites kullanmayalı bayağı oldu,” dedi Magnus. “Şoförlüğüme laf atılmasın, lütfen.”

Erken bir akşam yemeği için tam zamanında Floransa'ya vardılar. Magnus'un rezervasyon yaptırdığı restoran o kadar küçüktü ki Alec bir an şefin salonuna geldiklerini sandı. Ama hayatının en lezzetli makarnasını yedi.

"Hiç mola vermeden araba kullanamam," dedi Magnus. "Sonra kaza filan yaparım. Bence eski gezi programımızdaki bir yere uğrayabiliriz. Boboli Bahçeleri buraya çok uzak değil."

"Bana uyar," dedi Alec.

Shinyun davet edilmemesine rağmen kitabı koltuğunun altına sıkıştırıp peşlerine takıldı.

Arno Nehri boyunca yürürlerken Magnus şehir hakkında bilgi vermeye koyuldu. Ponte Vecchio'nun üzerinden geçtiler. Sokak satıcılarının arasından zikzaklar çizerek ilerlediler. Magnus kaşla göz arasında bir fular, bir güneş gözlüğü, bir *zeppola*¹ ve onu Operadaki Hayalet'e benzeten bir pelerin aldı.

Boboli Bahçeleri'ne geldiklerinde etrafındaki heykellerin arasından geçip ortadaki dikilitaşa doğru yürüdüler.

"Ne zamandır evdekilere göndermek için fotoğraf çekmiyorum," dedi Alec.

Magnus koluna girdi ve onu Neptün Çeşmesi'yle Bolluk Heykeli'nin yanından geçirip dev bir kaplumbağanın üzerinde oturan çıplak bir adam heykelinin önüne götürdü. Burasının fotoğraf çekmek için en uygun nokta olduğunu söyledi. Panama şapkasını arkaya itip *Morgante* adlı heykelin yanında azametli bir poz verdi. Alec de diğer yanına geçti. Ellerini ceplerine sokup gülümsedi. Shinyun, Alec'in telefonuyla birkaç kare fotoğrafını çekti.

"Sağ ol," dedi Alec. "Bunları Isabelle'e yollayıp harika vakit geçirdiğimizi yazacağım."

"Cidden mi?" diye sordu Magnus.

Alec gözlerini kırptırdı. "Elbette. Yani Isabelle'i, Jace'i ve annemle babamı özlüyorum, ama..."

1 Yağda kızartılan hamur işi -ed.n.

Magnus başka bir şey bekliyor gibiydi. Alec bir an düşündü. “Clary’i de tabii,” diye ekledi. “Biraz.”

“Küçük bisküvim,” dedi Magnus. Onu kim özlemez?” Ama hâlâ gergin görünüyordu.

“Simon’ı o kadar iyi tanımıyorum,” dedi Alec.

Alec zaten fazla insan tanımıyordu. Bu insanlar ailesiydi. Jace’i de aileden görüyordu. Bir de Jace’in yeni kız arkadaşı ve yine Jace’in aralarına gizlice soktuğu vampir vardı. Tabii Gölge Avcılarının da bazılarını tanıyordu. Aline Penhallow, Alec’in yaşındaydı ve hançerler konusunda ustaydı. Ama Aline, Idris’te yaşıyordu. Dolayısıyla New York’ta olsa bile onunla takılamazdı.

Bahçelerde dolaşmaya başladıklarında Alec’in birden kafasına dank etti. Magnus belki de ailesine, arkadaşlarına ve en önemlisi de Gölge Avcılarına ne diyeceğini dert ediyordu. Sonuçta onlar Magnus’la Alec kadar yakın değildi. Belki de ondan şüpheleneceklerdi.

Alec, Magnus için biraz endişelenmeye başlamıştı doğrusu. Ona iyi vakit geçirtmek için bu kadar uğraşıp didindiğini gördükçe üzülüyordu. Alec’in eğlenmesi için Magnus’un eğlenmesi yeterliydi. Ama şimdi Magnus’un sadece rol yaptığını görebiliyordu. İşin kötüsü, bunu Shinyun’un yanında konuşamazdı. O sırada, telefonu çaldı.

Isabelle arıyordu.

“Ben de seni düşünüyordum,” dedi Alec.

“Kalp kalbe karşıymış,” diye şakıdı Isabelle. “Tatil nasıl gidiyor? Eğleniyor musun, yoksa yine bir işler peşinde misin? Seni bilirim, rahat duramazsın.”

“Boboli Bahçeleri’ndeyiz,” dedi Alec. “Herkes iyi mi? Jace’le Clary birbirlerinin başlarını yeni belalara sokmuyordur umarım?”

“Onları da böyle bir ilişki işte. Ama hayır. Jace, Simon’la takılıyor. Video oyunu oynuyorlarmış.”

“Sence Simon ona birlikte takılalım demiş midir?” diye sordu Alec şüpheyle.

“Ay, tabii ki, hayır.”

“Jace daha önce video oyunu oynadı mı? Ben hiç oynamadım.”

“Sanmam, ama yakında taktiği kapar. Simon bana da anlattı. Pek zor gelmedi.”

“Simon’la nasıl gidiyor?”

“Sıra numarasını aldı. Şimdi kapımda kuyruk olan erkeklerin arasında bekliyor. Magnus’la sen ne âlemdesiniz?”

“Aslında o konuda senden yardım isteyecektim.”

“İşte bu!” diye bağırdı Isabelle. “Doğru adrestesin şekerim. Jace’e akıl danışmak da neyin nesiydi, hiç anlamadım zaten. Pekâlâ, şimdi onu nasıl baştan çıkaracağını anlatıyorum. Öncelikle bir greyfurta ihtiyacın var ve...”

“Dur!” dedi Alec. Magnus’la Shinyun’dan uzaklaşıp bir çalılığın arkasına saklandı. Diğer ikisi arkasından şaşkınlıkla baktı. “Lütfen, cümleleri bitirme. Ben şu küçük tarikat meselesini kastediyordum. Umarım o işi bir an önce çözebiliriz, yoksa Magnus’un içi rahat etmeyecek.”

Tarikat işi çözülsürse, iblisler Magnus’un peşini bırakacak, Magnus zan altında kalmaktan kurtulacak ve Meclis tehdidi ortadan kalkacaktı. Alec o zaman daha mutlu bir hayatları olacağından emindi.

“Doğru ya,” dedi Isabelle. “Ben de ondan aradım. Aline Penhallow’a bir mesaj yolladım. Merak etme, kelimelerimi dikkatli seçtim. Ama Aline şu an Idris’te değil. Onun için bize yardım edemez. Ben de Enstitünün arşivlerini biraz karıştırdım. Tarikatlarla ilgili fazla bilgi yok. New York’ta böyle bir sorun yaşanmamış anlaşılan. Muhtemelen yüksek kiralar yüzündendir. Ama eski, el yazması bir kitabın bir kopyasını buldum. Yararlı olabilecek sayfaların fotoğrafını çektim. Sana yollayacağım.”

“Sağ ol, Izzy,” dedi Alec.

Isabelle duraksadı. “Bir de... ilk sayfasında çok tanıdık birinin resmi var.”

“Yapma ya?”

“Alec!”

“Sen bana bütün sırlarını söylüyor musun, Izzy?”

“Hayır,” dedi Isabelle daha yumuşak bir sesle. “Ama şimdi sana bir sırrımı vereceğim. Kapımda kuyruk olan erkekler arasında galiba en çok Simon’ı beğeniyorum.”

Alec çalıların üzerinden, serin İtalyan akşamında heykelleri taklit ederek poz veren Magnus’a baktı. Shinyun gülümsemedi, ama elinden gelse bunu yapardı şüphesiz. Magnus’u sevmemek elde değildi.

“Pekâlâ,” dedi Alec. “Kapımda kuyruk olan onca erkek arasında benim favorim kesinlikle Magnus.”

Isabelle çığlık atınca Alec sırtıttı.

“Sesin mutlu geliyor,” dedi kız kardeşi. “Doğrusu, içim rahatladı. Tamam, işlerine burnumu sokmayacağım. Ama sırların konusunda bana güvenebileceğini bilmeni istiyorum.”

Alec eski günleri ve eski korkuları hatırladı. Isabelle’in erkeklerle ilgili sohbetler açmaya çalışmasını ve kendisinin hemen konuyu değiştirmesini. Kardeşine hep kızmış ve birinin onları duyacağından endişe etmişti. Bazı geceler ailesi tarafından reddedileceğini, Meclis’ten dışlanacağını ve Jace’le Max’in ondan nefret edeceğini düşünüp saatlerce uyanık kaldığı olmuştur. O zamanlar tek tesellisi Isabelle’di. O biliyor ve Alec’i yine de seviyordu.

Alec gözlerini kapayıp “Biliyorum,” diye mırıldandı.

Telefonu kapattıklarında bir an uzaklara daldı. Magnus, Isabelle’e Kızıl El’den söz ettiğini öğrenmeliydi.

Gidip onunla konuştu ve sözlerini bitirirken “Özür dilerim,” dedi. “Ona her şeyi anlatmaya alışmışım.”

“Özür dilemene gerek yok,” dedi Magnus hemen. Ama gözlerinde yine sıkıntılı bir ifade belirmişti. Gizlemeye çalışsa da

Alec moralinin bozulduğunu görebiliyordu. “Bak, ben... kardeşine istediğini söyleyebilirsin. Hatta dilediğin herkese.”

“Vay canına,” dedi Shinyun. “Biraz aceleci davranmıyor musun, Magnus? Aşırı güveninin sonu Meclis’in hapisanesinde bitmesin?”

“Zannetmem,” dedi Magnus.

Alec, Shinyun’a çenesini kapamasını söylemek istiyordu, ama Magnus’un ona nazik davranmaya çalıştığının farkındaydı.

Shinyun’a çıkışmak yerine, “Roma’da Roma Enstitüsüne gitmeyi düşünüyorum,” dedi.

“Neden? Magnus’u daha çabuk hapse attırmak için mi?” diye bağırdı Shinyun.

“Hayır!” dedi Alec. “Silaha ihtiyacımız var ve oradan temin edebileceğimi düşündüm. Ayrıca iblis çağırma faaliyetleriyle ilgili bilgi edinebilirim Kızıl El’i daha kolay buluruz. Roma kocaman bir şehir. Aramaya nereden başlayacağımızı bile bilmiyoruz. Ama Enstitüye yalnız gideyim diyorum. Benden şüphelenmezler.”

Shinyun itiraz etmek için ağzını açtı.

Ama Magnus ona fırsat vermedi. “Tamam.”

“Siz aklınızı kaçırmışsınız!” dedi Shinyun.

“Ona güveniyorum,” diye mırıldandı Magnus. “Senden de, herkesten de daha çok.”

Gelgelelim Boboli Bahçeleri’nin yakınındaki bir internet kafede Isabelle’in gönderdiği dosyayı bastıklarında Alec, Magnus’un güveninin sarsılacağından endişe etmeye başladı. Zira kız kardeşi onlara *Kırmızı Büyü Yazmaları*’nın ilk birkaç sayfasını yollamıştı.

“Bu olayı fazla büyüttüğümü düşünmenizi istemem,” dedi Magnus “ama aaaah Tanrım neden. Kız kardeşinin bize bugün yollayacağı bir şey için bütün geceyi karanlık bir zindanda geçirmemize ne gerek vardı?”

Alec, Kızıl El’in şanlı tarihini anlatan sayfaya baktı. Büyük

Zehir müritlerine atlara beyaz çizgiler çizmelerini ve dağ faresini Fas'ın geleneksel hayvanı ilan etmelerini emrediyordu.

“Çok ironik,” dedi.

“Değil,” dedi Shinyun. “İroni ona den...”

Magnus'un ters bakışıyla sustu.

Alec omzunu silkti. “Kitabın bir kopyasının daha olmasının mahsuru yok bence. Shinyun orijinalini okuyor. Bunu da ben okurum.”

Haritayı okumaktan daha kolay olmalıydı. Arabaya dönerken Alec, Magnus'un anahtarla oynadığını gördü.

“Yorulduysan ben kullanırım,” diye önerdi.

“Daha önce düz vites kullandın mı?”

Alec duraksadı. “Dörtlü at koştururken, ok atmaktan daha zor olmasa gerek.”

“Kesinlikle değil. Hem sende süper insan refleksleri var.”

Anahtarı Alec'e atıp yolcu koltuğuna otururken gülümsüyordu. Alec de gülerek direksiyona geçti.

Magnus otoparktan çıkmadan önce birkaç tüyo verdi.

“Sol ayağını yavaşça debriyajdan çekerken sağla hafifçe gaza bas.”

“Olamaz!” diye dalga geçti Alec. “Aynı anda iki ayağımı birden mi hareket ettireceğim?” Ama Magnus'u dinlemeyip birden gaza yüklendiğinde araba motordan yükselen homurtular eşliğinde ileri atıldı. Magnus gülümsemekle yetindi.

Alec tabii ki düz vites arabaya kolayca alıştı. Az sonra, ustaca manevralarla otoparktan çıktı.

“Asfaltı ağlatmaya hazır mısınız?” diye sordu Magnus.

Alec güldü ve Maserati dar sokakta kıvrılarak ilerlemeye başladı. Otobana çıktıklarında Alec gaza bastı.

“Bu kadar hızlı gitmek zorunda mıyız?” diye sordu Shinyun.

Kırmızı, üstü açık arabadan bir homurtu daha yükseldi. Alec, Magnus'a göz attığında güneş gözlüğü takıp yüzünü rüzgâra verdiğini gördü.

Magnus'un biraz dinlenmesine yardımcı olabildiği için mutluydu. Ayrıca araba kullanmanın bu kadar zevkli olduğunu da bilmiyordu. Araba deyince aklına Manhattan trafiğinde gıdım gıdım ilerleyen araçlarla mutsuz sürücüleri geliyordu. Orada yaya olmak müthiş bir özgürlüktü. Ama Toskana kırlarında, hele de böyle bir arabayı sürmenin keyfi apayrıydı. Gözleri yine yakışıklı erkek arkadaşına kaydı. Rüzgârın arkaya savurduğu saçları ve güneş gözlüğüyle çok çekiciydi. Hayat bazen gerçekten güzeldi. Alec içine dolan mutluluğu bozmamak için arka koltuktaki huysuz büyücüyü şimdilik görmezden gelmeye karar verdi.

Sonraki bir saat boyunca Apenin Dağları'nı takip ederek Toskana'nın kalbine doğru ilerlediler. Sollarında, günbatımının sıcak renkleriyle kıvılcık boyanan tarlalar ufka dek uzanıyordu. Sağda, tepelerin üzerinde aşağıdaki yemyeşil üzüm bağlarına bakan taş villalar vardı. Selvi ağaçları rüzgârda fısıldaşıyordu.

Dağlık Chianti bölgesine vardıklarında karanlık basmıştı. Alec Maserati'yi kullanmaya alışmıştı. Ama gece vakti uçurumlu yollarda düz vites araba kullanmak biraz zorlayıcı bir deneyimdi doğrusu.

İşin kötüsü, farların ışıkları belirli bir mesafeye kadar aydınlatıyordu. Dolayısıyla yolun sadece bir bölümünü, dağın yüzünü ve diğer taraftaki uçurumu görebiliyorlardı.

Alec birkaç döneşte başarıyla vites küçülttü, ama yüzü ter içinde kalmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Magnus.

"Evet, şahaneyim," dedi Alec.

Hayatını iblislerle dövüşerek geçiriyordu. Araba kullanmaksa en sıradan ölümlülerin bile becerdiği bir şeydi. Dikkatini toplarsa bu sınavın da üstesinden gelebilirdi.

Ama direksiyonu gereğinden daha sıkı tutuyor ve vites değiştirirken sert davranıyordu.

Özellikle zor bir döneşte yanlış bir zamanlama yaptı ve araba kontrolden çıktı. Alec ayağını gazdan çekmeden direk-

siyon hâkimiyetini geri kazanmaya çalıştı ama başaramayınca frene bastı ve dik yokuşta kendi etraflarında dönmeye başladılar.

Birden manzarayı karşıdan gördüler ki bu hiç de iyiye işaret değildi. Uçurumdan düşeceklerdi.

Alec, Magnus'u korumak için ona doğru atıldı. Magnus kolunu yakaladı. Alec bu tuhaf bağlantı hissini daha önce de bir kere dalgalı bir denizdeki bir gemide hissetmişti. Magnus ona güç almak için uzanıyordu. Elini Magnus'un kiyle buluşturdu ve parmaklarını onunkilere kenetledi.

Bu arada araba kayarak yoldan çıktı. Tam aşağı yuvarlanacakları sırada birden durdular. Boşta dönen iki tekerleğin altındaki hava sihirle maviye boyanmıştı. Maserati bir an daha orada asılı kaldıktan sonra geriye doğru kaydı ve kendilerini yolun kenarındaki çakıl taşlarının üzerinde buldular.

"Sana hızlı gittiğini söylemişim," dedi Shinyun arka koltuktan.

Magnus, Alec'le ikisinin ellerini göğsüne bastırmıştı. Alec onun elini daha da sıkı tuttu. Büyücülerin kalbi insanlarınkinden farklı atıyordu. Magnus'un kalp atışları en zor anlarında sığındığı bir liman gibiydi.

"Sadece ufak bir uçurumdu," dedi Magnus. "Halledemeyeceğimiz bir şey değildi."

Alec'le ikisi arabadan indi. Magnus gece gökyüzünü kucaklamak istercesine kollarını iki yana açtı. Alec uçurumun kıyısına gidip aşağı baktı. Yolun diğer tarafında kayalıkların arasındaki bir düzlüğe açılan, küçük bir patika vardı. "Gece araba sürmek tehlikeli," dedi Magnus'a. "Burada konaklasak mı acaba?"

Magnus etrafına bakındı. "Burada mı?"

"Kamp yaparız. Eğlenceli olmaz mı? *Marshmallow* bile kızartabiliriz. Tabii bir yerlerden malzeme çağırman gerekecek."

Shinyun arabadan inip yanlarına gelmişti. "Dur, tahmin edeyim, hayatım," dedi Magnus'a ruhsuz bir sesle. "Senin kamp anlayışın, otelinin mini barı olmaması."

Magnus gözlerini kırıştırdı.

“Espriydi,” dedi Shinyun.

Magnus gözlerini gecenin karanlık gökyüzüne kaldırdı. Alec onun altın rengi gözlerinde gümüşü yeni ayın yansımaları görebiliyordu. Magnus tebessüm edince dudakları ayın şekliyle uyum gösterdi.

“Pekâlâ,” dedi. “Eğlenelim bakalım.”

Alec *Kırmızı Büyü Yazmaları*’nın kopyasını bir kenara bırakıp Magnus’un kurduğu kamp alanını dolaştı. Erkek arkadaşının iki kişinin rahatça uyuyabileceği ve ayakta dik durabileceği genişlik ve yükseklikte bir çadır tercih edeceğini varsaymıştı. En azından Shinyun kendine böyle bir çadır seçmişti.

Magnus’un seçtiğiyse bir kamp çadırından çok sirk çadırını andırıyordu. Perdeleri ve fistolu kenarları bile eksik değildi. Geniş oturma alanında iki yatak odası, bir banyo, bir hol ve bir salon vardı. Alec keçi derisinden dev çadırın etrafında bir tur attı. Arkadaki üzeri kapalı verandada bir de tam teşekküllü mutfak olduğunu fark etti. Son dokunuş niyetine ön kapının yanına antik Roma lejyonlarının kartal sembollerinden dikilmişti. Magnus’un “Roma’dayken” konseptine de gayet uygundu.

Magnus arka kapıdan çıkıp yanına geldi. “Eee, ne düşünüyorsun?” diye sordu. Kendinden pek memnun görünüyordu.

“Harika olmuş,” dedi Alec. “Ama bu kadar keçi derisini nereden bulduğunu merak ediyorum.”

Magnus omzunu silkti. “Sadece şunu bil yeter. Ben sihre inanırım, zalimliğe değil.”

O sırada, bir emme sesi duyuldu ve karşılarında devasa bir yapı belirdi. Her yerinden havaya tozlar dağılıyordu. Shinyun’un çadırının durduğu yerde şimdi iki katlı bir ağaç ev vardı. Shinyun evden çıkıp Magnus’u kibirli bakışlarla süzdü.

Le Mercerie’den beri aralarında bir çekişme vardı. Belki de bütün büyücüler birbirlerinin güçlerini deniyordu. Magnus’un

işi eğlenceye vurduğu çok belliydi. Ama Alec, Shinyun'un bu oyunu biraz daha ciddiye aldığını düşünüyordu. Tabii hâlâ bütün sadakatiyle Magnus'un, Shinyun'dan daha yetenekli bir büyücü olduğuna inanıyordu.

"Tepedeki kulelere bayıldım," diye seslendi Magnus neşeyle. "Bir şeyler atıştırılalım mı?"

Alec, Magnus'u gösterişle yenmenin zor olduğunu düşündü. Zira ne yaparsanız yapın, sinir olmak yerine hayran kalacaktı.

Kampın diğer ucundaki ateş çukurunun başında toplandılar. Uçurumla aralarında sadece birkaç metre vardı. Çukuru Magnus inşa etmiş ve Shinyun geliştirmişti. Tıpkı Viking cenazelerinde ölüleri yaktıkları odun yığınlarına benziyordu. Geceye yükselen alevlerle Valhalla'ya bir mesaj yollamaya çalışıyorlardı sanki.

Ayın altından geçen bir bulut kümesi Apenin Dağları'nın en yüksek noktası Corno'ya doğru sürüklendi. Kafalarının üzerinde ateşböcekleri uçuşuyordu. Etraflarındaki doğa capcanlıydı. Ağustosböcekleriyle baykuşlar aşağıdaki vadiden yükselen rüzgârın ışılgına eşlik edercesine ötüyordu. Az sonra bu senfoniyeye kurtların ulumaları da katıldı.

"Bir yalnızlık türküsü söyler gibiler," dedi Shinyun.

Alec başını iki yana salladı. "Yalnız değiller. Hep birlikte avlanıyorlar."

"Tıpkı bir uzman gibi konuştun. İlla sürü halinde mi avlanmaları gerek? Bir zamanlar ben de yalnız avlanıyordum."

"Pek hoşlanmamış olmalısın ki bir tarikata katılmışsın," dedi Alec ve anında pişman oldu.

Shinyun tekrar konuştuğunda sesi gergindi. "Söylesene, Gölge Avcısı. Aşağıdünyalıların başı dertteyken Nefilimler ne cehennemdeydi?"

"Bizi koruyorlardı," dedi Magnus. "Alec'in Venedik'te neler yaptığını bilmezmiş gibi konuşma."

"Seninle olmasaydı, dün yaşananlardan haberi bile olmaya-

caktı,” dedi Shinyun. “Nefilimlerin olayı bu. Peşimize düşerler, canımızı yakarlar ve bizi terk ederler. Ama merak ediyorum doğrusu. Büyücü çocuklarının, Melek’in çocuklarından daha değersiz olduğuna kim karar veriyor?”

Alec ne söyleyeceğini bilemedi. Shinyun ellerini dizlerine vurarak ayağa kalktı.

“Bana müsaade,” dedi. “Yorgunluktan sinirlerim bozuldu galiba. Yarın Roma’da olacağız ve kim bilir bizi orada neler bekliyor?”

Başını eğip onları selamladıktan sonra Magnus’la Alec’i ateşin başında yalnız bırakarak çadırına gitti.

“Ateşin başında şarkı söyleme planımın suya düşeceğini biliyordum,” dedi Magnus.

Elini uzatıp dalgın bir tavırla Alec’in ensesini okşadı. Alec onun dokunuşuna doğru eğildi. Magnus elini indirdiğinde Alec de o eli takip etmek istedi.

“Shinyun’u dert etme,” dedi Magnus. “Büyücülerin çoğunun geçmişleri trajedilerle dolu. Hepimiz iblislerin kararttığı bir dünyaya doğuyoruz. Öfkemize yenilmemiz normal.”

“Sen öfkeli değilsin,” dedi Alec.

Magnus’un sesi buruklaştı. “Ah, tabii ki öyleyim.”

“Yine de Shinyun’un bir tarikata katılmasına gerek yoktu.”

“Benim de bir tarikat kurmama gerek yoktu,” dedi Magnus.

“O başka.”

“Haklısın. Çok daha kötü.” Magnus ateşe bir dal atıp yanmasını izledi. Bu arada Alec de onu dikkatle izliyordu.

Magnus Bane her zaman çekici, havai, değişken ve kaygısızdı. Brooklyn’in, cafacalı renklere bayılan ve gözlerinin etrafı ıslık ıslık parlayan Baş Büyücü’süydü. Kedisi için doğum günü partileri düzenlerdi. Dilediği insanı arzular ya da sever ve bunu dile getirmekten asla çekinmezdi.

Gelgelelim tüm bu ısıltılı kişiliğinin ardında sonsuz bir karanlık vardı. Alec onun bu yanını da öğrenmedikçe Magnus’u asla gerçek anlamda tanıyamayacaktı.

“Shinyun’u neden peşimize taktığını biliyorum,” dedi usulca. “Önceleri anlayamadım. Hatta bir ara benimle yalnız kalmak istemediğini bile düşündüm.”

“Alec, ben...”

Alec elini kaldırdı. “Ama sonra fark ettim. Kendini ondan sorumlu hissediyorsun. Kızıl El’in ona verdiği zararı telafi etmek istiyorsun.”

Magnus yavaşça başını salladı. “O benim karanlık aynam, Alexander. Ben şanslıydım. Yanımda annem vardı. Ragnor’la Sessiz Kardeşler vardı. Onların ilgisi ve şefkati olmasaydı ben de Shinyun gibi oradan oraya savrulabilirdim. Kim bilir, belki de çaresizlikten Kızıl El gibi bir topluluğun bir parçası olmak isteyebilirdim.”

“Geçmişten çok bahsetmiyorsun,” dedi Alec. “Ragnor Fell’le yakın olduğunuzu bile bilmiyordum. Ama öyleydiniz sanırım?”

“Evet,” diye yanıtladı Magnus. “O benim ilk arkadaşımdı.”

Alec ellerine baktı. Onun ilk arkadaşı Jace’i ve Magnus bunu biliyordu. Hakkındaki her şeyi biliyordu. Alec’in hiçbir gizli kapaklı yönü yoktu. İncindiğini belli etmemeye çalıştı. “Bana neden söylemedin?”

Kamp ateşinden yükselen kıvılcımlar karanlık gecede kısacık bir an yanıp sönüyordu.

Belki de Magnus için onu seven ölümlüler kısa ömürlü parlak ışıklardı. Belki Alec de bu upuzun hayat hikâyesindeki bir andan ibaretti. Magnus gibi bir kapalı kutunun sonsuz yaşamındaki önemsiz duraklardan biriydi.

“Bu tür şeyleri kimse gerçekten bilmek istemez de ondan,” dedi Magnus. “Genellikle üvey babamı öldürdüğümü öğrendiklerinde gerisini dinlemek istemezler. Sen zaten göreceğini gördün. Dün gece *Kırmızı Büyü Yazmaları*’nı gördün. Kanlı bir sunağın ardında gizli tüm o saçma ve düşüncesizce laflarımı gördün. Her seferinde, benden kaçacaksın diye endişe ettiğim için beni suçlamazsın herhalde?”

“Gölge Avcıları kolay kolay korkmaz,” dedi Alec. “Shinyun konusunda kendini suçladığını biliyorum, ama kötü bir niyetin yokmuş ki. Ben kitabı okuduğumda ne gördüm biliyor musun? Bütün bunların ardındaki iyi yüreği. Sen sadece büyücü çocukların yalnız kalmamasını istemişsin. Senin çektiğin acıları çekmemelerini istemişsin. Bu geziye seni daha iyi tanımak için çıktım ve tanıdım da Magnus.”

“İstemediğin kadar çok şey öğrendiğinden eminim,” diye mırıldandı Magnus.

“Dinle bak. İşte öğrendiklerim. Kafeslerinden sana hırlayan hayvanları sevmeye çalışıyorsun. Arkadaşın öldü ve bana onu tanıdığını bile söylemedin. Ama bununla ilgili bir vampiri teselli etmeye çalıştın. Her zaman insanlara yardım etmek için didiniyorsun. Bana ve arkadaşlarıma defalarca yardım ettin. Raphael Santiago’yu bile rahatlatmak için uğraştın. Shinyun’a ve diğer büyücü çocuklara yardım eli uzatmak istiyorsun. *Kırmızı Büyü Yazmaları*’nın daha ilk satırlarında anladım. Aslında tek gayen çocukları kanatlarının altına almaktı.”

Magnus hafifçe güldü.

“Cidden böyle mi düşünüyorsun? Ben...” Gözlerini kapadı. “Bu ilişkinin benim yüzümden bitmesini istemiyorum. Söyleyeceğim bir şeyin seni kaçırmamasından endişe ediyorum. Gerçeklerin ne kadarını istiyorsun, Alexander?”

“Hepsini,” dedi Alec.

Magnus alevlerden daha parlak gözleriyle ona bakarak elini uzattı. Alec onun elini sımsıkı tuttu. Kalbi küt küt atarak bekledi.

“Bana geçmişini gösteren bir büyü yapmayacak mısın?” diye sordu birkaç saniye sonra.

“Ah, hayır,” dedi Magnus. “Tüm o travmatik olayları yenisinden yaşamak istemiyorum. Sadece anlatacağım ve elini tutmak istedim.”

“Anladım,” dedi Alec. “Nasıl istersen.”

Magnus ona sokuldu. Alec ondan yükselen ısıyı hissedebili-

yordu. Büyücü düşüncelerini toplamak için başını eğdi. Bir iki kere söze başlamak için derin nefesler aldı. Her seferinde Alec'in elini daha da sıkı tuttu.

"Annemin beni sevdiğine inanmak istiyorum," dedi. "Tek hatırladığım çok üzgün olduğu. Onunlayken hep kendimi onu mutlu etmek zorundaymışım gibi hissederdim. Kendimi kanıtladığımda mutlu olacağını sanırdım. Ama geç kaldım. Ahırda kendini astı. Üvey babam ahırı yaktı ve küllerin arasına annem için bir mabet inşa etti. Benim ne olduğumdan emin değildi. *Ben* de ne olduğumdan emin değildim, ama o, onun oğlu olmadığımı biliyordu, bir insan olmadığımı da. Çok sıcak bir gün uyumdan üvey babamın bana seslenişyle uyandım."

Üzüntüyle gülümsedi. "Beni eski adıyla çağırıyordu. Annemin verdiği adla. Şimdi o ismi bir tek kişi bilmiyor."

Alec onu kurtarabilirmiş gibi elini biraz daha sıkı. Ama bunun için yüzyıllarca geç kalmıştı.

"İstemiyorsan daha fazlasını anlatmak zorunda değilsin," diye fısıldadı.

"Hayır, istiyorum," dedi Magnus, ama devam ettiğinde sesi titriyordu. "Bana birkaç kez vurdu. Sonra da ensemden tuttuğu gibi ahıra götürdü. Annemin kendini astığı ip hâlâ kirişte asılı duruyordu. İsten kararmıştı. Derenin şırıltısını duyabiliyordum. Sonra üvey babam beni kıyıya götürüp başımı suya daldırdı. Ama önce hiç duymadığım kadar yumuşak bir sesle 'Seni günahlarından arındıracağım,' dedi."

Alec nefesini tutmuştu. Buna engel olamıyor, sanki Magnus'un çocuk hali için saklamak istercesine nefesini tutuyordu.

"Sonrasında olanları hatırlamıyorum. Bir an boğuluyordum." Duraksayıp ellerini kaldırdı. "Sonra üvey babamı diri diri toprağa gömdüğümü hatırlıyorum."

Kamp ateşi birden güreyerek göğe yükseldi. Alec, Magnus'u yakıcı sıcaktan korumak için kolunu yüzüne siper etti.

Sonra alevler hızla küçüldü. Magnus olanların farkında bile değildi. Alec, Shinyun'u merak etti. Gürültüyü duymuş muydu acaba? Ama diğer büyücü ortalarda görünmedi. Belki de uyurken kulaklık takıyordu.

"Sonra kaçtım," diye devam etti Magnus. "Yolum Sessiz Kardeşler'le kesişene dek hep saklandım. Bana sihrimi nasıl kontrol edeceğimi öğrettiler. Gölge Avcılarına her zaman diğer büyücülerden daha çok sempati duydum, çünkü Sessiz Kardeşler beni kendimden korudu. Hâlâ bir iblisin çocuğu olduğumu ve başka hiçbir şey olamayacağımı düşünüyordum. Henüz başka bir büyücüyle tanışmamıştım, ama Ragnor Fell'in bir Gölge Avcısı ailesiyle bağlantısı vardı. Sessiz Kardeşler onu beni eğitmesi için çağırdı. Ragnor'un ilk öğrencisi olacaktım. Sonra öğretmenliği sevdi. Gölge Avcısı çocuklarına büyülerini ve bizden korkmamayı öğretti. En kötü öğrencisinin ben olduğumu söylerdi. Durmadan şikâyet ederdi. Hiçbir şeyden mutlu olmazdı. Ama onu çok severdim." Gözlerini alevlere dikti. "Bir süre sonra, ikinci arkadaşım Catarina Loss'la tanıştım. Bazı ölümlüler onu bir direğe bağlayıp yakmaya çalıştığında araya girdim."

"Başka hayatlar da kurtardığını *biliyordum*," dedi Alec.

Magnus hafifçe kıkırdadı. Alec onun ellerini ovuşturarak ısıtıttıktan sonra Magnus'a sıkıca sarıldı. Magnus da geri çekilmedi. Başını Alec'in omzuna yasladı.

"Hem kendi kurtarmışsın hem de başkalarını," diye fısıldadı Alec kulağına. "Ama kendini kurtarmasaydın onları da kurtarmazdın. Ben de seni asla bulamazdım."

Alec, Magnus'un içindeki karanlık konusunda haklıydı. Onca karanlık ve acı arasında Magnus yine de yaşam ve renkle parlayan bir ışık, etrafındaki herkes için bir neşe kaynağı olmayı başarmıştı. Alec şimdi aynaya bakıp da orada tamamlanmış bir insan görüyorsa bunun sebebi Magnus'tu.

Yavaşça sönen ateşin başında dakikalarca öylece kaldılar.

“Üzülme,” dedi Alec uzun bir sessizliğin ardından. “Sadece önemsiz bir iblis tarikatı. Halledemeyeceğimiz bir şey değil.”

Magnus’un, yanağına değen dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Savaşlar Şehri

† † †

Roma düşerse bütün dünya düşer.

—Lord Byron

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elindekini Değerini Bil

ŞU DÜNYADA ROMA GİBİ BİR ŞEHİR DAHA YOK diye düşündü Magnus, ufukta bazilikaların kubbeleri görüldüğünde. Tabii aynısını birçok şehir için söyleyebilirdi. Sonsuz yaşamın güzel yanlarından biri de buydu. Dünyanın mucizelerinin ucu bucağı yoktu zira.

Tokyo geleneklerle teknolojinin en mükemmel şekilde harmanlanmasıyla eşsiz bir şehre dönüşmüştü. Sonra bir de geniş bir alana yayılan ve renkleriyle insanın başını döndüren Bangkok vardı. Şikago kalın hamur pizzaları ve caz kulüpleriyle Magnus'un bir diğer aşkıydı.

Ve Roma altın Sonsuz Şehir'di.

Magnus'la Alec ateşin başında uyuyakalmıştı. Yeni günün ışığı ve kuşların cıvıltısıyla uyandılar. Magnus'un tanık olduğu en güzel sabahlardan biriydi.

Tek üzüntüsü özenle kurduğu çadırı kullanamamaları oldu. Alec içini doğru düzgün görmemişti bile. Halbuki Magnus eseriyle gurur duyuyordu. Neyse artık, diye düşündü. Belki bir ara yine kamp yaparlardı.

Kendini tazelenmiş hissediyordu. Bundan sonra görevine odaklanacaktı. Şu tarikat işini bir an önce halledip romantik

tatiline geri dönecekti. Kızıl El Roma'daydı. Magnus onları bulacaktı. Sonra da liderleri olacak tarikat hırsız, tatil katledici, Büyük İblis yalakası pisliğe gününü gösterecekti. Dünyada onu alt edebilecek tek bir büyücü yoktu. Barnabas bile. Hatta özellikle de o. Tarikat üyeleri Asmodeus'la iletişime geçecek kadar kafayı yediyse bile Magnus henüz onu diriltmediklerinden emindi. Aksi halde babası onunla çoktan bağlantı kurardı.

Yakında her şey bitecekti.

Magnus bütün kamp malzemelerini yerlerine geri yolladı. Shinyun da aynısını yaptı. Maserati'ye bindiler.

"Haritayı boşver," dedi Magnus Alec'e. "Nasıl olsa bütün yollar Roma'ya çıkar."

Alec ona sırtıttı. "Harita seninle aynı fikirde değil."

Yaklaşık iki saat sonra Roma sokaklarında ilerliyorlardı. Maserati'nin etrafı küçük motosikletler ve minicik Fiat'larla dolmuştu. Roma, Magnus'un uzun hayatında gördüğü en trafikli şehirlerden biriydi. Kolezyum'un karşısındaki Palazzo Manfredi adlı butik otelde bir süit tuttular. Aralarında sözsüz bir anlaşmaya vararak, akşama kadar klimalı ve rahat yataklı odalarında dinlenmeye karar verdiler. Shinyun bile perişan görünüyordu. Tek kelime etmeden bitişikteki odanın yolunu tuttu.

Alec süiti görünce ısıklık çaldı. Sonra bavulunu bir köşeye bırakıp yayını duvara yasladı ve kendini kırmızı, kadife kanepeye attı.

Magnus birkaç koruma büyüsu yapıp Alec'in yanına uzandı. Evde olsalar, kedisinin yapacağı gibi, Gölge Avcısı'nın üzerine tırmanıp yüzünü Alec'in boynuna gömdü ve kokusunu içine çekti. Alec usulca sırtını okşadı. Magnus onun çenesini öpüp yanağını hafifçe Alec'in iki günlük sakalına sürttü. Alec'in titrek bir nefes aldığını hissetti.

"Muhteşem kokuyorsun," diye fısıldadı Alec. "Ne bu?"

"Hımmm," diye mırıldandı Magnus uykuya direnerek. "Galiba sandal ağacı."

“Olağanüstü. Bana sarılısana. Yanımda olman hoşuma gidiyor.”

Magnus başını kaldırıp ona baktı. Alec’in gözleri kapalıydı.

Bana sarılısana. Yanımda olman hoşuma gidiyor. Belki de yarı uykudayken böyle şeyleri daha kolay söyleyebiliyordu. Alec’in ondan çekinebileceği şimdiye kadar aklına gelmemişti doğrusu. Bunları istemediği için söylemediğini düşünmüştü.

Alec’in istediği yapıp ona biraz daha sokuldu. Bacakları birbirine dolandı. Magnus işaretparmağını Alec’in yanağından dudaklarına kaydırды. Alec’in uzun ve uçları kıvrık kirpikleri, elmacık kemiklerini okşuyordu. Dudakları dolgun ve yumuşak, saçları ipeksiydi. Onun gibi, savaşta aslan kesilen bir Gölge Avcısı’nın bazen bu kadar narin görünebilmesine hayret ediyordu doğrusu.

Alec’i uyandırıp yatak odasına geçmeyi teklif etmeyi düşündü. Orada onu öpebilir ve şu güzelim saçlarını biraz daha karıştırabilirdi. Dudaklarını Alec’in yanağına sürtüp gözlerini kapadı...

Uyandığında tavandan yere kadar inen pencerelerden akşam güneşi sızıyordu. Kim bilir aradan kaç saat geçmişti? Alec artık yanında değildi.

Magnus onu balkondaki masada buldu. Önünde nefis bir peynir ve şarküteri tabağı, değişik ekmekler ve meyveler duruyordu. Alec şampanya kadehini kaldırarak onu selamladı.

“Alexander Lightwood,” dedi Magnus hayranlıkla. “Bravo!”

Alec kadehini parmakları arasında çevirirken kibarlığını bozan tek unsur suratındaki şapşal gülümsemeydi. “Prosecco?”

Balkon güneşten iyice ısınmıştı. Magnus aklına gelen herkese mesaj atarak Barnabas Hale’i görüp görmediklerini sordu. Bu arada da birkaç dilim ekmekle kuru etlerin yarısını mideye indirdi. Aceleleri olmasına karşın Alec’le erken bir akşam yemeği yemek kendini evinde gibi hissetmesine neden olmuştu.

Birlikte yaşamalıyız, diye düşündü. Yok, yok. Daha erken. Belki bir yıl dolduktan sonra.

Duşa girdiğinde Alec'in salonda sesini yükselttiğini duydu. Beline otelin havlularından birini alıncaya sarıp içeri koştu. Alec'i bir iblisle savaşıırken bulmayı bekliyordu.

Kanepede karşılıklı oturan Alec'le Shinyun şaşkınlıkla ona döndü. Sonra Shinyun kibarca başını çevirdi, ama Alec ona bakmayı sürdürdü. Magnus ancak o zaman belinde bir havlu ve sular damlayan saçlarıyla salonun ortasında dikildiğini fark etti.

Gerçekten de tuhaf bir manzara olmalıydı.

Parmaklarını şaklattığında birden üzerinde V yakalı, şarap rengi bir tişört, altında *skinny* bir kot ve boynunda süslü bir fular belirdi. Çıplak ayaklarıyla Alec'in yanına gidip sıcak yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra Shinyun'a baktı. "İyi akşamlar. Prosecco?"

"Ben gidiyorum," dedi Shinyun.

"Temelli mi?" diye sordu Alec umutla.

"Çoğu insan yarı çıplak halimi rahatsız edici bulmaz," dedi Magnus. "Hatta bunu bir ayrıcalık olarak tanımlayan devlet başkanları bile oldu."

Alec gözlerini devirdi. Fazlasıyla gergin görünüyordu. Belki de ikimize bir masaj ayarlamalıyım, diye düşündü Magnus.

"Roma'da bazı bağlantılarım var ama bir Gölge Avcısı'nın yanında konuşmazlar," dedi Shinyun. "Ayrıca iki gündür sizinle bir arabanın içinde takılıp kaldım. Alınmayın, ama biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Yok canım, neden alınam?" dedi Alec. "Sen takıl."

"Bari bir kahve içseydin?" dedi Magnus. Kendini biraz kötü hissetmişti doğrusu.

"Kalamam," dedi Shinyun.

"Neden ısrar ediyorsun?" diye atıldı Alec. "Bak, gitmek istiyor."

Shinyun, Magnus'u alaycı bir şekilde taklit ederek onları selamlayıp çıktı.

Magnus başını çevirdiğinde kendini Alec'le öpüşürken buldu.

Sadece Gölge Avcıları bu kadar hızlı ve sessiz hareket edebilirdi. Alec şimdi Magnus'un önündeydi. Kendi tişörtünü başından geçirip çıkardı ve ellerini Magnus'un kollarına koyarak onu tutkuyla öpmeye devam etti. Kısa sürede bu konuda çok yol kaydetmişti doğrusu. Bir anlığına geri çekilerek Magnus'un fularını çözdü. Tişörtünü çıkarıp pencereye doğru fırlattı. Magnus onun ellerini ve yüzünü öpüyordu. Muhteşem bir girdabın tam ortasında olmak gibiydi. Alec'in elleri hiç durmuyor, omuzlarını ve sırtını okşuyordu. Magnus ayakta durmakta zorlanınca duvara yaslanmak için geriye doğru bir adım attı. Ama dengesini kaybetti ve sırtını sertçe duvara çarptı.

"Pardon," dedi Alec. Birden endişelenmişti. "İyi misin?"

Magnus parmaklarını saçlarının arasına daldırıp onu kendine çekti.

"İyiyim," diye fısıldadı. "Hatta sevdim. Seni seviyorum. Gel buraya."

Tekrar öpüşmeye başladılar. Alec, Magnus'un dudaklarını emiyor, hafifçe ısıyor ve oburca öpüyordu. İkisinin de başı dönüyordu. Magnus avcunu onun kaslı karnına dayadı. Kotunun fermuarına uzandığında Alec, "Ah, Magnus," diye fısıldadı. "Sakin durma."

Magnus ellerinin titrediğini fark etti. Fermuarı indirdiğinde Alec başını arkaya attı. Gözleri kapandı ve uzun kirpikleri arzuy-la titreşti. Dudakları aralandı.

"Dur," diye fısıldadı.

Magnus anında geri çekildi, kalbi çarpıyordu. Ellerini arkasına saklamıştı.

"Tabii," dedi. "İstedikçe kadar bekleyebiliriz."

Alec ona uzandı. Ama sonra elleri iki yanına düştü. Yumruklarını sıktı. Bir an daha Magnus'a baktıktan sonra gözlerini kaçırdı. Magnus bakışlarını onun yüzünün sert hatlarında dolaştırırdı.

"Seni istiyorum," dedi Alec çaresizlikle. "Hayatımda hiçbir

şeyi bu kadar istemedim. Ama bu işte birlikteyiz. Tarikat konusunu dert ettiğini biliyorum. Shinyun'un yokluğunu fırsat bilip sen mutsuzken bunu yapmak istemiyorum."

Magnus Alec'ten başka kimsenin pantolonunun fermuarını çekerken bu kadar dokunaklı bir konuşma yapabileceğini sanmıyordu.

"Şu işi bir an önce çözmek istiyorum," dedi Alec. Tişörtünü giydi. "Gitmeliyim."

Magnus da gidip pencerenin önündeki yığından tişörtünü aldı. Bu arada pencereden o daha doğmadan önce gladyatörlerin dövuştüğü Kolezyum'a baktı.

"Keşke kalabilseydin," dedi usulca. "Ama haklısın. En azından bana bir veda öpücüğü ver."

Alec'in yüzünde biri onu incitmiş gibi tuhaf bir ifade vardı. Magnus'un bayıldığı mavi gözlerinde koyu gölgeler belirmişti.

İki adımda Magnus'un yanında bitti. Onu tişörtünden tutup güneşten ısınan cama yasladı. Uzun uzun öptü. "Ah, hayır," diye mırıldandı sonra. "Roma Enstitüsüne gitmeliyim."

Gidip yayını aldı. Tekrar Magnus'a döndüğünde elini kolunu nereye koyacağını bilemez gibi, onunla oynamaya başladı.

"Şehirde bir iblis faaliyeti varsa Enstitüdekiler bilir. Kaybedecek vakit yok. Zaten bütün gün uyuduk. Kim bilir tarikat bu arada ne işler karıştırdı?"

Magnus neredeyse ona sorumlu davrandığı için kızacaktı. Ama Alec haklıydı. "Sen nasıl uygun görüyorsan," dedi.

"Tamam, ben çıkıyorum. Ama söz ver, bensiz bir yere gitmek yok. Odaya kimseyi alma sakın."

Magnus, iblis zehirlerinin sebep olduğu halüsinasyonlarda cehennemini yedi kat dibine inmiş, sokaklarda aç susuz yatıp kalkmış, suları ateşe verecek kadar çaresiz hissetmiş ve çölde sarhoş gezinmişti. Uzun hayatının Roma'daki bu şık otelde biteceğini hiç sanmıyordu doğrusu.

Ama Alec'i endişe ettiği için daha da çok seviyordu.

Pervaza yaslandı. “Geri döndüğünde, kaldığımız yerden devam edebiliriz,” dedi hınzırca bir gülümsemeyle.

Alec ellerini yana açtı. Sonra bir şey diyecekmiş gibi derin bir nefes aldı. Ama başını iki yana salladı ve odadan çıktı.

Birkaç saniye sonra kapı tekrar açıldı ve Alec içeri daldı.

“Belki de kalmalıyım.”

Magnus ağzını açtı, ama Alec çoktan gözlerini kapamış, kafasını kapıya vuruyordu.

“Hayır, gitmem gerek. Hatta gidiyorum. Hoşça kal.”

Magnus’a el salladı. Magnus parmaklarını şaklattığında arabanın anahtarı avcunda belirdi. Onu Alec’e fırlattı. Alec anahtarı havada yakaladı. Magnus ona göz kırptı.

“Maserati’yi al. Ve çabuk dön.”

Cennetin Tutsağı

ALEC, ROMA’NIN DOLAMBAÇLI SOKAKLARININ köşelerini pek de akıl kârı olmayan bir hızla dönüyordu. Maserati’yi özleyecekti. Magnus’u ise şimdiden özlemişti.

Magnus’un banyodan fırladığındaki halini aklından çıkaramıyordu. Cildi sıcaktan parlıyordu. Dar kâlçalarına sardığı havlu, güçlü kasları ve dümdüz karnından süzülen su damlalarıyla gerçekten de etkileyici görünüyordu. Güneş ışığı nemli saçlarının arasına altın pırıltıları serpiştiriyordu. Alec, Magnus’un saçlarının en çok o doğal, jölesiz ya da spreysiz halini seviyordu. Aslında giyim tarzı da hoşuna gidiyordu, ama Magnus kıyafetlerini adeta bir zırh gibi kuşanıyordu. Kendisiyle ona her zaman kucak açmayan dünya arasına bir duvar örüyordu sanki.

Alec o odada sonrasında yaşananları da aklından çıkaramıyordu. Daha şimdiden üç kere geri dönmeye yeltenmişti. Hatta sonuncusunda dar bir sokakta manevra yapmaya çalışırken arabanın yanını sürtmüştü.

Magnus’un da onunla birlikte Enstitüye gelmesini isterdi doğrusu. Onun yokluğu içinde garip bir huzursuzluk yaratıyordu. New York’tan ayrıldıklarından beri her anları birlikte geçiyordu ve Alec buna alışmıştı. Başka bir iblis saldırısından

endişe etmiyordu. Otel odası Magnus'un sihriyle korunuyordu ve Magnus dışarı çıkmayacağına söz vermişti.

Ne tuhaftı. Alec New York'u özlüyordu. Jace'le Isabelle'i, annesiyle babasını, hatta Clary'i bile. Ama en çok hepi topu yarım saattir ayrı olduğu Magnus'u özlüyordu.

Eve döndüklerinde, Magnus birlikte yaşama fikrine sıcak bakar mıydı acaba?

Bütün Enstitüler gibi Roma Enstitüsünün kapıları da sadece Nefilimlere açıktı. Ve birçoğu gibi bu da dışarıdan bakıldığında eski ve terk edilmiş bir kilise görünümündeydi. Roma Avrupa'nın en kalabalık şehirlerinden biri olduğu için Enstitü binası fazladan sihirlerle korunuyordu. Ölümlüler önünden gelip geçerken onu çoğunlukla fark etmiyor ya da etseler bile anında unutuyorlardı.

Aslında bu insanı biraz üzüyordu doğrusu, çünkü Roma Enstitüsü bütün Enstitüler içinde en güzellerinden biriydi. Kentteki kubbeli, yüksek kemerli ve mermer sütunlu bazilikaları andırıyordu. Ama görüntüyü bozan aynalardaki yansımalar gibi, şehrin silüetiyle bağdaşmayacak kadar uzundu. Dar tabanı iki kısa bina arasında sıkışmıştı. Ama kubbeleri ve kuleleriyle üst katlara doğru bir ağaç ya da şamdan gibi açılıyordu. Dolayısıyla hem bir eski Roma havası vardı hem de çevreyle organik bir uyum içindeydi.

Alec yakınlarda bir park yeri buldu. Bir süre daha arabada kalıp *Kırmızı Büyü Yazmaları*'nı okumak isterdi doğrusu. Venedik'te buldukları kopyayla Isabelle'in gönderdiği sayfalar arasında daha şimdiden birkaç fark gözüne çarpmıştı. Ama zamanla yarışıyorlardı. Maserati'den inip Enstitünün kapısına yöneldi. İçeride sadece Gölge Avcılarıyla karşılaşacağını bilmesine rağmen nedense biraz gergindi. *Parabatai*'sini istiyordu. Yanında tanıdık bir sima olması için neler vermezdi.

"Hey, Alec!" diye seslendi biri arkasından. "Alec Lightwood!"

Alec dönüp sokağın karşısına doğru baktı. Bir kafenin

önündeki yuvarlak masalardan birinde o aradığı tanıdık sima oturuyordu.

“Aline!” diye seslendi şaşkınlıkla. “Burada ne arıyorsun?”

Aline Penhallow kahve fincanının üzerinden ona bakıyordu. Siyah saçlarını tam çenesinin hizasında kestirmişti. Gözünde bir pilot gözlüğü vardı ve gülümsüyordu. Son karşılaşmalarına kıyasla çok daha iyi görünüyordu. Alicante’nin koruma kalkanlarının düştüğü gece Alec’le ailesi Penhallow’ların malikânesinde kalıyordu. Max o gece ölmüştü.

“Biraz kafa dinlemeye geldim,” dedi. “İdris’i yeniden inşa ediyorlar. Annemin işi başından aşkın.”

“Doğru ya. Yeni meclis başkanımız o. Tebrikler!”

Alec, Jia Penhallow’un neler hissettiğini tahmin bile edemiyordu. Bütün Nefilimler onu Melek’e en yakın kişi olarak seçmişti. Alec, Aline’in annesinden oldum olası hoşlanırdı. Beijing’li soğukkanlı ve zeki bir savaşıydı. Yeni görevinde büyük işler başarabilirdi. Gölge Avcılarının lideri olarak bazı değişiklikler yapma hakkına sahipti ve Alec her geçen gün köklü bir değişimin gerekliliğine daha çok inanıyordu. Karşıdan karşıya geçip kafenin masalarının etrafına çekilen halatın üzerinden atladı.

“Teşekkürler,” dedi Aline. “Senin burada ne işin var? Ve bu harika arabayı nereden buldun?”

“Uzun hikâye,” diye cevap verdi Alec.

“New York’takiler nasıl? Herkes iyi mi?”

Son görüşmelerinde Max’in cenazesinin üzerinden henüz pek az zaman geçmişti.

“İdare ediyoruz,” dedi Alec usulca. “Sen nasılsın?”

“Fena değil. Jace de burada mı?”

“Hayır.”

Aline’in bunu sormasının özel bir nedeni var mıydı acaba? Savaştan önce, Aline’le Jace, Alicante’de öpüşmüştü. Alec, Isabelle’in kızları Jace’e karşı nasıl uyardığını hatırlamaya çalıştı.

“Unutma, Jace bozkırlarda özgürce koşmaya alışık, güzel bir antilop.”

“Efendim?” dedi Aline.

Alec belki de onu yanlış anlamıştı. “Şey... Jace evde. Yeni kız arkadaşıyla. Clary’i hatırlarsın.” Aline’in kalbinin kırılmaya-çağını umdu.

“Ah, evet. Şu kızıl saçlı, kısa boylu kız.” Aline de kısa boy-luydu, ama bunu asla kabul etmezdi. “Jace savaştan önce baya-ğı üzgündü. Yasak bir aşkı olduğunu tahmin etmiştim. Ama malum sebeplerden ötürü Clary olduğunu düşünmemiştim. Şu vampirden şüpheleniyordum açıkçası.”

Alec öksürmeye başlayınca Aline eline latte fincanını tutuş-turdu.

“Hayır,” dedi Alec sesini yeniden bulduğunda. “Jace, Simon’la çıkıyor. İkisi de eşcinsel değil.”

“Jace’in boynunda vampir ısırtıkları gördüm. O vampirin onu ısırmasına izin vermiş. Sonra onu Alicante’ye getirdi. Klasik Jace işte diye düşündüm. Sansasyon yaratmaya bayılır. Bir dakika, yoksa sen kendimi bile bile ateşe atacağımı mı düşündün?”

“Doğrusu, evet.”

Sadık bir *parabatai* olarak Aline’in ses tonunu biraz aşağıla-yıcı bulmaya başlamıştı.

“Tamam, Jace acayip tatlı bir çocuk,” dedi Aline. “Sarışınları oldum olası severim. Jace’e de bayılıyorum. Bana hep iyi davran-dı. Her zaman süper anlayışlıydı. Umarım o kızla mutlu olur. Ya da vampiriyle.”

“Adı Simon,” dedi Alec.

“Evet, tabii.” Aline başını eğip fincanıyla oynamaya koyuldu. Alec’e bakmadan ekledi. “Seni ve o Aşağıdünyalıyı gördüm. Meclis salonunda...”

Garip bir sessizlik oldu. Alec, Melek’in, sevdiği herkesin ve yüzlerce yabancıнын gözleri önünde Magnus’u öpüşünü hatırla-dı. Elleri titriyordu. Yapacağı şeyden ölesiye korkuyordu, ama

Magnus'u kaybetmekten daha da çok korkuyordu. Magnus hislerini öğrenemeden birinden birinin ölüp gideceğinden korkuyordu.

Aline'in ne düşündüğü yüzünden anlaşılmıyordu. Alec, Isabelle'le Jace'ten daha sessiz sakin bir tip olan Aline'le her zaman iyi anlaşmıştı. Birbirlerini anladıklarını düşünmüştü. Belki Aline onu bu konuda da anlardı.

"Elin ayağın birbirine dolanmıştır," dedi Aline sonunda. "Yaptığın cesaret isteyen bir hareketti."

"Evet," dedi Alec.

"Şimdi mutlu musun bari?"

Alec merak etti. Bunu sırf meraktan mı soruyordu, yoksa içinde gizli bir yerme mi vardı? Belki Aline de babası gibi cinsel tercihini sır olarak saklaması gerektiğine inanıyordu.

"Bazen kolay olmuyor," dedi. "Ama evet. Çok mutluyum."

Aline belli belirsiz gülümsedi.

"Sevindim," dedi sonra. "Hâlâ birlikte misiniz? Yoksa seni elde edince ilgisi geçti mi? Belki de her şey sahip olana kadardı. Bu ihtimal seni hiç endişelendirmiyor mu?"

"Şimdiye dek aklıma bile gelmemiştii," dedi Alec sertçe.

Aline omzunu silkti. "Kusura bakma. Galiba pek romantik değilim. İnsanların ilişkilere neden bu kadar kafa yorduğunu anlayamıyorum."

Alec de bir zamanlar onun gibi düşünüyordu. Ama Magnus onu ilk öptüğünde bütün vücudu heyecanla ürpermiş ve eksik parçalarının nihayet tamamlandığını hissetmişti.

"Hâlâ beraberiz," dedi. "Hatta Avrupa'ya birlikte geldik. Tatile." Magnus'u düşününce usulca ekledi. "O harika biri."

"Madem tatildesin, Roma Enstitüsünde işin ne?"

Alec bir an duraksadı. "Sana güvenebilir miyim? Bak, bu konu ciddi. Hayatım söz konusu."

"Uuu! Olay birden bambaşka bir noktaya geldi," dedi Aline sırıtarak. Ancak Alec'in gülmediğini görünce ifadesini değiştirip

dudaklarını ısırdı. “Senin kavgan benim kavgam. Bana güvenebilirsin.”

Alec onu uzun uzun süzdükten sonra elinden geldiğince durumu açıkladı. Ona Kızıl El’i, partiyi, oradaki peri kıza yiyişen sarışın kızın Helen Blackthorn diye bir Gölge Avcısı çıktığını ve Roma Enstitüsündekilerin ondan kuşkulanabileceğini anlattı.

“Roma’da bir tarikat faaliyeti olup olmadığını öğrenmeliyim,” dedi. “Ama ne aradığımı Enstitüdekilere söyleyemem.”

Aline duyduklarını sindirmeye çalışırken kısa bir sessizlik oldu. Alec onun gözlerindeki soruları görebiliyordu. Ama sonunda dudaklarını birbirine bastırdı.

“Tamam,” dedi. “Hadi, içeri girip son birkaç haftanın iblis faaliyetlerine göz atalım. Savaş kahramanı arkadaşımın beni ziyarete geldiğini söylerim. Başka ziyaretçiler de var galiba. Şansımız yaver giderse bize kimse dikkat etmez.”

Alec ona minnetle baktı. Şu Aline gerçekten iyi kızdı.

“Ama büyücün bir işler çeviriyorsa kafasını kopartmamız gerekir,” diye ekledi.

Evet, iyiydi, ama pek ince olmadığı kesindi.

“Magnus’tan yana hiçbir şüphem yok,” dedi Alec. “O da benim gibi bir savaş kahramanı.”

Aline bir an duraksadı. Sonra başını sallayıp kahvesini bitirdi. Masaya biraz para bıraktı ve halatın üzerinden atlarken Alec’in elini tuttu.

Roma Enstitüsünün altın yaldızlı, dev, kanatlı kapılarından girip avluyu geçtiler. Alec usulca ısıklık çaldı. Burası dünyanın en büyük Enstitülerinden biriydi. Alec epey “gösterişli” olduğunu duymuştu, ama bu kelime bile yetersiz kalıyordu. Etrafta bakacak o kadar çok şey vardı ki insanın gözü yoruluyordu. Alec etrafındaki karmaşık ve harikulade desenleri ve sanat eserlerini hayranlıkla süzdü. Soldaki duvarın dibinde yarım düzine kadar heykel duruyordu. Sağdaki duvara yapılan oymalar her an ete kemiğe bürünecekmiş gibi capcanlıydı. Tepelerindeki

altın ve gümüş rengi mozaiklerle süslü kubbe adeta sonsuzluğa uzanıyordu. Tavana Latince yazılar yazılmıştı: *Sana cennetin anahtarlarını vereceğim; yeryüzünde ne ektiysen cennette onu biçeceksin ve yeryüzünde ne kaybettiyisen cennette de onu kaybedeceksin.*

“Burayı Aziz Peter Bazilikası’nı model alarak yaptılar,” dedi Aline. Holden geçip kemerli bir kapıdan girdiler.

Aline yolu biliyordu. Kalabalık ana koridorlardan uzak durarak dar tünellere yöneldiler. Altın yaldızlı, sarmal bir merdivenden yukarı çıktılar. Cam bir kapıya varmadan önce en az on heykelle birkaç düzine freskin yanından geçtiler.

“Kayıt odasına gitmek için talim odasından geçmeliyiz,” dedi Aline. “Umarım içeride kimse yoktur. Ama varsa, bırak ben konuşayım.”

“Tamam,” dedi Alec.

Aline cam kapıyı yumruklayarak seslendi. “Müjde! Savaş kahramanımız geldi!”

“Kim?” diye bağırdı bir düzine kadar ses içeriden.

Başka biri “Yoksa Jace Herondale mi?” diye seslendi.

Ve bir başkası da “Melek aşkına, umarım Jace Herondale’dir!” dedi.

Alec’le Aline bir sera kadar aydınlık odaya girdi. Zemin mermerdi ve yere matlar serilmişti. İçeride on beş on altı tane Gölge Avcısı vardı. Karşı duvara hedef tahtaları asılmıştı. Alec dış halkalardaki oklara bakarak İtalyan Gölge Avcılarının biraz daha idmana ihtiyacı olduğuna karar verdi. Ama bunu şimdi yapmak zorunda değillerdi tabii.

Grubun önündeki bir kız hayal kırıklığıyla somurttu. “Jace Herondale değil. Başka biri.”

Alec en fazla iki ya da üç dakikası olduğunu biliyordu. Sonra hayal kırıklıklarını unutup soru sormaya başlayacaklardı. Ve onlara verecek bir cevabı yoktu.

Derin bir nefes alıp yayını çekti. Şu anda tüm bu insanları,

tarikatı ve Magnus'u unutmalıydı. Jace'le Isabelle'in kendilerini tehlikeye atmaktan asla vazgeçmeyeceğini anladığında, okçuluk becerilerini geliştirmek için geceler boyunca çalışmıştı. Onları ancak böyle koruyabilirdi. Ama babasının onunla asla yeterince gurur duymayacağını, Meclis'in onu Jace gibi göklere çıkarmayacağını ve hiçbir zaman yeterince iyi olamayacağını düşünerek hedefe odaklanması çok zor olmuştu.

Beş hedefe arka arkaya beş ok fırlattı. Hepsini de on ikiden vurdu. Yayını bir kenara bıraktı.

"Jace Herondale değilim," dedi. "Ama onun kadar iyiyim."

Derin bir sessizlik oldu. Alec bunu fırsat bilip hedeflerden oklarını topladı. İçinden bir ses onlara ihtiyacı olabileceğini söylüyordu.

"Siz işinize bakın, çocuklar," dedi Aline. "Biz kayıt odasına gidiyoruz."

"Güzel," dedi grubun arkasından biri. "Ben de Alexander Lightwood'la yalnız konuşmak istiyordum."

Helen Blackthorn öne çıkıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve Alec'i baştan aşağı süzdü.

Aline donup kaldı. Alec az kalsın koşup pencereden atlayacaktı. Sonra yerden ne kadar yüksekte olduklarını hatırladı.

Helen onu Enstitünün cumbalı kayıt odasına götürdü. Bir tek kapısı vardı ve diğer bütün duvarlar büyük pencerelerle kaplıydı. Aline onları izledi. Nedense suspus olmuştu. Az sonra, Leon Verlac da yanlarına gelip el sallayarak Alec'i selamladı.

Helen kapıda durdu. "Evet, Alec," dedi. "Anlat bakalım. Önce sorularımıza cevap vermemek için Roma'ya gelmiyorsun, sonra Venedik'teki bir cinayet mahallinden sıvışıp soluğu buraya alıyorsun."

"Sadece cinayet mahalli değil, koca bir enkaz alanı," dedi Alec.

Helen ciddiyetini korudu, ama Aline dayanamayıp hafifçe gülümsedi. "Kızıl El hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Helen. "Magnus Bane nerede? Venedik'te neler oldu?"

Helen belli ki sorularına devam edecekti, ama Aline araya girdi. "Pardon."

"Ne?" Helen onu ilk kez fark ediyor gibiydi. Göz göze geldiler.

"Selam," dedi Aline.

Anlık bir sessizlik oldu.

"Selam," dedi Helen.

Ardından yine sessizlik geldi.

"Affedersiniz," dedi Alec. "Apar topar sorguya alındığım için tanıştıramadım. Helen Blackthorn, Aline Penhallow. Aline, bu, Helen."

"Ben de, Leon," dedi Leon. Aline ona bakmadı bile.

Helen Aline'e kilitlenmişti. Alec arkadaşlıkları yüzünden Aline'den de şüphelenmeye başladıklarını düşündü.

"Pekâlâ," dedi Helen sonunda. "Sorularıma devam ediyorum."

"Benim de bir sorum var," dedi Aline ve yutkundu. "Sen ne hakla benim Alicante için kahramanca savaşan, üstelik de bizler gibi bir Gölge Avcısı olan arkadaşımı basit bir suçlu gibi sorguya çekiyorsun, Helen Blackthorn? Bütün bunların sebebi ne söyler misin?"

"Hay hay söyleyeyim," dedi Helen sertçe. "Sevgili arkadaşın son derece şüphe çekici davranışlar sergiliyor ve neyin peşinde olduğunu bilmek hepimizin hakkı!"

"Alec saygıdeğer biridir," dedi Aline. "Şüphe çekici davranışlarda bulunmaz."

"Birçok periyle ölümlünün katlinden sorumlu bir tarikatın lideri olduğu konuşulan Magnus Bane'le seyahat ediyor," dedi Helen. "Bu konuda bilgi alabileceğimiz tek kişi Mori Shu adlı eski bir tarikat üyesiydi ve Magnus Bane'le Alec'in de katıldığı bir partide ölü bulundu. Ayrıca partinin düzenlendiği bina koca bir enkaz yığına dönüştü."

"Bu şekilde anlattığında evet, şüpheli görünüyor," dedi Aline. Helen başını salladı.

"Ama her şeyin bir açıklaması var," diye ekledi Aline.

“Nedir?”

“Bilmiyorum, ama eminim vardır.”

Helen’la Aline birbirlerine ateş püsküren gözlerle baktı. Helen uzun boyuyla onu tepeden süzdüğünde Aline’in gözleri kısıldı.

“İkinizin de benden hoşlanmadığı belli,” dedi Helen. “Ama umurumda değil. Ben bu cinayeti aydınlatmak ve iblis tarikatını yok etmek istiyorum. Siz de nedense yoluma taş koyuyorsunuz.”

“Alec kötü niyetli olsa Paris’te hayatımızı kurtarır mıydı?” diye araya girdi Leon.

Aline ilk kez ona göz attı. “Paris’te hayatlarını mı kurtardın?” diye sordu Alec’e. Alec başını salladı. “Bravo,” dedi Aline ve Helen’a döndü. “Bak, arkadaşın adı-her-neyse güzel bir noktaya parmak bastı.”

“Leon,” dedi Leon.

Aline ona aldırmadı. Gözlerini Helen’a dikmişti. “O zaman sen şimdi diyorsun ki Alec hem hayatını kurtardı hem de bir savaş kahramanı, ama aynı zamanda da şeytani bir tarikata destek oluyor.”

“Ben kötü biri olduğunu söylemedim ki,” dedi Helen. “Ama tarikatın lideri belli ki onu baştan çıkarmış işte.”

“Ah,” dedi Aline.

Helen, Magnus’un Alec’i baştan çıkardığını söylerken Aline ondan gözlerini kaçırmıştı.

“Magnus’un o tarikatla hiçbir ilgisi yok,” dedi Alec.

“Venedik’teyken Magnus Bane’in tarikatın *kurucusu* olduğunu duyduk,” dedi Helen. “Buna ne diyorsun?”

Alec cevap vermeyince, Helen’ın mavi-yeşil bakışları yumuşadı.

“Özür dilerim,” dedi. “Anladığım kadarıyla sen, Magnus Bane’e çok güveniyorsun. Ben de Malcolm Fade’e ve daha birçok kişiye güveniyorum. Aşağıdünyalılara karşı önyargılı davranışımı sanma. Ama sen de kabul etmelisin ki bu durum biraz karışık görünüyor.”

“Magnus kötü bir şey yapmadı,” dedi Alec inatla.

“Öyle mi? Peki, sen burada onun hakkını savunurken o nerede?”

“Otelde beni bekliyor.”

“Emin misin?” diye sordu Helen.

“Evet.”

Alec telefonunu çıkardı. Oteli aradı ve odayı bağlamalarını istedi. Telefon çaldı, çaldı, ama açan olmadı.

“Belki sandviç almaya çıkmıştır?” dedi Leon.

Alec bu kez Magnus’un cebini aradı. Ama yine açmadı. İçine bir korku düştü. Magnus iyi miydi?

“Çok tuhaf,” dedi Aline.

Helen acıyan gözlerle Alec’i izliyordu. Alec ona ters ters baktı.

“Bir fikrim var,” dedi Helen. “Roma yakınında Kızıl El’in kullandığı bir buluşma noktası biliyoruz. Neden hep beraber oraya gitmiyoruz? Bakalım, kim haklı çıkacak?”

Magnus’un orada olduğunu düşündüğü açıkça belliydi.

“Olur,” dedi Alec. “Ben de Kızıl El hakkında bilgi edinmek istiyordum zaten. Magnus’un üzerindeki şüpheleri ancak böyle kaldırabiliriz. Bana soruşturmamda yardım etmenize izin vereceğim.”

“Hop, bu benim soruşturmam,” dedi Helen. “Senin tatilde olduğunu sanıyordum.”

“Ne var? Tatilde de araştırma yapabilir,” diye tısladı Aline hemen. Üç dakikadır tanışmalarına rağmen ikinci keredir kavganın eşiğine geliyorlardı. Alec, Aline’in başını derde sokmayacağına umdu.

Tartışmaya katılmamak için başını çevirdiğinde Leon’la göz göze geldi. “Ben bu tarikat işiyle bir alakan olduğunu düşünmüyorum,” dedi Leon.

“Ah, sağ ol, Leon.”

“Umarım Helen’la yaşadığın tatsızlık ikimizin yakınlaşmasına engel olmaz.”

“Şey...”

Leon Alec’in tereddüdünden cesaret alıp ona biraz daha yaklaştı. Alec Aline’e doğru bir adım geriledi.

“Helen’la ortak noktalarımız çok,” dedi Leon.

“Ne güzel.”

“Bunlardan biri de, ilişkiler konusunda kendimizi kısıtlamamamız. Bilmem anlatabildim mi?”

“Hayır,” dedi Alec dürüstçe.

Leon çabucak etrafına bakındı. “İkimiz de biseksüeliz. Onu söylüyorum. Hem erkeklere hem de kadınlara ilgi duyuyoruz.”

“Ah, doğrusunu istersen, ben bu konuda pek bir şey bilmiyorum, ama ortak noktalarınız olmasına sevindim.”

Alec, Magnus’un da Leon’la Helen gibi olduğunu biliyordu. Ama biseksüel ya da panseksüel gibi tanımlamalar olduğunu bile daha yeni öğrenmişti. Gençlik yıllarını ne kadar yalnız geçirdiğini düşündükçe üzülmüyordu. Dünyada sadece kendisinin böyle hissettiğini düşünüp senelerce acı çekişini.

Alec ruhunun küçük, karanlık köşelerinde bazen endişeye kapılıyordu. Magnus bir kadınla kolay bir hayatı seçebileceksen neden onunla olmak istiyordu? Bir zamanlar insanların onu yargılamasından nasıl korktuğunu iyi hatırlıyordu.

Ama Magnus daha kolay bir hayat isteseydi, öncelikle bir Gölge Avcısı’nı seçmezdi zaten.

“Buradaki işimiz bittiğinde New York’a gelebilirim,” diye önerdi Leon. “Bana etrafı gezdirirsin.”

Göz kırptı.

“Bu sefer neyi ima ettiğimi anlamışsındır umarım,” diye ekledi.

“Evet,” dedi Alec.

“Harika! Tabii bunu sır olarak saklamamız gerekecek, ama bence çok eğleneceğiz. Sen gerçekten özel birisin, Alec. Geçmiş karanlık bir Aşağıdünyalıdan fazlasını hak ediyorsun. Bu akşam vaktin var mı?”

Leon yakışıklıydı. En azından, birçoklarına göre öyle olmalıydı. New York'a Alec öfkeli ve çaresizken gelseydi, belki de Alec bu teklife sıcak bakardı.

"Hayır," dedi ve arkasını dönüp omzunun üzerinden bakarak ekledi. "Açıkçası bu akşam için planlarım var ve sen onlara dahil değilsin. Ayrıca gizli saklı eğlencelerden de hiç hoşlanmam. Ve bir şey daha. Magnus'tan daha harika birini bulamazdım, çünkü öyle biri yok."

Alec sonlara doğru sesini yükselttiğinde Leon kaşlarını kaldırdı. Usulca tartışan Aline'le Helen başlarını kaldırdı.

"Of, Leon!" dedi Helen Blackthorn. "İnsanlara asılmaktan vazgeç artık!"

"Neden?" diye mınıldandı Leon. "Hayat kısa ve ben yakışıklı bir Fransız'ım."

"Pekâlâ," dedi Helen. "Biz Kızıl El'in buluşma yerine gidiyoruz. Senin yerine Aline gelecek. Bu arada kimseyi baştan çıkarmaya çalışmazsan sevinirim." Alec'e döndü. "Önce gidip yanımıza birkaç silah alalım." Uzun ve kararlı adımlarla yürümeye başladığında Alec peşine takıldı. Aline de ona yetiştii.

"Helen Blackthorn'u ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu somurtarak. Hafifçe öksürdü. "Partide vampir bir kızı öptüğünü söylemiştin galiba?"

Alec ayışığıyla yıkanan odada Helen'in beyaz kollarını vampir kıza dolayışını hatırladı. Aline'e bundan hiç söz etmemeliydi. Kimi öptüğü sadece Helen'ı ilgilendirirdi. Aline'in bunu ona karşı kullanmasını istemiyordu.

Helen'ı doğru düzgün tanımıyordu, ama birden onu korumak istedi. Daha genç ve korkak olduğu yıllarda biri kendisi hakkında bir şeyler fısıldamış gibi rahatsız edici bir hisse kapılmıştı.

"Çok olmadı," dedi Aline'e.

"Jace sana öpüştüğümüzü söyledi di mi?" diye sordu Aline. "Neden öpüştüğümüzü de söyledi mi? Bir şeyi anlamama yaradım etmeye çalıştığını?"

Alec ona üzgün gözlerle baktı. Aline erkekler konusunda aklı başında bir kızdı. Ama Jace onun da aklını başından almayı başarmıştı anlaşılan.

“*Parabatai*’m kızlarla paylaştığı özel anları bana anlatmıyor,” dedi daha yumuşak bir sesle.

“Öyle mi?” diye mırıldandı Aline.

Alec bir zamanlar Jace’e karşı umutsuzca hisler beslemişti. Bunu sır olarak saklayabildiğini sanıyordu, ama sonra herkesin, özellikle de Jace’in ta en başından beri bildiğini öğrenmişti. Jace Alec’in ondan hoşlanmasını asla dert etmemişti. Alec’in güven duyduğu birine âşık olma ihtiyacını anlayışla karşılamıştı. Ona “Senden hoşlanıyorum,” dediğinde suratının ortasına bir yumruk atmayacağını ya da onu Meclis’e gammazlamayacağını bildiği birine. İnsanlar bazen kendilerinden farklı olanlara karşı son derece zalimce davranabiliyordu.

Alec artık Jace’ten hoşlanmasını tatlı bir anı olarak hatırlıyordu. Jace’e duyduğu, onları *parabatai* yapan büyük sevginin sadece bir evresiydi. Metalin üzerine vuran ışık kadar etkisiz ve gelgeç bir histi. O ısıltı çoktan sönmüş ve ardında altın gibi bir dostluk bırakmıştı.

Âşık olmak için Jace Herondale’den çok daha kötülerini vardı. Dolayısıyla Aline’e acımasızlık etmek istemiyordu. Ama Clary’i seviyordu ve açıkçası Jace’in birine bu denli âşık olabileceğini hayal bile edemezdi.

“Helen Blackthorn’a kabalık etme,” dedi. “Ondan hoşlanmak zorunda değilsin, ama ona diğer Gölge Avcılarından farklı davranma.”

Aline gözlerini kırptırdı. “Öyle bir niyetim yoktu. Tabii ki, ona profesyonelce yaklaşacağım.”

“İyi,” dedi Alec.

“Sende telefon numarası var mı? Hani ayrılırsak ve buluşmak gerekirse filan diye.”

“Yok.”

Cephane odasına girdiklerinde Helen çoktan melek kılıçlarını toplamıştı. Onları kucakladığı gibi yanlarına geldi. Sarı saçları kulaklarını gizliyordu. Aline hafifçe iç çekti.

“Hani kayıt odasında iblis faaliyetlerine bakacaktık?” diye sordu Alec ona.

Aline Helen’in kucağındaki kılıçları almak için uzandı. “Kayıtlara bakmak yerine aksiyona geçmeyi tercih etmez misin? Buluşma yerinde bir şey bulamazsak buraya geri dönüp bakarız.”

Alec büyük pencerelerden Roma’ya baktı. Güneş alçalmaya başlamıştı. Şehir hâlâ altın rengiydi, ama binaların üzeri kırmızının tonlarıyla taçlanmıştı. “Haklısın,” dedi kendine birkaç kılıç seçerken.

Helen hevesle sıırıttı. “Hadi ava çıkalım.”

YIRMİNCİ BÖLÜM

Roma Hamamı

MAGNUS ON DAKİKADIR ODADA TEK BAŞINAYDI, boş boş dolanıp Alec'i düşünürken kapı tıklatıldı.

Magnus'un gözleri parladı. "Gir!"

Geleni görünce hayal kırıklığıyla somurttu. Shinyun'du.

"Bir bağlantımla temasa geçtim," dedi doğrudan konuya girerek. "Birazdan bir Aşağıdünyalı hamamında buluşacağız..." Durup etrafına bakındı. "Alec nerede?"

"Roma Enstitüsüne gitti." Magnus daha fazla açıklama yapmayı gerekli görmedi.

"İyi," dedi Shinyun. "Burada sıkıldıysan benimle Roma hamamlarına gelebilirsin. Bağlantım senin yanında konuşmaz. Ama ondan bir bilgi edinirsem ve yakınlarda olursan hemen harekete geçebiliriz. Nasıl olsa o tür bir yerde bulunman şüphe çekmez. Alec olsaydı, sorun çıkabilirdi."

Magnus bu teklifi değerlendirdi. Alec'e odada kalacağını söylemişti ama hemen harekete geçme fikri de cazipti doğrusu. Tarikat işini kendi başına halledip Alec'e "Her şey bitti, artık rahatlayabiliriz," dediğini hayal etti.

Shinyun'la göz göze geldiğinde başını salladı. "Neden olmasın? Antik Roma hamamlarına bayılırım."

Roma'nın tarihi merkezinde, Tiber Nehri'nin altın suları boyunca Aqua Morte adlı hamama doğru yürüdüler. Magnus Roma'nın içinde barındırdığı bu altın pırıltılarını unutmuştu. Bir fetihten eve götürülen ganimet sandığındaki hazineler gibi parladığını.

Bir adam yanlarından geçerken Magnus'un Endonezyalı ve Shinyun'un Koreli suratlarına dik dik baktı. "Geldiğiniz yere dönün," diye mırıldandı İtalyanca. Yoluna devam edecekti ki, Shinyun elini kaldırdı. Adam donup kaldı.

"Bu sözün anlamını sık sık düşünürüm," dedi Magnus rahat bir tavırla. "Ben İtalya'da doğmadım. Ama hayalindeki İtalyan tiplerine uymayıp burada dünyaya gelen bir sürü insan var. Onlara bakıp ne düşünüyorsun? Anneleriyle babalarının buralı olmadığını mı? Ya da dedeleriyle ninelerinin? Herkes atalarının geldiği yere mi dönmeli yani?"

Shinyun seğiren gözleri dışında bir heykel gibi kıpırtısız duran adama bir adım yaklaştı.

"Bu durumda hepimizin suya dönmesi gerekmez mi?" diye sordu Magnus.

Shinyun parmağını şaklattı ve adam korkuyla bağırarak Tiber'in sularını boyladı. Magnus yara almadan kıyıya doğru süzülmesini sağladı. Adam az sonra yorgun argın kıyıya çıktı.

"Sadece onu suya atacağımızı *sanmasını* istemiştım," dedi Magnus. "Bazen dürtülerimize karşı koyamamayı anlayabiliyorum, ama yalnızca bizden korkmasını sağlayarak..." Duraksayıp iç çekti. "Korku o kadar da etkili bir motivasyon aracı değil."

"Bazı insanlar sadece korkudan anlar," dedi Shinyun.

Birbirlerine yakın duruyorlardı. Magnus onun ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordu. Uzanıp elini tuttu ve dostça sıktı. O sırada Shinyun'un parmaklarının belli belirsiz baskısını hissetti. Sanki o da elini sıkmak istemiş gibi.

Bunu ona ben yaptım, diye düşündü Magnus. Shinyun yakındayken aklında çoğunlukla bu dört kelime vardı zaten.

“Ben insanların fırsat verildiğinde çok daha fazlasını anlayabileceğine inanmayı tercih ediyorum,” dedi. “Heyecanını anlıyorum, ama kimsenin boğulmasına neden olmazsak sevinirim.”

“Mızıkçı,” dedi Shinyun, ama sesi bu kez kızgın değil neşeliydi.

Hamama vardıklarında ayrıldılar. Shinyun bağlantısıyla buluşmaya gitti. Magnus da etrafı dolaşmaya koyuldu.

Aqua ‘Morte’yi vampirler işletiyordu. İçinde her biri bir Olimpik havuz büyüklüğünde ve mineralli suyla dolu dört tane kaplıca havuzu vardı. Magnus banyo küvetlerinin olduğu daha küçük odalar da gördü. Bunlardan birinin saatlik ücretini ödeyip soyunma odasına gitti.

Mekânı işleten vampir klanı, kafalarının dikine giden tiplerdi. Nefilimler buna bir son verene dek hamamı kontrollü bir beslenme alanı olarak da kullanmışlardı.

Magnus görevin şimdiye kadar pek de heyecanlı ilerlemediğini düşündü. Kiraladığı odaya gidip beline sardığı havluyu çıkardı ve küvete girdi. Sudan buharlar yükseliyordu. Tam da Magnus’un sevdiği gibi, vücudun dayanabileceği sıcaklığın son raddesindeydi. Sadece başını dışarıda tutarak kendini bedenine yayılan keyifli hislere bıraktı. Kollarını küvetin yanlarına koyup arkasına yaslandı. Antik Roma’da hayatın tadını çıkarmayı iyi biliyorlarmış, diye düşündü.

Trendeki geceden ve partiden kalma birkaç sıyrığı ve çürüğü vardı. Sadece belirli hareketlerde kendilerini hatırlatıyorlardı. Magnus istediğinde kendini iyileştirebilirdi, ama bunu yapmayı tercih ediyordu. Acı çekmekten hoşlanmasıyla ilgisi yoktu. Kendini tedavi etmeyi yeni yeni öğrenirken, bir yeri azıcık acısa hemen müdahale ediyordu. Ama yüzyıllar içinde bu ufak tefek incinmelerin hayatın bir parçası olduğunu öğrenmişti. Onları tecrübe etmek kendini iyi ve tamamlanmış hissettiriyordu.

Şu an bunun mükemmel bir örneği. Sıcak suyun zonklayan her yerine şifa dağıttığını ve acılarının buharla birlikte uçup gittiğini duyumsayabiliyordu. Gözlerini kapayıp gevşedi.

Magnus tek kişilik odalardan birini seçmişti, ama bir süre sonra başka birinin varlığını hissetti. Bir şey söylemesine fırsat kalmadan, biri küvetini işgal etti. Mineralli suyun durgun yüzeyi çalkalandı. Minik dalgalar Magnus'un göğsüne çarptı.

Dilinin ucuna kadar gelen küfürle gözlerini açtı. Shinyun bir havluya sarınmış, küvetin kenarında oturuyordu. Sırtını yanındaki duvara dayayıp yüzünü dirseğine yaslamıştı.

"Ah, merhaba," dedi Magnus.

"Rahatsız etmiyorum değil mi?"

"Açıkcası biraz ediyorsun, ama dert değil."

Elini suyun yüzeyinden geçirdiğinde beline bir havlu sarıldı. Shinyun'un ona asıldığını sanmıyordu ve çıplaklıkla bir sorunu yoktu. Yine de burada onunla böyle oturmak tuhaf gelmişti.

Shinyun Magnus'un küvetin kenarında duran telefonunu dikkatle kaldırıp el havlusuna uzandı. Islanmamasına rağmen yüzünü kuruladı. Belli ki zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Bir şey öğrenebildin mi?" diye sordu Magnus.

"Evet," dedi Shinyun usulca. "Ama önce bir itirafım var. Dün gece konuştuklarınızı duydum. Üvey babanı nasıl öldürdüğünü anlatıyordun."

Magnus, Alec'le fısıldaşarak konuştuğunu hatırladı. "Bizi dinledin," dedi. "Üstelik bunun için *sihir* kullandın."

Shinyun omzunu silkti. "Ne yapayım? Merak ettim. Sen ünlü birisin. Nefilimlerle yakın çalışıyorsun ve lüks içinde yaşıyorsun. Şu hayatta hiçbir derdin olmadığını düşünmüştüm. Benim gibi olduğunu bilmiyordum."

Başını eğdi. İlk kez bu kadar içten görünüyordu. Daha dürüst, daha kırılğandı ve bunun bir küvette yarı çıplak oturmalarıyla ilgisi yoktu.

Shinyun ona baktı. "Bir şeyler içer misin?"

Magnus aslında içme havasında değildi, ama Shinyun'un kafasını dağıtmaya ihtiyacı olduğunu sezdi. "Tabii olur."

Birkaç saniye sonra, gümüş bir tepside bir şişe Barbera d'Asti

ve iki şişman şarap kadehi belirdi. Shinyun ikisine de şarap koyup Magnus'un kadehini ona doğru uçurdu. Kadeh tokuş-turdular.

Kelimeleri zor seçiyor gibiydi Shinyun. "Artık hikâyeni bildiğime göre," dedi "senin de benimkini öğrenme zamanın geldi. Sana yalan söyledim."

"Tahmin ettim," dedi Magnus.

Shinyun şarabını kafasına dikip kadehi bir kenara bıraktı.

"İblis damgam belirdiğinde, nişanlım beni sevmeye devam etmedi. Ailem ve bütün köy halkı gibi, o da reddetti beni. Erkekler ellerinde kürekler ve meşalelerle beni almaya geldiklerinde, öz babam sandığım adam beni onlara teslim etti. Diri diri gömülmem için beni tahta bir tabuta koyan da nişanlımın ta kendisiydi."

Küvete girip Magnus'un tam karşısına uzandı. Yüzü durgun suda yüzen bir ölüm maskesini andırıyordu. Mermer tavana baktı. "Üzerime atılan toprağın sesini hâlâ duyabiliyorum. Tıpkı tayfunda camları döven yağmur damlalarının sesine benziyor." Suyun içindeki ellerini yumruk yaptı. "Ellerim parçalanıncaya kadar tabutun kapağını tırmaladım."

Shinyun hikâyesini sihirlerle canlandırdığında Magnus tahtaya sürtünen tırnakların sesini duydu. Duvarlar üzerine kapanıyor, ciğerleri sıkışıyordu. Boğazını rahatlatmak için bir yudum şarap içip kadehi kenara bıraktı.

"İblislerin çocuklarını arayıp bulun. Onları efendiniz kadar çok sevin. Çocukları asla yalnız bırakmayın.' Beni toprağın altından çıkardılar. Birlikte köydeki herkesi öldürdük. Kimse kalmadı. Sonra Kızıl El'in emrindeyken çok daha büyük katliamlar da yaptım. Bana onlara güvenmemi söylediler. Bir yere ait olmayı o kadar istiyordum, onlara o kadar minnettardım ki ne derlerse yaptım."

"Üzgünüm," diye fısıldadı Magnus. *O benim karanlık aynam, Alexander. Ben şanslıydım.*

“Biliyorum,” dedi Shinyun. “Kızıl El sürekli senden bahsediyordu. Efendimiz bize dönecek diyorlardı. Vakti geldiğinde seni gururlandırmalıydık. Ben de seni heyecanla bekliyordum. Benim ailem olmanı istiyordum.”

“Olabilirdim,” dedi Magnus. “Ama tarikatı hatırlamıyorum. Senden haberim bile yoktu. Olsaydı, seni bulurdum.”

“Sana inanıyorum,” dedi Shinyun. “Sana güveniyorum. Hayatım boyunca, bana sana güvenmem öğretili.”

Magnus kadehini aldı. “Söz veriyorum, sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Bu kâbus bitecek.”

“Teşekkür ederim.”

Arkalarına yaslandılar. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra “Muhbirimle görüştüm,” dedi Shinyun. “Roma’da Kızıl El’in buluşmayı planladığı bir yer varmış. Liderlerinin en son orada görüldüğünü söyledi.”

“Ya Barnabas Hale? Onunla ilgili bir şey dedi mi?”

“Liderin adını bilmiyor. Bütün bunlar kulaktan dolma bilgiler. Tarikattan kimse konuşmuyor. Hele Mori Shu’ya olanlardan sonra.”

“Alec’e söylemeliyiz,” dedi Magnus.

“Mesaj yollayabiliriz. Ama burada telefonlar çekmiyor. Sana söylemeden ona haber vermek istemedim. Önce yalnız konuşmamız daha uygun olur diye düşündüm.”

Magnus bir an ona sinir oldu. Ama Shinyun ona diri diri gömüldüğünü söylemişken bencilliğin alemi yoktu.

“Şimdiden daha iyi bir zaman olamaz,” dedi. Ayağa kalkıp elini salladığında ıslak havlusu bir kot pantolon ve üzerinde sarı yıldızlar olan koyu mavi bir gömlekle yer değiştirdi. Telefonunu eline alınca kaşlarını çatı. Ekran donmuş gibiydi.

Shinyun da bir sihir yaptı ve havlusu vücudunda yılan gibi kıvrılarak dolaşmaya ve onu kurulamaya başladı. Havlu yere düştüğünde, Shinyun’un üzerinde Venedik’te giydiği siyah, zırlı takım elbise vardı. Beliyle bacağındaki bıçakları yokladı.

Kapıya doğru yürürken “Önden buyur,” dedi.

Magnus telefonunu kapatıp açtı. *Bozulmanın sırası mıydı?* dedi içinden. Ama Alec’e bir mesaj ulaştırmanın daha birçok yolu vardı. Yakında yine birlikte olacaklardı. Kızıl El’in liderini bulup durduracaklardı. Shinyun’a dediği gibi, bu kâbus sona erecekti.
;

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ateş Sütunları

MAGNUS GEÇ KALMIŞTI.

Gölge Avcıları, Roma Enstitüsünden henüz bir blok bile uzaklaşmadan Alec, Shinyun'dan Magnus'un telefonunun bozulduğuna dair kısa ve ters bir mesaj aldı. Ayrıca Roma'daki muhbirinden edindiği bilgiye istinaden Magnus'la ikisi şehir dışındaki bir ormana gidiyordu.

Magnus'un neden onunla olduğunu ve nerede olduklarını söylememiştir. Alec bu bilgiyi Helen ve Aline'le paylaştığında, hepsi de Magnus ve Shinyun'la bahsi geçen yerde buluşmanın en mantıklısı olacağına karar verdi. Bu, Mori Shu'nun Helen'a verdiğinden daha yeni bir bilgiydi ve sonuçta bir şey elde edemeler bile en azından aynı yerde olacaktı.

Zaman geçtikçe Alec Shinyun'la Magnus'un yolu kaybettiğini ya da kendisinin adresi yanlış anladığını düşünmeye başladı. Şimdiye kadar çoktan gelmiş olmalıydılar. Bir sorun çıtıysa da Magnus ona bir şekilde haber ulaştırmalıydı.

Magnus'un adına Shinyun'dan mesaj almak Alec'i biraz sersemletmişti. Tekrar saatine baktı. Güneş arkadaki ağaçların arasında kaybolmuştu. Alacakaranlıkta bütün şekiller tehditkâr görünüyordu. Cadı ışıkları sık ormanda ancak önlerini görmele-

rine yetiyordu. Alec gözlerini kısıp etrafına bakındı.

Orman perili gibiydi. Devasa büyüklükteki eğri büğrü dalların bazıları âşıklar misali birbirlerine sarıldığı için dar patikalarda ilerlemek güçleşiyordu. Tepelerindeki tomurcuklu gölgeğin arasından gökyüzü pek az görünüyordu. Yaprakların gölgeleri rüzgârla dans ediyordu.

“Şu tarikatçılar şehirde bir buluşma noktası seçememiş mi?” diye homurdandı Aline.

Önceden yağmur yağdığı için toprak ıslak ve kaygandı. Çamurların içinde şeytani tarikatçıların izini sürmektense bir kafede oturmaya daha uygun ayakkabılar giyen Aline özellikle zorlanıyordu.

“Bir de şöyle deneyelim,” dedi Helen. Bir bıçak çıkarıp en yakındaki ağacın gövdesinden iki uzun kabuk sıyırdı. Aline’in önünde diz çöküp ayağına uzandı. Aline Helen bacağına usulca tutup kaldırdığında donup kaldı. Helen ağaç kabuğunu ayağının altına bağladı. Aynısını diğer ayağına da yaptı. “Şimdi daha rahat yürürsün,” dedi.

Aline’in gözleri hayretle irileşmişti. Alec bir teşekkür bile etmediğini fark ederek kızdı.

Helen öne geçtiğinde Alec ona yetişmek için adımlarını sıklaştırdı. Onun da spor pabuçları çamurda kayıyordu, ama kimsenin umurunda değildi. Helen’in adımları onunkinden ya da Aline’inkinden daha hafifti. Tam olarak bir peri gibi yürüdüğü söylenemezdi. Alec onların çimenleri ezmeden kayarcasına yürüdüğüne tanık olmuştu. Yine de tıpkı bir savaşı gibi hareket etmesine rağmen bir perinin zarafetine sahipti.

“Siz ikiniz öyle mi düşünüyorsunuz bilmiyorum, ama ağaç kabuğundan pabuç fikri perilerden çıkmadı,” dedi Helen Alec’e. “Brezilya’daki Gölge Avcılarından öğrendim.”

Alec gözlerini kırptırdı. “Hayır. Neden öyle düşünelim ki? Bak, Aline’in tuhaf davrandığının farkındayım. Benim hatam. Ona Venedik’teki partide olanları anlattım. Seni ilk kez Aşağıdünyalı bir kızla gördüğümü söyledim.”

Helen alayla homurdandı. “Yani kendi türümden bir kızla olmadığımı mı söylemek istedin?”

“Sen bir Gölge Avcısı’sın,” dedi Alec. “Ona söylediğim için gerçekten üzgünüm. Magnus için endişeleniyordum ve ben yalan söylemeyi hiç beceremem. Ama bir yabancı benim hakkımda böyle bir şey söylese çok bozulacağım bir dönemden geçtim.”

“Dert etme,” dedi Helen. “Erkekler kadar kızlardan da hoşlandığım sır değil. Ama Aline bundan rahatsız oluyorsa kendi bileceği iş.” Omzunun üzerinden Aline’e göz attı. “Yazık oldu. Acayip seksi bir kız.”

Alec başını eğip gülümsedi. Biraz şaşırmıştı doğrusu, ama Helen’in bu konudaki soğukkanlılığı ve korkusuzluğu hoşuna gitmişti.

“Herhalde öyledir,” dedi. “Ben pek anlamam.” Utangaçça ekledi. “Ama bence erkek arkadaşım da çok seksi.”

“Gördüm,” dedi Helen. “Aklını başından almasına şaşırmamak gerek. Ama ona güvenmiyorum.”

“Aşağıdünyalı olduğu için mi?” diye sordu Alec sertçe.

“Aşağıdünyalıları soruştururken herkesten daha tarafsız davranmam gerektiği için,” dedi Helen.

Alec onun uçları sivri kulaklarına ve Gölge Avcısı runlarının altında olağanüstü bir ışıkla parlayan cildine baktı. Orman manzarasının içinde her zamankinden daha fazla periye benziyordu.

“Tarafsız davrandığından emin misin?”

“Bence tarikatı Magnus Bane kurdu,” dedi Helen. “Dolayısıyla liderlerinin o olduğundan şüphelenmek için haklı sebeplerim var. İnsanlardan duyduğum kadarıyla lider son derece güçlü bir büyücüymüş. Dünyada bu tanıma uyacak düzinelerce büyücü olduğunu biliyorum, ama kaç o gece partideydi?”

“Malcolm Fade de oradaydı,” dedi Alec.

“Malcolm olamaz!” diye tısladı Helen.

“Ah, tabii. Senin güvendiğin bir büyücü olamaz. Ya Barnabas Hale?”

Helen zınk diye durdu.

“Hale orada mıydı? Konuk listesinde adı yoktu.”

“Davetsiz geldi. Bütün binayı da o yakıp yıktı zaten.”

“Malcolm’un başka bir büyücüyle savaştığını biliyordum,” diye mırıldandı Helen. “İnsanları dışarı çıkarmaya çalıştığım için kavgayı görmedim. Diğer büyücünün Magnus Bane olduğunu sandım.”

Helen’in Magnus’un üzerine gelme nedenlerinden biri daha gün yüzüne çıkmıştı. Kendi şehrinin Baş Büyücüsü Malcolm’u korumak istiyordu.

“Magnus değildi,” dedi Alec. “O sadece kavgayı durdurmak için araya girdi. Tıpkı senin gibi, herkesi dışarı çıkarmaya çalıştı.”

Helen bir an konuşmadı. Alec onun olan biten her şeyi bilmemesine sevinmişti. Helen akıllı başında birine benziyordu. Belki bu yeni öğrendikleri doğrultusunda olaylara başka bir çerçeveden bakmayı becerebilirdi. Hatta Aline’le ikisi Gölge Avcıları arasında Barnabas’ı gizlice araştırabilirdi.

“Şimdilik hiçbir şeyden emin değiliz,” dedi Aline sonunda. “Ama buluşma yeri burası olabilir.”

Patikadan birkaç adım ötedeki küçük açıklığı işaret etti.

Bölgenin büyü faaliyetleri için kullanıldığını anlamak bir Gölge Avcısı için hiç zor değildi. Topraktaki yanmış, beş köşeli yıldız sembolü bariz bir ipucuydu, ama dahası da vardı. İki yanında ateş çukurları olan eğreti sunak ve civardaki ağaçların gövdelerindeki pençe izleri şüpheye mahal vermeyecek kadar somut kanıtlardı. Helen açıklığın ucuna doğru yürüyüp çalılıkların arasını kolağan etti, aradan çıkardığı bir bira fıçısını onlara doğru yuvarladı.

“Vay canına,” dedi Aline. “Şeytani tarikatçılar parti de mi yaparmış?”

“Kutsal kaidelerinin arasında partilemek de var,” dedi Alec. Helen ona şaşkınlıkla bakınca açıkladı. “*Kırmızı Büyü Yazmaları*’ndan biliyorum. Kızıl El’in kutsal kitabı. Durun, göstereyim.”

Telefonunda Isabelle'in gönderdiği resimleri açıp Aline'e gösterdi. Aline onlara şöyle bir göz attıktan sonra Alec'ten izin almadan telefonu Helen'a uzattı.

Helen kaşlarını çatı. "Çocukları yalnız bırakmayın diyor. Bir iblis tarikatı için garip bir kural."

"İyiliği çağırıştırıyor hım?" diye sordu Alec.

Magnus da öyle değil miydi zaten? Garip, ama iyi. Ama Helen'ın bunu bir itiraf olarak algılayacağını bildiği için yüksek sesle söylemedi.

"Mori Shu vampirler tarafından öldürüldü," dedi Helen Blackthorn sertçe. "Ne Malcolm'un ne Barnabas Hale'in, ne de Hypatia Vex'in ve o çevreden güçlü bir büyücünün vampirlerle bağlantısı var. Ama Magnus Bane öyle değil. New York klanının en kötü şöhretli vampirleriyle dostluk ediyor. Hatta geçmişte onlarla romantik ilişkiler kurduğu bile oldu. Üstelik bu vampirlerden bazıları Mori Shu'yla buluşacağımız partideydi. Mori Shu'nun bildiklerini anlatamadan öldürüldüğü partide!"

Alec, Magnus'un vampirlerle, üstelik en tehlikelileriyle romantik ilişkiler kurduğunu duyunca içinden kızdı. Halbuki Lily'i, Elliott'ı ve diğerlerini sadece eğlenceli çocuklar olarak görüyor gibiydi.

Gerçi Alec, Magnus'un aşk hayatıyla ilgili ne biliyordu ki? Magnus geçmişini anlatırken sevgilileriyle ilgili kısımları hep atlamıştı.

Alec bu düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı. "Raphael'le Lily, partide kimseyi öldürmedi," dedi.

"Kim onlar?" diye sordu Helen. "Vampirler mi?"

"Raphael Santiago'nun vampir olduğu kesin," dedi Aline, Alec'in tereddüt ettiğini görünce.

"Yoksa sen de mi onlarla sıkı fıkısın?"

"Hayır!" dedi Alec.

Helen'la Aline onu endişeyle süzüyordu. Alec'in onlara

bütün bunların ne kadar kötü görüldüğünü söylemesine gerek yoktu. Bütün bunlar gerçekten de kötü görünüyordu.

Magnus hâlâ görünürde yoktu. Orman bir labirentten farksızdı ve karanlık basmak üzereydi. Alec bakışlarını ağaçların arasında dolaştırdı. İblisler gece çökünce ortaya çıkardı. Gölge Avcılarının mesaisi de o zaman başlardı. Alec karanlığa aldırıyordu, ama Magnus'un gün ışığında onları bulması daha kolay olurdu.

İçinde bir sıkıntı daha vardı. Endişeler okyanusunun dibine ittiği bir kaygı. Suratinin ortasına bir yumruk yiyip de o acının arasında dışının kırıldığının farkına varmak gibiydi.

"Helen," dedi Alec. "*Kırmızı Büyü Yazmaları*'nın son emri ne demiştin?"

"Çocuklarla ilgilenin," dedi Helen şaşkınlıkla.

"Pardon," dedi Alec.

Telefonunu alıp beş köşeli yıldızın üzerinden açıklığın diğer tarafına doğru yürüdü. Magnus'a ulaşmayı birkaç kez denemişti. Şimdi başka birini aramak niyetindeydi.

Telefon ikinci çalışta açıldı.

"Alo? Raphael?" dedi Alec.

"İyi ki, yakın değiller," diye homurdandı Helen.

"Alec'in suçlu gibi görüldüğünün farkındayım," dedi Aline. "Ama yemin ederim değil."

"Bir daha arama beni," diye hırladı Raphael hattın diğer ucundan. "Sil bu numarayı."

Alec karşıdan üzüntüyle başlarını iki yana sallayan Helen'la Aline'e baktı. Bu akşam kimseyi etkileyemediği kesindi.

"Gölge Avcılarına bayılmadığınızı biliyorum," dedi Raphael'e. "Ama arayabileceğimi söylemiştin."

Bir sessizlik oldu.

"Üzerine alınma, bütün telefonları böyle açıyorum," dedi Raphael. "Ne istiyorsun?"

"Asıl konu *senin* ne istediğin," dedi Alec. "Yardım etmek

istediğini sanıyordum. Kızıl El'i araştıracağını söylemiştin. Bir şeyler öğrenebildin mi? Özellikle Mori Shu hakkında."

Beş köşeli yıldız hâlâ sıcaktı. Mumlar sadece birkaç saat önce kullanılmıştı. Alec yıldızın yanına çömelip kararan toprağı kokladı. Yalnızca kömür ve tuz kokuyordu. Kan kokusu alamadı.

"Hayır," dedi Raphael.

"Tamam, teşekkürler."

"Bekle!" dedi Raphael. "Bir dur be adam!"

Sonraki sessizlik uzadıkça uzadı. Alec taşın üzerinde tıkırdayan ayak sesleri ve uzaklardan bir kadının tiz sesini duydu.

"Raphael?" dedi. "Bazılarımız ölümsüz değil. Telefonda son-suza kadar bekleyemeyiz."

Raphael sıkıntıyla homurdandı ki bu ses bir vampirden çıktığında daha da ürkütücü oluyordu. Alec telefonu kulağından uzaklaştırdı.

"Bir şey var," dedi Raphael ve yine duraksadı.

"Evet?"

Raphael nefes alıp vermediği için cümlelerinin arasındaki sessizlik tuhaf geliyordu.

"Sana bunu söylesem mi bilmiyorum. Nasıl olsa inanmayacak-sın."

"Bir dene," dedi Alec.

"Mori Shu'yu bir vampir öldürmedi."

"Neden daha önce söylemedin?"

"Ne diyecektim?" diye tısladı. "Bir Nefilim'e gidip 'Ah, bayım, biliyorum vampirlerin adı çıkmış dokuza inmez sekize, ama bir ceset bulundu ve evet çok kan kaybetmiş ve evet, boy-nunda delikler var, ama onlar vampir ısırtığı değil, bir kılıcın ucunun açtığı yaralar, lütfen bana inanın,' diye yalvaracak mıydım? Herhalde beni oracıkta gebertirdi."

"Ben sana inanıyorum," dedi Alec. "Sence o yaraları bir *sam-gakdo* açmış olabilir mi?"

Raphael duraksadı. "Evet," dedi sonra.

Alec'in kalbi sıkıştı. "Sağ ol, Raphael. Çok yardımcı oldun."

"Öyle mi?" diye sordu vampir. "Nasıl?"

"Magnus'a yardımından söz edeceğim."

"Sakin! Bir daha da arama beni. Size başka hiçbir konuda yardım edemem. Bu seferkini de kimseye söyleme."

"Kapatmalıyım."

"Dur!" diye emretti Raphael. "Kapatma!"

Alec telefonu kapadı.

Raphael hemen geri aradı, ama Alec açmadı.

"Neler oluyor?" diye sordu Aline. "Neden öyle bakıyorsun?"

"Helen," dedi Alec. "Hypatia Vex'ten olağan bir şüpheli olarak söz ettin. O halde Mori Shu, Kızıl El'in liderinin bir erkek olduğunu söylemedi?"

Helen gözlerini kırıştırdı. "Hayır."

"Paris Gölge Pazarı'ndakiler bir erkek olduğunu ima etti," dedi Alec usulca. "Çünkü Magnus'tan şüpheleniliyor. Ama Magnus olduğuna inanmayanlar bile otomatikman bir erkekmiş gibi konuşuyor. Magnus'la ben de onu savunmakla o kadar meşgul olduk ki liderin cinsiyetini hiç düşünmedik."

Muhbir Mori Shu Venedik'teki partide öldürülmüştü. Boynunda üç kenarlı bir kılıcın açtığı delikler vardı.

En sıkıntılı zamanlarınızda şunu unutmayın: Bütün yollar Roma'ya çıkar.

Isabelle'in ona yolladığı *Kırmızı Büyü Yazmaları* kopyasında bu satır eksikti. Kutsal Oda'da buldukları ise onları Roma'ya yönlendirmesi için değiştirilmişti.

Ve savaşçı büyücü Shinyun Jung onların değiştirilmiş kitabı bulmasını sağlamıştı.

"Gitmeliyiz," dedi Alec. "Hemen!"

Tam geldikleri yöne dönmüştü ki orman birden hareketlendi. Dalların arasından sert bir rüzgâr estiğinde yapraklar hışırdadı. Hava aniden ısındı. Deminki serin rüzgârın yerini bunaltıcı bir sıcak aldı.

Açıklığın etrafından beş tane ateş sütunu yükseldi. Hepsi de ağaçlar kadar yüksekti. Dallarla kayalar çatladı. Alevler ormanın tabanını yaladı. Hava daha da ağırlaşınca nefes almak imkânsızlaştı. Gökyüzü kıvılcımlarla doldu.

Üç Gölge Avcısı stellerini çıkarıp kendilerine İsabetlilik, Dayanıklılık ve Güç runları kazıdı. En önemlisini sona sakladılar. Yanmazlık rununu da kazıdıklarında artık savaşa hazırlardı.

Aline stelini kaldırırken, “*Jophiel*,” diye fısıldadı. Ellerinde melek gücüyle daha da keskinleşen hançerler belirdi. Alec yayını çekti. Helen bir melek adı fısıldayıp kılıcını çekerken eli beyaz bir ışıkla aydınlandı. Alec alevlerin gürültüsünden Helen’in hangi ismi seçtiğini duyamadı.

“Gereksiz olacak ama,” dedi Helen “tuzağa düştük!”

Açıklığın ortasında sırt sırta verdiler. Karşılarındaki düşmana bakıldığında yetersiz bir çaba gibi görünebilirdi ama başka şansları yoktu.

“Buraya üçümüz gelmekle aptallık ettik,” dedi Alec. “Kızıl El ne zaman, nerede olacağımızı biliyordu.”

“Nasıl?” diye sordu Aline.

Alec yayına bir ok taktı. “Çünkü bize burada olmamızı liderleri söyledi ve o bir kadın.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Büyük Zehir

ESKİ VİLLANIN, KIRIK DİŞLERİ ANDIRAN YIKIK kuleleri Magnus'un önünde gökyüzüne yükseliyordu.

"Bu tarikatçılarda gram ince zekâ yok," dedi. Saatine baktı. "Alec'in şimdiye kadar burada olması gerekirdi."

Shinyun yanında duruyordu. Magnus onun vücudundan yayılan gerginliği hissedebiliyordu.

"Belki de Roma Enstitüsünde sorguya alınmıştır," dedi. "Nefilimlerin şimşeklerini üzerine çektiği sır değil. Başı ciddi belada bile olabilir. Daha fazla beklemeyelim bence. Yoksa Kızıl El'i enseleme şansımızı kaçıracağız."

Shinyun'un muhbiri Kızıl El'in kıdemli üyelerinin müritlerinden bir grupla buluşacağını söylemişti. Liderleri bile bu görüşmede hazır bulunabilirdi.

Alec, Magnus'un onu beklemesini isterdi şüphesiz. Magnus da onu beklemek istiyordu. Ama Shinyun haklıydı. Alec Roma Enstitüsünde mahsur kalmış ve onun yüzünden sorgulanıyor olabilirdi.

Magnus'un izleyeceği yol belliydi. Lideri yakalayacak ve Kızıl El'in faaliyetlerine son verecekti. O zaman Nefilimler yatıştır ve Alec'in masum olduğu kanıtlanırdı.

“Bu bizim tek şansımız olabilir,” dedi Shinyun.

Magnus derin bir nefes aldı ve tereddüt etmekle saçmaladığına karar verdi.

Kızıl El’i tek başına bitirebilirdi. Daha önce de defalarca düşmanın karşısına yalnız çıkmıştı.

“Yolu göster,” dedi Shinyun’a.

Villaya eskiden ahır olarak kullanıldığı her halinden belli bir ek binadan girdiler. Bir dizi odadan geçtiler. Bina uzun zaman önce yağmalanmıştı. Kırık dolaplar, yırtık duvar resimleri ve cam kırıkları yerlere saçılmıştı. Doğa, villayı yavaş yavaş tüketmeye çoktan başlamıştı. Duvarlardaki çatlaklarda otlar bitmişti. Havadaki küf kokusu Magnus’u biraz sersemletmişti. Nefes almakta zorlanıyordu.

“Bazen kötülük bile bağışlanabilir, ama ihmalkârlık asla,” diye mırıldandı.

“Biraz ciddi olur musun lütfen?” diye tısladı Shinyun.

“Mümkün değil,” dedi Magnus.

Alçak tavanlı, uzun bir odaya girdiler. Her yerde kırık raflar vardı. Başka bir hayatta muhtemelen bir kilerdi. Ama şimdi tahtaları çürümüş, taşları çatlamış ve duvarları sarmaşıklarla kaplanmıştı. Zeminin çöken yeri suyla dolmuştu. Shinyun birden durup parmağını kaldırdı. Magnus kulak kesildi. Birileri mırıl mırıl şarkı söylüyordu.

Shinyun odanın karşısını işaret edip ortadaki pis su havuzunun kenarından dolaştı. Tam diğer taraftan çıkacakken önüne güm diye demir bir kale kapısı düştü.

Magnus girdikleri kapıya doğru koştu, ama geç kalmıştı. Onun da önüne demir parmaklıklı bir kapı indi. Magnus demir çubukları tutup sarstı. Yerlerinden bile oynamadılar. Tuzağa düşmüşlerdi.

Shinyun önünde durduğu parmaklıkları zorladı, ama işe yaramadı. Magnus onun yanına giderek demiri un ufak edecek bir büyü yaptı. Eli koyu mavi bir ışıkla parlıyordu. Parmak

uçlarından güçlü bir enerji yayıldı. Ama kapıya ulaşamadan söndü.

Magnus sıradan bir büyü yapmasına rağmen, kendini şaşılacak kadar güçsüz hissediyordu. Kararan gözlerini kırptırdı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Shinyun.

Magnus elini salladı. “Yok, iyiyim.”

Shinyun yerden büyük bir taş alarak kapının en paslı yerlerine vurmaya başladı. Magnus odanın ortasına doğru geri çekildi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Shinyun.

Magnus’un etrafından yeşil bir ışık hortumu yükseldi. Paltosuyla saçları savuldu. Magnus ışığın güçlenmesi için sihrini son damlasına kadar harcadı. Sonra avazı çıktığı kadar bağırarak hortumu girdikleri kapıya yönlendirdi. Demirler gıcırdadı. Kapı müthiş bir gürültüyle yerinden fırlayıp koridora uçtu ve karanlığın içinde kayboldu.

Magnus nefes nefese dizlerinin üzerine yığıldı. Sihrinde bir tuhafılık vardı.

“Nasıl yaptın?” diye sordu Shinyun usulca. “Nasıl o kadar güçlendin? Ama şimdi hiç gücün kalmadı.”

Magnus yalpalayarak doğruldu ve kapıya doğru yürüdü.

“Ben gidiyorum.”

Shinyun birden atılıp gömleğine yapıştı. “Dur bakalım.”

Magnus loş ışıktaki onun ifadesiz yüzüne baktı. Kendi kalp atışları kulaklarında uğulduyordu.

“Yine güvenimin kurbanı oldum anlaşılan.”

Shinyun hızla döndü ve Magnus’un kendi ağırlığının ivmesini kullanarak onu odanın ortasına fırlattı. Magnus ayağa kalkmaya çalışırken göğsüne sert bir tekme yedi. Tekrar düştüğünde sırtını öbür kapıya çarptı. Sonra gıcırtilar duydu ve demir parmaklıklı kapı yukarı doğru yükselirken birkaç çift el kollarına yapıştı. Neredeyse hiçbir şey göremiyordu.

Bir ayinde içtiğim iksir şekil değiştirme yeteneğimi etkiledi, demişti Tessa. Magnus bunu neden daha önce hatırlamamıştı ki?

“Hamamda içkime zehir koydun,” diye inledi. “Acıklı hikâyenle dikkatimi dağıttın. Hepsi yalan mıydı?”

Shinyun ıslak taşlara diz çöktü. Magnus sadece yüzünün ana hatlarını seçebiliyordu. Karanlıkta tıpkı bir maskeyi andırıyordu.

“Hayır,” diye fısıldadı Shinyun. “Yeterince pişman olman için doğruyu söylemek zorundaydım. Şimdi seni neden affedemeyeceğimi anlamışsındır herhalde?”

Magnus bir hapisanede uyandığına şaşırmadı.

Tavandan alnına damlayan su ona Sessiz Kardeşler’in, derslerde konuştuğu için verdiği cezayı hatırlattı.

Dudaklarına süzülen suyu tükürdü. Gerçi su olduğundan da emin değildi ya neyse. Tadı iğrençti. Gözlerini kırıştıtarak nasıl bir yere kapatıldığını algılamaya çalıştı. Karşısındaki kavisli, penceresiz duvarda yine demir parmaklıklı bir kapı vardı, ama karanlıkta ardını göremiyordu. Duvarın diğer ucunun dibinde bir delik gözüne çarptı. Ya eskiden birileri oraya tünel kazmaya çalışmıştı ya da sadece bir tuvalet çukuruydu. Hücreye yayılan kokuya bakılırsa, belki ikisi birdendi.

“Bu kesinlikle hayatımın en kötü tatili,” diye mırıldandı.

Başını kaldırdı. Ay ışığını göremiyordu, ama yuvarlak mazgala solgun bir ışık vuruyordu. Belki de bir su deposunun ya da kuyusunun dibindeydi. Zaten ne fark ederdi ki? Sonuçta hapisti işte. Ellerini başının üzerinde duvara zincirlemişlerdi ve saman bir yatakta oturuyordu. Kesme taşlarla kaplı zemine bakılırsa muhtemelen hâlâ villanın arazisinde bir yerdeydi. Güçlkle yutkundü. Yüzü ve boynu acıyordu. Hem de çok. İşte şimdi bir içkiye ihtiyacı vardı.

Alec’in gerçekten de Roma Enstitüsünde olduğunu umdu. Shinyun belli ki ona başka bir adres vermişti. Ama Alec Enstitüde alıkoyulmuşsa en azından güvende demekti.

Kapının diğer tarafında bir silüet belirdi. Magnus gıcırtilar duydu ve kapı içeri doğru açıldı.

“Merak etme,” dedi Shinyun. “Zehir öldürücü değil.”

“Tahmin ettim,” dedi Magnus Shinyun ona göz kırparken. “Çünkü benim için başka planların var,” diye ekledi ve gözlerini kapadı. Baş zonkluyordu.

“Dozunu iyi ayarladım. Sadece sihrini etkisizleştirdi. Şanlı kaderini gerçekleştirmek için ayakta olmalıydın.”

Magnus bu sohbetin gidişatından hoşlanmamıştı. Gözlerini açtığı anda Shinyun’un karşısında dikildiğini gördü. Yaka ve kol ağzlarındaki gümüş işlemeler dışında bembeyaz giyinmişti.

“Şanlı kader mi?” dedi Magnus. “Hep öyledir zaten. Kimse vasat kaderlerden söz etmez.”

“Asıl benimki şanlı olacak,” dedi Shinyun. “Çünkü sen ne şanı ne de şöreti hak ediyorsun. Bu tarikatı eğlencesine kurdun. İnsanlara eşek şakaları yaptırıp hastaları iyileştirdin. Asmodeus ismiyle dalga geçtin.”

“O isimle yapabileceğim en iyi şey dalga geçmekti,” diye mırıldandı Magnus.

Shinyun’un gözleri öfkeyle parladı. “Halbuki o seni hep kayırdı. Sen ona layık değilsin.”

“O bana layık değil,” diye düzeltti Magnus.

“Aptalca şakalarından da saygısızlığından da bıktım!” diye bağırды Shinyun. “Asmodeus’a hayatımızı borçluyuz. Ben asla senin gibi olmayacağım. Babama asla ihanet etmeyeceğim!”

“Baban mı?”

Shinyun ona aldırmadı.

“Kızıl El beni kurtardığında diri diri gömüleli beş gün olmuştu. Bana onları Asmodeus’un yolladığını söylediler. Kızını kurtarmaları için. Beni babamın halkı kurtardı, çünkü bir eli hep üzerimdeydi. Ölümlü ailem bana ihanet etti. Ben de hep-sini öldürdüm. Beni sadece Asmodeus sevdi ve ben de bir tek onu seviyorum. Kızıl El’i yalancı bir tarikattan gerçek bir güce dönüştürdüm. Şimdi sıra bize hakaret eden kişiden intikamımızı almaya geldi. Seni ortadan kaldıracam, Büyük Zehir.

Asmodeus'a hakaret ettiğin için seni öldüreceğim. Ölümsüz hayatını ona kurban edip onu serbest bırakacağım. Baba kız sonsuza dek birlikte mutlu yaşayacağız.”

“Sende bir Cehennem Prensi'nin gücü olsaydı, mutlaka fark ederdim,” dedi Magnus.

“Bütün büyücülerde o güç var. Bu dünyayı zaten onlar yönetiyor. Kendilerini kanıtlayan bütün büyücüler Asmodeus'un çocukları. Kızıl El bana böyle öğretti.”

“Bir konuyu açıklığa kavuşturalım,” dedi Magnus. “Asmodeus mu seni evlat edindi, yoksa sen mi onu baba olarak *benimşedin*?”

Gözlerini Shinyun'a dikti. Bir hapishanede olmaktan hoşnut değildi tabii. Onursuzca ölüp gideceğini düşündükçe sinir oluyordu.

Yine de Shinyun'dan nefret edemiyordu. Onu böyle birine dönüştüren sebepleri anlayabiliyordu. Üstelik yaşadıklarında onun da payı vardı.

“Bana öyle bakma! Merhametine ihtiyacım yok!” Shinyun birden üzerine atılıp boğazına yapıştı. Magnus'un nefesi kesildi. Büyücüler ölümsüzdü ama bu hiç zarar görmeyecekleri anlamına gelmiyordu. Oksijen yetersizliğinden bu dünyaya veda edebilirlerdi. “İşe yaramazın tekisin,” diye tısladı Shinyun. “Halkım asla izinden gitmemeliydi. Babam seni yüceltmemeliydi. Onların lideri olmayı BEN hak ediyorum.”

Shinyun az sonra babasına kurban etmeyi planladığı Magnus'u boğmak üzere olduğunu fark ederek geri çekilip onu serbest bıraktı.

Magnus güçlkle nefes alarak öksürmeye başladı.

“Neden?” diye inledi. “Bunca zamandır sözde bize yardım ediyordun. Elinde fırsat varken Paris'te ya da trende bu işi kolayca bitirebilirdin. Bu saçma oyunu neden oynadın?”

“*Alec*,” dedi Shinyun nefretle. “Her seferinde yoluma çıktı. Paris Gölge Pazarı'nda seni köşeye sıkıştırmıştım. Birden üze-rime saldırdı. Trende Raum iblisleriyle Ravenerlerin çoğunun

işini bitirdi. Geriye sadece damızlık anne kaldı. O da sakatlanmıştı. Seni haklaması için ona güvenemezdim. İzinizi kaybetmeyi de göze alamadım. Onun için size mümkün olduğunca yakın durmaya çalıştım.”

Shinyun, Magnus’un daha önce ondan hiç duymadığı kadar zalim ve buruk bir kahkaha attı.

“Babamın hizmetinde geçirdiğim yüzyıllar boyunca rol yapma sanatında ustalaştım,” diye devam etti. “Yüzüm Asmodeus’a daha iyi hizmet etmem için bana bahşedilen bir armağan. İnsanlar gerçek hislerimi anlayamıyor. Bana hayallerindeki maskeyi takıyorlar ve altındakinin gerçek biri olduğunu unutuyorlar. Onlara görmek istediklerini gösterip duymak istediklerini anlatıyorum. Ama Gölge Avcısı’nın benden hiçbir çıkarı yoktu ve onu ancak kendimi sana acındırarak aşabileceğimi biliyordum. Seninle geçirdiğim her an işkenceden farksızdı. Senden o kadar çok nefret ediyorum ki! Ama Gölge Avcısı’nın güvenini bir türlü kazanamadım. Gözü hep üzerindeydi. Kendini seni korumaya adanmıştı. Alexander Lightwood’dan kurtulmadan seni ele geçiremeyecektim.”

Magnus, Alec otel odasından ayrılıp Roma Enstitüsüne giderken üzüldüğünü hatırladı, oysa şimdi buna çok seviniyordu. Alec güvende olduğu sürece Magnus başına geleceklere razıydı.

Shinyun parmaklarını şaklattığında hücreye birkaç adam girdi. Hepsi de beyazlar giymişti. Yüzleri mahkeme duvarı gibiydi.

“Onu çukura götürün, Bernard,” dedi Shinyun.

“Bence beni çukura götürmeyin, Bernard,” dedi Magnus. “Çukur kelimesi bana hep kötü çağrışımlar yapar. Ah, bu arada, merhaba iblis tarikatı müridi, Bernard. Ben Magnus Bane.”

Bernard ona öfkeyle karışık bir küçümsemeyle baktı. Arkaya yapıştırdığı siyah saçları, sivri çenesi ve kuş kadar sakalıyla fasulye sırıgı gibi bir adamdı. Acınası bir çabayla otoriter görünmeye

çalışıyordu. Magnus'un kelepçelerini gereksiz bir kuvvet uygulayarak çıkardı. Magnus onu destekleyen zincirlerden kurtulunca yere kaydı. Bernard gibi bir adam bile şu anda onun için bir tehdit oluşturunuyordu. Güç bela doğruldu. Başı dönüyor ve kendini hasta hissediyordu.

Shinyun ona içirdiği zehirle işini sağlama almıştı. Magnus'un kimseye karşı koyabilecek gücü kalmamıştı.

"Son bir şey daha var," dedi Shinyun neşeyle.

Magnus'a yaklaştı.

"Seni telefonunun çekmeyeceği bir yere götürdüm ve kendi telefonumdan Alec'e bir mesaj yolladım. İkinize de tuzak kurdum, Magnus. Alec Lightwood yakında ölecek."

Alec güvende olduğu sürece Magnus başına geleceklere razıydı.

Shinyun'un sözleri Magnus'un kafasının içinde bomba etkisi yarattı. Kendine böylesi kontrolsüz bir öfke hissetmek için nadiren izin verirdi. Magnus babasından ona miras kalan öfkeyle Shinyun'a saldırdı. Şimdi Bernard'la diğer tarikat üyeleri onu zor zapt ediyordu. Magnus'un parmak uçlarında mavi kıvılcımlar belirdi. Ama yeteri kadar parlak değillerdi.

Shinyun bir çocuğu sever gibi Magnus'un yanağına usulca vurdu.

"Umarım senin melek çocuğa doğru düzgün veda etmişsin-dir Magnus Bane," diye mırıldandı. "Öldükten sonra aynı yere gideceğinizi hiç sanmam."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Helen Blackthorn'un Kanı

ATEŞ SÜTUNLARININ BOYU AĞAÇLARI GEÇMİŞTİ. Isı giderek artıyordu. Alec sıcağın, yanan derisini runlarını söküp almak istercesine tırmaladığını hissediyordu. Çabucak seçeneklerini değerlendirdi. Geniş bir halka oluşturan ateş sütunlarından her birinin arasında kabaca on beş on altı metrelik bir mesafe vardı. Ellerini çabuk tutarlarsa ikisinin arasından geçebilirlerdi. Ama Alec bir aralığa doğru koştuğunda iki yanındaki ateş sütunları yan yatarak yolunu kesti. Sonra yine eski hallerine döndüler.

Alec bir Gölge Avcısı'nın bu yükseklikteki alevlerin üzerinden sıçradığını görmüştü. Ama o Jace değildi.

"Melek aşkına," dedi Helen.

Alec önce onun içinde bulundukları duruma sızlandığını sandı. Ama Helen'a baktığında gözlerini kapadığını gördü. Yüzüne dökülen ipeksi saçları bir ayna gibi alevleri yansıtıyordu.

"Üzgünüm," dedi. "Hepsi benim suçum."

"Seninle ne ilgisi var?" diye sordu Aline.

"Mori Shu bana bir mesaj gönderip korunma talebinde bulundu. Kızıl El'in liderinin onu tehdit ettiğini söyledi. Hatta beni bulmaya Paris'e geldi. Annem peri olduğu için beni özellikle seçti. Peri ölümlerini daha çok umursayacağımı

ve Aşağıdünyalılara daha anlayışlı yaklaşacağımı düşünmüş. Mori Shu'yu koruma amaçlı gözaltına almalıydım. Bu bilgiyi Paris Enstitüsündekilerle paylaşmalıydım. Ama iyi bir Gölge Avcısı olduğumu kanıtlamak için sorunu tek başıma halletmeye çalıştım. Aşağıdünyalılara benzemediğimi, benim de sizden biri olduğumu göstermek istedim.”

Aline şaşkınlıkla elini ağzına götürdü. Helen'in uzun ve kıvrık kirpiklerinden gözyaşları süzülüyordu. Alec gözlerini ateş sütunlarından ayırmıyordu. Onları buraya hapsettiklerine göre başlarına daha kötüsü de gelecekti.

“Ama daha en başından her şeyi elime yüzüme bulaştırdım,” diye anlatmaya devam etti Helen. “Mori'yle Paris'te buluşacaktım, fakat Kızıl El izini bulmuş. Bizi öldürmeleri için iblisleri yolladılar. Mori Shu kaçtı. Leon peşimden ayrılmıyordu. Alec araya girmeseydi, iblisler ikimizi de öldürecekti. Yine de inadımdan vazgeçmeyip kimseden yardım istemedim. Bunu yapsaydım belki Mori Shu şimdi hayatta olacaktı. Hadi Paris Enstitüsünün başkanıyla konuşmadım, en azından Mori Roma'dan bahsettiğinde oradaki Enstitü başkanını mutlaka durumdan haberdar etmeliydim. Şimdi de burada ölmeyi bekliyoruz. Hepsi bir büyücünün beni seçtiğini söylemekten çekindiğim için oldu. Meclis zaten beni bir Aşağıdünyalı olarak görüyor. Mori Shu'yu öğrenirlerse bir daha asla hayalini kurduğum gibi bir Gölge Avcısı olamayacağımı düşündüm.”

Aline'le Alec birbirlerine baktı. Valentine'ın saf bir Gölge Avcısı ırkı yaratmak için başlattığı isyan bastırılrsa da bazı önyargılar asla değişmiyordu. Gölge Avcıları arasında hâlâ Helen'in Aşağıdünyalı kanıyla kirlendiğini düşünenler vardı.

“Aşağıdünyalılar bizden daha değersiz değil,” dedi Alec.

“Gel bunu Meclis'e anlat,” diye homurdandı Helen.

“Meclis yanılıyor,” dedi Aline. Sesi planladığından yüksek çıkmıştı. Helen ona baktığında yutkundu. “Ne düşündüklerini biliyorum. Ama bir zamanlar elini sıkmayı reddettiğim

Aşağıdünyalı,” Alec’e baktı, “savaşın kahramanlarından biri oldu. Ben haksızdım. Meclistekiler de öyle.”

“Bu bakış açısı değişmeli,” dedi Alec. “Göreceksin, *değişecek* de.”

“Kardeşlerim o günleri görebilecek mi?” diye sordu Helen. “Hiç sanmıyorum. Ben yedi kardeşin en büyüğüyüm. Erkek kardeşim Mark’la aynı peri anneden doğduk. Diğerlerinin annesi bir Gölge Avcısı. Mark’la babamın evine gönderildiğimizde henüz o kadınla yeni evlenmişti. Bizi istemeyebilirdi. Ama o bizi sevmeyi seçti. Bana daima öz kızı gibi davrandı. Ailemi gururlandırmak istiyorum. Kardeşim Julian çok akıllı bir çocuk. Bir gün Meclis Başkanı bile olabilir. Ama Meclis beni kabullenmedikçe onun da yoluna taş koyacaklar. Kardeşlerimin geleceğini etkilemek istemiyorum.”

Aline hayatları tehlikede değilmiş gibi Helen’in yanına gidip elini tuttu.

“Sen Konsey’de değil misin? Üstelik daha on sekiz yaşındasın. Onları zaten gururlandırıyorsun. Sen büyük bir Gölge Avcısı’sın.”

Helen gözlerini açıp ona baktı. Parmakları Aline’in elini kavramak için kıvrıldı. Gözlerinde bir umut ışığı yandı, ama çabucak söndü.

“Değilim maalesef,” dedi. “Ama olmak istiyorum. Meclis beni kabullenirse bu rüyam gerçekleşecek. O zaman kendimi bir yere ait hissedeceğim. Aksi olmasından o kadar korkuyorum ki.”

“Anlıyorum,” dedi Aline.

Alec de anlıyordu. Üçü birbirlerine baktı. Aynı yalnızlık korkusu onları birleştirmişti.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Helen. Havada asılı kalan sesi dumanlar kadar hafıftı.

“Özür dilenecek bir şey yok,” dedi Alec.

“Neyin peşinde olduğumuzu ve nereye gittiğimizi birilerine söyleyebilirdim. Benim yüzümden öleceğiz,” dedi Helen.

Alec hâlâ ağaçların tepesine doğru bakıyordu. “Böyle söyleyince durumumuz pek iç açıcı gelmiyor,” diye mırıldandı. Sonra ateş duvarının zayıf bir noktası olduğunu fark etti. Açıklığın bir köşesi daha çamurluydu ve buradaki alevler diğerlerine oranla biraz daha alçaktı.

“Belki ölürüz diye söylüyorum,” dedi Aline. “Helen, seninle daha yeni tanıştık, ama...”

“Ölmeyeceğiz,” diye sözünü kesti Alec. “Helen, ne kadar yükseğe sıçrayabilirsin?”

Helen gözlerini kırptırdı. Omuzlarını dikleştirerek alevlere baktı. “Bunları aşamam.”

“Benim başka bir fikrim var,” dedi Alec. “İzle.” İki sütunun arasındaki boşluğa doğru koştuğunda, alevler yine yan yatarak yolunu kesti.

“Eee?” diye sordu Aline.

“Ben yine aynısını yapacağım ve biriniz yan yatan alevlerin üzerinden atlayacaksınız.”

Helen gözünü ateş sütunlarına dikip bir an düşündü. “Yine de kolay olmayacak.” Yüz hatları kararlılıkla gerildi. “Tamam, ben yaparım.”

“Ben de yaparım,” diye atıldı Aline.

Helen elini onun omzuna koydu. “Sizi bu pislige ben bulaştırdım. Onun için bu görev bana düşer.”

“Sadece birkaç saniyen var,” diye hatırlattı Alec koşmak için geri çekilirken. “Hemen arkamdan gel.”

“Tamam,” dedi Helen.

Alec tam koşmaya başlayacaktı ki Aline “Dur!” diye bağırdı. “Ya alevlerin arkasında daha büyük bir tehlike varsa?”

“Silahları boşuna kuşanmadık,” dedi Helen. Bir melek kılıcı daha çıkardı. “*Sachiel!*” Kılıç beyaz bir ışıqla parladı. *Adama*’ların pırıltısı alevlerin kızılını bastırdı.

Alec gülümsedi. Helen’den hoşlanmaya başlamıştı. Koşmaya başladı.

Ateş sütunlarının arasından dalacakmış gibi kendini yere attı. Alevler kaçmasına engel olmak için eğildi. Alec yere yuvarlanırken, Aline'in zafer çığlığını duydu. Alec ayağa kalkıp üstünü silkeledi.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Helen?" diye seslendi Aline telaşla.

"Bunlar ateş iblisleri!" diye bağırdı Helen soluk soluğa. "Biriyle savaşıyorum!"

Alec o sırada yolunu kesmek için eğilen ateş sütunlarından birinin eski haline dönmediğini fark etti. Gözlerini kıstığında sütunun bir insan şeklini aldığını gördü. Ona arkası dönüktü ve Helen'la dövüşüyordu.

Aline'le birbirlerine baktılar. Alec yayını kaldırıp yandaki sütunun tam ortasına bir ok fırlattı.

Sütun birden hareketlendi. İnsana benzeyen bir şekil aldı. Alec onun bir Cherufe iblisi olduğunu fark etti. İblis bir aslan gibi kükrediğinde ağzından yüzlerce dili andıran alevler fışkırdı. Yaratık sivri pençelerini kaldırdı. Alec'le arasındaki mesafeyi göz açıp kapayıncaya kadar kapattı.

Alec pençelerden kaçmak için eğilip bükülürken ona saldıran iblisle Helen'inkinin arasındaki boşluğa doğru atıldı. Yere sertçe çarptığında bir an dünyası karardı. Birkaç metre kaydı. Yanağına düşen kıvılcımla kendine geldi.

Karanlıkta ona doğru sürüklenen alev topuna bakakaldı. İblis ikinci kez saldırıya geçmişti.

Aline birden önünde bitti. Hançerlerini öyle bir hızla savurdu ki Alec ellerinin hareketini bile takip edemedi. Hançerler iblis ateşi üzerinde su etkisi yarattı. Değdikleri yerlerden dumanlar çıkmaya başladı. Cherufe iblisi alt gövdesine, karnına ve alevli kollarına aldığı darbelerle dağılarak bir magma, irin ve duman yığınınna dönüştü. Aline turuncu kıvılcımların arasında soluk soluğa dikildi.

Hançerlerden birini koltuğunun altına sıkıştırıp Alec'e elini uzattı. Tepeden tırnağa isle kaplanan, ama dövüşü yarasız atla-

tan Helen da yanlarına geldi. Onun savaştığı iblis de bir kül yığınının dönüşmüştü. Birlikte diğer Cherufe iblislerine doğru döndüler. Şimdi hepsi de insan formuna bürünmüştü.

Alec diz çöküp arka arkaya üç ok fırlattı. Bir Cherufe iblisini göğsünden vurdu. Yaradan alevler fışkırdı. Alec iki ok daha attı ve gözünden vurulan iblis yanan bir ev gibi yıkıldı.

Helen'la Aline ağaçların arasındaki karanlık açıklıkta sırt sırta verdi. Etrafları cehennem kıvılcımları ve melek kılıçlarının beyaz ışığıyla çevriliydi. Helen kendi etrafında dönüp kılıcını savurarak bir iblisi ikiye böldü. Alec uygun bir açı yakalayınca kadar kavgadan uzaklaştı. Sonra Aline'e doğru ilerleyen iblisi birkaç okla devirdi. Aline hançeriyle öldürücü darbeyi indirdi.

Helen son iblisi kesip biçerken yarattığın magma derisindeki yaralardan alevler saçılıyordu. Aline de ona katıldı. İblis alevli yumruğunu ona doğru salladı. Ama Aline tam zamanında eğildi ve hançerini iblisin sırtına sapladı.

Cherufe iblislerinin sonuncusu da öldüğünde alevler söndü. Topraktaki siyah lekeler ve havadaki duman dışında onlardan hiçbir iz kalmadı. Hâlâ yanan birkaç dal vardı, ama onlar da sönmek üzereydi.

"Helen, iyi misin?" diye sordu Aline nefes nefese.

"Evet. Sen?"

"Soran yok, ama ben de iyiyim," dedi Alec.

Yayını kaldırırken suratını buruşturdu. Ama acıya dayanamıyordu. Zaferlerini kutlayacak zamanları da yoktu. Bir an önce Magnus'u bulmalıydılar.

Helen onu süzüyordu. "Bence değilsin," dedi.

Alec onun yüzündeki kaygılı ifadeyi tanıyordu. Jace ya da Isabelle kendilerini tehlikeye attığında o da böyle bir ifade takıncıydı. Helen gerçekten de tam bir ablaydı.

Helen onun yanına oturup tişörtünü sıyırdı. Alec'in göğsündeki derin yarayı görünce suratını buruşturdu. Stelini çıkarıp yaranın üzerine bastırdı ve bir *iratzte* çizmeye başladı. Her bir

darbesinde altın ışıltıları parlıyor ve Alec'in derisine gömülüyordu. Alec dişlerini sıkarak derin nefesler aldı. Runların etkileri yatıştığında, göğsünde sadece hafif bir kırmızılık kaldı.

"Alevler dikkatimi dağıttı," dedi Aline. "Az önce söylediğin şey şimdi kafama dank etti. Buraya gelmemizi Kızıl El'in lideri mi söyledi?"

Alec başını salladı. "Bizimle seyahat eden bir büyücü vardı. Shinyun Jung. Eskiden tarikata üye olduğunu, ama sonra ayrı düşüklerini ve tek amacının onları bitirmek olduğunu söyledi. Biz de inandık. Ama bence aradığımız lider o. Magnus'u bulmalıyız. Tehlikede olabilir."

"Dur, bir dakika," dedi Helen. "Erkek arkadaşının Kızıl El'in lideri olmadığını söylüyorsun, ama yanınızda aradığımız lider olabilecek başka biri daha vardı öyle mi? Anlamadığım şu, neden ısrarla tarikatçılarla takılıyorsun?"

Alec destek için Aline'e baktı, ama Aline Helen'a hak verircesine ellerini iki yana açtı.

"Tarikatçılarla değil, *liderleriyle* takılıyorum," dedi Alec. Elini kotunun arka cebine sokup sabah Magnus'un boynundan çekip aldığı ipek fuları çıkardı. Onu çözerken Magnus bileğini öpmüştü.

İpeği avcunda sıkarak elinin üzerine bir İz Sürme runu çizdi. Runun etkisini göstermesi bir dakika kadar sürmüş Alec hemen ardından yüksek duvarlar ve sıra sıra duran beyazlı figürler görmüştü. Korku hissi duymak onu şaşırtmıştı. Magnus'un bir şeyden korkabileceğine ihtimal vermiyordu.

Belki de hissettiği korku kendisininindi.

Ayrıca belirli bir yöne doğru çekildiğini hissediyordu. Kalbi artık pusulasıydı. Roma'ya gidecekti. Ama şehrin içine değil, güneyine.

"Onu buldum," dedi. "Gidelim."

"Hatırlatmak istemezdim, ama bir ölüm tuzağından yeni kurtulduk," dedi Aline. "Ya kendimizi bir başkasının içinde bulursak?"

Helen, Alec'in bileğini yakaladı.

"Gidemeyiz," dedi. "Tek başıma hareket ederek başımızı yeterince belaya soktum. Hırsım yüzünden biri öldü. Burada şanslıydık. Ama dahası için desteğe ihtiyacımız var. Roma Enstitüsüne gidip her şeyi anlatmalıyız."

"Benim önceliğim, Magnus," dedi Alec.

Helen'in yalnızca doğru olanı yapmaya çalıştığını biliyordu. *Parabatai*'si bir kızın peşinden ölüme meydan okuyan görevlere atıldığında nasıl öfkелendiğini hatırladı. Şimdi Jace'in yerinde olmak garip hissettiriyordu.

"Alec," dedi Helen. "Magnus'un güvenliğinden emin olmak istediğini biliyorum, ama..."

"Gerekirse tek başıma giderim," dedi.

Roma Enstitüsüne gidemezdi. Birincisi, bir sürü rahatsız edici soruya cevap vermek istemiyordu. Zaten yeterince şüphe çekmişlerdi. Onu Ölümcül Kılıç'la sorgulayıp gerçekleri söylemeye zorlayabilirlerdi. İkincisi, bütün bunlar için zamanı yoktu. Magnus'un tehlikede olduğundan emindi. Onun sırrını saklamalı ve acele etmeliydi.

Aline'le Helen'in da onunla gelmesini isterdi, ama bunu nasıl soracağını bile bilmiyordu. Onların güvenini kazanmak için hiçbir şey yapmamıştı.

"Tabii ki onu korumak isteyeceksin," dedi Helen. "Suçlu değilse ben de onu korumak isterim. Biz Gölge Avcısı'yız. Ama onu korumak ve Kızıl El'i bitirmek için elimizdeki her türlü imkânı değerlendirmeliyiz."

"Hayır," dedi Alec. "Anlamıyorsun. Aileni düşün, Helen. Onlar için canını seve seve verirsin. Ben de kendi ailem için ölürüm. Isabelle için. Jace için." İç çekti. "Magnus için de ölürüm. Hatta bunu bir ayrıcalık sayarım."

Kolunu silkip bileğini Helen'dan kurtardı ve İz Sürme rununun gösterdiği yöne yürüdü. Aline arkasından koştu.

"Aline," dedi Alec öfkeyle. "Magnus'un hayatını tehlikeye

atmayacağım. Enstitüye rapor vermeyeceğim. Onların bana destek sağlamasını beklemeyeceğim. Magnus'u kendi imkânlarımla kurtaracağım. Çekil yolumdan."

"Yoluna çıktığım yok," dedi Aline. "Ben de seninle geliyorum."

"Ne?" diye bağırdı Helen.

Aline kendinden emin bir sesle "Alec'e güveniyorum," dedi. "Bu işte onunlayım."

Alec ne diyeceğini bilemiyordu. Neyse ki, duygulardan söz edecek zaman yoktu. Aline'e bakıp başını salladı ve ağaçlık yolda ilerlediler.

"Durun," diye seslendi Helen arkalarından.

Aline ona döndü. Alec başını biraz çevirip şöyle bir bakmakla yetindi.

Helen gözlerini kapamıştı. "Bana 'Avrupa'ya git, Helen,' dediler. 'Sonsuza dek ev kuşu olarak kalamazsın,' dediler. Los Angeles'tan burnumu çıkarıp başka kültürler tanımalıyım. Hatta birileriyle çıkmalıyım. Ama kimse Avrupa'da bir iblis tarikatıyla uğraşmak zorunda kalacağımı ve çılgın Alec Lightwood'un beni bunlara sürükleyeceğini söylememişti. Herhalde benim kadar berbat bir seyahat yılı geçiren yoktur."

"Galiba yollarımız burada ayrılıyor," dedi Aline. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Ben gidiyorum," dedi Alec.

Helen iç çekip melek kılıcıyla çaresizliğini belli eden bir jest yaptı.

"Pekâlâ, çılgın Lightwood. Yolu göster bakalım. Gidip sevgilini kurtaralım."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lanetli Evlat

SHİNYUN'UN ÇUKUR DEDİĞİ ZEMİNE GÖMÜLÜ, yuvarlak, taş amfiteatr villanın orijinal planında zaten vardı. Kızıl El tarafından sonradan eklenmemişti. Sıra sıra taşlar ortadaki daire şeklindeki çimenlikte son buluyordu. Buraya kalaslarla bir platform kurulmuştu. Karşılıklı iki taş merdivenle ahşap kaplamalı oturma yerlerinden bu derme çatma sahneye inilebiliyordu. Çimenliğe zikzaklar oluşturacak sıralar halinde ekilen sarı papatyaların çoğu kalasların altında ezilmişti. Magnus iblis tarikatçıları'nın bahçıvanın emeğine hiç saygısı olmadığını düşündü.

Ahşap kaplamalı oturma yerleri tarikat üyeleriyle doluydu. Arkalarında da bir sürü insan ayakta duruyordu. Bu bir gösteri olacaksa, en azından salon dolu, diye geçirdi Magnus içinden.

Tarikatçılar yerlerinde kıpırdamadan oturuyordu. Hepsi çirkin fötr şapkalar takıp beyaz takım elbiseler giymiş ve beyaz kravatlar takmıştı. Tarikatın kuru temizleme faturaları epey kabarık olmalıydı.

Magnus'a sözde eşlik eden, ama aslında zorla sürükleyerek basamaklardan indiren iki adam onu sahnenin yanındaki çimenliğe fırlattı. Magnus elleri ve dizleri üzerinde doğruldu. Kalabalığı el sallayarak selamladı.

Eski hatalarının hayaletleriyle çevrili bu rezil çukurda ölmek istemiyordu. Ama illa ölecekse de bunu kendi tarzında yapmak istiyordu. Bu insanların onu yerlerde sürünürken görmesine izin vermeyecekti.

Gecenin karanlığında beyaz bir ışık gibi parlayan Shinyun çimenliğe adımını atar atmaz Magnus'u işaret etti. Onun peşinden gelen Bernard kılıcını Magnus'un boğazına dayadı.

"Ona beyaz bir cüppe giydirin," dedi Shinyun. "Kızıl El işareti üzerinde daha çok göze çarpsın."

Magnus kollarını kavuşturup kaşlarını kaldırdı. "Beni zehirleyip bir zindana atabilirsin. Beni dövebilir, hatta bir Büyük İblis'e kurban edebilirsin. Ama akşam davetlerine kesinlikle beyaz giymemek gibi bir prensibim var."

Bernard kılıcın sivri ucunu Magnus'un boğazına bastırdı. Magnus başını eğmeden güçlkle kılıca baktı. Sonra parmağını sivri ucuna dayayarak hafifçe itti. "Beni şimdi öldürmeyeceğini biliyorum. Yoksa bu kadar adamı buraya toplamanızın amacı kalmaz. Ha, senin yerine Shinyun'u Asmodeus'a kurban edeceğiz diyorsanız o başka tabii."

Shinyun'un gözleri nefretle parladı. Bernard usulca bir adım geri çekildi.

Birkaç tarikat üyesi Magnus'u sıkıca tutarken Shinyun önce göğsünü, sonra karnını sertçe tekmeledi. Magnus bir anlığına iki büklüm olsa da ayağa kalkma çabasını sürdürdü. Ona zorla beyaz bir cübbe giydirdiler.

Bernard onu kaldırıp kollarından tuttu. Magnus onu zalimce izleyen kalabalığa baktı.

"İşte Büyük Zehir!" diye bağırdı Shinyun. "Kurucumuz! Bizi bir araya getirip sonra şerefimizi lekeleyen düzenbaz!"

"Aaa, ayıp oluyor ama," dedi Magnus.

Kaçmak için çok az umudu olmasına rağmen çevresini dikkatle inceledi. Tünel girişlerinde birkaç Raum iblisinin nöbet tuttuğunu fark etti. Tepelerinde karaltılar uçuyordu. Karanlıkta

ne olduklarını seçmek güçtü. Ama dinazorlar geri dönmediyse bir tür iblis oldukları kesindi.

“Buradan asla kaçamazsın,” dedi Shinyun.

“Kaçmak isteyen kim?” diye mırıldandı Magnus. “Bir iblis ayini için aldığınız güvenlik önlemlerini takdir ettim doğrusu. Buralara bir bar kurmayı da akıl etmişsinizdir herhalde?”

“Kapa çeneni, Büyük Zehir,” dedi solundaki tarikat üyesi. Parmaklarıyla omzunu mengene gibi sıkıyordu.

“Belki de bu işi medeni yollarla halledebiliriz,” dedi Magnus. “İçki içerken sohbet etmeye ne dersiniz?”

Bernard onun suratına bir tane patlattı. Magnus’un ağzı kan tadıyla dolarken Shinyun’un gözleri zevkle parladı.

“Sanırım cevabınız hayır,” dedi Magnus. “Şeytani bir ayinde ısrarcısınız.”

Shinyun sihirlerle desteklediği sesiyle kalabalığa hitap etmeyi sürdürdü.

“Büyük Zehir bizi yanlış yollara sürükleyen bir sahtekâr! Şimdi sizlerin tanıklığında onu yenip haklı liderliğimi ilan edeceğim kardeşlerim! Sonra da bu kuklayı babama kurban edeceğim. Asmodeus yeniden doğacak. Size de onun kızı liderlik edecek!”

O ana dek tüyler ürpertici bir sessizlik içinde oturan tarikat üyeleri birden coşkuyla bağırmaya başladı. “Lanetli Evlat! Lanetli Evlat!”

Magnus zorla sahneye sürüklendi. Can acısı ve şokla sersemlemesine rağmen, tarikat üyelerinin kalasların altındaki papatyalara basmamaya çalıştığını fark etti.

Bernard sahnenin ortasına tuz serperek beş köşeli bir yıldız deseni oluşturmuştu. Magnus’u dirseklerinden tutup yıldızın üzerine fırlattılar. Magnus olduğu yere bağdaş kurdu ve rahat görünmeye çalıştı. Bernard beş köşeli yıldızı mühürleyerek sihirli tekerlemeyi söylemeye başladı. Ama bunu yaparken zorlanır gibi bir hali vardı.

Bir müddet sonra Magnus gürültüyle esnedi. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

Bernard’ın yüzü kıpkırmızı kesildi. “Kes sesini, Büyük Zehir. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum.”

“Bilseydin, inan bana, burada olmazdın.”

Gerçekten de acınası bir yıldızdı. Magnus’un sihri kaybolmıyordu, onu bir nefeste dağıtabilirdi.

Bernard sihri nihayet tamamladı ve yıldızdan kıvılcımlar sıçrayınca geri çekildi. Magnus da kıvılcımlardan korunmak için kollarını yüzüne siper etti. Bir an sonra birkaç tarikat üyesi ateşin tahta bir sahnede sorun yaratabileceğini düşünüp kıvılcımları, şapkalarını ya da ellerini sallayarak dağıtmaya çalıştı.

Ayin ancak birkaç dakika sonra başlayabili.

Shinyun *samgakdo*’sunu koyması için avcunu tarikat üyelerinden birine uzattı. Tarikat üyesi *samgakdo*’yu koyduktan sonra Shinyun onu Magnus’a doğrultarak üzerine yürüdü. Sonra birden kılıcın ucunu Adem elmasının tam altına batırdı. Magnus aşağı baktığında kanının beyaz cübbesine damladığını gördü.

“Soda var mı?” diye sordu Shinyun’a. “Yoksa bu lekeleri hayatta çıkaramazsınız.”

“Birazdan geberip gideceksin,” dedi Shinyun. “Seni kimse hatırlamayacak. Ama önce neyi kaybettiğini göreceksin. Geçmiş hatırlama zamanı, Büyük Zehir.”

Shinyun kendi büyüüne başladı. Kalabalık hâlâ aynı tekerlemeyi söylüyordu, ama şimdi sesleri daha alçaktı. Amfiteatrın tepesinde kara bulutlar toplandı. Villanın yakınında art arda üç şimşek çaktı. Bulutlar hızla dönmeye başlayarak bir girdap oluşturdu. Magnus öbür dünyayla bu dünya arasında bir bağlantının kurulmaya başladığını tahmin etti.

Kafasının içinde bir ses yankılandı. Bilinmeyene açılan bir kapı kadar ürkütücüydü. *Evet, hatırlama zamanı, dedi. Hem de her şeyi.*

Bulutların tam ortasında beyaz, kuvvetli bir ışık belirdi. Bir bacanın ucu görüldü. Beyaz ışıktaki böcek gibi bir şeyler vızıldıyordu. Bacanın ucu aşağıda çaresizce bekleyen Magnus'a doğru alçaldı. Magnus gözlerini kapadı.

Gözünü intikam hırsı bürüyen, kalbi kırık bir büyücünün eliyle bu beyazlı aptallar ordusunun önünde can vermek istemiyordu. Geçmişteki hatalarının geleceğini mahvetmesi an meselesiydi. Ve eğer ölecekse son düşüncesinin bunlar olmasını istemiyordu.

Dolayısıyla Alec'i düşündü.

Alec'in yüreğini burkan o zıtlıklarını. Aynı zamanda hem çok cesur hem de utangaç oluşunu. Amansız ve duygusal oluşunu. Gece mavisi gözlerini ve ilk kez öpüştüklerinde yüzünde beliren ifadeyi. Ve son kez öpüşmelerini. Magnus bugünkünün son olacağını düşünmemişti. Ama kimse son öpücüğün ne zaman verileceğini bilemezdi ki.

En yakın dostlarının yüzleri gözünün önünden geçti. Kaybettiği bütün ölümlüleri ve yaşayanları düşündü. Asla güldüremediği annesini, bülbül sesli Etta'yı ve ilk Gölge Avcısı arkadaşı Will'i düşündü. Her zaman kendisine hocalık eden ve Magnus'tan önce uçup giden Ragnor'u. Şıfalı elleri ve zarafetiyle Catarina'yı. Kararlı ve aslan yürekli Tessa'yı. Her lafına bir kulp takan Raphael'i. Büyüyüşüne tanık olduğu ilk ve son çocuğu Clary'i. Onun büyük bir savaşçı olacağından adı gibi emindi.

Ve sonra yine Alec'i düşündü.

Brooklyn'deki evinin basamaklarını koşarak tırmanıp ona çıkma teklif edişini. Buz gibi suda onu kollarında tutarak kuvvet aşılayışını. Melek atalarının kutsal salonunda birdenbire dudaklarına yapışmasını. Venedik'teki *palazzo*'da Aşağıdünyalıları canı pahasına savunmasını. Her an yanı başında olmasını. Her seferinde Meclis'e karşı onun yanında yer almasını. Hayatı boyunca uyduğu Yasa'ya sırf onu ve sırlarını korumak için karşı gelişini.

Magnus birinin onu korumasına ihtiyaç duyabileceğini düşünmemişti hiç. Bunun onu zayıf göstereceğinden emindi. Ama yanılmıştı.

Korku yerini minnete bıraktı. Üzerine çöken karanlıkta titrerken yaşadığı hayat için teşekkür etti.

Ölmeye hazır değildi. Ama ölüm bugün gelecekse onu başını dik tutarak ve dudaklarından Alexander Lightwood'un ismi dökülürken karşılayacaktı.

Aniden bedenine bir acı saplandı, yıkıcı ve sertti; şimdiye dek tecrübe ettiklerine hiç benzemiyordu. Magnus bağırdı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Hortum

ALEC ARABAYI ALIP İZ SÜRME RUNUNU İZLEYEREK dağın etrafından geçen dönemeçli yolda ilerledi. Helen’la Aline ikide bir “Yavaş!” diye bağıırıyordu. Ama Alec yavaşlamadı. Keskin virajları hızla dönmeye devam etti. Sonra Helen ömzuna vurdu.

“Melek aşkına! Hortumu görüyor musunuz?”

Gerçekten de bir hortuma benziyordu. Siyah bulutların ortasında beyaz, keskin bir ışık parlıyordu. Dağın tepesindeki yıkık dökük bir villanın tam üzerindeydi. Arabayı dağın ortasında durdurup ona baktılar.

“Sizce aradığımız yer burası mı?” diye sordu Aline.

“Destek kuvveti çağırmadığımız iyi oldu,” diye homurdandı Helen.

Gökyüzündeki bacanın ürkünçlüğü etrafında patlayan şimşeklerle bir kat daha artıyordu. Her çakışlarında yeryüzü şiddetli bir depremle sarsılıyordu sanki.

“Magnus’u oradan çıkarmalıyım,” dedi Alec. Tekrar gaza yüklendiğinde Helen’la Aline birbirlerine sarıldı.

Yolun sonunda demir parmaklıklı, kocaman kapılarla karşılaştılar. Villa kapıların arasından görünüyordu. Kapıların iki yanındaki yüksek taş binanın arkasına doğru uzanıyordu.

Kapının bir kanadı açıktı. Ama önünde beyaz takım elbiseli ve şapkalı iki tarikat üyesi nöbet tutuyordu.

Alec arabayı bahçe kapısından görünmemesi için yolun son dönemecine bıraktı. Maserati'den inip nöbetçilere fark ettirmeden altı metre kadar ilerlediler. Sonra Aline gizlendiği yerden çıkıp el salladı. Tıpkı tahmin ettikleri gibi, tarikatın lideri Kızıl El üyelerini görünmezlik büyülerine karşı koruma altına almıştı. Bu durumda, görünlülüklerini lehlerine kullanmak zorundaydılar. Alec tarikat üyelerinin dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek soldaki adamı alınının ortasına fırlattığı taşla bayılttı. Diğer nöbetçi arkadaşına ne olduğunu fark ettiğinde, Helen hızla koşup adamın üzerine atladı. Bir dirsek darbesiyle işini bitirdi.

İki adamı çabucak bir gül çalısının arkasına gizlediler ve villaya doğru ilerlediler. Bahçe yolu gelişigüzel park edilmiş arabalarla doluydu.

Alec ön kapıda iki nöbetçi daha gördü. Bahçe yolunda da birkaç kişi vardı. Ama onlar dışında etrafta kimsecikler görünmüyordu. “Nerede bunlar?” diye sordu.

“İz Sürme runun nereyi gösteriyorsa, muhtemelen oradalar,” dedi Helen.

Villanın yanından arka bahçeye geçtiler. Bakımsızlıktan arsızca büyüyen bitkiler görüş alanlarını kısıtlıyordu. Alec rununu bir kez daha kontrol edip bahçeyi işaret etti. “Bu taraftan.”

“Harika,” dedi Aline. “Bu iş giderek daha tehlikeli bir hal alıyor.”

Helen başını salladı. “Doğruca ölüm hortumuna doğru ilerliyoruz.”

Bahçede biraz yürüdüklerinde ev gözden kayboldu. Dikenli sarmaşık dallarını yarararak hedeflerine ulaşmaya çalıştılar. Rüzgârın uğultusu neyse ki yaptıkları gürültüyü bastırıyordu. Çalıların arasına gizlenerek biraz daha ilerlediklerinde karşılarına bir açıklık çıktı. Ucunda yüksek taş bir duvarın kalıntıları vardı.

Aline nefesini tuttu.

Duvarın önünde, alnından bir sıra testere dış fırlayan, iki ayaklı bir kertenkele dolaşıyordu. Olması gereken yerde yine sivri dişli, ikinci bir ağzı daha vardı. Kuyruğunun kenarları jilet gibi keskin görünüyordu.

Alec gözlerini kıstı. "Rahab iblisi." Birkaç ay önce bunlardan birkaçıyla savaşırmıştı.

Aline titreyerek gözlerini kapadı. "Rahab iblislerinden *nefret* ederim," dedi. "Savaşta biriyle dövüşmüştüm. Korkunçtu."

"Belki bizi görmemiştir," dedi Helen.

"Ama kokumuzu almıştır," diye homurdandı Aline.

Alec, Aline'in kılıcını sıkıca kavrayan elinin titrediğini fark etti. Helen uzanıp elini Aline'inin üzerine koydu. Aline ona minnetle gülümseyip kılıcın kabzasını biraz daha sıkı.

"Belki rüzgâr kokumuzu ters yöne sürüklemiştir," dedi Helen usulca.

Bu arada kertenkele iblis burnunu dikip diliyle havayı yaladı ve doğruca onlara baktı.

Alec yayını kaldırdı. "Nerede bizde o şans?" Oku iblisin göğsüne saplandığında yaratık sendeledi. Helen hiç beklemeden harekete geçti. Kılıcını yaratığın dizinin tam üzerine savurdu. İblis acıyla inleyerek dev pençeleriyle ona saldırdı. Uzun kuyruğu yeri süpürdü ve Helen'in ayakları yerden kesildi.

Bu arada yanlarına gelen Aline sıçrayıp hançerlerini iblisin sırtına sapladı. İblis tiz bir çığlık attı. Aline ensesine bir hançer sapladı. Yaratık hızla dönüp bir kamçıyı andıran dilini şaklattı. Aline son anda eğildi ve Alec'i şaşırtacak kadar amansızca onu kesip biçmeye başladı. Sonunda yumuşak çimenlerin üzerinde takla atarak ayağa fırladı. Alec yayını çekti ve iblisin ensesine bir ok fırlattı. Yaratık yere çarptığı anda kayboldu. Geriye leş gibi kokusu ve irini kaldı.

Aline Helen'in yanına gidip elini uzattı. Helen kısa bir tereddüdün ardından onun yardımıyla ayağa kalktı.

“Sağ ol,” dedi.

Alec yayını bırakıp yanlarına geldi. “İkiniz iyi bir ekip oldunuz,” dedi.

Helen memnuniyetle ona katıldı. “Öyle olduk.”

“Sen de yardım ettin,” dedi Aline alçakgönüllülükle. Alec tek kaşını kaldırdı.

İblisin kaybolduğu yere gidip oklarını aldı. Sonra onları yıkık taş duvarın en alçak kısmına götürdü.

Duvarın diğer tarafında ana binadan daha küçük, köhne bir yapı vardı. Önünde tepeden tırnağa silahlı tarikat üyeleri nöbet tutuyordu. Beyaz takımlarıyla karanlıkta deniz feneri gibi parlıyorlardı.

“Run içeriyi işaret ediyor,” diye fısıldadı Alec.

“Ah, tabii,” dedi Helen alayla. “Tehlikenin göbeğine düşmeyeceksek burada işimiz ne?”

Aline’in eli silah kemerini buldu. “Dert değil. Tam da birilerini deşme havamdayım.”

“Tamam,” dedi Alec. “Bence ayrılalım ve...”

Geceyi yırtan bir çığlıkla lafı yarım kaldı. Ruhunun derinliklerine işleyen, acı ve dehşet dolu bir sestti.

Farkında olmadan inledi.

“Alec,” dedi Helen kulağına. Küçük eliyle koluna yapışmıştı. “Sakin ol. Onu kurtaracağız.”

Magnus susmuştu. Ama Alec stratejileri de planları da unutmuştu. Yayını çekerek ileri atıldı.

İblis tarikatçıları şaşkınlıkla ona döndü. Ama Alec çoktan üzerlerine atılmıştı. En yakındakinin karnına bir dirsek indirip yayını başının üzerinde çevirerek ikincisinin yüzüne doğru savurdu. Üçüncüsü Alec’e yumruk atmaya çalıştı. Alec serbest eliyle onun bileğine yapışıp büktü. Adam dengesini kaybederek yere yuvarlandı.

Ölümlülerle savaşmak çocuk oyuncağıydı.

Helen’la Aline kılıçlarıyla yanında bitti. Arkadaşlarının işini

bir çırpıda bitiren Gölge Avcısı'na iki kızgın Nefilim'in daha katıldığını gören nöbetçiler silahlarını atıp kaçtı.

"Ha şöyle, yola gelin!" diye bağırdı Aline arkalarından. "İblislere tapınmaktan da vazgeçin!"

"Alec, iyi misin?" diye sordu Helen.

Alec burnundan soluyordu. "Umarım abartmadım?" diye sordu.

"Gölge Avcılarının olayı bu," dedi Aline.

"Magnus'u bulana kadar içim rahat etmeyecek."

Helen başını salladı. "Gidelim."

Yerde yatan tarikat üyelerinin üzerinden atlayıp yıkık dökük binaya girdiler. Toz ve örümcek ağları dışında boştu. Diğer kapıdan çıktılar.

Ve kendilerini bir amfiteatrda buldular.

Toprağa gömülü ve eski görünüşlüydü. Taş sıralar tahtalarla kaplanmıştı. Oturma yerleri beyaz takım elbiseli ve şapkalı tarikat üyeleriyle doluydu. Taş basamaklardan aşağıda, çimenlerin üzerine kurulan platforma iniliyordu. Alec'in gözleri Magnus'u hemen buldu. Dizlerinin üzerinde ve başı öne eğikti. Tuzdan yapılmış beş köşeli bir yıldızın ortasında duruyordu. Shinyun elinde kılıçla tepesinde dikiliyordu. Uzaktan gördükleri hortum bir kül ve ışık girdabı halinde Magnus'a yaklaşıyordu. Hortum bütün sahneyi kırıp dökecek ya da yakacak gibiydi.

Alec koşmaya başladı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Eski Günahlar

YERYÜZÜ SARSILIYOR, HAVANIN TİTREŞTİĞİ duyuluyor ve Magnus vücuduna binlerce iğnenin battığını hissediyordu. Bir güç aklını zapt ediyor, eğip büküyor ve bir hamur gibi yoğuruyordu. Magnus bağırdı.

Acıdan gözleri kararıyordu. Sonra birden gözlerinin önünde beyaz bir ışık patladı ve kendini küçük bir odada buldu. Tanıdık bir ses ismini çağırıyordu.

“Magnus.”

Sesin sahibi ölmüştü.

Magnus yavaşça başını çevirdiğinde Ragnor Fell'i yüzeyi çiziklerle dolu, tahta bir masada, genç Magnus'un karşısında otururken gördü. İkisinin de önünde büyük, teneke maşrapalar vardı. Zilzurna sarhoşlardı. Ragnor'un boynuzlarına dolanan beyaz saçları bir helikopter pervanesine takılan bulutları andırıyordu. Yeşil yanakları koyu zümrüt rengini almıştı.

Tuhaf görünüyordu. Ama onu yeniden görmek harikaydı.

Magnus kendi hafızasının içinde hapsoldüğünü fark etti.

Ragnor'a yaklaştı. Ragnor masanın üzerinden elini uzattı. Magnus arkadaşının uzandığının kendisi olmasını diledi. Sonra dileği gerçek oldu ve genç Magnus'la şimdiki Magnus tek

bedende birleşti. Magnus yine yaptıklarının cezasını yıllar sonra çekecek o adama dönüştü.

“Senin için endişeleniyorum,” dedi Ragnor.

Magnus kaygısızca kupasını salladı. İçindeki biranın çoğu masaya döküldü. “Sadece eğleniyorum.”

“Sahiden eğleniyor musun?” diye sordu Ragnor.

Eski acısının hayaleti bir an Magnus’un kalbini sızlattı. İlk aşkı yaşanıp kollarında can vermişti. O zamandan beri hep aşkı aramıştı. Daha şimdiden birçok arkadaşını kaybetmişti. Oysa henüz kayıpların ıstıرابıyla başa çıkamayacak kadar gençti.

Ve bir şey daha vardı.

“Eğlenmiyorsam, eğlenmek için daha çok çabalarım,” dedi.

“Gerçek babanın kimliğini öğrendiğinden beri değiştin. Aynı Magnus değilsin sanki.”

“Elbette değilim!” dedi Magnus. “Onun şerefine bir tarikat kurmaya karar verdim. Onlara aklıma gelen bütün saçma şeyleri yaptıracam. Ya tüm gösterişiyle yok olacak ya da tarihin en büyük eşek şakası olarak kalacak. Senin anlayacağın her türlü ben kârlı çıkacağım.”

Yüzlerce yıl önce tam olarak bu kelimeleri kullanmamışlardı tabii. İnsan aklı anıları türlü şekillere sokardı. Hafıza eğlenceli bir şeydi.

“Hani o sadece bir şakaydı?” diye sordu Ragnor.

Magnus dolgun bir para kesesi çıkarıp içindeki gümüşleri masaya döktü. Meyhanedeki bütün hırsızlar suspus oldu.

Magnus’un bütün hayatı bir şakaydı. Yıllarca üvey babasının haksız olduğunu kanıtlamaya çalışmış ve şimdi gerçek babasının bir Cehennem Prensi olduğu ortaya çıkmıştı.

Ellerini kaldırdı. “Herkes benden bir içki!”

Salonun her yerinden tezahüratlar yükseldi. Magnus, Ragnor’a döndüğünde başını iki yana sallayarak güldüğünü gördü.

“Bir gün de seni şu saçma fikirlerinden caydırsam dişimi kıracağım zaten.”

Magnus herkesi güldürebiliyorsa kendisi de gülebilirdi şüphesiz. Yeterince eğlenceli biri olursa asla yalnız kalmazdı. Ve eğer iyi biriymiş gibi davranırsa bir gün gerçekten de iyi biri gibi hissedebilirdi.

“Kabul,” dedi Ragnor. “Diyelim şakasına bir tarikat kurdun. Amacı ne olacak?”

Magnus sırıttı. “Ah, bir planım var. Şahane bir plan.” Parmaklarını şaklatmasıyla yayılan elektrik masadaki paraları zıplattı. “Dinle bak...”

Meyhanenin silahlar ve hayvan kafalarıyla süslü, ahşap kaplamalı duvarları kayboldu. Ragnor’la birlikte herkes toz olup dağıldı. Magnus eski dostunun az önce oturduğu yere bakakaldı.

Sonra kendini bambaşka bir salonda, bir kürsünün üzerinde gördü. Kalabalığa hitap ediyordu. Onu dinleyenlere kendilerini hiç yalnız hissedip hissetmediklerini, bir yere ait olmanın hayatını kurup kurmadıklarını soruyordu. Bir kupadan kırmızı şarap içiyordu. Elini sallamasıyla herkesin kupalarının birayla dolduğunu gördü. Magnus, Asmodeus’un adını haykırdığında bütün salon ona eşlik etti.

Tavan gökyüzüne dönüştü. Halı serili parkelerin yerini özenle budanmış çalılıklar ve bir çeşme aldı. Magnus yarısına kadar şampanyayla dolu, incecik kadehini kaldırdı.

“Büyük Zehir!” diye bağıırıyordu müritleri. “Büyük Zehir!”

Magnus garip bir el işareti yaptığında piramit şeklinde dizilmiş bardaklarla dolu bir masa belirdi. Tepeden dökülen beyaz şarap bir şelale oluşturarak kadehleri doldurdu. Kalabalık hep bir ağızdan tezahürata başladı.

Magnus ahlaksız bir kontun hazinesini yağmalayıp bütün parayı hastanelere dağıtmalarına kadeh kaldırdı. Müritleri şehrin sokaklarını silip süpürüyor, fakirleri doyuruyor ve düzenbazları maviye boyuyordu.

Hepsini Asmodeus adına yapıyorlardı.

Tarikat bir şakaydı. Hayat bir şakaydı. Onun hayatının asla son bulmayacak olması şakanın en kötü kısmıydı.

Magnus şenlik alanının ortasında yanan dev ateşe doğru yürüdü. Kalabalık el ele tutuşup dizlerinin üzerine düşerek birdenbire tepelerinde beliren Asmodeus'a huşuyla baktı. Magnus haftanın büyük bir kısmını bu illüzyon üzerinde çalışarak geçirmişti. Eseriyle gurur duyuyordu.

Kalabalığın yeniden tezahürata başlamasını bekledi, ama şaşılacak kadar sessizlerdi. Alevlerin çıtırtısından başka çıt çıkmıyordu.

"Ne özel bir kutlama," dedi devasa büyüklükteki, parlak ve beyaz Asmodeus sadık müritlerine. "Koca bir ahmağın peşindeki bir avuç aptal benim kuklama tapınıyor."

Etraf hâlâ sessizdi. Müritlerin hepsi dizlerinin üzerindeydi. Ah, hayır.

"Merhaba, oğlum," dedi Asmodeus.

Magnus'un içine çekildiği parlak ve baş döndürücü devinim ansızın son buldu. Asmodeus ismiyle dalga geçmişti. Tapınma fikriyle de öyle. Davranışlarıyla öbür dünyadaki iki babasına nispet yapmak istemişti.

Magnus bütün bunları yapmıştı, çünkü ikisinin de artık ona ulaşamayacağını biliyordu.

Ama biri ulaşmıştı işte. Babası onu yok etmeye gelmişti.

Magnus donup kaldığını fark etti. Parmağını bile oynatamıyordu. Asmodeus'un şenlik ateşinden çıkıp yavaş adımlarla ona doğru yürümesini izledi.

"Birçokları bana tapındı," dedi Asmodeus. "Ama adım nadi-ren bu kadar kalabalık bir grup tarafından koro halinde haykırıldı. Onun için dikkatimi çektiler. Sonra liderlerini gördüm. Bana ulaşmaya mı çalışıyordun çocuğum?"

Magnus konuşmaya çalıştı, ama ne idüğü belirsiz bir sihir yüzünden çenesi kilitlenmişti. Sıkıttığı dişlerinin arasından hafifçe inleyebildi o kadar.

Asmodeus'la göz göze geldiğinde başını iki yana salladı. Konuşamasa da kendini açıkça ifade etmek istiyordu.

Asmodeus'un alev alev gözleri bir anlığına karardı.

"Bana bir sürü mürit topladığın için teşekkürler," diye tısladı sonunda. "Onlardan en iyi şekilde yararlanacağımı bilmeni isterim."

Magnus'un yüzünden terler boşandı. Yine konuşmayı denedi, ama başaramadı.

Asmodeus sivri dişlerini göstererek gülümsedi.

"Sana gelince, her vefasız evlat gibi küstahlığın için cezalandırılacaksın. Ne yaptıklarını hatırlayacak ne de onlardan ders alacaksın. Erdemli insanların anısı bir lütufken, günahkârlarınki sonsuza dek çürümeye mahkûmdur zira."

Bu sözler İncil'dendi. İblisler Kutsal Kitap'tan sıkça alıntı yapardı. Özellikle de, asalet iddiası olanlar.

Magnus az kalsın *Lütfen, hatırlamama izin ver*, diye yalvaracaktı. Ama Asmodeus bir pençeyi andıran kemikli elini alnına dayamıştı bile. Dünya önce beyaz, keskin bir ışıkla yıkandı. Sonra simsiyah oldu.

Magnus bugüne döndüğünde, kendi kurduğu tarikatın üyelerinin önünde dizlerinin üzerindeydi. Babasının ondan çaldığı anıları artık hatırlıyordu.

Shinyun tepesinde dikiliyordu. Eğilip yüzünü onunkine yaklaştırdı.

"Gördün mü?" dedi. "Neler yaptığını gördün mü? Aptallık etmeseydin nelere sahip olabileceğini?"

Magnus birden derin bir rahatlama hissetti. Bir yanı her zaman yapabilecekleri için endişelenmişti. Ne olduğunu biliyordu. Bir iblisin çocuğuydu. Bir Cehennem Prensi'nin oğluydu. Bu tarikatı şeytani niyetlerle kurmuş olabileceğinden korkuyordu. Onları kötü emellerine alet ettiğinden. Hatta yaptıklarıyla yüzleşmemek için belki de kendi anılarını sildiğinden.

Ama hayır. Bir aptal olabilirdi, ama şeytan değildi.

“Gördüm,” diye yanıtladı usulca.

İkinci duygusu utanç oldu.

Güçlkle doğrulup yüzünü kalabalığa döndü. Bu insanları çirkin bir şaka uğruna bir araya toplamıştı. Zavallılar muhtemelen hayatlarına bir anlam katma, bu dünyada kendilerini bir yere ait hissetme arzusuyla boş bir inanca tutunmuştu. Magnus bir zamanlar o kadar acı çekiyordu ki başkalarının da önemli olduğunu unutmuştu. Onlarla alay ettiği için kendinden utanıyordu. Alec’in tüm bunları öğrenmesini asla istemezdi.

Uzun zamandır başka biri olmaya çalışıyordu. Seneler önce Ragnor’la kafa çekerken hissettiği o korkunç ısırap özellikle de Alec’le tanıştıktan sonra dinmişti.

Magnus başını kaldırıp berrak bir sesle konuştu. “Özür dilerim.” Derin bir sessizlik oldu. “Uzun yıllar önce bir tarikat kurmanın eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Bir grup ölümlüyü bir araya getirip onlara eşek şakaları yaptıracak ve türlü oyunlar oynatacaktım. Ama şaka kaka oldu. Yüzyıllar sonra hepiniz aptallığının bedelini ödüyorsunuz. Bunun için çok üzgün olduğumu bilmenizi istiyorum. Sizden özür diliyorum.”

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye tısladı Shinyun.

“Asla geç kalmış sayılmasınız,” diye bağırdı Magnus. “Bu saçmalığa derhal bir son verebilirsiniz. İblisler tanrı değil, sadece akılsız ölümsüzler. Gidin, hayatınızı yaşayın!”

“Kapa çeneni!” dedi Shinyun öfkeyle. “Bunlar senin müritlerin! Benim müritlerim! Hayatları bizim kontrolümüzde. Babam haklı. Ömrümde senin kadar büyük bir budala görmedim. Biri gırtlığını kesene kadar da boş boş konuşmaya devam edeceksin. Ama ben hem kendim, hem de babam için sesini keseceğim.”

Magnus’un önüne geçip kalabalığa döndü.

“Kader ânı geldi, kardeşlerim. Siz ve ben en büyük iblislerle büyücüler dışında artık hiç kimseye hesap vermeyeceğiz. Meleklerle bile. Bundan böyle babamın tahtının gölgesinde oturacaksınız.”

Duraksayıp kalabalıktan tezahürat bekledi. Ama umduğu olmadı. Magnus amfiteatrın arkasındaki basamakların tepesinde bir kargaşa çıktığını gördü. En üst basamağa yönelen tarikat üyeleri aşağı ya da oturma yerlerine doğru yuvarlandı.

Shinyun sahnenin yakınındaki nöbetçilere işaret etti.

Kargaşa büyüyordu. Magnus neler olduğunu göremiyordu, ama bir kavgaya çıkmış gibiydi. Tarikat üyeleri birbirlerinin üzerine düşüyordu. Sahneyi koruyan silahlı nöbetçiler kalabalığı yarıp yukarıya ulaşmakta güçlük çekiyordu.

Magnus'un içinde ufacık da olsa bir umut filizlendi. Belki tarikat üyelerinden bazıları durumu gözden geçirip böyle bir tehlikeye atılmak istemediklerine karar vermişti. Belki birbirlerine düşüp (ki genelde öyle olurdu) Magnus'u ve Asmodeus'u unuturlardı. Ya da...

"Görünüşe bakılırsa," dedi Shinyun avcunda yanan turuncu ışıkla "kendi işimi kendim görmek zorunda kalacağım."

Sahnenin ucuna doğru yürüdü. Ama birden görünmez bir engele çarptı ve ayakları yerden kesildi. Tuz dairesiyle ay sarmışıkları soluk bir ışıkla parlamaya başladı.

Magnus yepyeni bir şey fark etmişti. Sahnenin kenarındaki bu bitkiler dekoratif amaçlı değildi. Gözleriyle platformun altından geçen çiçekleri takip etti. Birlikte dev gibi bir beş köşeli yıldız oluşturunyorlardı. Daha büyük ve güçlü bir yıldız. Ama bunu kim yapmıştı ki? Shinyun olmadığı kesindi, çünkü o da şoke olmuştu.

Shinyun güçlkle doğrulup çiçeklere baktı. Yıldızın dışına çıkmak için tekrar hamle yaptı. Ama daha da sertçe arkaya savruldu. İnleyerek ayağa kalktı.

Bernard beş köşeli yıldızın dışından ona bakıyordu.

"Neler oluyor?" diye tısladı Shinyun.

Bernard alaycı bir reverans yaptı. "En içten üzüntülerimle, Lanetli Evlat. Ama bu tarikat körü körüne bir iblise tapınmaktan çok aslında dünyevi zevkleri tatmak için kuruldu. Bizler senin

gibi hırslı değiliz. Kızıl El olarak senin boyunduruğun altında, tatsız tuzsuz bir hayat sürmek istemediğimize karar verdik.”

“Şu işe bakar mısınız?” diye mırıldandı Magnus.

“Sen ne düşünüyorsun Büyük Zehir?” diye sordu Bernard.

“Kesinlikle size katılıyorum! En kötü günümüz böyle olsun!”

Shinyun gözlerini Bernard’a dikmişti. Sonra oturma yerlerindeki tarikat üyelerini süzdü. Magnus bu insanların buraya sahte liderlerini görmeye gelmediğini fark etti. Kanlı bir gösteri izlemek istiyorlardı.

“Ama ben de sizden biriyim,” dedi Shinyun. “Size aitim. Ben sizin liderinizim.”

Bernard, Magnus’a baktı. “Büyük Zehir’e saygısızlık etmek istemem, ama bir lideri yenisiyle değiştirmenin ne kadar kolay olduğunu hepimiz biliyoruz.”

“Neden bahsediyorsun?” diye sordu Shinyun.

“Asmodeus’la iletişim kurabilen tek kişi sen değilsin. İblisleri çağırmak da sadece sana mahsus bir özellik değil.”

“Ah, hayır,” diye inledi Magnus.

“Onu çağırdığımızda bize de geliyor,” dedi Bernard zaferle.

Magnus gözlerini kapadı. “Şeytanın olayı bu.”

Beş köşeli yıldızın dışında tarikatçılar bağrışıyor, iblisler kükrüyor ve gökyüzünde siyah karaltılar dolaşıyordu. Yıldızın içindeyse en yüksek ses Shinyun’un titrek nefesi idi.

“Bizi büyücülerin yönetmesini istemiyoruz,” dedi Bernard. “Bütün güç bizim elimizde olmalı. Dünyanın gördüğü en harika partileri biz vermeliyiz. Onun için *ikinizi* de yıldızın içine hapsedtik ve Asmodeus’a kurban edeceğiz. Üzerine alınma, Büyük Zehir. Bu kişisel bir şey değil. Aslında benim stil ikonumsun.”

“Asmodeus sana nasıl bir söz verdi bilmiyorum, ama yalan söylüyor,” dedi Magnus. Bernard ona tıslamakla yetindi.

Büyük İblisler’den biri çağrıldığında, ulaşabildiği herkesi zehirlerdi. Asmodeus’un cazibesine karşı koymaları imkânsızdı

zaten. Magnus, Shinyun'u kurban etmekle ilgili espri yaptığında Bernard'ın neden şaşırdığı şimdi anlaşılmıştı.

Shinyun asla düşmanları olmamıştı. Kızıl El'in gerçek lideri de olmamıştı. Magnus yıllar önce tarikatın kontrolünü kaybettiğinden beri onları Asmodeus yönetiyordu.

Bernard beş köşeli yıldızın gücüne güvenerek onlara arkasını döndü. Shinyun yıldızın içinde çılgınca sağa sola koşmaya başladı. Kurtulmak için büyü yapmaya çalışıyor, ama işe yaramıyordu. Tarikat üyelerine engeli kaldırmaları için yalvarmaya başladığında onu boş gözlerle izlediler.

Shinyun sonunda Magnus'un yanına geldi. "Bir şeyler yap!"

"Merak etme, Shinyun. Ben en güçlü beş köşeli yıldızları bile kırabilecek bir sihir biliyorum." Bir orkestrayı yönetir gibi ellerini salladı. Sonra durup omuz silkti. "Tüh! Biri beni zehirlediği için sihrimi kaybettiğimi unutmuşum!"

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı Shinyun.

"Şunu da eklemeliyim ki, Lanetli Evlat berbat bir lakap."

"Bunu sen mi söylüyorsun, Büyük Zehir?"

"Biliyorsun Magnus büyük demek. Bane de zehir anlamında kullanılabilir. Tamam, çok yaratıcı olmadığını kabul ediyorum."

Shinyun birden nefesini tuttu. Uçan iblislerden biri bir çığlık koparak tarikat üyelerinin arasına düştü. Sonra kalabalık yarıldı ve Alec Lightwood göründü. Basamakları yarılarmıştı bile.

Magnus'un eli ayağı boşandı. İnsanı hazırlıksız yakalayan ani bir acı gibiydi. Ama Magnus'un hissettiği can acısı değildi.

Duyguları karmakarışık olmuştu. Alec için korkuyordu. Öte yandan ona deliler gibi aşıktı ve Alec'i görmek yüreğine su serpmişti. *Alexander'im, benim için geldin.*

Tarikat üyeleri üzerine atıldığında Alec onları zahmetsizce bertaraf etti. Ama iblis tarikatçıları kalabalıktı. Biri düşüğünde yerini üç kişi alıyordu. Alec'in ilerleyişini yavaşlattıkları kesindi.

Ama onu durdurmak imkânsızdı. Havadaki iblisler bile bunu beceremiyordu. Ve Alec yalnız değildi. Solunda bir sarışın, sağında bir esmer vardı. İkisi de melek kılıçlarını savurarak merdiveni iniyordu. Alec başka bir iblise nişan aldığı anda kızlar onu korudu. Alec iblisi haklayıp yayını bir tarikatçının kafasına indirdi.

Magnus onun geniş omuzlarına, siyah, dağınık saçlarına ve mavi gözlerine baktı. Mavinin bilhassa bu tonunu hep sevmiştir. Akşam ışığı sönmeden önce gökyüzü Alec'in gözlerinin rengini alırdı.

Yıldızın köşesine doğru yürüdü. İçinde aşk ve umutla birlikte bir şey daha yeşeriyordu. Gücü geri geliyordu.

Elini Alec'e doğru uzattığında parmakları sihirli bariyerin içinden geçti. Ama adım atmayı denediğinde bir duvara çarpmış gibi sendeledi.

Yalnızca parmak uçlarını dışarı çıkarmak işine yaramayacaktı.

"Bütün bunların hiçbir önemi yok!" diye gürledi Shinyun. "Babam geliyor! Hepinizi yok edecek! Sahte lideri de, ona sadık olmayanları da, iğrenç Nefilimleri de! Benim yerim onun yanı başı! Bunu herkes öğrenecek!"

Magnus buz gibi bir korkuyla ona döndü.

Etraflarındaki bütün taşların rengi soluyordu. En üst sıralardan aşağı doğru bir beyazlık yayıldı ve sonra havayı kapladı. Bulut ve dumandan oluşan bacanın yanında beyaz bir ışık sütunu yükseldi. İçinde siyah benekler uçuşuyordu. Havayı başka bir dünyanın ürkünç fısıltıları doldurdu.

Magnus'un kafasının içinde biri konuştu: *Sana söylemiştim. Her şeyi hatırlama zamanı geldi.*

Kendi korkusunun sesi değildi. Onunla konuşan babasıydı.

"Geliyor!" diye bağırdı Shinyun.

"Nasıl?" diye bağırdı Magnus. "Daha kimse kurban edilmedi."

Müritlerim istediği için buradayım, dedi ses. Bana yolu açtılar.

Hava birden ağırlaştı. Magnus, biri leş kokulu nefesini yüzüne üflemiş gibi irkildi. Kaçmak istiyor, ama vücudu buna izin vermiyordu. Benliğinin derinliklerindeki ilkel içgüdü hiçbir şeyin fayda etmeyeceğini söylüyordu.

Büyük İblis yaklaştıkça orada toplanan herkesin duyuları köreldi. İçlerini kaplayan korku başka bir hisse yer bırakmayacak kadar yoğundu.

Yıldızın üzerinde beyaz ışık şekillenmeye başladı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Ateşten Doğan

ALEC, SAYICA ÇOK YETERSİZ OLDUKLARINI sonunda anlamıştı. Amfiteatr ağzına kadar doluydu ve hepsi de dönmüş onlara bakıyordu. Birkaçı ayağa kalkıp silahlarına sarılmıştı bile. Elllerinde çoğunlukla sopalar vardı. Ama Alec karanlıkta parlayan birkaç tane de bıçak gördü,

“Vay canına, amma kalabalıklar,” diye mırıldandı Aline. “Bir arabaya kaç kişi doluştular acaba?”

İki tarikatçı koluna yapıştığında Helen’in gülümsemesi yarım kaldı. Aline birinin boğazına dirseğini yapıştırdı. Helen ötekine kafa attı. Alec ona doğru atılan bir aptalı sert bir yumrukla yere serdi. Tekmeler ve yumruklar arasında Magnus’u gözden kaybetmemeye çalışıyordu.

Magnus’a ancak kalabalığı yararak ulaşabilirdi.

“Hanımlar?” dedi. “Gösteri başlasın mı?”

“Ben hazırım,” diye mırıldandı Helen ve bir adamın dizine tekmeyle yapıştırdı.

Alec isabetsiz bir yumruğa isabetlisiyle karşılık verdi. Bu arada yayını çekip gökyüzündeki iblislerden birine nişan aldı.

Buna tüm gün devam edebilirdi. Hedefi belliydi. Sahneye doğru ilerleyecekti. Magnus’a ulaşana dek hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kalabalığın arasında Magnus'u görebiliyordu. Az sonra bir topluluğa hitap edecekmış gibi sahnenin ortasında duruyordu. Shinyun yanındaydı. Bağırıp çağırıyor ve kollarını sallıyordu. Neyse ki savaşa katılamıyordu. Magnus yan döndüğünde, Alec boynunda ve gömleğinde kan lekeleri olduğunu fark etti. Yanağı da morarmıştı.

Alec'in yüreği burkuldu. Sonra Magnus'la göz göze geldiler. Savaşın ortasındaki o dinginlik anlarından biriydi. Ya da fırtınanın gözü gibi. Zaman yavaşlamıştı. Magnus o kadar yakındı ki Alec elini uzatsa ona dokunabilecekti sanki. Halbuki aralarında onlarca insan vardı.

Bir gün, Magnus'un Brooklyn'deki evine kadar koştuğunu hatırladı. Daha yeni görüşmeye başlamışlardı. O zamanlar dünyada ve Alec'in içinde fırtınalar kopuyordu. Savaş başlamak üzereydi ve Alec aklıyla kalbi arasında sıkışıp kalmıştı.

Magnus'u sadece birkaç haftadır tanıyordu. Ailesi talim yaptığını sanırken onu görmek için fırsat yaratması belki de sadece aptallıktı. Yalanı her an ortaya çıkabilirdi. Sürekli korkuyordu ve kendini yapayalnız hissediyordu.

Alec'in anahtarı vardı. Magnus böylesinin daha kolay olacağını söylemişti. Zaten o anahtarla içeri Alec'ten başka biri girerse bunu anlayacak kadar koruma büyüsü vardı. Alec koştuğu için kalbi küt küt atıyordu. Magnus'u üç büyü kitabını aynı anda karıştırırken bulmuştu. Üzerinde turuncu, ipek bir gömlek vardı ve yüzüklü parmaklarının uçlarında mavi kıvılcımlar çakıyordu. Alec babasını düşündü, karnına ağırlar girdi. Burada olduğunu bilse ne derdi acaba?

Magnus birden büyü kitaplarından başını kaldırdı, onu gördü ve gülümsedi. Ve Alec'in kalbi kapatıldığı yerden kaçmak için çırpınan bir tutsağınki gibi çılgınca atmaktan vazgeçti. Hayatı boyunca eşikte durup Magnus'un gülümseyen yüzünü seyredebilirdi.

Magnus şimdi de öyle gülümsüyordu. Etraflarında yaşanan

bütün dehşete rağmen altın gözleri tatlı bir gülümsemeyle kısılmıştı. O kadar sevimli, şaşkın ve mutlu görünüyordu ki Alec diğer her şeyi unuttu.

Az kalsın o da gülümseyecekti.

Sonra Helen “*Shinigami iblisleri!*” diye bağırdı.

Kızıl El’in şakası yoktu. Bütün uçan iblisler arasında siyah kanatlı Shinigamiler en korkunçlarıydı. Köpekbalığı dişleriyle insanların yüzlerini parçalayıp kemiklerini tuzla buz etmeyi zevk haline getirmişlerdi.

Alec’in üzerine bir gölge düştü. Kafasını kaldırdığında sivri dişleriyle gülümsüyormuş gibi görünen bir ağız gördü. Okunu fırlattı.

İlk Shinigami oku atlatmayı başararak onlara doğru dalışa geçti. Birkaç tanesi daha onu izledi. Alec’in ikinci oku en yakınındaki Shinigami’ye isabet etti. Yaratık oturma yerlerinin üzerine yuvarlandı. Diğer iblisler üzerlerine saldırdı.

En yakındaki, geniş kanatlarını çırparak basamaklara indi. Aline melek kılıçlarıyla göğsünde derin yaralar açtı. Yaratık böğürerek kanadıyla Aline’i süpürdü. Aline yere düştü.

Shinigami tepesine bindi. Kanatları gökyüzünü maskeledi. Başka bir iblis, tarikat üyelerinin arasına indi. Hepsi çil yavrusu gibi dağıldı.

“*Eremiel!*” diye bağırdı Helen ve melek kılıcının beyaz ışığı geceyi aydınlattı.

Alec yana sıçrayarak üzerine gelen bir iblisten kaçtı. Yaratık az kalsın sivri pençelerini omzuna geçiriyordu. Alec sırtüstü kayarak kanadına bir ok fırlattı. Yaratık gürültüyle yere düştü. Alec etrafına bakındı. “Aline, dikkat!”

Aline yeniden ayağa kalkmıştı. İki iblisin arasından koşarak geçerken melek kılıçlarıyla onları doğradı. O sırada başka bir iblis üzerine geldi.

Helen son anda Aline’i kendine çekti ve yere yuvarlandılar. İblis hızla yanlarından geçti. Dönüp ikinci kez saldırdı.

Dişlerinin her biri bir insan eli büyüklüğündeydi. Helen acıyan omzunu tutarak ayağa kalktı. Canavar tam sıçrarken kılıcını yukarı kaldırarak iblisin karnını yarıdı.

“Melek aşkına,” diye bağırdı Aline. “Süper hareketti!”

Helen sırtıttı, ama çok geçmeden başka bir iblis tam önünde yere inerek sivri uçlu kanadını ona doğru savurdu. Bu kez Aline onun imdadına yetişti ve yaratığın kanadını kökünden kesti. Helen da kılıcını savurarak iblisin başını kopardı.

Alec ona doğru alçalan Shinigami’nin keskin kanadından son anda kurtuldu. Sonra yaratığa bir ok fırlattı ve iblis amfiteatrın dibine düştü.

“Alec!” diye bağırdı Aline. “Sahne!”

Alec arkasına döndüğünde hortumdan dev bir ışık sütunu fırladığını gördü. Bu arada sahnenin etrafındaki çiçekler beş köşeli, ışıklı bir yıldız oluşturdu.

Magnus keskin bir ışıkla aydınlanmıştı. Alec sadece gözlerini görebiliyordu, bakışları Alec’e sabitlenmişti. Bir şeyler söylemek ister gibi dudaklarını kıpırdattı.

Sonra Magnus’la Shinyun ortadan kayboldu. Beyaz, keskin ışık bitkilerden oluşan yıldızı doldurdu ve içindeki her şey silinip gitti.

Alec’in kalbi buz kesti. Sahneye doğru koştu, ama bir tarikat üyesi yolunu kesti. Alec onu bir yumrukta yere serdi ve arkasındaki şaşkın suratla burun buruna geldi.

“Canını seviyorsan kaç,” diye tısladı Alec.

Yakınındaki tarikat üyeleri kaçıştı. Alec yıldızla doğru ilerledi. Panikten başı zonklıyor, kulakları çınlıyordu. Kendini sahneye doğru attığında görünmez bir engele çarptı.

Yıldızın yanında dikilen tarikat üyelerinin yanında sıska, sakallı bir adam vardı. Galiba liderleriydi. Alec onu daha önce hiç görmemişti.

“Magnus nerede?” diye sordu.

“Sen kimsin?”

“Biz Gölge Avcılarıyız,” dedi Alec’in yanına gelen Helen. Aline de diğer yanında bitti. “Ve başınız büyük belada, ahbap. Burada neler oluyor? Kimsin sen?”

“Adım, Bernard. Bu tarikatın lideriyim.”

“Hop, dur bakalım,” dedi biri arkasından. “Biz Büyük Zehir’le Lanetli Evlat’ı ortadan kaldırmayı kabul ettik. Senin liderimiz olmanı değil.”

Bernard’ın suratı mosmor kesildi.

“Büyük Zehir kim?” diye sordu Aline.

“Kurucumuz, Magnus Bane,” dedi Bernard.

Helen nefesini tuttu.

“Ama yıllar önce onun öğretilerinden uzaklaştık. Artık kimsesiz çocuklarla ilgilenmiyoruz. Zenginden alıp fakire de vermiyoruz. Büyük Zehir gittiğinden beri daha pis işler yapıyoruz. Birkaçımız cinayet bile işledi. Hatta son zamanlarda cinayetlerde artış var.”

“Öyleyse Magnus masum!” dedi Aline. “Yani öyle sayılır.” Ama Helen hâlâ tatmin olmuş benzemiyordu.

Açıkçası ne düşündükleri Alec’in hiç umurunda değildi. Bernard’ı itip titrek bir nefes aldı ve kemerinden melek kılıcını çıkardı.

“*Raguel*,” dediğinde kılıç ışıdı.

Melek kılıcını bir ölümlü üzerinde kullanmak asla kabul edilemez bir davranıştı. Babası bunu hiçbir Gölge Avcısı’nın aklından bile geçiremeyeceğini söylemişti.

Alec kimsenin onu durdurmasına fırsat vermeden kılıcın ucunu Bernard’ın boynuna yaklaştırdı. Bernard’ın beyaz yakası islendi ve kumaştan dumanlar çıkmaya başladı.

“Magnus nerede?” dedi Alec. “Bir daha sormayacağım.”

Bernard’ın gözleri bembeyaz oldu. Dudakları aralandı, ama ağzından çıkan ses ona ait değildi. Bir şenlik ateşi gibi çıtırdıyordu.

Bu bir iblisin sesiydi. Bir Cehennem Prensi’nin sesi.

“Büyük Zehir’i mi arıyorsun? Sana yerini söyleyeyim. İşte orada.”

Bernard titrek eliyle ışıklı yıldızı işaret etti. Tam ortasında gölgeler belirmeye başlamıştı.

“Elinden geliyorsa bul bakalım,” dedi Bernard’ın içindeki iblis.

Yıldızın içindeki sahne netleşti. Alec’in gözleri dehşetle irileşti.

Magnus’u görebiliyordu. Birden fazla Magnus görüyordu.

“Bu savaşçılardan biri gerçek Magnus Bane. Diğeri de gerçek Shinyun Jung. Bunu küçük bir sınav olarak düşünebilirsin, Gölge Avcısı. Onu tanırsan, belki kurtarma şansın da olur.”

Alec’in bir elinde yayı, diğerinde kılıcı vardı. Bütün kasları gerilmişti. Savaşmak ve Magnus’u kurtarmak için sabırsızlanıyordu. Ama bir dehşetin içine hapsolmuştu.

Yüz tane Magnus Bane yüz tane Shinyun Jung’la dövüşüyordu. Hepsi de birbirinin aynısıydı. Yüz savaşçıdan herhangi biri Magnus olabilirdi. Yerde Shinyun’un öldürücü vuruşunu bekleyen ve Alec’in yardımına ihtiyaç duyan gerçek Magnus olabilirdi, savaşı kazanmak üzere olan bir diğeri de gerçek Magnus olabilir ve Alec’in yanlış seçimi yüzünden az sonra ölebilirdi.

“Sihrimi takdir etmeni bekliyorum, Gölge Avcısı,” dedi iblis. “Hem zekice hem de son derece gaddarca, çünkü içinde umut barındırıyor. Tek yapman gereken, gerçek Magnus Bane’i tanımak. Peri masallarında hep böyle olmaz mı? Prens gerçek aşkını bir kuğuya ya da sahildeki bir çakıl taşına da dönüşse tanıyabilir.” Kıkırdadı. “Keşke dünya da bir peri masalı olsaydı Nefilim.”

Budalalar Prensi

YILDIZIN İÇİNDEKİ SESSİZ DEHŞET SAHNESİ devam ediyordu. Dışarıdaysa tam bir kargaşa hüküm sürüyordu. Sonra bir de ışık vardı. Dünyanın geri kalanını silmişti. Alec de dahil olmak üzere yıldızın içindeki her şey kaybolmuştu. Sadece babası vardı.

Bacanın karanlığında beyaz takım elbiseli bir adam havada asılı duruyordu. Gözlerini Magnus'la Shinyun'a dikmişti. Dikenli tellerden bir tacı ve tacı gibi mat gümüş kol düğmeleri vardı. Zarıfçe yere indi. Derenin dibindeki çakıl taşlarının üzerinden akan su gibi.

Asmodeus keskin dişlerini göstererek gülümsedi. Önce Shinyun'a, sonra Magnus'a baktı. "Bana bir armağan getirdiniz."

"Baba?" dedi Shinyun. Sesi çocuk gibi çıkıyordu.

Magnus korkusuyla nefretini bastırmaya çalışarak alnına düşen saçları geriye attı. "Merhaba, baba."

Asmodeus aç bakışlarını ona dikmişti.

Magnus, Shinyun'un birden gerçeği anlayışına anbean tanık oldu. Bir saniye önce kıpırtısız dururken şimdi vücudu elektrik verilmiş gibi titriyordu.

Yavaşça Magnus'a döndü. "Hayır," diye fısıldadı. "Sen onun oğlu olamazsın. Gerçek oğlu olamazsın. Hayır."

Magnus suratını buruşturdu. “Ne yazık ki öyleyim.”

“Sana bunun bir aile buluşması olacağını söylemiştim, hayatım.” Shinyun’un acısı arttıkça Asmodeus’un gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Bunun tadına varırcasına dudaklarını yaladı. “Ama senin aileninki değil.”

Asmodeus onunla oynuyordu. Magnus’un yıllar önce Kızıl El üyelerini kandırdığı gibi kolayca düşürmüştü Shinyun’u ağına.

Shinyun bir birine, bir diğerine bakıyordu. Sonra bu manzara gözlerini yakmış gibi başını çevirdi. Magnus aralarındaki benzerliği fark edip etmediğini merak etti. Shinyun kesik kesik soluyordu. Sonunda gözlerini Magnus’a dikti.

“Her şeyimi elimden aldın,” diye fısıldadı Shinyun.

“İyi fikir,” dedi Asmodeus. “Sahi evlat, kurduğun tarikatı geri alsana? Onun hayalini kurduğu kişi ol. Benim sağ kolum.”

“Hayır!” diye bağırdı Shinyun.

Yanan gözleri doldu. Yanaklarından gözyaşları süzülürken Magnus’a saldırdı. Magnus üzerine savrulan kılıçtan kaçmak için eğildiğinde sendeledi. Shinyun vakit kaybetmeden ikinci hamlesini yaptı. Magnus bu kez kendini yerde buldu. Gözlerine toz kaçmıştı. Bu şekilde daha ne kadar devam edebilirdi ki?

Ama üçüncü saldırı gelmedi. Magnus başını kaldırdı. Sonra usulca ayağa kalktı.

Shinyun hamlesinin ortasında donup kalmıştı. Dokunsan yere kapaklanacak gibi duruyordu. Gözleri çılgınca oynuyor, bir sağa bir sola bakıyordu. Vücudu da yüzü gibi kaskatı kesilmişti. Sadece gözleri canlıydı.

Magnus, Asmodeus’a baktığında keyifle ellerini iki yana açtığını gördü. Bu jesti kendinden biliyordu. O da sihir yaparken böyle görünürdü.

“Bak, bunu hiç anlamadım,” dedi Magnus. “Eğleneceğin kadar eğlendin. İmza hareketini yaptın, teklifini sundun ve mümkün olan en büyük öfkeye ve ıstıraba neden oldun. Onu neden durduruyorsun? Bırak, hamlesini yapsın. Manyak bir tari-

katçının elinde şiş kebaba dönmeyi hiç istemesem de mantığını çözemiyorum.”

“Oğlumla konuşmak istiyorum,” dedi Asmodeus. “Son konuşmamızın üzerinden neredeyse iki yüz yıl geçti, Magnus. Mektup yazmıyorsun, aramıyorsun ve adıma kimseyi kurban etmiyorsun. Baba yüreğimi ne kadar yaraladığının farkında mısın?”

Bir kurukafa gibi sırtarak yanına gelip babacan bir tavırla omzuna vurdu. Magnus onu itmek için elini kaldırdı.

Ama kolu Asmodeus’un içinden geçti. “Sen burada değilsin.”

Asmodeus’un grotesk gülüşü daha da çirkin bir hal aldı. “Henüz değil. Önce birinin ölümsüzlüğünü elinden alıp bu dünyaya demir atmam gerek.”

“Benimkini alacaksın,” dedi Magnus.

Asmodeus kayıtsızca Shinyun’u gösterdi. “Gerek yok. Onunki de işimi görür.”

Eli beyaz ve pürüzsüz, parmaklarının uçları bir pençe gibi kıvrıktı. Magnus, Shinyun’un gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü.

“O halde canımı bağışlayacaksın,” dedi. “Ne büyük bir onur. Nedenini sorabilir miyim? Baba sevgisinden olmadığı kesin. Senin içinde öyle bir duygu barındırabileceğine hayatta inanmam.”

Yüksek arkalıklı bir koltuk belirdi. Asmodeus ona oturup Magnus’u baştan aşağı süzdü.

“Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, meleklerin çocukları olmuş,” dedi kulak tırmalayacak kadar sahte bir sevimlilikle. “Bu dünya için en büyük lütuf oldukları söyleniyormuş. İblis katilleri, Nefilimler! Biz Cehennem Prensleri’nin de çocukları olmuş. Çoğu kimliklerini taşıyamamış ve yanıp kül olmuş. Ama içlerinde kurtulanlar da olmuş tabii. Onlar demir tahtlar için yaratıldı. Dünyanın en büyük lanetleri olarak.”

Magnus zor nefes alıyordu. Hava bile tutuşmuştu sanki.

“Bu dünyada bir sürü çocuğum oldu,” dedi Asmodeus. “Hemen hepsi beni hayal kırıklığına uğrattı. Birkaçı bir süreliğine işime yaradı, ama sıkıntıya değmeyecek kadar yeteneksizlerdi. Güçleri en fazla yüz ya da iki yüz yıl dayanıyor, sonra akıllarını kaybediyorlardı. Halbuki Büyük İblisler’in çocukları son derece faydalı olabilirdi. Bu dünya için gerçek bir lanet olacak çocuğumu uzun zaman bekledim. Sonunda da pes ettim. Çocuklarım ne bu dünyada ne de başkasında başarıya ulaşabiliyordu. Hepsi de sönmeye mahkûm cılız ışıklardı. Ama sen! Sen güçlüsün! Savaşyorsun. Dünyanın kumaşını delemek kadar yüksek bir çılgılla bana seslenebiliyorsun. Konuştuğunda meleklerin soyu seni dinliyor. Dünyalar arasında kapılar açabiliyorsun. İmkânsız başarıyorsun, ama bunun farkında bile değilsin. Hayatla dalga-nı geçiyorsun. Seni yıllardır izliyorum. İblisler de gurur duyar. Seninle gurur duyuyorum, oğlum.”

Magnus’un göğsünün ortasındaki boşluk sızladı. Uzun zaman önce, bunu duymak onun için bir şeyler ifade edebilirdi.

“Aman ne dokunaklı,” dedi. “Ne istiyorsun? Bir kucaklaş-mayla yetineceğini sanmıyorum.”

“Seni istiyorum,” diye yanıtladı Asmodeus. “Sen en güçlü çocuğumsun. Dolayısıyla gözdemsin. Gücünü hizmetime sun-manı istiyorum. Senin için yaptıklarımдан sonra sadakatini hak ediyorum.”

Magnus gülmeye başladı. Asmodeus konuşmak için ağzını açtığında elini kaldırdı.

“Dur bakalım,” dedi gözyaşlarını silerek. “Sen benim için ne yaptın ki?”

Asmodeus bir nefeste Magnus’un yanında bitti ve kulağına fısıldadı.

“Sana ne söyledim? Her şeyi hatırlama zamanı.”

Pençe elini Magnus’un yüzüne dayadı.

Magnus’un gözleri karardı ve zihni hızla değişen dünyaya ayak uydurmak için çabaladı. Bir an sahnedeki beş köşeli yıldızın

ortasında duruyordu. Sonraki an yakıcı güneşi teninde hissetti. Alnında ter damlacıkları belirdi. Geriye doğru bir adım attığında kumlar ayakkabılarının altında ezildi. Okyanusun kokusunu alabiliyor, kıyıya vuran dalgaların sesini duyabiliyordu.

Magnus nerede ve hangi zamanda olduğunu biliyordu ve bu içini endişeyle doldurdu. Bir ormanın kıyısındaki kumsaldaydı. Onlarca hayat önce. Yaşamına başladığı ve yuvam dediği son yerde.

Birden ne kadar küçük olduğunu fark etti. Gömleği dar omuzlarından sarkıyordu. İncecik kolları bol kumaşın içinde kaybolmuştu. Oysa yüzyıllardır bir yetişkinin vücuduna sahipti. Zayıf ve kırılgan olmanın ne kadar savunmasız hissettirdiğini unutmuştu.

Sıcak havada bir adamın boğuk ve çatallı sesini duydu. “Buraya gel evlat.”

Eski bir Malay lehçesi konuşuyordu. Magnus yıllar önce ölen bu dili o zamandan beri hiç duymamıştı.

Üvey babası ormandan çıkıp çocuk Magnus’a bir tane patlattı. Magnus kumlara serildi.

Babası durmadı. Ona vurmaya devam etti. Üvey babasına dair anıları geri dönmüştü. Ağzına dolan kumların tadını alabiliyor, kıyafetlerinin ıslanarak üzerine yapıştığını hissediyordu. O korku ve öfkeyi hatırlıyordu. Yumruklarını sıkırmıştı.

Üvey babası koluna yapışıp onu ayağa kaldırdı. Kumların üzerinden ağaçların arasına doğru sürükledi. Eski ahıra doğru.

Bu onun geçmişiymiş. Magnus sonrasında olacakları biliyordu. Şimdi o günkünden bile daha çok korkuyordu.

Annesinin kendini astığı ahır yanmıştı. Çatıda kocaman delikler vardı. Duvarlardan biri, üzerine yaslanan ağaç dallarının yüküyle yıkılmıştı. Döşeme tahtalarının arasından yabancı otlar fişkırmıştı.

Magnus karanlıkta annesinin kendini astığı ipi görebiliyordu. Ahırın bir köşesinden küçük bir çay geçiyordu. Çatının gölgesi

üzerine düşmüştü. Alçak bir sehpa da bir kâse dolusu tütsü çubuğu, iki tas ve bir kadının bir taş parçasına kabaca çizilen portresi duruyordu. Magnus resme baktığında annesinin hüznünlü gözlerini hatırladı.

Çocuk Magnus'un gözleri üvey babasına kaydığında onun ağladığını gördü. Magnus çocuk halinin ondan nefret ettiği için duyduğu utancı ve onu sevme arzusunu hissetti.

Yetişkin Magnus bundan sonra olabilecekleri biliyordu.

Üvey babası kolunu omzuna atıp onu çayın kıyısına götürdü. Parmaklarının titremesine engel olmak istercesine omzuna sıkıca yapışmıştı.

Sonra ellerini boynuna dolayıp onu kaldırdı ve kafasını suya daldırdı. Magnus'un soğuktan nefesi kesildi. Ciğerlerine dolan suyla çırpınmaya başladı. Ama üvey babası onu bir türlü bırakmıyordu.

Sonra havada bir değişim oldu. Bir dalın kırılışı gibi, bir şeyler koptu sanki. Magnus ilk kez sihrini hissetti. Bir şekilde üvey babasının güçlü ellerinden kurtuldu.

İki buklüm olup öksürmeye başladı. Islak saçları gözlerinin önüne düşmüştü. "Özür dilerim," dedi. "Bundan sonra uslu olacağım. Seni hiç üzmeyeceğim."

"İyi bir çocuk olmanın tek yolu bu," diye bağırdı üvey babası.

Magnus çığlık attı.

Üvey babasının elleri bir kere daha boynuna dolandı. Magnus'un nefesi kulaklarında uğulduyordu.

"Bütün günahlarından arınacaksın," diye fısıldadı bildiği tek babanın sesi kulağına. "Güven bana."

Magnus'un başını bir kere daha suya soktu. Bu sefer o kadar derine itti ki Magnus suratını dipteki taşlara çarptı. Her yeri uyuşmaya başlamıştı. Dizleri titriyor, bilinci gidip geliyordu.

Magnus boğuluyordu, ama aynı zamanda küçük bir çocuğun ölümünü izliyordu. Gözleri önünde suyun üzerinden bir gölge geçti.

Kafasının içinde bir fısıltı yankılandı. Ciğerlerindeki sudan bile daha soğuktu.

“Bu kelimeleri tekrarlarsan özgür kalacaksın. Onları söyle ve kendi canını kurtarıp onunkini al. Ancak böyle kurtulabilirsin. Ya gücünü kucakla ya da öl.”

O an için kolay bir karardı.

Çocuk sakinleşti. Sihirli kelimeler ağzından suya yayıldı. Çırpınan elleri bir an hareketsiz kaldı. Sonra karmaşık hareketler yapmaya başladı. Nefes alamıyor, ama büyü yapabiliyordu.

Magnus üvey babasını öldüren büyüyü nasıl yapabildiğini asla çözememişti.

Şimdi biliyordu.

Çocuk mavi alevlerle tutuştuğunda, çayın suyu fokurdamaya başladı. Alevler üvey babasının kollarına tırmandı ve onu dakikalar içinde kül etti.

Annesinin öldüğü karanlık ahırın içinde babasının çığlıkları yankılandı.

Magnus birden kendini çocuk haliyle karşı karşıya dururken buldu. Gömleği kömür karasıydı ve vücudundan dumanlar yükseliyordu. Bir an çocuğun onu görebildiğini sandı. Sonra onun üvey babasının kömürleşen kalıntılarına baktığını fark etti.

“Böyle olmasını istememiştım,” diye fısıldadı Magnus eski gölgelerine ve hayaletlerine. Annesine, üvey babasına ve bir zamanlar olduğu kayıp ve yaralı çocuğa.

“Yine de o büyüyü yaptın,” dedi Asmodeus. “Çünkü yaşamak istiyordun.”

Babası şimdi çocuk Magnus’un yanında duruyor ve dumanların arasından ona bakıyordu.

“Gidebilirsin,” diye mırıldandı çocuk Magnus’a. “İyi iş başardın. Git ve önemli biri ol. Belki bir gün yeniden karşıma çıkarım ve seni yanımda isterim.”

Magnus gözlerini kırptırdığında dumanlar kayboldu.

Kendini yine karanlık gökyüzünün altında, amfiteatrın sahnesinin ortasında buldu.

Zemin ayaklarının altından kayıyordu, ama sonra bunun nedeninin kendi titremesi olduğunu fark etti. Aradan sadece birkaç dakika geçmişti. Shinyun hâlâ bir heykel gibi hareketsizdi. Israrlı bakışlarını yüzüne dikmişti. Beş köşeli yıldızın dışındaki siyah boşluk griye dönüşüyordu. Magnus ona bakan insanların hayal meyal görebiliyordu.

Asmodeus yanında duruyordu. Eli Magnus'un omzundaydı.

"Artık biliyorsun," dedi. "Seni ben kurtardım. Sen de beni seçtin. Sen en sevdiğim çocuğumsun, çünkü seni o ateşten yeniden doğurdum. Şimdi de söz verdiğim gibi yanındayım işte. Seni olduğun gibi kabullenecek ve anlayacak tek kişi benim. Olabileceğin tek şey benim."

Magnus'un elinde soğuk ve ağır bir bıçak belirdi. Babası cehennem ateşinin çıtırtılarıyla bezeli sesiyle yeniden konuştu.

"Şimdi o bıçakla Shinyun'u öldürmeni istiyorum. Onu kurban et ki yanına gelebileyim. Bütün mücadelelerini gördüm ve tüm haklı isyanlarınla gurur duyuyorum. Benim en büyük lanetim. Benim tüm asileri her zaman takdir eder. Çektiğin her acının bir amacı vardı. Seni güçlendirdiler ve bugüne taşıdılar. Kıymetli oğluma hak ettiği değeri vereceğim ve tüm krallıkları ayaklarının altına sereceğim için ne kadar mutluyum bilemezsin."

Magnus babasının elini omzunda hissedebiliyordu. Asmodeus'un diğer elinin sıcaklığı bileğine yayılıyordu. Bıçağı Shinyun'un kalbine saptırması için ona yol gösteriyordu sanki.

Tıpkı uzun yıllar önce Magnus'a üvey babasını öldürttüğü günkü gibi. Magnus o zaman bir seçim yapmıştı. Belki de en doğru seçimi.

"Sorun şu ki," dedi Magnus "benim dünyanın hâkimi olmak gibi bir hayalim yok. Evimi bile düzenli tutamazken, dünya gibi karmaşık bir yeri ne yapayım? Abajurlardan hâlâ kedimin aylar önceki doğum günü partisinden kalma simleri temizliyorum."

Asmodeus'un elinin sıcaklığına ve baskısına rağmen Magnus bıçağı indirdi. O artık bir yetişkindi. Üvey babasını öldüren korkmuş çocuktan dünyalar ve hayatlarca uzaktı. Kimsenin neyi seçeceğini söylemesine ihtiyacı yoktu. Kendi seçimlerini kendisi yapabilirdi.

Asmodeus güldüğünde dünya sarsıldı. "Tereddüdünün sebebi o sersem oğlan mı yoksa?"

Magnus tam artık babasından korkmadığını düşünüyordu ki bilmeden onun dikkatini Alec'in üzerine çektiğini dehşetle fark etti.

"Aşk hayatım seni ilgilendirmez baba," dedi elinden geldiğince cesur görünmeye çalışarak. Asmodeus'un onun korkusunu hissedebileceğini biliyordu. Bunu kabul ederek ona bu tatmini yaşatmak istemiyordu.

"Ağına bir Nefilim düşürmeni pek eğlenceli buluyorum," dedi babası. "En safın da safını baştan çıkarıp yozlaştırmak zorlayıcı olduğu kadar da zevkli olsa gerek. Nefilimler her zaman en doğrusunu yapma arzusuyla yanıp tutuşur. O ışığa gölge düşürmek herkesin harcı değil. Ama meleğin çocukları bile şehvetin tuzağına düşebilir. Kıskançlıkla ve çaresizlikle kavrulabilir. Bastırılmış duygularıyla bir kere düştüler mi hemen parçalanırlar. Seni ayakta alkışlıyorum oğlum."

"Sandığın gibi değil," dedi Magnus. "Onu seviyorum."

"Emin misin?" diye sordu Asmodeus. "Yoksa tıpkı üvey babanı diri diri yaktığındaki gibi, dilediğini yapmak için kendine bu yalanı mı söylüyorsun? İblisler sevemez. Bunu kendin söyledin. Senin olan her şeyin yarısı benim. Dolayısıyla kalbin yarım. Eksik bir kalple sevemezsin, oğlum."

Magnus başını çevirdi. Uzun zaman önce, Sessiz Kardeşler ona büyücülerin de ruhları olduğunu söylemişti. O da buna inanmayı seçmişti.

"Sahip olduğum her şey benim," dedi Magnus. "Sadece benim."

“Ya o?” dedi Asmodeus gülerek. “O da seni seviyor mu?”

Günler önce ona aynı soruyu soran Catarina’yı taklit ediyordu. Catarina ona Asmodeus’tan saklayabileceği bir aşkı olamayacağını da söylemişti.

“Senin gibi birini asla sevemez,” dedi babası. “Cehennem ateşiyle yandığını ve dokunduğun her yeri kül ettiğini göremiyor musun? Şimdi seni istiyor olabilir, ama ona benden hiç bahsetmedin. Yanılıyor muyum?” Gülümsedi. “Aslında akıllılık ettin. Beni bilseydi, onu öldürmek zorunda kalırdım. Nefilimler sırrımızı asla öğrenmemeli. Senin en büyük lanetim olduğunu öğrenmemeli.”

“Bilmiyor,” diye tısladı Magnus. “Bana lanet deyip durma.”

“Ona söyleyerek büyücü dostlarını da tehlikeye atacağını biliyordun,” dedi Asmodeus. Magnus onun anılarını bir deste iskambil kâğıdı gibi karıştırdığını görebiliyordu. “Ama bir bahanen olması işine geldi,” diye devam etti babası. “Alec Lightwood benimle bağlantını öğrenirse senden nefret eder. O bu dünyaya iyilik ve adalet dağıtmak için geldi. Sense sonsuz bir geceye doğdun. Kötülüğün eninde sonunda onu yiyip bitirecek. Sana uzun süre katlanamayacak. Olduğun şey ya onu ya da seni mahvedecek.”

Asmodeus’un sesi artık ateş ve duman değildi. Bir çaresizlik okyanusuna karışan buz gibi su damlarıydı. Magnus bunları kendine defalarca söylemişti.

Bıçağa baktı. Sapında ve emniyetinde kanatlarını açmış bir böcek sembolü vardı. Shinyun da gözlerini bıçağa dikmişti. Bir heykel gibi hareketsiz durmasına rağmen yüzünde ter damları birikmişti.

“Sonunda biteceğini biliyordun,” dedi Asmodeus nefesini yüzüne üfleyerek. “Benim dışımda hiçbir şey sonsuz değil. Bensiz, ömrün boyunca yalnızlığa mahkûm olacaksın.”

Magnus başını eğdi. Burnunda hayatının küllerinin kokusuyla kızgın kumlarda sendeleyişini hatırladı. Bir zamanlar o kadar çaresizdi ki Asmodeus’un teklifini kabul edebilirdi.

Şimdi ise ona ne diyeceğini biliyordu.

Babasına sırtını dönüp uzaklaşırken bıçağı yere fırlattı.

“Yalnız değilim. Ama olsaydım da cevabım değişmezdi. İnancın ne olduğunu artık biliyorum. Kim olduğumu ve kimi sevdiğimi biliyorum. Dolayısıyla cevabım hayır.”

Asmodeus omzunu silkti. “Öyle olsun. Ölürken, sana bir şans tanıdığımı unutma. Öz oğlumun yanımda olmasını tercih ederdim. Ama evlat edinmeye de karşı değilim.”

Tembelce elini salladığında Shinyun yere düştü. Eli hâlâ kılıcının sapındaydı. Magnus, onun yaşananlarının ne kadarını gördüğünü ve anladığını bilmiyordu.

Shinyun sonunda ayağa kalkmayı başardı. Başını kaldırıp Asmodeus’a baktı. Sonra gözleri Magnus’a ve yine bıçağa kaydı.

“Shinyun, kızım,” dedi Asmodeus. “Baban olarak seni seçiyorum. Şanslı kaderini kucaklamaya hazır mısın?”

Shinyun’un yüzündeki donuk ifadeden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Onun en sadık hizmetkârıymış gibi babasına doğru yürüdü.

“Hazırım,” dedi ve kılıcını Asmodeus’un karnına sapladı.

Asmodeus’un parlak silueti bulanıklaştı ve havada sadece bir ışıltı olarak kaldı. Sonra yüksekte yine eski formunu aldı.

“Ah, hainlere bayılırım. Beni çok eğlendirirler. Seni affediyorum. Öfkeni de anlıyorum. Acını biliyorum. Ama biz buyuz. Özümüzde hep yalnızız. Ancak birlikte olduğumuzda tamamlanabiliriz. Sana sunduğum fırsatı iyi değerlendir. Magnus’un hayatına son ver ve sonsuza dek yanımda kal. Baban olarak hep arkanda olacağım. Koca bir iblis ordusuna kumanda edeceksin. Tüm dünya ayaklarına kapanacak.”

Shinyun başını çevirip Magnus’a baktı. Omuzları düşmüştü. Ama sonra yeni bir kararlılıkla sırtını dikleştirdi. Elinde kılıcıyla onun üzerine atılarak Magnus’u yere devirdi.

Magnus’un yüzüne Shinyun’un sıcak gözyaşları damlıyordu.

Serbest eliyle onu defalarca yumrukladı. Sonra kılıcını kaldırdı, ama duraksadı.

“Yapma,” diye inledi Magnus. Ağzı kan dolduğu için güçlük-
le konuşuyordu.

“Mecburum!” diye bağırdı Shinyun. “Ona ihtiyacım var.
Onsuz bir hiçim.”

“Ondan daha iyi biri olmayı hak ediyorsun.”

Shinyun başını iki yana salladı. Gözlerinde sadece umut-
suzluk vardı. Magnus el yordamıyla yere fırlattığı bıçağı buldu.
Parmakları sapına değdi. Ama sonra derin bir nefes alarak elini
çekti.

Shinyun kılıcın sapını iki eliyle birden kavrayıp Magnus’un
kalbine saplamak için indirdi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Şaşkın Şövalye

ALEC BEŞ KÖŞELİ YILDIZIN İÇİNDEKİ SAHNEYİ çaresizlikle izliyordu. Bütün Shinyun'lar aynı görünüyordu. Ve bütün Magnus'lar da aynıydı. Bıçağını savuran Magnus, dizlerinin üzerinde inleyen Magnus, ellerini havaya kaldıran Magnus, Shinyun'un göğsünde oturduğu ve kılıcını kalbine saplamaya hazırlandığı Magnus. Ne kadar da çoklardı.

"Hayatının en komik şakası ha, Gölge Avcısı?" dedi Bernard bu kez kendi sesiyle.

Kızıl El üyelerinden kahkahalar yükseldi. Helen melek kılıcıyla üzerlerine yürüdü. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. *Benim için ağlıyor,* diye düşündü Alec hayretle. *Benim için.*

"Kapayın çenenizi!" diye tısladı Helen ve kahkahalar dindi.

"Neden? Bence bayağı komik," dedi Bernard. "Buraya gelirken kendini bir kahraman sanıyordu. Düşmanı yok etmeye hazırды. Ama şimdi düşmanı bulmaktan bile aciz. Hangisinin gerçek Shinyun olduğunu bilmiyor."

Alec yayını çekip nişan aldı.

"Shinyun'u bulmama gerek yok," dedi. "Magnus'un hangisi olduğunu biliyorum."

Fırlattığı ok beş köşeli yıldızın parlak ışığının içinden geçti.

OTUZUNCU BÖLÜM

Zaferin Bedeli

MAGNUS HİÇ GELMEYECEK OLAN ÖLDÜRÜCÜ darbeyi bekliyordu. Ancak Shinyun aniden koluna saplanan bir okla çığlığı bastı.

Magnus bu oku tanıyordu.

“Alec!” Magnus bağırarak kendini Shinyun’dan kurtardı. Yuvarlanıp dizlerinin üzerinde doğruldu. Başka bir ok başının tam üzerinden geçti. Magnus yıldızın ışığının ardındaki gölgeye doğru atıldı. Eli sihirli engeli aşarak ışıkla yıkandı.

Görünüşe bakılırsa parmaklarını yıldızın dışına çıkarmak işe yaramıştı.

Magnus bir elin onunkini kavradığını hissetti. Alec daha önce de iki kere elini böyle tutmuştu. Soğuk suda, bir uçurumun kıyısında ve şimdi de Magnus’un bu hayatta en çok korktuğu Büyük İblis’in beş köşeli yıldızında. Alec bir keresinde ona *Gücüm senin olsun*, demişti. Ömrü boyunca her zaman kendisi için güçlü olmaya alışkın Magnus buna şaşırıp kalmıştı. Alec bir kez daha ona güç aşıliyordu. Sihri tüm parlaklığı ve sıcaklığıyla geri dönüyordu.

Damarları enerjiyle doldu. Yıldızın uğursuz ışığı değişmeye başladı. Magnus, Alec’in elini bırakıp babasına döndü.

“Hayır,” diye haykırdı Asmodeus. “Magnus, dur...”

Magnus’un içindeki aşk, sihir ve melek gücü patlayarak yıldızın bariyerlerini paramparça etti. Etraflarındaki dünya geri döndü. Magnus tarikat üyeleriyle iblisleri gördü.

Asmodeus’un ölümlü dünya üzerindeki yansıması soluk bir gölgeye dönüşürken Büyük İblis, Edom’un hâkimi, Cehennem Prensi Asmodeus elini kaldırdı. Yıldızın ortasından her yere ışığı yutan, yoğun bir karanlık yayılmaya başladı.

Tepelerindeki bulutlar şimşeklerle aydınlandı. Girdap zonklayıp dalgalanmaya başladı. Şeklini giderek kaybederken kör edici beyaz ışıkla gece karası gökyüzünün çatlaklarından şelale gibi aktı. Dünya ayaklarının altından kaydı. Yıldızın ortasında simsiyah bir çukur açıldı ve dev bir ağız gibi her şeyi yutmaya başladı. Magnus tahta platformdan kaydı.

Dizlerinin üzerine düştüğünde, çukurun çekim kuvvetini bütün hücrelerinde hissetti. Platformun parçalanmış tahtalarına bir can simidi gibi yapıştı.

Yanındaki Shinyun da aynısını yaptı. Hortumun gücüyle ayakları yerden kesildiğinde bağırdı.

“Magnus, elimi tut!”

Magnus düşen bariyerlerin ardından Alec’in sesini duyabiliyordu. Başını kaldırarak onu görmeye çalıştı.

Ayaklarının altındaki zemin parçalanıyordu. Shinyun bağıracak ona asıldı. İkisi de karanlığa doğru yuvarlanırken, tırnaklarını Magnus’un kanlı gömleğine geçirdi.

Sonra birden havada asılı kaldılar. Alec Magnus’un bileğini yakalamıştı. Parçalanmış yıldızın ve sahnenin ötesinden bir şekilde ona ulaşmıştı. Yarı beline kadar boşluğa doğru sarkmıştı. Magnus’u yukarı çekmeye çalışıyordu, ama Shinyun’la ikisinin ağırlığını taşımakta zorlanıyordu. Öne doğru kayıp umutsuzca çukurun kenarına tutunmaya çalıştı.

Magnus’un içi korkuyla doldu. Shinyun hâlâ onlara tutunuyordu. Hep birlikte düşeceklerdi.

“Bırak düşeyim!” diye bağırdı Alec’e. “Kendini kurtar!”

Alec’in gözleri irileşti. Parmakları Magnus’un bileğini daha da sıkı kavradı.

Alec’in arkasında bir hareketlilik vardı. Alec’in yanında savaştan iki Gölge Avcısı kız çukurun kenarında belirdi. Biri uzanıp Alec’i yukarı çekti. Diğer Magnus’u tuttu. Çukurdan lavaboya dölen suyun süzgeçten geçerken çıkardığı sesi andıran homurtular yükseldi ve Magnus’la Shinyun son anda onun içine çekilmekten kurtulup kenarda üst üste yuvarlandı.

Sonra yeryüzünde açılan delik kayboldu.

Arkasından gelen tuhaf sessizlikte, kızlar Shinyun’un yanına koşup ellerini arkada bağladı. Shinyun onlara karşı koymadı. Magnus nefes nefese doğrulup oturduğunda hâlâ Alec’in elini tuttuğunu fark etti. Daha doğrusu, Alec onu hiç bırakmamıştı.

Alec’in üstü başı toz toprak içinde kalmıştı. Yüzünde kanlar, mavi gözlerinde çılgınca bir ifade vardı. Magnus insanların koştuğunun ve Shinyun’un sürüklenerek götürüldüğünün hayal meyal farkına vardı. Sadece Alec’i görebiliyordu. Onu kurtarmaya gelen Alec’i.

“Alexander,” diye fısıldadı. “Beni bırakmanı söylemiştim.”

Alec birden ona sarıldı. Magnus hıçkırarak yüzünü boyuna gömdü. Alec’in sırtını okşadı. Omuzlarını. Sahiden orada olduğuna inanmak istercesine ensesine ve siyah saçlarına dokundu.

Alec onu biraz daha yakınına çekti. “Seni *asla* bırakmam,” diye fısıldadı kulağına.

Yeniden kavuşmalarının mutluluğunu ancak birkaç dakika yaşayabildiler. Bu büyüklükte bir büyüünün artçı şokları da epey sarsıcı oluyordu.

Sihirli enerji son kez müthiş bir şiddetle patladı. Ardından kulakları sağır eden bir şimşek çaktı. Gökyüzüne devasa büyüklükte bir mantar bulutuyla tozlar yükseldi. Magnus, Alec’e sarı-

lup üzerlerine yağın taş ve toprak parçalarından korunmak için çabucak bir büyü yaptı.

Patlama nihayet sona erdiğinde Magnus koruma kalkanlarını usulca indirdi ama Alec'e sarılmaya devam etti.

"Seni bırakmamı söyleyip durma," dedi Alec. "Çünkü asla dinlemeyeceğim. Ben seninle olmak istiyorum. Hayatımda hiçbir şeyi daha çok istemedim. Sen düşersen, ben de seninle geleceğim."

Magnus, Alec'in yüzünü avuçları arasına aldı. "Benimle kal," dedi Alec'in gözlerinde oynayan alevlere bakarak. "Seninle olmayı seviyorum. Seni seviyorum, Alexander."

Magnus onu kendine çekip öptüğünde Alec'in yumuşadığını, kaslarının gevşediğini fark etti. Alec sıcak, toprak, kan ve hava tadındaydı. Gözlerini kapadığında, kirpikleri bir kelebeğin kanadı gibi Magnus'un yanağını okşadı.

"Çocuklar!" diye seslendi bir kadın sesi. "Kavuşmanıza sevindim, ama burası hâlâ tarikatçı kaynakıyor. Gidelim."

Magnus, Alec'e yardım eden esmer Gölge Avcısı'na baktı. Onu tanımıştı. Jia Penhallow'un kızıydı. Sonra etraflarındaki yıkıma baktı.

Büyülerin etkisinin neden olduğu titreşimler havada hissediliyordu. Villanın bir kısmı alevlere teslim olmuştu. Ama tehlike geçmiş gibiydi. Kızıl El üyelerinin çoğu kaçmıştı. Diğerleri de ya kaçıyordu ya da yaralı oldukları için kıpırdamıyordu. Sadece birkaç budala hâlâ durumu kontrol altına alabileceklerini zannediyordu.

"Haklısın," dedi Magnus Penhallow'un kızına. "Romantizmi sonraya bırakıp kaçmak en doğrusu."

Alec'le ayağa kalktılar. Aline'le birlikte villanın ön tarafına ilerlediler. Şimdilik bu bölge iblislerden ve tarikatçılardan temizlenmiş görünüyordu. Helen, Shinyun'u bileklerinden mermer bir sütuna bağlamıştı.

Shinyun başını eğmiş, sessizce duruyordu. Magnus onun yaralı mı, yoksa yalnızca üzgün mü olduğunu anlayamadı. İki

Gölge Avcısı kız koyu bir sohbeta dalmıştı. Magnus'un gözü sarışın olana takıldı. Onu Konsey toplantılarından tanımıştı. "Sen, Helen Blackthorn'sun," dedi. "Los Angeles Enstitüsünden."

Helen şaşkınlıkla başını salladı.

Magnus daha ufak tefek olana döndü. "Sen de Jia'nın kızısın. Irene miydi?"

"Aline," dedi Aline gözlerini kocaman açarak. "Adımı bilme-ne şaşırdım. Yani en azından yaklaştın. Seni Gard'da uzaktan görmüştüm. Alec'le birlikte. Büyük hayranım."

"Hayranlarımdan biriyle tanışmak benim için daima zevktir," dedi Magnus. "Annene ne kadar çok benziyorsun."

O ve Jia ara sıra Kuzey Çin lehçesiyle Meclis üyelerini çekıştirirdi. Hoş bir kadındı.

Alec, Aline'le Helen'ı işaret etti. "Onlar olmasaydı, seni kurtaramazdım."

"İkinize de teşekkür ederim," dedi Magnus.

Peri kulaklı, altın saçlı kız Blackthorn gözlerini kırıştırdı.

"Aslında seni kurtarmaya gelmedim," diye itiraf etti Helen. "Seni sorguya çekmeyi planlıyordum. Tabii tüm bunlardan önce."

"Olsun, yine de size minnettarım," dedi Magnus.

"Roma Enstitüsündeki Gölge Avcılarının buradaki patlamaları fark etmemesi imkânsız," dedi Aline. Yıkık mermer bir duvara yaslanıp gülen gözlerle Helen'a baktı. "Tebrikler, Blackthorn. Sonunda destek çağırmayı başardın."

Ama Helen gülmedi. Bir ateş mesajı karalayıp yolladı. Yüzü solgundu.

"Onlara ne diyeceğiz?" diye sordu Aline. "Beş köşeli yıldızın içinde olanları hâlâ bilmiyorum."

Magnus, Asmodeus'un babası olduğunu söylemeden onlara tüm yaşananları anlattı. Asmodeus'la ilgili gerçeği daha fazla saklamaması gerektiğini biliyordu. Ama babasının sözlerini aklından çıkaramıyordu: *Beni bilseydi, onu öldürmek zorunda*

kalırdım. Nefilimler sırrımızı asla öğrenmemeli. Senin en büyük lanetimin olduğunu öğrenmemeli.

Asmodeus şimdilik gitmişti, ama hâlâ yaşıyordu. Magnus babasına itaat etmekten hoşlanmasa da Alec'i kaybetmemek için her şeyi yapardı. Hayır, ona söylemeyecekti. En azından, şimdilik.

Magnus konuşurken Shinyun başını kaldırdı. Magnus'un Asmodeus'la ilgili gerçeği söylemediğini fark edince gözlerini kısıtı.

Magnus, onun sırrını açık edebileceğini biliyordu. İstese, Nefilimlere şu an söyleyebilirdi. Magnus dudaklarını ısırdığında kanının ve korkusunun tadını aldı.

Ama Shinyun hiçbir şey söylemedi. Ağzını bile açmadı. Gözlerini uzakta bir noktaya dikmişti.

"Shinyun da Büyük İblis'i durdurmaya çalıştı," dedi Magnus kendini zorlayarak.

"Sonra da seni öldürmeye kalkıştı," dedi Alec.

"Başka şansı yoktu."

"Senin kadar vardı."

"Görmüyor musun?" diye sordu Magnus. "O kaybolmuş biri. Çaresiz. Yalnız. Bir zamanlar ben de onun gibiydim."

"Magnus, Meclis'ten ona anlayış göstermelerini rica edebiliriz. Ama onun için yapabileceklerimiz bu kadar. Suçu büyük. Sen de biliyorsun."

Magnus babasının meleğin çocuklarıyla ilgili sözlerini hatırladı. Asmodeus onların dünyaya adalet dağıtmak için geldiklerini söylemişti. Belki de Shinyun'a merhamet edilmesini kendisi de kusurlu biri olduğu için istiyordu. Ya da belki sırrını sakladığı için.

"Biliyorum," diye mırıldandı.

"Bu konuşmayı neden yaptığımızı bile anlamadım," dedi Helen yükseldikçe çatallanan sesiyle. "Bütün Roma Enstitüsü yoldadır! Meclis tabii ki onu idam edecek."

Helen bir süredir ilk kez konuşuyordu ve sesi titriyordu.

Aline onu endişeyle süzdü. Magnus, Helen'ı iyi tanııyordu, ama Shinyun'un başına geleceklere fazlasıyla üzüldüğü belliydi.

"Neyin var?" diye sordu Aline.

"En doğrusunu yapmak için canımı dişime takıyorum, ama asla başaramıyorum. Alec'le sen olmasaydınız, buraya hiç gelmeyecektim ve masumlar ölecekti. Ben böyle bir Gölge Avcısı olmak istemiyorum."

"Helen, bir hata yaptın," dedi Alec. "Meclis bize Aşağıdünyalılara güvenmememizi söylüyor. Yasa'ya rağmen, sürekli beynimizi yıkıyorlar. Ve biz..." Duraksayıp yıldızlara baktı. "Eskiden ben de bütün kurallara uyuyordum, çünkü değer verdiklerimi ancak böyle koruyabileceğimi sanıyordum. Ama sonra değer verdiklerimin daha büyük bir grup olduğunu fark ettim. Meclis'in bize dayattıklarını sorgulamaya başladım."

"Önerin ne?" diye fısıldadı Helen.

"Meclis'i değiştireceğiz. İçeriden. Yeni kanunlar koyacağız. Daha iyi kanunlar."

"Enstitü Başkanları kanun değişikliği önerebilir," dedi Aline. "Annen..."

"Bunu kendim başarmak istiyorum," dedi Alec. "Ve bir Enstitü Başkanı olmaktan fazlasını istiyorum. Değişmesi gereken ben değilim. Siz de değilsiniz. Dünyanın değişmesi gerek ve bunu biz yapacağız."

"Gölge Avcıları geldi," dedi Shinyun karga gibi bir sesle. "Bakın." Hepsi de şaşkınlıkla ona döndü.

Doğru söylüyordu. Roma Enstitüsünden Gölge Avcıları gelmişti. Bahçe kapısından girip yanan villaya, kömürleşen araziye ve beyaz takım elbiseleriyle yerde kıvranan yaralı Kızıl El üyelerine baktılar.

Tarikat üyelerinin hâlâ kaçabilecek kadar sağlam olanları arazinin arka duvarına doğru koşmaya başladı. Gölge Avcıları peşlerine takıldı. Magnus yorgundu. Derin bir iç çekerek villanın duvarına yaslanıp olan biteni izlemeye koyuldu.

Shinyun'un da Gölge Avcılarını izlediğini fark etti. Bağlandığı sütunda korkuyla büzülmüştü.

Meclis onu öldürecek. Spiral Labirent de ona Nefilimlerden daha merhametli davranmayacaktı. Masumları öldürüp Büyük İblisler'den birini dünyaya çağırmaya kalkışan bir büyücünün yaşama şansı yoktu. Magnus bunu anlasa da Shinyun'a üzülmemek elinde değildi.

Alec elini sıktı.

Siyah saçlı bir Gölge Avcısı onlara yaklaşıp Helen'la İtalyanca konuşmaya başladı. Magnus, onun Roma Enstitüsü Başkanı Chiara Malatesta olduğunu tahmin etti. Hem şaşkın hem de öfkeli görünüyordu.

Magnus dayanamayıp konuşmaya dahil oldu. "Helen çok cesur bir savaşçı," dedi. "Ayine zamanında müdahale etmediği takdirde öleceğimi biliyordu. Hayatımı ona ve Aline Penhallow'a borçluyum."

"Hey, beni unuttun," dedi Alec gülerek. Magnus onun yanına bir öpücük kondurduğunda Chiara Malatesta kaşlarını kaldırdı. Sonra omzunu silkti. İtalyanlar aşka filozofça yaklaşıyordu.

"Büyücü," dedi. "Galiba seni Konsey toplantılarından hatırlıyorum." Dillerini akıcı konuşuyordu. "Tarikat üyelerinden yaralananlar var. Onları iyileştirebilir misin?"

Magnus iç çekip mahvolan beyaz cüppesinin kollarını sıvadı.

"Bu kargaşayı ben yarattım sayılır. Etrafı temizlemek de bana düşer."

Helen'la Aline de Sinyora Malatesta'yla diğerlerine katılıp etrafta dolanan tarikatçıları yakalamaya yardım etti. Alec, Shinyun'a gözcülük etmek için geride kaldı. Magnus onun bu arada biraz dinlenebileceğini umdu.

Havada hâlâ yoğun bir toz bulutu vardı. Gökyüzü, patlamalarla puslu bir kızılığa bürünmüştü. Magnus bulduğu her yaralı tarikatçıyla birlikte Alec'in onu nasıl kurtarmaya geldiğini hatırlıyordu. Onları iyileştirirken kendini Catarina gibi hissetti.

Dumanlarla alevlerin içinden çıkan yeni Gölge Avcısı grubunu gördüğünde Shinyun'un başına gelecekleri aklına getirmeye çalıştı.

"Merhaba," dedi genç bir Gölge Avcısı yanından geçerken duraksayarak. "Sen Magnus Bane değil misin? Seni dünya gözüyle yakından görebildiğime sevindim."

"Aslında daha yakışıklıyım," diye homurdandı Magnus. Kan içinde kalan cüppesine üzüntüyle baktı. "*Çok daha yakışıklı.*"

"İyi ki o haline denk gelmedim. Yoksa kalbim dayanmayabilirdi. Bu arada, Alec'le bayağı yakınlaştık. Hatta sonrası için birlikte birkaç plan yapmayı konuşmuştuk. Sen de bize katılsana. İstedğini yapabiliriz." Göz kırptı. "Ne olursa."

"Hım," dedi Magnus. "Peki, sen kimsin?"

"Leon Verlac," dedi delikanlı.

"Memnun oldum, Leon Verlac," diye mırıldandı Magnus kelimeleri uzatarak. "Sana iyi rüyalar dilerim."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Merhamet Denen Erdem

ALEC BOYDAN BOYA ÇATLAK BİR TAŞA YASLANMIŞ arkadaşlarını izliyordu. Helen’la Aline arazide dolaşarak başıboş tarikatçıları topluyordu. İblislere karşı hâlâ temkinliydiler, ama Asmodeus’un gidişiyle onlar da tamamen ortadan kaybolmuştu. Yine de enkaz altında kalan tarikatçılar, söndürülecek küçük yangınlar ve doğru noktalara yönlendirilmesi gereken Romalı Gölge Avcıları gibi pek çok şeyle ilgilenmeleri gerekiyordu.

Magnus onun ölümünü seyretmek için toplanan Kızıl El üyelerini tedavi ediyordu. Catarina’nın partide yaptığı gibi, bir yaralıdan diğerine geçerken gayet soğukkanlı görünüyordu. Parmak uçlarındaki mavi kıvılcımlardan Alec onu kalabalıkta kolayca ayırt edebiliyordu. Ona göre Magnus sadece iyi kalpli değildi. Adeta bir azizdi.

Başını çevirip Shinyun’a baktı. Magnus onun için *karanlık aynam* demişti. Ama Alec’in gördüğü kadarıyla hiçbir ortak noktaları yoktu. Shinyun hâlâ mermer sütuna bağlıydı ve uzaklara bakıyordu. Alec yanaklarından süzülen yaşları fark edince şaşırdı.

“Ne?” diye sordu Shinyun acı bir sesle. “İçinden oh olsun mu diyorsun? Ne aptalım. Asmodeus’u babam gibi görüyordum.

Kızıl El ailem sanıyordum. Yanılmışım. Zaten yalnızdım. Şimdi de yalnız öleceğim. Mutlu musun?”

Alec başını iki yana salladı. “Hayır. Sadece birinin sana asla ihanet etmediğini bilseydin ne düşünürdün diye merak ediyorum.”

“Magnus’la çıkmamı mı öneriyorsun?” diye tısladı.

Magnus’u tuzağa düşünüp herkesin gözleri önünde öldürmeyi planlayan o bile Magnus’un aslında nasıl biri olduğunu görebiliyordu. Herkes görebilirdi. Birçok insanın Magnus’la birlikte olmak isteyebileceğini hatırlamak Alec’in içinde tuhaf bir huzursuzluk yarattı. Ama bunu düşünmek istemiyordu.

“Onu öldürmek istedin,” dedi. “O yüzden tabii ki istemiyorum.”

Shinyun kaşlarını çattı. Alec onun kılıcını az kalsın Magnus’un kalbine saplayacağını unutmaya çalıştı.

“Onu öldürmeye çalıştığım için üzgünüm,” diye mırıldandı Shinyun gözlerini yere dikerek. “Bunu ona söyle.”

Alec yıldızın bariyerleri çöktüğü anda Magnus’un nasıl görüldüğünü hatırladı. Magnus arkasına döndüğünde bütün elementler de onunla birlikte dönmüştü sanki. Elini kaldırmıştı ve pürüzsüz esmer cildi sihirle parlıyordu. Gözlerinde şimşekler çakıyordu. Güçlü, güzel ve tehlikeliydi.

Ve onu inciten kimseye zarar vermemişti.

Magnus, Shinyun’a güvenmiş ve Shinyun ona ihanet etmişti. Ama o yine de insanlara güvenmeye devam edecekti. Alec de Aline’e, Helen’a ve hatta New York vampirlerine güvenmiş ve Magnus’u kurtarmıştı. Belki de risk alıp güvenmek gerçekten işe yarıyordu.

Shinyun’un cezasız kalmasını istemiyordu ve Meclis’in ona en ağır cezayı vereceğinden adı gibi emindi.

Yapacak bir şey yok, diye düşündü. Sonuçta Yasa belli.

Babası ona her zaman dikkatli davranmasını tembihlerdi. Hata yapmamasını, kendi türünü kollamasını, Gölge Avcısı

ruhuna aykırı hareket etmemesini ve Yasa'ya harfiyen uymasını. Helen'ı düşündü. Ailesi için nasıl da kusursuz Gölge Avcısı olmaya çalıştığını. Alec farklı olduğunu erken yaşta fark etmiş, babasını hayal kırıklığına uğratacağından emin olduğundan kuralları çiğnememek için elinden geleni yapmıştı.

Magnus beş köşeli yıldızı parçaladığında -ya da daha sonrasında- Shinyun'u yok edebilirdi. Ama onu kurtarmaya çalışmıştı. Bir seçim şansı varken iyi olmayı seçmişti.

Alec eğilip melek kılıcının ucuyla Shinyun'un iplerini kesmeye başladı. Sihirle bağlanmalarına rağmen melek gücüne fazla dayanamadılar.

"Ne yapıyorsun?" diye inledi Shinyun.

Alec hâlâ tereddüt içindeydi.

Ama sonra "Kaç!" diye tısladı. Shinyun ona boş boş bakmaya devam ettiğinde "Hadi!" dedi. "Yoksa Meclis'in merhametine güvenmeyi mi tercih edersin?"

Shinyun çabucak ayağa kalkıp elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Magnus Bane'i tanıdığını sanıyorsun," dedi acı bir sesle. "Ama senden sakladığı sırların ne kadar büyük ve karanlık olduğunu bilmiyorsun. Sana anlatmadığı çok şey var."

"Bilmek istemiyorum," dedi Alec.

Shinyun hafifçe gülümsedi. "Bir gün öğreneceksin."

Alec öfkeyle üzerine yürüdüğünde dönüp kaçtı ve dumanların arasında kayboldu.

Romalı Gölge Avcıları her yerdeydi. Shinyun onlara yakalanabilirdi, ama Alec en azından onu kurtarmayı denemişti. Kimse Magnus'u, Aline'i ya da Helen'ı suçlayamazdı. Alec bunu tek başına yapmıştı.

Gökyüzünü koyu mora ve kızıla boyayan ışıklara baktı. Bir gün kurallara yeniden uyacaktı. Kurallar değiştiğinde.

Dumanların arasında iki karaltı belirdiğinde Alec hesap vermeye hazırlandı. Ama gelenler Aline'le Helen'dı. Magnus onları birkaç adım geriden takip ediyordu. Aline öndeydi ve Alec'i

yıkıntıların arasında, ayaklarının dibinde kopuk iplerle görünce gözleri hayretle irileşti.

“Melek aşkına,” dedi soluk soluğa. “Shinyun kaçtı mı?”

“Evet, gitti.”

Aline eliyle ağzını kapadı. Suratı limon yemiş gibi ekşiydi.

“Gitti mi?” diye yineledi Helen. “Öbür Gölge Avcılarına ne diyeceğiz? Gözetimimizdeki tehlikeli kaçağı kaçırdık, kusura bakmayın mı?”

Sahiden de kulağa pek hoş gelmiyordu.

Birden uzaktan bağrışmalar geldi. Alec silahlı Gölge Avcılarının kaçan tarikat üyelerinin peşine düştüğünü gördü. Magnus yanlarına gelip yerdeki iplere baktı. Gözlerindeki hüznle karışık sevinç Alec’in kalbini sızlattı. Beyaz cüppesi is ve kan lekeleriyle kaplıydı. Hem yaralı hem de yorgundu.

“Shinyun gitti mi?” Bir an gözlerini kapadı. “Doğrusu biraz sevindim.”

Alec o anda doğru bir karar verdiğinden emin oldu.

“Beni dinleyin,” dedi Magnus. “Bugün yaptıklarınız için üzünüz de övgüyü hak ediyorsunuz. Koca bir iblis tarikatını yok edip bir Cehennem Prensi’nin dünyayı yakıp yıkmasını engellediniz. Enstitüde sizi alkışlayıp sırtlarınızı sıvazlayacaklarından eminim.”

Alec’in içi buz gibi bir endişeyle doldu. Magnus’u sahnede gördüğünde de aynısı olmuştu. Alec onun için geç kaldığından korkmuştu.

“Ama?” dedi Alec gözlerini şüpheyle kısarak.

“Ama Meclis bana aynı tepkiyi göstermeyebilir. Bu gece beş köşeli yıldızın içindeki bendim. Başrolde ben vardım. Dolayısıyla Gölge Avcılarının sorgulayacağı kişi de benim. Beni kurtarmaya geldiğiniz için hiçbirinizin başı derde girsin istemiyorum. Bence zaferinizin tebrik edilmesi için tüm kuşku-ları üzerinizden kaldırmanız en hayırlısı olur. Onlara kendinizi esrarengiz bir senaryonun içinde bulduğunuzu söyleyin. Başka bir şey bilmiyorsunuz. Anlaştık mı? Sorularını bana sorsunlar.”

Alec, Aline ve Helen’la göz göze geldi.

“Sonuçta Kızıl El’i durdurduk,” dedi. “Önemli olan da bu.”

Aline başını salladı. “Bir iblis tarikatı Asmodeus’u çağırmaya çalıştı. Üçümüz izlerini sürdük ve iblis çağırma ayinlerini bastık.”

“Ayrıca ana merkezlerini yok ettik,” diye ekledi Helen “ve ayinde kurban etmeyi planladıkları adamı kurtardık. Gerçek bu. Başka söze gerek yok.”

“Meclis’e yalan söylemiş olmayacağız ki,” dedi Aline. “Ki bunu asla yapmam. Yoksa annem İşaretlerimi söker. Daha da kötüsü, onu hayal kırıklığına uğrattığımı söyler. Onların kurbanı olmak dışında Kızıl El’le bir bağlantın olmak zorunda değil Magnus. Yüzyıllar öncesinde yaşananları kim takar?”

“Bir büyücü benden yardım istediğinde bunu Paris Enstitüsüyle paylaşmam gerektiğini ve hatamı anladığımı da söyleyeceğim,” dedi Helen. “Bu işi tek başıma halletmeye çalışmam saçmalıktı.”

“Benim adım kirlenmeyecekse seninki de kirlenmeyecek,” dedi Magnus. “Elinde bir ipucu vardı ve takdire şayarı bir kararlılıkla izini sürdün. Peri kanın ya da başka bir sebeple bir büyücünün sana yaklaşması kimin umurunda? Sonuçta en doğrusunu yapmış.”

“Bence de daha iyi bir seçim yapamazdı,” dedi Aline. “Kızıl El’i durdurdun. Elinden geleni yaptın. Başka hiçbir Gölge Avcısı daha iyisini yapamazdı.”

Helen, Aline’e baktı. Yanakları belli belirsiz kızarmıştı. Alec onun yüzünde tanıdık bir ifade görünce şaşırdı. O da Magnus’un yanındayken sık sık böyle hissediyordu. Magnus’un onu takdir etmesi hem hoşuna gidiyor hem de bir gün onu buna değer bulmayacağını kaygısını taşıyordu.

Belli ki Magnus’un derdine düşmüşken bu maceraya birlikte atıldığı iki Gölge Avcısı’yla ilgili önemli ayrıntıları atlamıştı.

“Tabii şöyle bir sorun var,” dedi Magnus. “Shinyun tüydüğü için Meclis, Kızıl El’in liderliğini başka *birinin* üzerine yıkmak isteyecek.”

Alec panikledi. “Sana çamur atamazlar!”

Magnus ona tatlı tatlı gülümsedi. “Elbette kendimden söz etmiyorum. Bir şeyler düşüneceğiz artık.”

Arazide devriye gezen bir grup İtalyan Gölge Avcısı’nın yanlarına gelişiyle sustu. Helen liderleriyle konuşurken grubun geri kalanı bir süre geriden yürüdü.

Dördü villanın girişine yöneldi. Alec Helen’la göz göze geldi.

“Kusura bakma,” dedi Alec. “Neredeyse her şeyi mahvediyordum.”

“Ben sana ne söyledim, Alec Lightwood? Gittiğin her yere felaket götürüyorsun. Binalar yıkılıyor. Mahkûmlar kaçıyor. Artık alıştım.” Aline’e kıpkırmızı kesilmesine neden olan çapkın bir bakış fırlattı. “Hatta hoşuma bile gitmeye başladı.”

Aline boğazını temizledi. “Bildiğim bir yer var. Tiber üzerinde küçük bir kafe. Belki bir ara orada buluşuruz. Tabii istersen, vaktin olduğunda.” Etrafına bakındı. “Bu davet Helen’aydı. Sana ve Magnus’a değil.”

“Onu anladım,” dedi Alec.

“Bu yıl sahadayım,” dedi Helen. “Haftaya Prag Enstitüsünde olmam gerek.”

“Ah,” dedi Aline hayal kırıklığıyla.

Helen birden aklına parlak bir fikir gelmiş gibi gülümsedi. “Ama burada büyük bir iş başardık. Sanırım Roma Enstitüsünde biraz daha kalmayı ayarlayabilirim. Onlara yola çıkmadan önce dinlenmek istediğimi söylerim.”

“Sahi mi?” diye fısıldadı Aline.

Helen durup gözlerini ona diktiğinde Alec’le Magnus hemen kafalarını çevirdi. “Tek şartla,” dedi Helen. “Eğer seni doğru anladıysam ve bu gerçek bir randevu olacaksa.”

“Evet,” dedi Aline hevesle. Heyecandan havalı görünme çabasını bile unutmuştu. “Tabii ki, gerçek bir randevudan söz ediyorum. Hayatımda senin kadar güzel birini görmedim Helen Blackthorn. Şiir gibi dövüşüyorsun. Aileni anlattığında gözlerim

doldu. İstersen sadece kahve içeriz. Ya da akşam yemeği yeriz. Ya da bir hafta sonu Floransa'ya gideriz. Of, çok hızlı gittim değil mi? Tamam, hemen birkaç aşk romanı okuyup güzel sözler ezberleyeceğim."

Utançla başını eğdi.

"Hey, bence çok güzeldi," dedi Helen.

"Öyle mi? Kahvaltı edelim mi?"

"Yok, ben..."

Aline yine hayal kırıklığıyla somurttu. "Bak, gördün mü batırdım işte, hemen soğudun benden!"

"Ah, hayır," dedi Helen telaşla. "Bence öğle yemeğine çıkalım diyecektim. Böylece önce Enstitüye uğrayıp duş alabiliriz. Parmaklarımın arası iblis iriniyle dolu."

"Ah, tamam," dedi Aline. "Olur. Bana uyar."

Hemen ayrıntılı bir organizasyon süreci gerektiren öğle yemeği planları yapmaya başladı. Alec onun üç saatte bütün bunları nasıl başaracağını anlayamamıştı doğrusu. Ama Aline mutlu görünüyordu. Dolayısıyla Alec de mutluydu. Gelgelelim, Helen Aline'in sadece mutlu görünmediğini düşünmüş olmalıydı ki birden dudaklarına yapıştı.

Aline gülümseyip onu kendine çekti. Ufukta belirmeye başlayan güneşin ışığı Aline'in parmağındaki Penhallow yüzüğüne vurdu. Helen'in yüzüne dökülen saçlarını arkaya itip onu öpmeye devam etti.

"Umarım anlaşabilirler," diye fısıldadı Alec.

"Ben zaten birlikte olduklarını sanmıştım," dedi Magnus. "Pek şekerler. Hanımlar, bölmek istemezdim, ama Leon Verlac bu tarafa geliyor."

Helen'la Aline ayrıldıklarında ikisi de gülümsüyordu. Leon'un güleç yüzünde ondan beklenmeyecek kadar haşın bir ifade vardı. Önüne kattığı Bernard'ı onlara doğru itti.

Bernard'ın elleri bağlıydı ve durmadan itiraz ediyordu. "Bunu bana yapamazsınız! Bütün yaşananlar Magnus Bane'in suçu!"

“Bak sen!” diye tısladı Leon.

“Ben Kızıl El’in karanlık ve karizmatik lideriyim. Tahtın ardındaki gücüm. Dolayısıyla tahtta oturması gereken de benim. Adi bir suçlu gibi muamele görmeyi reddediyorum!”

Leon Verlac başını çevirip Helen’la Aline’e baktı, sonra bakışları Alec’le Magnus’a kaydı. Alec de boş gözlerle ona bakıyordu.

Kızıl El’in karanlık ve karizmatik liderini bir kez daha itti. “Hepimiz için zor bir gündü,” deyip mahkûmla birlikte uzaklaştı.

Aline, Magnus’la Alec’e sırtıttı. “Böylece Kızıl El’in lideri meselesi de çözüldü.”

“Leon’u gördüğüme sevineceğim kimin aklına gelirdi?” dedi Helen.

“Bence bir anlaşma yapmalıyız,” diye önerdi Alec. “Kızıl El hakkında bildiklerimiz dördümüzün arasında sır olarak kalacak. Aslında New York’takilere bunlardan hiç bahsetmemek en iyisi.”

“Katılıyorum,” dedi Aline. Yanakları hâlâ pembeydi ve Helen’la el eleydi. “Jace’le Isabelle eğlenceyi kaçırdıklarını öğrenirse bizi öldürür.”

Helen başını salladı. “Dördümüz burada hiç tanışmadık. Bunlar yaşanmadı. İleride seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum, Alec.”

Alec’in babası tarikatı ve Magnus’un geçmişini öğrenirse Helen’in ilk tepkisinden bin beterini verirdi. Alec bunun olmasını hiç istemiyordu. İçinde hâlâ bir umut vardı. Babası Magnus’u tanırsa Helen’la Shinyun’un sonradan, onunsa ta en başından beri gördüğü iyi yanını seveceğini düşünüyordu.

Tabii babası Roma’da başardıklarını duymaktan da memnun olabilirdi. Kızıl El’in lideri yakalanmış, tarikatın faaliyetlerine son verilmiş ve korkunç bir kurban ayini engellenmişti. Roma Enstitüsünün onları yere göğe sığdıramayacağı kesindi.

Ama Magnus'un beğenisiyle kıyaslandığında ne babasının ne de Meclis'tekilerin takdirinin bir önemi kalmıyordu. Sonuçta Alec kim olduğunu biliyordu. Neler yaptığını ve kimin için savaştığını.

Ve kimi sevdiğini de çok iyi biliyordu.

Havadaki tozlar dinmişti. Güneş yükseliyordu. Bulutsuz bir sonbahar gününün berrak ışığı amfiteatrın ve Kızıl El'in son karargâhının enkazı üzerine vuruyordu.

Alec kendine şaşırarak bir kahkaha attı.

Elini uzattığında Magnus'un parmakları onunkilere kenetlendi.

SONSÖZ

Evim Dedğim Şehir

† † †

New York dünyanın en güzel şehri mi?

Olabilir...

*İşte bizim şiirimiz, zira kendi irademizle
gökten yıldızları indirdik.*

—Ezra Pound

“İŞTE KIZIL EL’İ BÖYLE BİTİRDİK,” DEDİ MAGNUS
çay fincanıyla dramatik bir jest yaparak. Kenarından sıçrayan
çaylar Tessa’nın üç boyutlu görüntüsünün içinden geçti.

Tessa’nın ciddiyetle bakan gri gözleri bir gülümsemeyle ışıdı.
Her zaman ağırbaşlı görünse de aslında sık gülümseyen biriy-
di. Magnus, Alec’le birlikte oradan ayrılmadan önce Tessa’yla
konuşmak için zaman yaratmıştı. Diğer Gölge Avcıları hâlâ Kızıl
El’le ilgili raporlarını hazırlamakla meşguldü.

Magnus’un da vermesi gereken bir rapor vardı ve uzaktan da
olsa Tessa’yı görmek iyi gelmişti.

“Müthiş bir hikâye,” dedi sevgili dostu.

“Spiral Labirent’te anlatacak mısın?” diye sordu Magnus.

“Onlara bir hikâye anlatacağım kesin. Ama bana anlat-
tıklarınla uzaktan yakından ilgisi olmayacak tabii. Bilirsin,
hikâyelere kendi yorumunu katmazsan ortaya pek tatsız bir şey
çıkıyor.”

“Sana güveniyorum. Dilediğini yapmakta özgürsün.”

“Mutlu musun?” diye sordu Tessa.

“Evet,” dedi Magnus. “Dünyayı yıkıma sürükleyecek bir
tarikatın lideri olduğum suçlamasından kurtuldum. Artık deli

bir büyücünün peşime taktığı iblislerle de uğraşmak zorunda değilim. Bunlar güzel şeyler.”

“Ondan eminim,” dedi Tessa ve usulca sorusunu yineledi. “Ama gerçekten mutlu musun?”

Magnus onu uzun yıllardır tanıyordu. Savunma mekanizmasını en azından “Evet,” diyecek kadar duraklatırdı.

Tessa en ufak bir tereddüt ya da kıskançlık belirtisi göstermeden gülümsedi. “Sevindim.”

Tereddüt eden Magnus oldu. “Sana bir soru sorabilir miyim? Sen de bir zamanlar bir Gölge Avcısı’nı sevmiştin.”

“Hâlâ seviyorum.”

“Peki o zaman... hiç korkmuş muydun?”

“Hem de her dakika, her saniye,” dedi Tessa. “Dünyada en çok değer verdiğin kişiyi kaybetmekten korkman doğal. Ama bu korku işini fazla abartma Magnus. Büyücülerle Gölge Avcılarının çok farklı olduğunu biliyorum. İki dünya arasındaki derin uçurumu aşmak bazen zor olabilir. Ama birinin bir zamanlar bana söylediği gibi, doğru erkek bunlara aldırmayacaktır. Uçurumun üzerine bir köprü kurup birbirinize kavuşabilirsiniz. Tek başınıza kurduğunuzdan daha güçlü bir şey kurabilirsiniz.”

Kısa bir sessizlik oldu. İkisi de geçen yılları ve geleceği düşünüyordu. Magnus’un Roma’daki otel odasının penceresine hâlâ güneş vuruyordu. Akşam olmak üzereydi.

“Ama sonunda aşkı hep kaybediyoruz,” dedi Magnus isteksizce. “Bunu ikimiz de biliyoruz.”

“Hayır,” dedi Tessa. “Aşk seni değiştiriyor. Aşk dünyayı değiştiriyor. Sanırım yaşadığın sürece o aşka güvenebilirsin. Aşka güven, Magnus. Ona güven.”

Magnus’un da istediği buydu. Öte yandan, Asmodeus bu dünya için bir lanet olduğunu söylemişti. Shinyun’a sırrını açık etmemesi için gözleriyle yakarışını hatırladı. Tessa’ya yalan söylemek istemiyordu. Tavsiyesine uyacağına nasıl söz verecekti?

“Ya, gerçeği söylediğim için onu kaybedersem?”

“Ya, sakladığın için kaybedersen?”

Magnus başını iki yana salladı. “Kendine iyi bak Tessa,” dedi tavsiyesine uyacağına söz vermek yerine.

Tessa üstelemedi. “Sana da arkadaşım. İkinize de mutluluklar dilerim.”

Tessa’nın görüntüsü solarken kumral saçları bir duman bulutu gibi dağıldı. Magnus az sonra üzerini değiştirmek için ayağa kalktı. Alec’le Roma Enstitüsünde buluşacaktı. Sonra da tatillerine devam edeceklerini umuyordu.

Enstitünün önündeki basamakların dibinde, havada bir yarık belirdi ve bir Kapı açıldı. Magnus basamaklarda duruyordu. İki İtalyan Gölge Avcısı da dahil olmak üzere herkesle kucaklaşmıştı. İtalyanlar önce şaşırmış, ama ona samimiyetle karşılık vermişti. İsimleri, Manuela’yla Rossella’ydı. Magnus ikisini de sevmişti.

Alec, Aline dışında kimseye sarılmadı. Ama Aline’i sınıksız kucakladı. Magnus onları izlerken Helen’la göz göze gelince sırtıttı.

“Umarım sonraki durağınızda harika vakit geçirirsiniz,” dedi Helen.

“Sen de seyahat yılının bir sonraki durağında daha çok eğlenirsin umarım.”

“Aslında yolculuk etmekten biraz yoruldum. Burada mutluyum.”

Aline, Helen’in yanına geldi.

“Biri yolculuk mu dedi? Düşündüm de istersen Prag Enstitüsüne beraber gidebiliriz. Burada şeytani güçlerle savaşmaktan başka bir şey yapmıyorum. Orada da birlikte savaşırız.”

Helen gülümsedi. “Bence süper olur.”

Alec, Leon Verlac’ın ona yaptığı hamleyi ustaca bertaraf edince Leon havayı öpmek zorunda kalmıştı. Alec ise Magnus’un yanına, basamaklara doğru yöneldi.

“Tatilimizin ikinci yarısına hazır mısınız?” diye sordu Magnus ona elini uzatarak.

Alec onun elini tuttu. “Hem de nasıl!”

İkisi peşlerinden gelen bavullarıyla birlikte Kapı’dan geçti. Roma Enstitüsünü geride bırakıp kendilerini Magnus’un Brooklyn’deki dairesinin salonunda buldular.

Magnus elini kaldırıp kendi etrafında döndüğünde bütün perdelerle pencereler açıldı. Parkelerin, renkli kilimlerin, dana derisi ciltli ve yaldızlı büyü kitaplarının ve Magnus’un yeni aldığı kahve makinesinin üzerine güneş vurdu. Alec onun büyüyle kahve çağırarak civardaki kahvecilerden kahve çalıp durmasını onaylamadığından bir makine alması için ısrar etmişti.

Miyav Başkan, Magnus’a önce tereddütle yaklaştı. Ama az sonra bacakları arasında sekizler çizmeye başlamıştı bile. Kedi sonra Magnus’a bir ağaç gibi tırmanıp omzuna tünedi. Keyifle guruldamaya ve zımpara kâğıdı diliyle yanağını yalamaya başladı. Ama birden yere atlayıp arkasına bile bakmadan içeri gitti.

“Ben de seni seviyorum, Miyav Başkan,” diye seslendi Magnus arkasından.

Alec kollarını havaya kaldırıp uzun uzun gerindikten sonra kendini ikili kanepeye attı. Ayakkabılarını çıkarıp atarak yumuşak minderlere gömüldü. “Oh be! Dünya varmış! Yeniden New York’ta olmak harika! Resmen tatilden yoruldum.”

Magnus’a elini uzattı. Magnus onun yanına uzandığında Alec saçlarını okşamaya başladı.

“Şurayı mutlaka gör derdi yok,” diye fısıldadı Magnus kulağına. “Uçan balonlarda süslü akşam yemekleri yok. Tarikatlar ve katil büyücüler de yok. Sadece evimiz var.”

“Geri dönmek güzel,” dedi Alec. “Şu pencerenin manzarasını özlemişim.”

“Evet, ben de,” diye mırıldandı Magnus. Hayatı boyunca sayısız pencereden sayısız şehre bakmıştı. Bir manzarayı özleyebileceği aklına gelmezdi.

“Izzy’i de özledim.”

Magnus, Alec'in canı pahasına koruduğu vahşi kız kardeşini düşündü. "Evet, tabii," dedi.

"Jace'i de."

"Hımmm, eh."

Gülümsedi. Alec'in, gülümsediğini göremese de hissedeceğini biliyordu. Daha önce hiçbir manzarayı özlememişti ve bunu özlemek hoşuna gitmişti. Tuğla evlere, mavi gökyüzüne, Brooklyn Köprüsü'ne ve Manhattan'ın parlak gökdelenlerine baktı. Bu şehir sevdikleriyle doluydu. Aileleri ve arkadaşlarıyla.

"Kimse bizi bu kadar erken beklemiyordu," dedi Alec.

"Neden erken döndüğümüzü açıklamak zorunda değiliz. Ben kimseye açıklama yapmam. Hem zamandan kazanıyorum hem de gizemli bir hava yaratıyorum."

"Onu kastetmemiştim," dedi Alec. Bir an duraksadı. "Onları özledim tabii, ama seninle biraz daha yalnız kalabiliriz diye düşünmüştüm. Onlara döndüğümüzü söylemek zorunda değiliz."

Magnus'un gözleri parladı. "İstedığımızda bir Kapı'yla tatile geri dönebiliriz. Hâlâ bir opera izlemeye gidebiliriz."

"Telefonumu Tiber'e düşürdüğümü söylerim," dedi Alec.

Magnus muzipçe sırıttı. "Benim daha iyi bir fikrim var."

Kanepeden fırlayıp dairenin arka tarafına koştu. Bir büyü yaptı ve kollarını iki yana açıp öne doğru uzattığında bütün mobilyalar kenara kaydı.

Alec'e döndüğünde artık üzerinde yeşil parlak bir lederhosen¹ vardı. "Sıradaki durağımız Berlin'di yanılıyorsam," dedi.

Sonraki bir saat boyunca, duvarda onlarca fon yarattı. İlkinde Berlin'de bir diskoda dans ediyorlardı. Sonra İspanya'daki, Prado Müzesi'nin önünde düzenlenen bir partiye katıldılar. Alec Magnus'un çatıdan çağırdığı güvercinleri krakerle besledi.

"İstersen bir boğa da çağırabilirim," diye önerdi Magnus.

"Yok, boğa kalsın," dedi Alec.

1 Almanya'da özellikle Bavyera bölgesine özgü, deriden yapılan askılı, tulum benzeri bir yöresel giysi -ed.n

Son durakları Yeni Delhi oldu. Delhi'deki Mescid-i Cuma'nın önünde Ramazan Bayramı'nı kutlayan halkın arasına karıştılar. Magnus gümüş taslarda *gulab jamun*, *rasmalai*, *kheer* ve birkaç yöresel tatlı daha çağırdı. Arada kameraya poz vererek kendilerine güzel bir ziyafet çektiler.

Alec, Magnus'u öpmek için kendine çektiğinde tereddüt etti. Elleri şerbetten yapış yapış olmuştu. Magnus bir sihir yaptığında tatlılar da, fon da kayboldu ve elleri yeniden tertemiz oldu. Sonra uzanıp Alec'i çenesinden tuttu ve öptü.

"Tatilimizin gezme kısmını bitirdiğimize göre, sıra geldi keyif yapmaya," dedi.

Eski büyü kitaplarıyla dolu kitaplığa yaslanıp Alec'in elini tuttu. "Harika olur," diye mırıldandı Alec utangaçça.

"Yaşadıklarımızı düşünüyorum da," dedi Magnus "o kadar şaşırtıcı bir tatil bizimki gibi yeni bir ilişki için biraz fazla kaçmış olabilir."

Alec gülümsedi. "Her şeyi elime yüzüme bulaştırmaktan endişelenip durdum."

"Ciddi misin? Her şeyi nasıl eline yüzüne bulaştıracaktın ki?"

Alec omzunu silkti. "Sana ayak uydurabilir miyim, yeterince ilginç olabilir miyim diye."

Magnus gülmeye başladı. "Sana dünyayı göstermek istedim. Hayatın ne kadar büyük ve romantik bir macera olabileceğini gör istedim. Paris'teki balon gezintisini bunun için ayarladım. Bayağı da uğraştım hani. O rüzgârda masayla sandalyelerin devrilmemesi için sihrimin büyük bir kısmını harcadım. Yine de o koca tabelaya çarptık."

Alec de onunla birlikte güldü.

"Biraz abartmış olabilirim," dedi Magnus. "Ama Avrupa'nın tüm güzelliğini ayaklarının altına sermek istedim. Gerçekten iyi vakit geçirmen benim için önemliydi."

Yeniden Alec'e baktığında onu kaşlarını çatarken buldu.

"Evet, çok eğlendim," dedi. "Ama bunların hiçbirine gerek

yoktu. Beni etkilemek için şehirlere ya da manzaralara ihtiyacın yok ki. Paris'i, Venedik'i ya da Roma'yı istemiyorum. Ben sadece seni istiyorum."

Sessizlik oldu. Akşam güneşinde toz zerrecikleri havada dans ediyordu. Magnus, Brooklyn trafiğinin gürültüsünü duyabiliyordu. Hâlâ el eleydiler.

"Bir şeyi merak ediyorum," dedi. "Shinyun'la beş köşeli yıldızın içinde dövüşürken onu vurdun. Ama yıldızın içinde onlarca yansımamızı gördüğünü söyledin. Gerçek Shinyun'u nasıl buldun?"

"Onu değil, seni buldum."

"Ah. Bir versiyonum diğerlerinden daha mı yakışıklıydı? Daha mı zarıftı?"

"Hayır," dedi Alec. "Bir bıçağa uzandığını gördüm. Onu eline aldın, ama sonra bıraktın."

Magnus'un havası sönüverdi.

"Anladım. Shinyun'dan daha kötü dövüştüğüm için tanıdın beni. Tüh. Kötü dövüşmenin Gölge Avcılarını birinden soğutan ilk on nedenden biri olduğundan eminim."

"Hayır," dedi Alec.

"O zaman on birinci. Onuncu ne? Siyah kıyafetlerle iyi görünmemek mi?"

Alec yine başını iki yana salladı. "Biz birlikte olmadan önce, çok kızgındım. Acı çektiğim için insanları incitiyordum. Acı çekerken iyi olmak zor. Çoğu insan en iyi zamanlarında bile iyi olmakta zorlanıyor. O büyüü yapan iblisin bilmediği bir şey vardı. Birbirinin aynısı onca Magnus içinde sadece bir tanesi birine zarar vermeden önce tereddüt etti. Hem de içinde bulunduğu duruma rağmen. Onun sen olduğundan emindim."

"Alec," diye mırıldandı Magnus.

Yüzünü avuçları arasına alıp onu öptü. Alec'le defalarca öpüşmüşü. Ama her seferinde ilk kez öpüşüyorlardı sanki. Magnus buna hiçbir zaman alışmak istemiyordu.

“Burada sadece biz varız,” diye mırıldandı Alec dudaklarını onunkilerden ayırmadan. “Dairen büyülerle korunuyor. İblisler bizi rahatsız edemez.”

“Kapılar da kilitli,” dedi Magnus. “Para ve sihirle satın alınabilecek en kaliteli kilitleri aldım. Kilit Açma rununa bile dayanıklılar.”

“Harika,” dedi Alec.

Ama Magnus onu duymadı bile. Alec’in dudaklarını ondan ayırmadan konuşması aklını başından alıyordu.

Magnus elini yatağa doğru uzatıp parmaklarını şaklattı. Kırmızı ve altın rengi yorgan odanın diğer tarafına uçtu. “Biraz uzansak...”

Alec’in gözleri tutkuyla parlıyordu. “*Olur.*”

Yatağa, ipek çarşafların üzerine yuvarlandılar. Magnus ellerini Alec’in tişörtünün altına kaydırды. Pamuklu kumaşın altında teni adeta yanıyordu. Kendi şehvetinin karnından göğsüne doğru yayıldığını hissetti, boğazı düğümleniyordu. *Alexander. Sevgilim. Seni ne kadar arzuladığımı biliyor musun?*

Ama Magnus’un kafasının içinde bir ses hâlâ ona babasıyla ilgili gerçeği Alec’e söyleyemeyeceğini fısıldıyordu. Magnus aslında varlığının tüm gerçeklerini onun ayakları altına sermek istiyordu, ama bu Alec’i tehlikeye atmaktan başka bir işe yarayacaktı.

“Dur, lütfen, dur,” diye inledi.

“Neden?” dedi Alec. Dudakları öpülmekten şişmiş, gözleri şehvetle mahmurlaşmıştı.

Sahi neden? Magnus gözlerini kapadı ve arkalarından hâlâ ışık vurduğunu hissetti. Alec’le vücutları birbirine yapışmıştı, onun sıcaklığını hissediyordu.

Magnus onu hafifçe itti. Artık birbirlerine dokunmuyorlardı.

“Pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum,” dedi Magnus. “İstediğin kadar bekleyebiliriz. Sen hislerinden emin olana kadar.”

“Ne?” Alec’in sesi şaşkın ve galiba biraz da kızgındı.

Magnus onunla yaşayacağı romantik ve erotik anları düşünürken, Alec’in yüzünde böyle bir rahatsızlık ifadesi hayal etmemişti doğrusu.

“Seni atalarımın kutsal salonunda, Melek’in ve tanıdığım herkesin önünde öptüm,” dedi Alec. “Duygularımdan emin olmadığımı nasıl söylersin?”

Magnus savaşın başında Alec’le yüzleşmesini hatırladı. Onu sonsuza dek kaybettiğini düşünürken yanıldığını anlamıştı. Alec’in bahsettiği ânı dün gibi hatırlıyordu. Heyecandan sadece vücudu değil, tüm benliği titremişti sanki. Böyle anların sonsuza dek saklanamaması çok acıydı. Magnus kendini bir sır perdesinin ardına gizlediğinin farkındaydı. Kendi geçmişini gizlerken Alec’in geleceğiyle oynadığını hissediyordu.

Alec onu dikkatle izliyordu. “Yüzyıllar önce bir iblis tarikatı kurmuşsun ve seni sorgulamadım bile. Peşinden Avrupa’ya geldim. Doğu Ekspresi’nde senin için bir sürü iblis öldürdüm. Kalabalıktan çekinmeme rağmen katillerle dolu bir partiye gelmeyi kabul ettim. Roma Enstitüsünde senin için yalan söyledim. Meclis’te de söyledim.”

Hepsi de büyük fedakârlıklardı. Magnus inkâr edemezdi. “Seni bütün bunlara mecbur bıraktığım için özür dilerim,” diye mırıldandı.

“Ben özür beklemiyorum! Asla pişman değilim. Sonuçta hiçbirini zorla yapmadım. Birlikte olduğumuz sürece benim için sorun yoktu. Sadece oraya bensiz gitmen beni çok korkuttu. Ben hep birlikte olmamızı istiyorum. Ne olursa olsun.”

Magnus sessizce bekledi. “Daha önce kimseyi böyle sevmedim,” dedi Alec usulca. “Belki süslü cümleler kuramıyorum, ama tam olarak böyle hissediyorum.”

Daha önce kimseyi böyle sevmedim.

Magnus’un kalbi sevgiyle ve arzuyla dolup taşıtı. “Alec,” diye fısıldadı. “Daha güzel anlatamazdın.”

“Öyleyse sorun ne?” Alec yatakta dizlerinin üzerinde doğrulup oturdu; saçları dağılmış, yanakları kızarmıştı.

“İlk seferinin mükemmel olmasını istiyorum,” dedi Magnus.

Alec onu şaşırtarak gülümsedi. “Magnus, bunu *o kadar* uzun süredir bekliyorum ki. Eğer şimdi yapmazsak kendimi şu camdan atacağım.”

Magnus gülmeye başladı. Gülerken aynı zamanda onu bu kadar istemesi şaşılacak şeydi. Herhalde Alec dışında kimseyle böyle hissedemezdi. Uzanıp onu kendine çekti.

Vücutları birbirine çarptığında Alec’in soluğu kesildi. Artık ikisi de gülmüyordu. Magnus onun tişörtünü çıkardı. Parmakları bir keşfe çıkmış gibi bedeninde gezinmeye başladı. Alec, Magnus’un gömleğini yakasından tutup bir çekişte açtı ve omuzlarına indirdi. Magnus ellerini onun pürüzsüz kollarından aşağı kaydırды. Alec onun boynunu, çıplak göğsünü ve göbeksiz, dümdüz karnını öptü. Magnus parmaklarını onun dağınık saçlarına geçirirken ne kadar şanslı olduğunu düşündü.

“Yat,” diye fısıldadı.

Alec yatağa uzandı. Güzel vücudunun üst tarafı çıplaktı. Gözlerini Magnus’tan ayırmadan karyolanın direklerini tuttu. Kollarındaki kaslar gerildi. Pencereden süzülen güneş ışığı vücudunu pırıltılı bir sarıya boyadı. Magnus sihirle zamanı durdurup o anda kalmak istedi.

“Ah, aşkım,” diye mırıldandı. “İyi ki döndük.”

Alec gülümsedi ve Magnus onun üzerine eğildi. Her hareketlerinde vücutları biraz daha mükemmel bir uyum sağladı. Göğüsleri birbirine çarptı. Magnus’un dili aralık dudaklarından içeri kaydıığında, Alec zevkle inledi. Sonunda cırılcıplak kaldılar. Göğüsleri tekrar birbirinin üzerine kapandığında kalp atışları birleşti. Magnus, Alec’in boynunu ve dudaklarını okşadı. Alec Magnus’un yüzüklü parmakları yalayıp emmeye başladı. Alec usulca avcunu ısırdığında Magnus zevkle ürperdi. Dokundukları ve öptükleri her yer değişip dönüşüyordu sanki. Birlikte gelişıyorlardı.

Bu devinim nihayet sona erdiğinde ve zevk dolu inleyişler yumuşacık fısıltılara dönüştüğünde Alec, başını Magnus'un göğsüne yasladı. Magnus, Alec'in ipeksi saçlarını okşarken yatağın tepesinde toplanan gölgelere baktı. Hayatında ilk kez böyle bir şey yaşıyordu. Dünya birden değişmiş, yepyeni ve olağanüstü bir yere dönüşmüştü.

Magnus her zaman gezgin ruhlu biri olmuştu. Yüzyıllar içinde saysız yolculuk yapmıştı. Hep o açlığını doyuracak bir şeyler arıyordu. Bir gün bütük eksik parçalarının tamamlanabileceği düşünmemişti hiç. Evin bir yer ve bir kişi anlamına gelebileceğini.

O Alec'e aitti. Gezgin ruhu nihayet dinlenebilecekti.

Tepenin zirvesine yakın, yıkık dökük *hongsalmun*'un¹ orada bir Kapı açıldı. Bahçenin tahta kapısının kırmızı boyası yüzyıl öncesinde soyulmuştu. Direklerle parmaklıkları sarmaşıklar bürümüştü.

Shinyun, Kapı'dan geçip serin dağ havasını kokladı. Sonra koruma kalkanlarını kontrol etti. Yokluğunda yalnızca bir tilki buradan geçebilmiş, sonra da açlıktan ölüp bir köşede kurumuş kalmıştı.

Kırık taşlarla çalılıkların arasındaki patikadan tepeye doğru yürüdü. Ailesinin Kore'deki eski evi halk arasında lanetli olarak biliniyordu. Shinyun bir bakıma öyle olduğunu düşündü. Ailesinin hayaleti gibiydi, geriye bir tek o kalmıştı. Burada terk edilmiş ve belki de bir parçası oradan hiç ayrılamamıştı.

Eve yaklaştığında elini salladı. Ev birden canlandı. Şöminede bir ateş yandı. İki Nue iblisi kırmızı gözleri, testere dişleri ve maymun suratlarıyla şömineden çıkıp yılan kuyruklarını sallayarak yanına geldi.

Shinyun evin arka odalarına doğru ilerlediğinde, iblisler de onu takip etti. Karşılarına bir duvar çıktığında, Shinyun yine

1 Kore'de kutsal yerlere girmek için kullanılan kapı -ed.n.

elini salladı. Duvar titreşip kayboldu. Shinyun iblisleriyle diğer tarafa geçtiğinde duvar yeniden belirdi.

Kilerin arka köşesinde güçlü büyülerle korunan paslı bir kafes duruyordu. Shinyun iblisleri evcil hayvan niyetine beslemiyordu. Onlar bekçileriydi. Hem dışarıdakileri içeri sokmuyorlar hem de içeridekilerin dışarı çıkmasına engel oluyorlardı.

Shinyun sürgüleri açıp kafesin içine girdi. Bir köşeye büzülen yeşil derili büyücü, iblislerin tıslamasıyla başını kaldırdı. Bir zamanlar beyaz olan saçları şimdi pislikten kararmıştı. Saçların arasından yüzü güçlkle seçiliyordu.

“Ah, yaşıyorsun,” dedi büyücü. “Hay aksi.”

Arkasındaki saman balyalarına yaslandı.

“En azından berbat görünüyorsun,” diye ekledi. “Magnus Bane sandığından daha amansız bir rakip çıktı desene. Tüh, kimin aklına gelirdi ki? Ama bir dakika. Ben ona karşı hiç şansın olmadığını söylemiştim galiba. Hem de defalarca.”

Shinyun karnına sert bir tekme attı, büyücü acıyla inleyene dek onu acımasızca tekmelemeyi sürdürdü.

“Bazen işler umduğumuz gibi gitmeyebilir,” dedi soluk soluğa. “Ama buna sen de benim kadar pişman olacaksın. Başka bir planım var. En kadim büyülerini içeren bir plan ve bana yardım edeceksin.”

“Bak ondan şüpheliyim,” dedi diğer büyücü. “Pek yardımsever biri sayılmam.”

Shinyun yeniden vurmaya başladı. Yeşil derili büyücü yerde top gibi büzülene dek de durmadı, ağladığını görmesin diye başını yana çevirmişti.

“Başka şansın yok,” dedi buz gibi bir sesle. “Kimse seni kurtarmaya gelmiyor. Bundan sonra tek başınasın Ragnor Fell. Herkes seni öldü biliyor.”

Teşekkür

ALEC LIGHTWOOD KARAKTERİ KAFAMDA İLK KEZ 2004 yılında şekillendi. Kol ağzları yırtık pırtık, eski kazaklar giyen ve mavi gözleri öfkeyle parlayan, hassas ve kırılgan bir delikanlı hayal ettim. Çok geçmeden enteresan kişiliği ve dikkatle gizlediği duygularıyla Magnus hayalimde canlandı. Birbirleri için yaratıldıklarını biliyordum. Bir Gölge Avcısı ve bir Aşağıdünyalı. Büyücü ve okçu çocuk.

Ben gençken genç yetişkin türündeki LGBTQ+ tasvirleri zaten azdı ve var olanlar da genellikle “sorunlu romanlar” sayfalarında karşınıza çıkardı. Gay, lezbiyen ve biseksüel arkadaşlarım okumayı sevdikleri türde fantastik macera kitaplarında kendilerinden bir parça bulamazdı. Gölge Avcıları kitapları yazmaya başladığımda Alec’le Magnus’u, sevdiğim ve böyle bir maceraya yakıştırdığım karakterler oldukları için hikâyeye dahil ettim. Sonrasında kitaplarımın bazı okullar tarafından kara listeye alınmasını, bazı kitapçıların onları satmak istememesini ve henüz öpüşmemelerine rağmen kimi medya siteleri tarafından sırf gay karakterlere yer verdiğim için “cinsel içerikli” olarak nitelendirilmesini hayretle ve büyük bir üzüntüyle izledim. Ama LGBTQ+ okuyucularımın müthiş desteği beni onların hikâyesini anlatmak için daha da cesaretlendirdi.

Tabii ki zorlandığım zamanlar oldu. Magnus’la Alec’e bütün kitaplarımda yer vermeye çalıştım. Diğer kahramanlarım gibi onlar da her zaman insani ve empati kurulabilen karakterler oldular. Kitaplarımın kitapçı raflarından çekilmesine neden olmayacak “kabul edilebilir” içeriği asla zorlamadılar. Böylece Alec ve Magnus gibi karakterleri tanınması gereken gençler kitaplarını istedikleri yerde bulabilecekti. Ama dahasını da yapmak için can atıyordum.

2014’te yayımlanan *Bane Günlükleri*’yle bu dileğimi gerçekleştirdim. Magnus Bane’in ana karakter olduğu kitapta onun hayatını, her iki cinsiyetten de aşklarını ve Alec’e nasıl bağlandığını anlattım. Son derece olumlu eleştiriler aldım ve hep düşlediğim hikâyeyi yazmamın zamanının geldiğini anladım. Magnus’la Alec’i başrole koyduğum romantik ve fantastik bir macera romanı yazacaktım. *Düşmüş Melekler Şehri*’nde, Magnus’la Alec’in ilişkisinin ciddiye gittiği belli olmuştu ve hikâyede tatile çıktıkları süre olarak anlaşılabilecek bir boşluk bırakmıştım. Avrupa’da dolaştıklarını biliyorduk. Ama o tatilde tam olarak ne yaşandı? İşte bunun cevabı bu hikâyede gizli.

Yazma sürecinde beni destekleyen aileme ve arkadaşlarıma, yayıncıma, editörüme, temsilcime ve kitabı birlikte yazdığım Wesley Chu’ya teşekkür ederim. En çok da Alec’le Magnus’a ve yıllardır onları sevip destekleyenlere teşekkür ederim. 2015’te Teksaslı bir kütüphaneci birlikte kitap yazdığım yazarlardan birine *Bane Günlükleri*’nin kütüphanesinde bulunmasına izin verilen tek LGBTQ+ romanı olduğunu söylemiş. Aslında başta o da “uygunsuz” bulunmuş, ama Gölge Avcıları hayranları ısrarla kitabı isteyince bir istisna yapmışlar. Kitabı soran tüm gençlere ve doğru kitapların doğru ellere ulaşmasını sağlayan bütün kütüphanecilere, öğretmenlere ve kitapçılara teşekkür ederim. Umarım bir gün dünyadaki herkes LGBTQ+ kitapların sadece “uygun” değil, aynı zamanda gerekli olduğunu anlar.

-C.C.

Kırmızı Büyü Yazmaları önemli bir değişim sürecinde yazıldı. Magnus ve Alec'in hikâyesinin yazarlarından biri olmam teklif edildiğinde karım Paula ve Airedale teriyerimiz Eva'yla Chicago'da yaşamaktan mutluydum. Ama sonra oğlumuz Hunter doğdu ve Los Angeles'a taşındık. İşte o zaman Noel'i çalan Grinch gibi, kalbim üç kat büyüyüp göğsümden fırladı. Bu kitap üzerinde çalıştığım son birkaç yıl hayatımın en keyifli anları olmanın yanı sıra en zor zamanlarıydı. Hem kişisel hem profesyonel anlamda. Hızla artan sevme kapasitemi, ailem ve yuvam için hissettiklerimi bu sayfalarda yansıtabildiğimi umuyorum.

Güzel karım, Paula'ya beni sevip desteklediği ve bilgisayar başında geçirdiğim saatleri anlayışla karşıladığı için teşekkür ederim. Kendi anne ve babama ve eşimin ailesine Hunter'la ilgilendikleri için minnettarım. Böylece kendimi Alec'le Magnus'un hikâyesine adayabildim. Temsilcim Russ Galen bu projede de benden desteğini esirgemedi ve Simon & Schuster'taki ekibim sayesinde ortaya beni ve herkesi tatmin eden bir iş çıktı.

Gölge Avcıları hayranlarının sevgisi bana daima ilham veriyor. Bunun için size teşekkür ederim. Biz harika bir ekibiz. Güçlü olun. Hayatı tutkuyla yaşayın.

Ve özel bir teşekkür de Magnus'un hikâyesine ortak olmama izin verdiği için Cassie'ye. Bu hayatımın en harika tecrübelerinden biriydi. Gölge Avcıları evreninin bir parçası olmakla gurur duyuyorum.

Son teşekkürüm Magnus'la Alec'e. Aşkınız birçokları için bir ilham kaynağı ve yol gösterici bir ışık. Her gününüz aşkla dolsun.

-W.C.